

MERVE GÜNER

ASALAK FENOMEN

nm
LAPIS

Feyza Soysal, küçüklüğünden beri doktor olmayı hayal eden, genç bir kızdır. Yıllar süren çabalarına rağmen dördüncü kez girdiği sınavda da istediği başarıyı elde edemeyince kendisini kaybeder. Yaşadığı hayal kırıklığıyla kameranın karşısına geçerek sistemi eleştirir.

Üstelik o videoyla bir gecede ülke gündemine oturur. Milyonlarca destek mesajı alır. Tanımadığı bir adam, eğitimine sponsor olmak ister. Feyza için yeniden bir umut doğar. Fakat bu umut, beklenmedik bir hamleyle yerle bir olur.

Zaman geçer...

Feyza Soysal, eleştiri videolarıyla kitleleri peşinden sürükleyen, şımarık, sivri dilli bir fenomene dönüşür. Yeni hedefi ise alaycı bakışları ve küçümseyici sözleriyle onu görmezlikten gelen kalp ve damar cerrahı Merthan Özkan'dır.

**"UYARIYORUM, DAHA FAZLA HASTA OLMAMAK İÇİN
MERTHAN ÖZKAN'DAN RANDEVU ALMAYIN."**

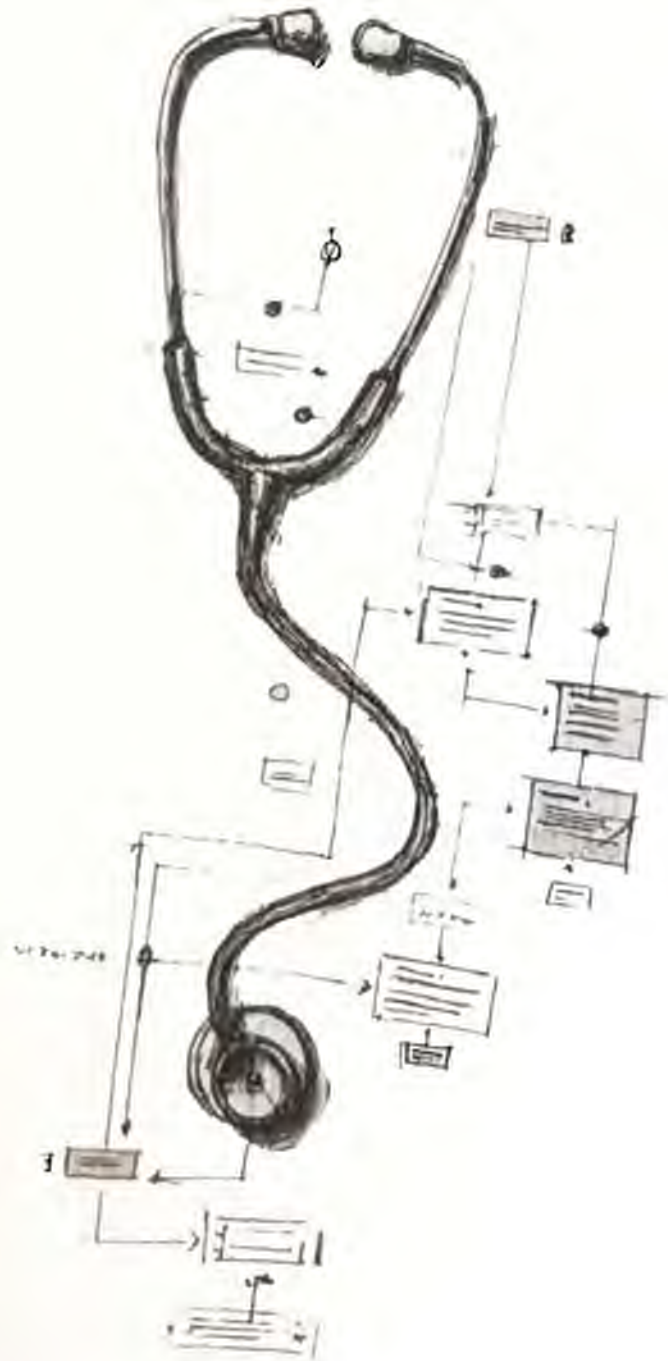
LAPIS YAYINLARINA
ULAŞMAK İÇİN

MERVE GÜNER

ASALAK FENOMEN

Asalak Fenomen

Merve Güner

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin

Editör: Gülden Girgin Gültekin

Son Okuma: Serpil Köse

1. Baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-93690-6-8

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Merve Güner, 2026 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.*Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

MERVE GÜNER

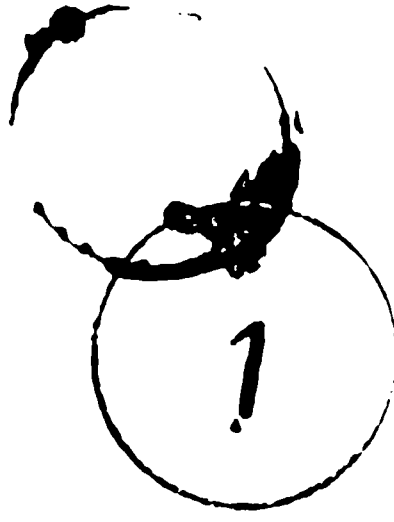

ASALAK FENOMEN

Düzenleme
Ny.özlem

Ninova

Yarıda kesilen nefes.

Kulağında küt küt yankılanan kalp atışı.

Gerginlik, merak, heyecan, stres.

Stres...

Ve daha çok stres.

“2018 YKS SONUÇLARI AÇIKLANDI!”

Feyza titreyen parmaklarıyla ÖSYM’nin sayfasına girmeye çalıştı. Kalbi, neredeyse kaburgalarını parçalayacak kadar hızlı atıyordu. ^

Gece ikiydi.

Sonuçlar her an açıklanabilir endişesiyle bir haftadır tetikteydi. Gece geç saatlere kadar uyumuyor, yine de günün erken saatlerinde ayağa dikiliyordu. Açıklandığında haberi olacağını bilse de durmadan siteye girerek kontrol ediyordu. Dışarı çıkmıyor, evde dizlerinin üzerine koyduğu bilgisayarla film izlerken, sonuç sayfasını yenileyip duruyordu.*

Ablası, “Açıklanmış!” diyerek, kapıyı sertçe açıp içeri girdi. Salonunda oturmuş, çekirdek çitliyordu ve gelen bildirimi o da görmüştü. Sesten sonra annesi ve peşinden babası da odasına girdi. Annesinin gözleri uykudan yeni kalktığını belli edercesine şişti. Üzerindeki uzun geceliği kırmış, yatmadan önce sıkıca bağladığı saçları dağılmıştı.

“Ne oldu? Açıklanmış mı?”

Herkes en az onun kadar meraklı ve en az onun kadar stresliydi.

“Açıklanmış,” dedi ablası. “Siteye girmeye çalışıyor Feyza.”

Babası elini sol tarafına götürdü ve sanki kalbi kasılıyormuşçasına göğsünü sıvazladı. Normalde asla bu saatte ayakta olmazdı. Sesc de uyanmazdı. Fakat günlerdir öyle tetikte bekliyordu ki kartsı, *kesin sonuçlar açıklandı*, diye yataktan fırladığında, o da saniyesinde ayaklanmıştı.

Kızının yanına gidip, “Sakin ol, yavrum,” diyerek omzunu tuttu ve hafifçe sıktı. O an gözleri doldu Feyza’nın. Dizlerinin bağı çözüldü, daha fazla ayakta dikilecek gücü kendinde bulamadığından yatağının ucuna oturdu. Şifresini girdi. Beyaz bir sayfa parça parça yüklenmeye başladı.

“Açılıyor.”

Yerinde duramayarak ayağa kalktı.

“Allah’ım, lütfen,” diye fısıldadı. “Allah’ım, lütfen. Lütfen... Yalvarırım...”

Tansiyonlar gerildi. Feyza hariç kimseden çıt sesi dahi çıkmadı. Feyza da zaten konuştuğunun farkında değildi.

Ekrandaki küçük imge artık dönmeyi bıraktı. Sayfa tamamen yüklendi.

Ve kulağında soluksuz, tiz siren sesi, baskın fakat cılız...

Aynı kâbusu defalarca kez görmüş gibi.

“Kaçmış? Kaç almışsın? İyi mi? İstedğin olmuş mu?”

Sesler kulağında rahatsız edici koca bir uğultu oluşturdu. Sorulan hiçbir soruya cevap vermedi. Veremedi. Yüzünden tüm kan çekildi, dudakları morardı. Yatağın köşesine otururken titrek bir nefes aldı. Zaten ailesi o an sonucun kötü geldiğini anladı. Ablası telefonu kendisine çekip sıralamasına baktı.

“Eczacılık falan da mı olmuyor?” dedi annesi. Başlamıştı yine. “Neden olmadı? Çok mu kötü? Ben size demiştim geçen yıl gitsin diye, bir senesi boş yere gitti kızın, yazık o kadar paraya da emeğe de.”

Gözlerini sıkıca kapadı Feyza. Babası, “Kızım,” diyerek saçlarından sevmeye başladığında ise kapalı gözlerinin arasından koca bir damla yaş, yanağına süzüldü.

Dört yıl.

Dört yıl.

Koskoca, kenarı soyulmuş tahta masanın etrafında geçen dört yıl.

Bir yanda ona bağlanan umutlar, harcanan paralar, verilen emekler, beklentiler... Diğer yanda sadece başarısızlık.

Gözlerini açıp tekrar sonucuna baktı. Sıralamasına, yanlışlarına, netlerine, ismine, her şeye. Belki geçen seneki sonucudur diye, tarihine bile baktı. Doğru olamazdı. Olmamalıydı.

“Hayırlısı buymuş demek ki.” Babasının sesi uzaktan geldi. “Eczacılık yazabilirsin ya da başka bir şey.”

Başını kaldırıp yüzlerine bakamadı. Gözleri ekranda kilitliyen, “Çıkın odamdan,” dedi. Sınav sonucunu öğrenecek diye hızlanan kalbi, göğüs kafesinin içinde küçücük kalmıştı.

“Sıralaman iyi, bir sür-”

“Çıkın odamdan!”

Babası elini ablasının beline atıp, “Hadi, çıkalım,” dedi. Oda-
nın kapısının kapandığını duyana kadar gözlerini diktiği ekrandan ayırmadı Feyza. Kapı kapandığında ise zaten emanet gibi oturduğu yatakta kayarak yere çöktü. Sırtını yatağının kenarına yasladı. Ağladı. İçi dışına çıkana kadar ağladı. Başta sesi çıkmasın diye işaretparmağını ısırarak içine ağladı, daha sonra sesinin çıkıp çıkmasını umursamadan bağıra çağıra ağladı.

Hayatında geçirdiği en kötü gündü. Bundan önceki günlerini, aylarını, yıllarını da değersizleştirmişti. Sadece ders çalışmıştı ve çalıştığı zamanlar, sınav sonucuyla bir hiç olmuştu. Arkadaşlarıyla buluşmamıştı, doğru dürüst tatil yapmamıştı, ders çalışmadığı zamanlarda da *çalışmıyorum* diye vicdan yapıp uğraştığı şeylerden zevk almamıştı.

Dört sene aynı sınava girmişti. Her sene bir öncekinden daha fazla çalışmıştı. Ama sonuç olarak dört senede neredeyse aynı sıralamayı yapmıştı.

Yanlış olan neydi?

O kadar çalışıp, didinip, canını dişine takıp da neyi yapamamıştı? Bir şeyi değiştiremeyeceğini bilse de kararan ekranı açarak sonuç ekranına tekrar girdi. Yanlışlarının hangi derste daha fazla olduğuna baktı.

Matematik.

Oysaki kaç soru bankası bitirmişti matematikten?

Beş? Altı?

Aptal mıydı?

Çok mu aptaldı?

Göğsü sinirle yükselip alçaldı, şakaklarında hissetmeye başladığı baskı yavaş yavaş tüm alnını sardı.

Dönemin ortasında sınav sistemi değişti, soru tarzları değişti, sınavın adı dahi değişti. *Sorun değil*, dedi. *Çalışırsam yaparım*. Kaygısını bir kenara atıp daha sıkı sarıldı derslerine. Değişen sisteme ayak uydurmak için daha fazla soru çözdü, daha fazla masada kaldı.

Sınav yaklaştı, içinde deli gibi bir heyecan...

İki hafta kala, sınavın günü değişti.

Stresten uyuyamadı, midesi bulandı. Yetkililerin önemsemeyerek aldığı her karar onun kaderini çizirken o kendini avuttu, *çalıştım ben*, diyerek güçlü durdu.

Çalıştım ben, yapabilirim.

Yapamadı.

Yine ve yine.

İçinde biriken öfke, kontrolü eline aldı. Ayağa kalktı, telefonunu masanın üzerine koyarak kamerayı açtı ve kaydı başlattı.

Ekranı gördüğü yüz ona o kadar yabancıydı ki... Gözleri şişmiş, saçları kabarmış, dudakları ısırmaktan kendi renginden çıkmış. Kelimenin tam anlamıyla dağılmıştı.

Ne saçlarını düzeltti ne de yüzündeki yaşları sildi. Önemsemedikleri sistemin, ayaküstü aldıkları kararların onun hayatında nasıl bir öneme sahip olduğunu, onu ne hale getirdiğini görsünler istedi.

“Merhaba, ben sinir sistemi gelişmemiş *sölen*ter, tıpkı sizler gibi.”

Cümlesinin sonunda yüzünde acı bir gülümseme oluştu, kırışan göz kenarlarından damlalar bir bir yanağına süzüldü.

“Sınav sonucumu az önce öğrendim ve...” Sesli bir iç çekip birkaç saniye bekledi. “Çocuk oynacağı gibi oynayıp durdunuz sistemle. Her gün bir şeyi değiştirdiniz. Her gün müfredata bir şey ekleyip çıkardınız. Düzelteceğim diye her şeyi ama her şeyi daha da berbat ettiniz. Önemsemediniz. Gereken önemi hiçbir zaman vermediniz.”

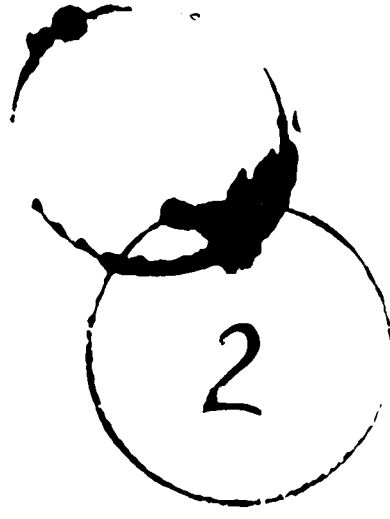
Akan burnunu sildi.

“Küçüklüğümde beri doktor olmak istiyordum ben. Ama dört senedir çalışmama rağmen olamıyorum. Çünkü neden? Tıp okursam hiç görmeyeceğim matematik sorularını yapamamışım.” İler gibi, “Gece gündüz çalıştım,” dediğinde yanakları dahil tüm yüz kasları seğirdi ve tüm gücü boşaldı. “Emeklerimin karşılığı bu olmamalıydı.”

Daha fazla devam edemedi, artık hıçkırarak ağlamaya başlarken kaydı sonlandırdı. Bir saniye olsun beklemeden, kullanıcı resmi olmayan hesabından ÖSYM Başkanlığı’nı etiketleyerek videoyu paylaştı.

Videodan hiçbir beklentisi yoktu. Muhtemelen bir ya da iki kişi izleyecek, sabah olunca da pişman olup silecekti. En azından o böyle düşünüyordu.

Ama sisteme öfkeli öğrenciler arasında destek mesajlarıyla dönüp dolaşan video, kısa sürede ülke gündemine oturacak, tüm haber sitelerine başlık olacak ve ona yeni hayatının ilk günlerini sunacaktı.

Feyza güne, “Kalksana kızım,” diye patlayan bir sesle başladı.

Kaşlarını çatarak gözlerini daha sıkı kapadı. Ellerini başının altına alıp yan döndü. Yorganı boğazına kadar çekti. Uyanmak istemiyordu.

“Feyza, sana diyorum! Yer yerinden oynuyor, sen uyuyorsun!”

Ses bu kez daha yakındı. Daha keskindi. Kirpikleri sanki birbirine yapıştırılmıştı, gözlerini açamıyordu.

“Kalksana kız,” dedi annesi öfkeyle. “Arayan arayana. Akşam ne yaptıysan kalk da sen açıkla millete.”

“Ne oluyor ya?” diye mırıldandı Feyza. Dün gece uyuyana kadar sesle ağladığından, boğazı tahriş olmuş, sesi pürüzlü çıkmıştı.

“Bunu sana bizim sormamız lazım, sölenter Feyza!”

“Allah aşkına, ne diyorsun, anne? Zaten başım çatlıyor.”

“Valla bizim de çatlıyor. Telefonlar susmadı. Eski komşumuzun bacanağının yeğeni bile aradı.”

Gözlerini devirdi Feyza. İçinden *yine mi aynı şey*, diye geçirdi. Dört yıldır, sonuçlar her açıklandığında olurdu bu. Günlerce arayıp sormayan insanlar bir anda akraba kesilir, ensesinde soluklanırdı.

Dün gece çektiği videoyu yayımladıktan sonra zihninden silmişti. Beklentisi yoktu. O anki öfkesinin ve çaresizliğinin ürünüydü sadece. Kimsenin izleyeceği, birilerinin sahipleneceği, konuşacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

“Söylemeyin ya,” dedi, sesini yükselterek. “Bir gün arayıp sormazlar, sonuçlar açıklanınca da öğrenmek için peşimizden ayrılmazlar.”

“Senin sonucunu bilmeyen mi kaldı?” diye çıkıştı annesi. Kızının hâlâ her şeyden habersiz, leyla gibi takılmasına ayrıca sinirlendi. “Sağır sultanın kulağına bile gitmiştir.” Bir şeylerin ters gittiğini, yeni fark etti Feyza. Boş ve uykulu gözlerle sorgularcasına baktığında annesi, “Dün gece diyorum,” dedi. Elini beline koydu. “Dün gece ne haltlar karıştırdın sen?”

Feyza’nın kaşları, alnında derin çizgiler bırakarak çatıldı. Dün gece... Zihninde bir kapı aralandı ve ilk hatırladığı şey ekranda beliren sınav sonucu oldu. Vücudundaki tüm gücün çekilmesi, dizlerinin titremesi... Yine aynı hisle, göğsüne ağır bir baskı oturdu. Sonra... Sonra hışımla yerden kalkmasını hatırladı. Ağlamaya ara vermesini, telefonu masanın üzerine koyarak kaydı başlatmasını, kinli gözlerle ekrana bakmasını, kelimelerin kontrolsüzce dökülüşünü...

Ve...

Videoyu yayımlamasını...

“Kaç kişi izlemiş?” diye sordu, sesi farkında olmadan kısılmıştı. Eğer eski komşuları bile aradıysa sandığından çoktu.

Annesi, “Kaç kişi izlemiş bilmem ama...” dedi. Sesini yükseltti. “Tüm mahallenin izlediği kesin!”

Feyza yorgun bir nefes verdi. Göğsü daraldı. Bakışları ablasına kaydı. Tek kelime etmeden sadece başını bir kez oynattı. *Kaç?* Abası dudaklarını birbirine bastırdı. Telefon ekranını ona gösterdi. Bir haber sayfasıydı.

Gözlerindeki yaşları silerken ki bir görüntüsü vardı. Üzerine koca puntolarla bir başlık atmışlardı: YILLARCA ÇALIŞIP TIP KAZANAMAYAN KIZIN İSYANI!

Gözlerini sıkıca kapatıp kendini yatağa bıraktı. Telefonunu eline almaya korkuyordu. O sinirle ne konuştuğunu bile hatırla-

miyordu. Rezil olmuştu. Dershanedeki hocalarına, arkadaşlarına, akrabalarına, mahalleliye, herkese.

Babasının vereceği tepkiyi düşünmek istemiyordu. Onu çok iyi tanıyordu. Dizinin üstünde bir ctek giydiğinde tek kelime etmezdi. Ama biri çıkıp, *senin kızın mini mini etekler giymiş*, derse... İşte o zaman kıyamet kopardı. Bir daha izin vermezdi. Başkalarının lafı, onun için her zaman kendi düşüncelerinden daha ağır basardı.

“Babam nerede?” diye sordu, çekincesi sesine yansımıştı.

“Kahveye gitmiş herhalde, telefonunu arıyorum ama açmıyor. Ne yapsın adamcağız? Arayan arayanadır şimdi.” Cümlenin sonu hava kaldı. Telefon bir kez daha çaldı. Annesi ekrana baktığı an yüzü gerildi. Az önceki yorgunluk silinip yerini keskin bir huzursuzluğa bıraktı. Gözleri büyüdü, dudakları ince bir çizgi şeklini aldı. “Allah kahretmesin seni, Feyza,” dedi dişlerinin arasından. “Deden arıyor. Adam hayatı boyunca bir kez aramadı beni. Şimdi arıyor.”

Telefonu açtığı gibi seksen yaşlarındaki babası, “Gülsüm!” diye çıkıştı ona. “Bizim kız küfretmiş millete. Sölintir mı ne demiş. Bütün kanallarda o çıkıyor!”

Başını iki yana sallayıp, “Baba,” dedi aceleyle. “Tam olarak öyle değil.”

Daha videoyu izlemeden, görüp de arayan herkese aynı cümleleri kuruyordu: *Çok sinirlenmişti. Ne yaptığını bilmiyordu.*

Kızının bu tıp sevdasının başlarına dert olacağı belliydi. *Bir sene kaldı, neyse*, demişti. İkinci senesi, istememişti. Üç... Üç tam bir saçmalıktı. Dershaneye ayrı, yola ayrı, yemeğe ayrı para. Boşa giden emek, boşa giden zaman.

Kaç kere Salim’e, *tutan bir yere gönderelim, tıp olmayacak*, demişti ama dinletememişti. Kızı ayrı inatçıydı, babası ondan da inatçıydı.

Feyza, annesi odadan çıktığında yerinden kalktı. Masanın

üzerindeki telefonunu aldı. Gece yatarken sessize almıştı. Ekranı açtığında, her uygulamadan gelen bildirimlerle ağlamak istedi. Rezilliğini daha derinden hissetti.

@A: Milyonlarca öğrenci tek yürek, tek ses!

@D: Beğenmeyen iki bin kişi ÖSYM Başkanlığı'ndandır.

@S: Kız gerçekten dediği kadar beyinsizmiş. Ben otuz bin yapsam babamlar evi üzerime yapar ama o kendine beyinsiz diyor. Şaka gibi!

@P: Asıl beyinsiz benim. Barajı geçemedim ama otuz bin yapmış kıza üzülüyorum.

@E: Eğitim sistemi bir gencin hayallerini daha kaydırıldı.

@Ü: Yalnız kız çok güzel, farkında mısınız?

@İ: Evet, tıp okuyunca matematik görmüyoruz ama tıp okumak için de matematiğin olması gerekli. Kusura bakmasın da kimse, matematiği bile yapamayan biri kolay kolay tıp okuyamaz. Gerisine katılıyorum.

@Ğ: Hayatımda daha saçma, daha mantıksız bir şey izlemedim. Ağlayıp, sızladığına bakıp inanmayın ona, otuz bin yaptığını göstermek için çekmiştir videoyu. Bunun gibilerinin tek derdi ünlü olmak. İnanmayın sakın, bunlar dereye götürür sizi, ayaklarınızı suya sokmaya bile izin vermeden geri götürür. Kanmayın. Derdi eğitim sistemi değil, derdi ünlü olmak. Ünlü. Yapmayın bunu, izlemeyin videoyu. Az akıllı olun.

@Y: Öğretmen atanmalarına da dikkat çeker misiniz?

@G: İki sene denersin, neyse de üç, dört çok abartı. Demek ki o kadar kapasiteniz yok. Daha giriş sınavında bile tökezlerken okuyabilmeyi nasıl düşünüyorsunuz? Sınırlarınızı çok zorlamayın.

Derin bir nefes alıp mutfağa gitti. Başındaki ağrı artık konuşurken kelimeleri tartacak kadar yoğunlaşmıştı. Çekmeceleri karıştırıp bir ağrı kesici buldu.

“Baban açmamış telefonunu hâlâ!” dedi annesi. Arkasından mutfağa girmişti. “Deli edeceksiniz beni, bir gün gerçekten deli edeceksiniz.” Gergindi ve gerginliğini ona söylenerek atacaktı, far-

kındaydı. Ama Feyza da gergindi. “Kazanamadıysan kazanamadın! Tek kazanamayan sensin sanki. Tıp kazanamamış. Ne olmuş? Çok mu büyük bir şey?”

Dayanamadı. “Nasıl çalıştığımı biliyorsun,” dedi. Sesi sert çıktı.

“Eczalığın nesi var?” diye yükseltti sesini annesi. “İlle tıp, ille tıp! Yapamadın işte, olmadı. Hayırlısı buymuş demek ki. Niye her yeri velveleye verip ele güne rezil ediyorsun bizi?”

Feyza dişlerini birbirine sıkıca bastırdı. Annesini daha fazla dinlemedi. Odasına gitti. Geçen sene de sınav sonucunu öğrendiğinde yıkılmıştı. Neredeyse bir hafta yataktan çıkmamıştı. Çıktığında ise etrafta ruh gibi dolaşmıştı.

O kadar kötüydü ki babası, annesinin konuşmasına izin vermemişti. *İstediyini yap*, demişti ona. *İstersen bir sene daha mezuna kal*.

Tıp kazanmaya yaklaşmıştı. Bir sene daha çalışırsa kesin kazanacağını düşünüyordu. Ama düşündüğü gibi olamamıştı. Geçen seneye neredeyse aynı sıralamayı yapmıştı.

Telefonuna bakınca dersane grubunun mesajlarla dolup taşığını gördü. Sonuçları iyi gelenler keyifle konuşuyordu. Bazıları videoyu izlemiş olmalıydı, üzülmemesi için ona motive cümleleri yazmıştı.

Dış kapının açılma sesiyle irkildi. Omuzları kasıldı, kollarını birbirine sardı. Sanki babası odasına girmiş gibi kapıya doğru döndü.

“Nerede o?” diye bağırdı babası. Sesi o kadar yüksekti ki bir an camların çatlayacağını sandı. “Kahvedekiler *senin kız anarşist olmuş*, diyor!”

Derin bir nefes aldı Feyza. Saçlarını çekiştirdi.

Babası durmadı. Bağırmaya devam etti. Saydı da saydı. Bugüne kadar onu çok şımartmışlar. İlk senesi tutan bir yere göndermeleri gerekiyormuş aslında. Tüm mahalleye rezil olmuşlar. Adama sorarlar yapan nasıl yapıyormuş...

Zamanla sesler uzaklaştı. Kelimeler tek tük gelmeye başladı. Feyza dinlemeyi bıraktı. Boş gözlerle telefonuna bakıyordu. Tam o sırada, ekrana bir bildirim düştü.

Bir mail.

Gönderenin ismini gördüğünde kaşları çatıldı.

dr.ferhataydoğan@gmail.com

Maili açtı.

Merhaba, Feyza.

Ben, Beyin ve Sinir Cerrahisi Prof. Dr. Ferhat Aydoğan. Öncelikle seni tebrik etmek isterim. Çok güzel bir sıralama yapmışsın. Ülkemizin geleceği için senin gibi pırlantalara ihtiyacımız var.

Sıralaman, özel tıp fakültelerine rahatlıkla yetiyor. Seni ileride hastanemde, alanında uzman bir doktor olarak görmeyi çok isterim. Eğer hâlâ doktor olmak istiyorsan eğitiminde sana sponsor olmak benim için büyük gurur olur.

Teklifimi detaylıca düşünmeni istiyorum. Aklına takılan, seni huzursuz eden her şey için benimle iletişime geçebilirsin. Lütfen çekinme.

Sevgiler,

Prof. Dr. Ferhat Aydoğan

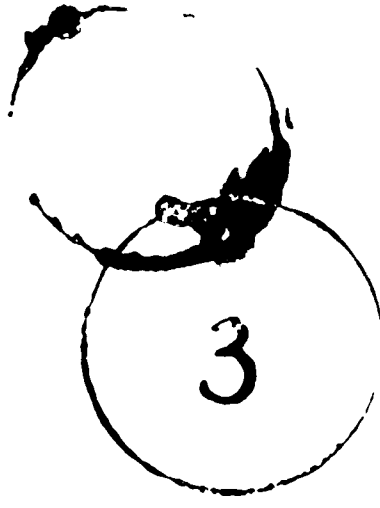
*+0536 262 ** ***

Maili kaç kez baştan sona okuduğunu saymadı.

Sıralamasının özelde tıp okumaya yettiğini biliyordu. Ama maddi durumları buna izin vermediği için bir an bile durup düşünmemişti.

Ama şimdi...

Şimdi sanki biri, tam her şey bitti dediği anda önüne yeni bir kapı açmıştı. Yakarışlarını duymuş, onu hayallerine götürecek yolda bir ışık yakmıştı.

Heyecan.

Mutluluk.

Umut.

Ve hepsini gölgede bırakacak kadar büyük bir kaygı.

Maili ilk okuduğunda -hatta defalarca kez tekrar okuduğunda- aklının ucundan bile geçmeyen *ya kandırılıyorsam* düşüncesi, başını yastığa koyduğu anda zihnine yıldırım gibi düştü.

İçindeki kuşkuyla internette Ferhat Aydoğan adını arattı. Karşısına yetmişlerine yaklaşmış, saçları ağarmış, sakalsız yüzüyle ciddi görünümlü bir adam çıktı. Özel Aydoğan Hastanesi'nin sahibiydi. Başarılar kısmı idol alınacak kadar doluydu. Aldığı ödüller, yazdığı makaleler, girdiği riskli ameliyatlar, yaptığı yardımlar... Dış basında bile adı geçiyordu.

Eğer maili atan kişi gerçekten Ferhat Aydoğan'ın ta kendisiyse onu kandırdığına inanmak zordu. Yine de içi rahat etmedi. Mailin altına bıraktığı numarayı aradı.

Telefon açıldığında, karşıdan gelen ses sakindi. Kendinden emindi. Aceleciliği yoktu, kelimeleri seçerek yerli yerinde konuşuyordu.

Detaya girmeden hastanesinden bahsetti, Aydoğan Vakfı'ndan, meslek hayatı boyunca karşılaştığı birkaç zorluktan... Araya, sanki Feyza gerçekten doktor olacakmış gibi ileride onu bekleyen

sorumlulukları serpiştirdi. Uzun nöbetleri, ağır kararları, bazen tek bir hatanın bir hayatı değiştirdiğini...

Feyza'nın istemsizce göğsü ısındı. Umut yavaş yavaş içine yayıldı. Ama o umut, hiçbir zaman tek başına kalmadı. Bir köşesi hep karanlıktı. Çünkü ailesini biliyordu. Sponsor meselesine sıcak bakmayacaklarını, güvenmeyeceklerini, *yarın bir gün vazgeçerse* korkusunun üzerlerine çökeceğini tahmin ediyordu. Bunu Ferhat Aydoğan'a da açıkça söyledi. Adam onu dikkatle dinledi, araya girmede.

"Bu çok normal," dedi sonunda. Daha rahat hissetmeleri için tercih dönemi kapanmadan birkaç gün öncesine görüşme ayarladı. Ailesiyle yüz yüze konuşacaklarını, isterlerse her şeyi yazılı hale getirebileceklerini söyledi.

Telefonu kapatmaya yakın, Feyza dayanamayıp, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. Sesi incelmmişti. Ağlamaya yakın, fısıltı gibi çıkmıştı.

Ferhat Aydoğan bir an sustu. Sonra gülümsediğini hissettiren bir tonla, "İnsan..." dedi. "Büyük bir tutkuyla kurduğu hayallerini gerçekleştirmeli. Yoksa içinde ömür boyu bir *keşke* kalır."

Onun için bu para, gözünde büyütecek bir miktar değildi. İmkânı varken genç kızın hayalleri için döktüğü gözyaşlarına kayıtsız kalmak istememişti.

Feyza o gece, en güzel uykularından birini yaşadı. Rüyasında doktor olduğunu gördü. Öyle ki uyanmak istemedi. Ama uyan-
dığı anda oyalanmadan yataktan çıktı. Annesine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Babasının evden çıkmasını bekledi. Kapı kapandığı anda mutfığa gitti. Annesi ocakta çorbayı karıştırıyordu. "Sana bir şey söylemem lazım," dedi. Mailden bahsetti.

Annesi tahta kaşığı tencereye bıraktı. Ona bakmadan, "Yine bir şeyler karıştırma," dedi sertçe. Herkes hâlâ kızını konuşurken kızının hâlâ tıp hayalinin peşinden koşmasına sinir oluyordu.

Feyza annesini ikna etmek için Ferhat Aydoğan'la konuşukla-

rını tek tek anlattı. İnternette adam hakkında yazılanları gösterdi. Ablası da yanlarındaydı. Maili duyduğunda, kendi telefonundan adamı araştırmaya başlamıştı bile. Arada lafa girip *şöyle bir şey var*, diyerek adam hakkında kendi bulduğu haberleri söylemişti.

Başta annesi hiç taviz vermedi. Sonra Ferhat Aydoğan'ın yurt ve yemek masraflarını da karşılayacağını duyduğunda durdu. Daha dikkatli dinlemeye başladı, sorular sordu.

“Ya bir sene sonra *ben artık ödemiyorum*, derse?” dedi.

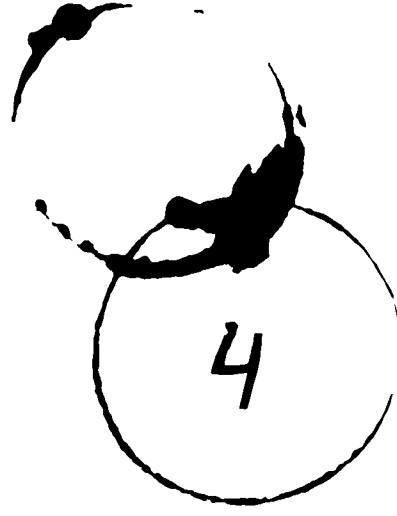
Bu ihtimali telefonda konuşmuşlardı. Feyza, Ferhat Aydoğan'ın söylediklerini neredeyse kelimesi kelimesine aktardı. Vakıf kapanmadıkça -ki bu, dedelerinden kalma köklü bir vakıftı- ödemelerin aksamayacağını, kapanması gibi bir durumda bile gerekirse kendi cebinden karşılayarak onları mağdur etmeyeceğini söylediğini anlattı.

“Zaten notlarımı yüksek tutarsam...” dedi Feyza, sesi istemsizce yalvarır gibi çıktı. “Devlet üniversitelerine geçme ihtimalim de var, anne.”

Annesinin kafasına yatmaya başlamıştı. Uzak bir şehirde eczacılık okuyup hem yurt hem yol masrafına girmektense bu şekilde sadece harçlık vermek daha az yük olacaktı. Üstelik tıp okuyacaktı. Bunca çalıştığı yıl boşa gitmeyecekti.

“Bu sponsor işi iyi olur aslında.” Biraz durduktan sonra, “Ama haftaya yüz yüze görüşelim, öyle karar veririz,” diye ekledi. Feyza başını salladı. İçindeki sevinç, gözlerine yansıyor. Aklında sadece babasının vereceği tepki kaldı. Annesi, “Şimdi söylemeyelim babana,” dedi.

Görüşmeden sonra hatta sözleşme imzalamadan konuyu açmak istememişti. Eğer içlerine sinmezse babasını hiç dahil etmeden bu işi kendi aralarında kapatacaklardı.

Ferhat Aydoğan'la yaptıkları görüşme, Feyza'nın hayal ettiğinden bile iyi geçmişti. Eve geldiğinden beri yüzünde düşmeyen bir gülümseme vardı.

Tıp okuyabilecekti.

Bu, sadece hayallerine kavuşmak değildi. Yıllardır sırtına yüklenen uykusuzlukların, kaçırılmış gençliğinin, masa başında ağrıyan sırtının karşılığı gibiydi.

Mutluydu. Çok mutluydu. Ama bu mutluluğun tam ortasında onu rahatsız eden bir korku hâlâ vardı.

Babası...

Ya izin vermezse?

Annesinin yanında olması ona güç veriyordu. Annesi konuşursa babası yumuşardı. En azından Feyza, buna inanmak istiyordu.

Tercihlerini yaptı, listeyi Ferhat Aydoğan'a da gönderdi. Ardından, belki de yüzüncü kez teşekkür etti.

Video olayı patlak verdikten sonra babasıyla neredeyse hiç yan yana gelmemişti. Babası onu her gördüğünde kaşlarını çatıyor, Feyza da o bakışlara maruz kalmamak için odasından çıkmıyordu. Bu yüzden sponsor meselesini babasına kendisi söylemek istemedi. Annesine söylettirdi. Akşam konuşacaklardı. Ve Feyza, odasında bir uçtan diğer uca gidip, gelerek annesinin odasına gelmesini bekliyordu. Zaman ilerlemiyor gibiydi. Stresten midesi kasılıyor, göğsü sıkışıyordu.

Kapı açıldı. Feyza olduğu yerden fırladı. “Ne dedi?” diye sordu. Ses yükselmediğine göre en azından büyük bir patlama olmamıştı.

“Söylemedim,” dedi annesi. Sesinde yorgunluk vardı. “Ağzını yoklayayım dedim ama... Yok. Hayatta izin vermez.” Feyza’nın omuzları bir anda düştü. “Hâlâ video olayına sinirli,” diye devam etti annesi. “*Söyle ona, uzakları yazmasın*, dedi. Hemşirelik yazacağını sanıyor. Şimdi bir şey söylemeyeceğim. Tercihler kapansın, garantiye alalım. Öyle söyleriz.”

“Başta *hayır*, der ama...” dedi Feyza, daha çok kendini ikna etmek ister gibi. “Sonra kabul eder. Ferhat Aydoğan’la da konuştururuz..”

Annesi başını iki yana salladı. “Aman, Feyza, babanı bilmiyormuş gibi konuşma,” dedi. “Başta *hayır*, derse *evet* dedirtene kadar canını çıkarır. Zaten iki güne tercihler kapanıyor. Kapansın. Garantiye alalım. Öyle söyleriz.”

Feyza babasına yalan söylemek istemiyordu. İçinde bir yer, bunun bedelinin ağır olacağını fısıldıyordu. Ama annesi haklıydı. Eğer babası en baştan *hayır*, derse onu ikna etmek imkânsıza yakındı. Ve ikna edememek... Bu ihtimali düşünmek bile boğazını sıkıyordu.

İki gün sonra tercihler kapandığında, babasına söyleyecek cesareti yine bulamadı. Annesi söyledi. O bir köşede, sessizce bekledi. Babası, zihninde kurduğu gibi bağırıp çağırmadı. Masayı devirmedi, evi ayağa kaldırmadı.

Sadece sustu. Suratını astı. Ve o günden sonra evin içinde, gerilimi elle tutulur bir otuz dört gün başladı.

Bir gün geçti. İki gün... Üç gün...

Babası yavaş yavaş yumuşadı. Kaşları eski sertliğini kaybetti, sesi sıradanlaştı. Ev, yeniden alışılmış haline büründü.

Tercih sonuçlarının açıklandığını, telefonuna gelen mesajla öğrendi Feyza. Odasındaydı. Filmin en heyecanlı yerindeydi. Mesajı gördüğünde filmi durdurmak aklına gelmedi. Direkt kapattı. ÖS-

YM'nin sitesini açtı. Şifresini girdi. Sayfa yavaş yavaş yüklenmeye başladı. Dört yıldır sınava giriyordu ama ilk defa tercih yapmıştı. Dudaklarını dişleriyle ezerken sayfa nihayet yüklendi.

İlk tercihinine yerleştiğini görünce dudakları iki yana kıvrıldı. Ama bakışı yan tarafa, yerleştiği bölüme kayınca... Gülümsemesi yüzünde donup kaldı. Kalbi sıkıştı.

İstanbul Üniversitesi Hemşirelik

İnanamadı.

“Hayır, ya...” dedi, sesi kendisinin bile duyamayacağı kadar kısıktı. Başından aşağı kaynar sular döküldü. Sanki gördüğü yazıyı değiştirebilecekmiş gibi sayfayı yeniledi. Biri ona eşek şakası yapıyor olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Tıp dışında hiçbir yeri yazmamıştı.

Sayfa yeniden açıldı.

İstanbul Üniversitesi Hemşirelik

İsmi, kimlik numarasını, puanını... Her şeyi kontrol etti. Onun sonuç ekranıydı ama onun tercihi değildi. Geri çıktı, bu kez tercih listesine girdi. Onun hazırladığı listede yirmi bir tane tıp fakültesi vardı. Ama ekranda yalnızca tek bir satır duruyordu.

İstanbul Üniversitesi Hemşirelik

Midesi altüst oldu. Biri tercihlerini değiştirmişti. Ve Feyza, bunun kim olduğunu biliyordu: *Babası*.

Sponsor meselesiyle ilgilenmemişti. Bir kez olsun, Ferhat Aydoğan'ın adını geçirmemişti. Ortalığı yıkmamıştı. Kızmamıştı. Babasının sessizliğini garipsese de işine geldiğinden sorgulamamıştı. Sorgulasa da aklının ucundan bile geçmezdi, hayatına bu kadar hoyratça el uzatacağı.

Ruhu bedeninden çekildi. İçindeki Feyza, ondan uzaklaştı. Kendini, soğuk bir camın ardından izliyormuş gibi hissetti.

İçeri geçti. Babası, tekli koltukta bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Karşısında durup, “Sen mi yaptın?” diye sordu. Kimse sonuçlarının açıklandığını bilmiyordu. Ama babası, yüzündeki

ifadeyi gördüğü an her şeyi anladı. Büyükçe yutkundu, bacağını indirdi, oturuşunu düzeltti. Feyza, boğazından kopan ağlamaklı bir sesle, “Neden, baba?” dedi.

Babası kaşlarını çatı. Ne yüzü kızardı ne de başını eğdi. “Arkamdan iş çevirmenin cezası,” dedi.

Zaman durdu. Kulaklarında ağır bir uğultu başladı. Göğsü yandı. Canı öyle acıdı ki öleceğini sandı. “Böyle ceza mı olur?” dedi, sesi ağlamakla gülmek arasında kırıldı. Ortada gülecek tek bir şey yoktu. Sadece, babasının bunu yapmış olmasını aklı almıyordu. Üstelik karşısında, yaptığı şeyden zerre pişmanlık duymadan gururla gözlerinin içine bakıyordu. “Böyle ceza mı olur?” dedi yeniden. Bu kez sesi titredi. “Öldürseydin beni daha iyiydi.”

“Kızım...” diye araya girdi annesi.

Feyza, babasının yaptığı şeyin ağırlığını sindirmeye çalışırken annesinin başından beri sürdürdüğü suskunluğu fark etmemişti.

Ellerini iki yana açtı. Parmakları titriyordu. “Babam tercihlerle oynamış,” dedi. Annesine döndü. “Bütün tıpları silmiş, yerine hemşirelik yazmış.”

Ceylan’ın ağzından dökülen tek kelime, odada asılı kaldı. “Ne?”

Annesi gözlerini kaçırdı. Bakışları, istemsizce babasına kaydı.

Ve Feyza o an anladı.

İhanet iliklerine kadar işledi. İçi cayır cayır yanarken dışı buz kesti. Sanki bir anda soğuk bir suyun içine atılmıştı.

“Biliyordun,” dedi fısıldar gibi. Aksini duymak istercesine annesinin gözlerinin içine baktı. Annesi tek kelime etmedi. Susarak kabul etti. Feyza hayretle güldü. “Sen dedin ya,” dedi. Eli dudaklarının üzerine kapanmıştı. İrice açılmış gözleriyle annesine bakıyordu. “Sen dedin bana söylemeyelim diye!”

“Benim haberim olduğunda tercihler kapanmıştı. Sana söylesem bir şey değişmeyecekti.”

Gözyaşları bu sefer acıdan değil, sinirden aktı.

“Babana söylersen kızar, tercihler kapandıktan sonra söylersin, dedin. Sonra da gidip...” Nefes alamadı. Gerçek anlamda alamadı. Eli göğsünün üzerine gitti. “Oyun mu oynadınız bana?” diye sordu. Sesi çıkmıyordu artık.

Babası kaşlarını çatı. Bakışı sertleşti. “Nasıl hissediyormuş insan?” dedi. “Arkandan iş çevrilince nasıl oluyormuş?”

Feyza’nın içinde bir şey daha koptu. Hayali avuçlarının arasından kayıp gitmişti. Yıllarca verdiği emek bir anda çöpe atılmıştı. Ölmekten beterdi. Çaresizdi. Ne yapacağını bilmiyordu. Ve babasının söylediği şey...

“Sen bana ne yaptığının farkında mısın?” diye sordu.

Hayatı elinden alınmıştı. Mezuna kalsa puanı yarıya düşecekti. Kalmasa hayatında hiç düşünmediği bölümü okuyacaktı.

Babası, sanki sıradan bir gerçekten bahsediyormuş gibi, “Zaten kazanamamıştın,” dedi.

İçindeki öfke, her şeyi yıktı. “Kazanmıştım!” diye haykırdı. “Özelde okumaya puanım yetiyordu! Okuyabilecektim! Sen... Sen bana yıllarca *doktor kızım*, deyip dururken, hiç mi utanmadın tercihlerimi değiştirirken?”

Babası buz gibi bir sesle, “Doğru konuş benimle,” dedi. “Babanım ben senin.”

“Ne babası ya?” derken sesi çatladı. “Böyle baba olmaz olsun. Yıllarca çalıştım ben.” Çenesi titredi. Boğazı o kadar çok ağrıyordu ki konuşmak için bile kendini zorluyordu. “Uyumadım!” Akan burnunu kolunun tersiyle sildi. Daha çok ağladı. “Uyumadım bile!” derken sinirden saçlarını çekiştirdi. Boğazındaki düğüm ağırlaştı. Nefesi daraldı. Sanki biraz daha konuşursa gerçekten boğulacaktı. Annesi onu sakinleştirmek ister gibi kolundan tutunca Feyza refleksiyle geri çekildi. Acı, öfke, nefret... Hepsi aynı anda, kontrolsüzce içinden yükseldi. “Herkes tıp yazdığımı söyledim,”

dedi gözyaşlarının arasından. “Herkes tıp okuyacağını sanıyor.” Annesine döndü. “Çok güldünüz mü arkamdan? *Salak kız, tıp okuyacağını sanıyor*, dediniz mi?”

“Feyza, öyle değil,” dedi annesi.

“Öyle değilse ne?” diye bağırdı. Çığlık attı. Her yer, tiz sesiyle doldu. “Neden ben hemşirelik okumak zorundayım?”

“Ceylan, git su getir kardeşine, su içsin. Kendine gelsin.”

“Kendime gelebilir miyim ben artık?” diye sordu, güler gibi. “Bir bardak su kendime getirir mi beni? Kaç yıldır hayatım yoktu zaten, şimdi de... Önümdeki hayatımı da elimden aldınız.”

“Feyza,” diye uyardı annesi. Camlara çevirdi bakışlarını. “Sesini alçalt. Herkes duyuyor. Yine rezil edeceksin bizi.”

Yine rezil edeceksin bizi.

Annesinin söylediği o cümle belki de son damlaydı.

Son damla aktı. Bardak taşıtı.

“Siz var ya...” dedi. Devam etmedi. O an, ne dese az gelecekmış gibi hissetti. Odasına gitti, telefonunu aldı.

Dış kapıya yöneldiğinde annesi arkasından, “Nereye?” diye bağırdı. “Saçmalama, otur oturduğun yerde. Bu saatte nereye gideceksin?”

Ayakkabılarını aceleyle giymeye çalıştı. Tanımadığı bir adam, hayallerini gerçekleştirmek için ona ulaşıyordu. Maddi destek sağlamak istiyordu. Ama kendi babası... Kendi babası onun elinden hayalini alıyordu. Üstelik pişman değildi.

Ayakkabılarını giydi. Kapıyı açtı. Ve bu sefer babası, “Nereye?” diye sordu. Cevap vermedi. Başını çevirip babasına baktı. “Hiçbir yere gidemezsin!” Başka zaman olsa korkardı. Geri adım atardı. Kapıyı açamazdı bile. O an bir sürü duygu hissediyordu içinde. Ama en ufak bir korku hissetmiyordu. Babası gideceğini anladı. Kaşlarını çatı. “Bu evden çıkarsan...” dedi, bıçak gibi keskin çıkan sesiyle. “Bir daha giremezsin.”

Herkes sessizleşti. Feyza ne kaybedeceğine son bir kez bakar-

mış gibi gözlerini evin içinde gezdirdi. Annesinde, ablasında ve en son babasında.

Babasının gözlerinde yine *suçlu sensin*, diyen bakış vardı. O an karşısındaki adam babası değildi. Her hareketini tartan, her adımını ayıplayan amcasıydı. Kahvede arkasından konuşan mahalleliden biriydi.

Arkasını dönüp evden çıktı. Kapıyı da sertçe çarptı. Attığı her adımda ailesinden biraz daha koptu. Ev, arkasında kaldı. Sesler sustu. Bağlar inceldi, koptu.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey ölse de eve geri dönmeyeceğiydi. *Keşke ölsem*, diye düşündü.

Keşke ölsem.

Keşke ölsem.

Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Sanki başka bir çıkışı yoktu.

Telefonunu avcunun içinde, sanki düşerse kendisi de dağılacakmış gibi sımsıkı tutuyordu ki ekran aydınlandı. Telefon çaldı. O çalan telefonla birlikte, Feyza'nın eski hayatı kapandı.

Ve yeni bir kimlik kazandı.

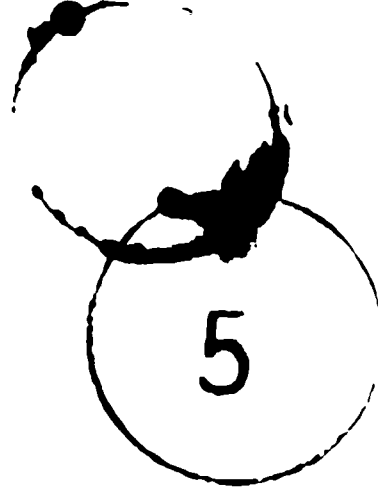
Yeni bir şehir.

Yeni bir ev.

Yeni bir iş.

Düzenleme

Ny.ozlem

Hayal kurarsın, plan yaparsın. Gerçekleşmesi için çabalarsın, dualar edersin. Ama kader, çoktan görünmez ağlarını üzerine salmıştı. Kaçamazsın, ne kaderinden ne geçmişinden ne de anılarından ve acıdan.

Acı öyle şiddetlidir ki hiç geçmeyecek sanırsın. Zamanla alışır-sın. Geçti sanırsın. Öyle ki gülerek anlatırsın. Şakasını yaparsın. Günlerce, haftalarca aklına gelmez. Ama sonra bir an gelir, gülümseyemezsin. Sanki her şeyi dün yaşamış gibi taze bir acı çekersin. Unuttuğunu sandıkların, önüne serilir. Canını yakan kelimeler, aynı ses tonuyla kulağına fısıldar.

Feyza, kalp ve damar cerrahından aldığı randevusunu emanet gibi oturduğu sandalyede beklerken derin bir nefes aldı.

İki yıldır, eleştiri videoları çekiyordu. İlk videosu eğitim sisteme yönelikti, çoğunlukla sınava giren gençler arasında gündem olmuştu. İkinci videosu ise ailesine yönelikti ve bu sefer, sadece sınavla ilişkili kitlenin değil, yediden yetmişe herkesin dikkatini çekmişti. En ufak paylaşımı binlerce yorum almış, attığı adım, soluduğu hava dahi merak edilmişti.

Feyza o zaman eline geçen bu fırsatı akıllıca kullandı. Hazır gündemdeyken gelen reklam anlaşmasını, yurt ücretini kendi karşılamak için kabul etti. Hayatının hiçbir döneminde ekranlarda olmak gibi bir hevesi olmadığından hatta aksi bir şekilde ekranlarda boy gösteren çoğu fenomeni eleştirdiğinden, burun kıvrıdı-

ğından, bunun devamının geleceğini düşünmedi. Gelmesini de istemedi.

Fakat birkaç gün sonra ablası laf arasında, oynadığı reklamdan ötürü babasının evde onun adının dahi geçirilmesini yasakladığını söyledi. Bir kez olsun parasının olup olmadığını, nerede kaldığını, ne yaptığını ve nasıl olduğunu sormayan adamın, babasının, sırf reklamda oynadı diye onu yok saymasını kaldıramadı.

İki artı bir evde adı yasaklandı diye, tüm ülkeye ismini duyurdu. Babasının sinir olacağı şekilde, babasının asla onay vermeyeceği hareketlerle, evde olsa babasının giymesine izin vermeyeceği kıyafetlerle...

Babasının canını sıkmaya öylesine kodlamıştı ki kendini, kendi olmaktan çıktı.

Değişti.

Çok değişti.

İki sene önce yaptığı makyaj, sürdüğü rimelden ibaretti. Şimdi ise alışverişe giderken bile yüzüne sürdüklerinin haddi hesabı yoktu.

Havalanmıştı, bu tüm tanıdıklarının ortak fikriydi. Dili uzamıştı, mecazi anlamda. Sosyal medyada aktifti, durmadan fotoğraf paylaşıyordu. Oldukça memnuniyetsizdi, havadan dahi nem kapıp eleştirebiliyordu. Ve eskisi kadar çalışkan bir öğrenci değildi. Ezkaza derslerini geçiyordu.

“Feyza Soysal.”

İsminin seslenilmesiyle çantasını eline alarak zarifçe ayağa kalktı ve Opr. Dr. Merthan Özkan yazan odaya girdi. Sosyeteden bir arkadaşı, ballandırarak onu muayene eden kalp doktorunu övdüğünden pek araştırma yapmadan randevu almıştı. Kaç yaşında, hangi okuldan mezun olmuş, uzmanlığını nerede yapmış... Doktor hakkında en ufak bir bilgisi yoktu fakat gözünde hep elli yaşlarında kel bir adam canlanmıştı.

Elli yaşlarında değildi. Ve büyük sürpriz, kel de değildi.

Otuzların başındaydı. Esmerdi. Köşeli çencisini saran kirli sakallarında bir iki tane beyaz vardı. Siyah saçları gelişigüzel bir şekilde alnının üzerinde dağılmıştı. Kalıplıydı ve en önemlisi *beyaz önlüklüydü*.

Doktorun ona bakmadan, “Oturabilirsiniz,” demesiyle başını salladı Feyza. Usulca sedyeye oturdu. İçeri girdiğinden beri doktor ona doğru bakmamıştı ve o, göz göze gelecekleri anı hevesle bekliyordu.

Saniyeler sonra doktor, önündeki bilgisayarla ilgilenmeyi bırakarak, “Şikâyetiniz nedir?” diye sordu. Kısa, çok kısa bir anlığına göz göze geldiler. Ve bu, Feyza’nın kalbini yerinden etmeye yetti.

Hastane randevusuna gelmişti fakat buradan bir davete gitse sıırtmazdı. Üzerindeki dar yeşil bluz ve altında İskoç model, kalçasını saran, paçalarına doğru bollaşan kot pantolonuyla kusursuzdu. Buraya gelirken herkesin bir kere de olsa gözü ona kaymıştı. Ama onun kaymadı. Sadece üç saniyeliğine baktı, belki üç bile değil, iki ve önüne döndü. Bilgisayarıyla ilgilenmeye devam etti. Feyza gerginlikten parmaklarıyla sedyenin kenarını kazırken, “Ara sıra kalbim sıkışıyor,” dedi. Sesinin alçak çıkmasıyla sırtını dikleştirdi. “Birkaç gündür sıklaşmaya başladı.”

“Nasıl bir sıkışma?”

“Bıçak batıyor gibi. İki üç saniye sürüyor, sonra geçiyor.”

Daha cümlesini bitirmeden doktorun stetoskopu alarak ayağa kalkmasıyla boynuna kadar kızardı. Steteskopa gerek yoktu çünkü şu an kalbinin küt küt atışı, kulaklarında yankılanıyordu.

“Sırtını döner misin? Kalbini dinleyeceğim.”

Muayene olmaya geldiği doktordan etkilenmişti, ona yaklaşmasıyla kalbi hızla atmaya başlamıştı ve doktor, stetoskopu kulağına takarak kalbini dinleyeceğini söylüyordu.

Utançtan ölmek için güzel bir gündü.

İstemeye istemeye sırtını döndü Feyza. Doktor üzerindeki yeşil bluzu sıyırdı, kuru hava çıplak sırtına değdi ve hemen ardından,

stetoskopun demir ucu dokundu. Sırtı kasıldı, tüm tüyleri ürperdi. Hareket etmemek için kendini fazlasıyla kassa da sedyede hafifçe yükseldi.

“Derin nefes alıp ver.”

Üç kere aynı sınava girip, benzer sıralamalar yapınca utanmıştı. Herkese tıp kazandığını söyleyip hemşireliği okumaya mecbur bırakıldığında babasının yerine utanmıştı, kazağını ters giyip fakülteye gittiğinde utanmıştı ama kalbi hızlı atıyor diye hiç utanmamıştı. Bugüne kadar da bunun için utanacağını hiç düşünmezdi.

“Bir sorun görünmüyor,” dedi doktor ve stetoskopu boynuna asarak geri çekildi. “Sadece kalbin hızlı atıyor.”

Tişörtünü düzeltirken, “Kahve!” diye, refleksle atıldı Feyza. Kalbinin onun için hızlanmadığını söylemek istemişti fakat yükselen sesi onu gayet ele vermişti. Yutkunarak sesini sakınleştirdi. “Buraya gelmeden önce birkaç bardak kahve içmiştim. Ondan hızlı atıyor olmalı.”

Doktor *anladım*, dercesine başını salladı. Kahve bahanesine inanmasa da oralı olmadı. “Tansiyon, şeker gibi herhangi bir hastalığın var mı?”

“Yok, dediğim gibi sadece kalbim sıkışıyor.”

“Geçirmiş olduğun bir operasyon peki?”

Gülümseyerek, “Burun estetiği sayılıyor mu?” diye sordu Feyza. Sayılmadığını biliyordu, bildiği sesinden ve gülümsemesinden de anlaşılıyordu ama içeri girdiğinden beri o düz ifadesini değiştirmeyen, sadece bir kez yüzüne bakan adamın ilgisini çekmek istemişti.

Adam beklediği ilgiyi vermedi. Yüzünde en ufak kas dahi oynamadı. “Aile geçmişinde kalp hastalığı bulunuyor mu?” diyerek bir sonraki sorusuna geçti. Artık onun, verdiği cevapları dinlediğinden bile şüpheliydi Feyza. Yüzü düştü. Gittikçe kalp atışları yavaşladı, sesi sevimli olmaktan uzaklaştı.

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Birkaç test istedim. Onları yaptır, sonuçlara göre konuşuruz.”

“Hangi testleri yaptıracağım?”

“Kapıda Bihter Hanım var, o bilgilendirecek.”

“Peki,” diyerek çantasını omzuna astı. “Bugün içinde çıkar mı? Beklemeli miyim yoksa tekrardan randevu al-”

“Bihter Hanım sizi bilgilendirecek,” diye sözünü kesti. Baskın sesi, cümlesini ikinci kere tekrarlamasından dolayı rahatsızlığını açıkça belli ediyordu. Feyza aralanan dudaklarını sıkıca kapadı. İçeri gireli beş dakika olmamıştı. Sabırsızca sözünü kesmek de ne oluyordu?

Göğsü hızla yükselip, alçalırken kendini dışarı attı. Bihter Hanım’dan yapılacak testleri öğrendi. Bir saat içinde testleri hallederek yemek yemeye, hastanenin yakınlarındaki restorana gitti. Sonuçlar çıkana kadar tek başına oyalandı. Telefonuna baktı, arkadaşlarının hesaplarında gezindi ama arka planda hep sinirini bozan doktoru düşündü.

Merthan... Merthan Özkan... İki buçuk saatin ardından sonuçlarını alıp doktorun odasına gitti. İçeride hastası vardı. Kapının karşısındaki sandalyeye oturdu, çantasını dizlerinin üzerine koyup bekledi. On bir dakika geçmişti ki kapı nihayet açıldı. İçeriden altmışlı yaşlarında göbekli bir adam çıktı. Adamın kapıyı kapamasına fırsat vermeden ayağa kalktı, aralık kapıdan başını uzatarak, “Sonuçlarımı getirmişt看,” dedi.

Doktor, Merthan, başını hafifçe eğerek içeri gelmesini işaret etti. Öğle arasından sonra beyaz önlüğünün altına giydiği buz mavisi gömleğinin fazladan bir düğmesini açmıştı. Stetoskopu boynunda değil, masanın üzerindeydi. Gözlerinin beyazında hafif bir kızarıklık belirginleşmişti.

“İsim?”

“Feyza Soysal.”

Merthan klavyede birkaç tuşa bastı. İşaret ve başparmağıyla, iki kaşının arasındaki burun kemiğini sıkarken ekrana yansıyan

sonuçlara odaklandı. Yaklaşık iki dakika boyunca sessizce inceledi. Ardından, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Bir şeyin yok,” dedi. Parmaklarını yüzünden uzaklaştırdı. “Sonuçların gayet normal.”

“Kalbim neden sıkışıyor o zaman?”

“Stresten olabilir,” dedi umursamaz bir sesle. “Cereyanda kalma.”

Feyza hayretle ona baktı. “Cereyanda kalma mı?” diye tekrarladı. Sabahtan beri süren ilgisizliğe, bir de başından savarcasına söylediği cümle eklenince sinirleri iyice gerildi. “Pardon ama...” dedi bilerek sivri bir üslupla. “Daha bilimsel açıklama yaparsanız içim rahat edecek. Bunları babaannemden de duyuyorum.”

“Sıcaklık farkı taşıyan hareketli hava katmanlarından uzak dur.”

Feyza istemsizce, “Ne?” diyerek güldü. Ciddi olup olmadığına bakmak için yüzüne odaklandı. Gayet ciddiydi. Ve onunla dalga geçiyordu. “Size kalbimin sıkıştığını söyledim, yeterince ilgilendiğinizi düşünmüyorum. Daha farklı tetkikler yapmalısınız.”

Merthan ağzının içinden küçümseyerek, “Hmm,” diye bir ses çıkardı. Hayatta en nefret ettiği şey kalbin katmanlarını saymasını istese yüzüne bakıp tek kelime edemeyecek insanların onun yaptığı işe karışmasıydı. Şu an, karşısındaki kadın da tam olarak bunu yapıyordu. Çenesi yukarıda ve şımarıkça... Kesinlikle şımarıkça.

Dirseklerini masaya koydu, başını ona doğru eğdi. Yüzüne yapay bir ciddiyet yerleştirerek, “Siz ne gibi tetkikler yapmamı önerirdiniz, Doktor Hanım?” diye sordu.

Doktor Hanım... Feyza’nın kulağında uzun uzun yankılandı bu. Bir anda bulunduğu ortamdan kopup geçmişe savruldu. Babasının ona şakayla karışık *doktor kızım*, diye seslendiği günlere gitti. Ardından karşısında dikilip, gözlerinin içine bakarak *arkamdan iş çevirmenin cezası*, dediği o ana.

Bir şeyler söylemek ister gibi dudakları aralandı ama kelimeler

boğazında düğümlendi. Gözleri doldu. Daha fazla dayanamadı. Kapıyı sertçe çarpıp çıktı.

Koridorda nefesi daraldı. Eli boğazına gitti, boynunu sıvazladı. İki ay önce, her şeyin yoluna girdiğini düşünüp terapilerini bitirmişti. Şimdi ise sanki her şey yeniden başlıyordu. Derin bir nefes aldı, çantasını iki eliyle sıkıca kavradı ve vezneye doğru yürüdü. Tek istediği, bir an önce eve gitmekti.

Günün üzerinde bıraktığı öfke, geçmişin huzursuzluğu ve ödediği gereksiz fazla ücret birleşince içindeki rahatsızlık katlandı. Kulağındaki babasının sesini susturmak için ödediği ücrete yoğunlaştı. Para mesele değildi, fazlasıyla kazanıyordu. Ama doktorun beş dakikasını silah zoruyla almış gibi davranmasından sonra asgari ücret ödemek zoruna gitmişti. Ona karşı takındığı tavır, hiçbir şekilde ödediği parayı hak etmiyordu.

Ve bunu, onun yanına bırakmayacaktı.

Ödediği asgari ücretin katbekat fazlasını, onun sayesinde geri alacaktı.

Biraz rahatsızlık verecekti.

O kadar.

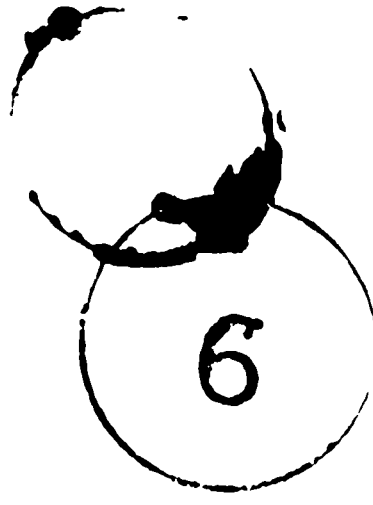
“Sevgili sölenterlerim, merhaba!”

Kameraya gülümseyerek bakmaya çalışsa da pek gülümsediği söylenemezdi.

“Bu seferki videomda, doktor ego yığınını ele alacağım. Tıp okuyup saçları dökülmediği için kendini bir şey sanan, kibirli, burnu Kafdağı’nda bir doktor bey düşünün.” Elini sinek kovalar gibi yüzünün önünde bir kez sallayıp, “Bey kelimesini atın,” dedi. “Bey olamayacak kadar kaba saba biri. İki sene fazladan okuduğu için kendini bir şey sanıyor olmalı. Öneriyle gittiğim ki büyük ihtimal fazladan saçları olduğu için önerildi, kalp cerrahı benden iki üç test istedi ve yüzüme bile bakma nezaketi göstermeden bana *cereyanda kalma*, dedi. Altı sene okumuş, artı bunun uzmanlığı-

nı almış adam babaannemin dedikleriyle aynı şeyi söyledi!” Alay edercesine güldü. “Üstelik daha açıklayıcı olmasını istediğimde ise dalga geçercesine cereyanın tanımını yaptı.” Sesini kalınlaştırarak doktoru taklit etti. “Neymiş... *Sıcaklık farkı taşıyan hareketli hava katmanlarından uzak dur.*” Gözlerini devirdi. “Doktor altı sene boyunca bazı dersleri aşmış herhalde, etik gibi. Hastalarına nasıl davranması gerektiğini bilmiyor. Muayene ettiğin hastalardan asgari ücret alıyorsan ona göre davranmalısın.”

Sırtını sandalyesine yasladı, gözlerini uzun uzun kameraya dikti. Bakışı meydan okur gibiydi. “Uyarıyorum, daha fazla hasta olmamak için Merthan Özkan’dan randevu almayın.”

Merthan'ın uykusu ne ağırdı ne de hafif fakat telefonuna ardı ardına düşen bildirimler onu uyandıracak kadar gürültülüydü. Gözleri yarı kapanır halde elini komodinin üzerine uzatıp telefonunu eline aldı. Ekranda beliren, çoğu sahte hesaplardan gelen hakaret dolu mesajları görünce kaşlarını çattı. “Ne oluyoruz ya?” diye homurdandı.

@e: Feyza çok haklı, hepiniz kendinizi bir şey sanıyorsunuz!

@a: Doktor olmuşsun ama adam olamamışsın.

@p: İstemiyorsan doktor olmasaydın, kardeşim. Zorla olmuş gibi davranmayın!

@ü: Tanışalım mı?

@s: Feyza'yı yedirtmeyiz!

@v: Feyza yine şov yapmış, der, susarım.

@m: Feyza Soysal her zamanki gibi haklı!

Gelen tüm mesajların neredeyse tamamında aynı isim geçiyordu. *Feyza Soysal*. İsim bir yerden tanıdık gelse de nereden geldiğini hatırlayamadı. Hatırlamıyorsa gereksizdi. Elini saçlarının önünden geçirirken yorumlarda kullanıcı adının defalarca etiketlendiği videoyu açtı.

Feyza Soysal...

Geçen günkü çok bilmiş hastası. Hâlâ kendisine ne yapması gerektiğini söyleyebilecek konumda olduğunu sanıyordu.

Kadının sırtını sandalyesine yaslayarak meydan okur gibi ka-

meraya bakmasıyla Merthan'ın yüzünden kibirli bir gülümseme geçti. Sonrasında adını internette arattı. Bir eleştiriyi dikkate alması için eleştiriyi yapan kişinin onun seviyesinde olması gerekiyordu. En azından yakın olmalıydı. Fakat Feyza Soysal'ın hakkında yazılanlara bakarsa eğer yakın olmak şöyle dursun, yanına bile yaklaşılamazdı. Hemşirelik okuyup sosyal medyada yediğini içtiğini paylaşan, gündemde kalmak için durmadan olay çıkarmaktan başka hiçbir vasfı olmayan, burnu havada bir fenomen yüzünden huzurunu bozacak değildi.

Bildirimleri kapattı, telefonu komodinin üzerine bıraktı. Çarşafı omzuna çekip gözlerini kapadı. Dört saat daha uyudu. Bir ara oğlunun yanına geldiğini hissetmişti ama yorgunluktan gözünü açamamıştı.

Uyandığında elini yüzünü yıkadı ve Poyraz'ın odasına gitti. Oda boştu. Yatak toplanmıştı. Masanın üzerindeki defter açıktı, iki sıra çizgi çizilmişti. Büyük ihtimalle oğlu sıkılıp yarım bırakmıştı.

Kapıyı kapatıp aşağı indi. Ayşe teyze kahvaltı hazırlıyordu. Poyraz ise koltukta uzanmış, tabletinden oyun videoları izliyordu. Öyle dalmıştı ki Merthan tableti elinden aldığı anda irkildi.

“Ah, baba! Korkuttun beni.”

“Kalkar kalkmaz tabletine mi bakıyorsun?”

“Yoo,” dedi Poyraz, uzatarak. “Elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, tuvaletimi yaptım, senin yanına geldim. Uyuyordun. Sonra pijamalarımı çıkardım, ve bir şeyler yaptım.” Düşündü, ne yaptığını bulması zaman aldı. “Heh!” Elini birbirine vurdu. “Mutfağa gidip su içtim.”

Merthan alaycı bir tavırla başını salladı. “Neler yapmışsın sen öyle ya!”

Poyraz, ciddiye aldı. Gururla, “Yaa,” dedi. “Ne sandın? Ödev bile yaptım.”

“Ödevini bitirmemişsin ama gördüm.”

“Kemiklerim ağrıdı, baba. Öğretmen aynı şeyi yüz bin kere yazmamızı istiyor! Nasıl ağrımasın kemiklerim? Su içerken böyle sallandı ellerim. Az kalsın kırılacaktı valla bardak.”

Merthan çenesiyle oğlunun ellerini işaret ederek, “Ellerinin nasıl sallandığını göster bakayım bir kere daha,” dedi. Sesindeki eğlenceli ton, Poyraz’ın gülümsemesine neden oldu. Ellerin az önce salladığı gibi salladı. Tamam, biraz abartıyordu, elleri bu kadar sallanmamıştı ama tüm ödevi yapsaydı, sallanırdı. Biliyordu.

“Daha anaokulunda bu kadar şikâyet ediyorsan yandık biz.”

“Baba, sen anaokuluna gitmediğin için bilmiyorsun. En zoru anaokulu.” Yüzünü ciddiyetle buruşturdu, küçük kaşları çatıldı. Ardından işaretparmağıyla başparmağını, kalem tutuyormuş gibi dikkatlice birleştirdi. “Bak, kalemi durmadan böyle tutuyorsun. Sen hep kalemlle yazdığın için artık biliyorsun ama ben çocuk olduğum için bilmiyordum. Yeni öğrendim.” Bir an durdu, babasının eline baktı. “Bir de senin parmakların çok büyük. Elini uzat.”

Merthan elini uzattığında Poyraz minik ve sıcak avcunu babasının elinin üzerine koydu. Küçük parmakları babasının kalın parmakları arasında neredeyse kayboldu.

“Gördün mü?” diye sordu, sesini yükselterek. “Yüz bin katım neredeyse. Çok büyük elin. O yüzden kalemi kolay kolay tutuyorsun. Benim hep buralarım acıyor.” Parmaklarının ucunu gösterdi. Kaşlarını daha da çattı, dudaklarını büzdü. Şaka yapmıyordu. Anaokulu gerçekten yorucuydu. Öğretmen çok ödev veriyordu. Bir de hep aynı şeyleri yazdırıyordu. Hiç mantıklı değildi.

Merthan, oğlunun acıyor diye gösterdiği parmak uçlarını tek tek öptü. Sonrasında oğlunu kucağına alarak bir de boynundan, yanaklarından öptü. Bebekken kucağına aldığı anda nasıl kokuyorsa hâlâ öyle kokuyordu: Sabunlu ve temiz. Burnunu boyun girintisine gömüp derin bir nefes aldı.

“Oh, hâlâ bebek gibi kokuyorsun.”

Poyraz kıkırdadı, gıdıklanmış gibi başını yana doğru eğdi.

Omuzlarını hafifçe silkti. “Çünkü bebekken kullandığım şampuanı kullanıyorum,” dedi, bilmiş bilmiş. Merthan dayanamadı, oğlunun kolundan küçük bir ısırık aldı. Poyraz, kahkahayla kolunu kurtarmaya çalıştı. Bir yandan da, “Acıyor, acıyor!” diye bağırdı. Acımiyordu ama acıyacak gibi oluyordu.

Tam o sırada telefon çaldı. Merthan başını kaldırıp ekrana baktı. Arayan Bülent Hoca’ydı. Beklediği bir arama olduğundan şaşırmadı. Poyraz’ı kucağından indirdi, az önce ısırığı yeri öptü. “Hadi...” dedi yumuşak bir sesle. “Ayşe teyzene bak bakalım, masayı hazırlamış mı?”

Poyraz mutfığa doğru koşarken, Merthan yerinden kalkıp bahçeye çıktı. Çağrıyı yanıtladı ve telefonu kulağına yasladı.

“Efendim, Bülent Hoca’m.”

“Ah, Merthan,” dedi Bülent Hoca. Sesindeki ağır sitem, telefondan bile hissediliyordu. “Saat beş gibi basın toplantısı ayarladık. Nedenini söylemememe gerek yok diye düşünüyorum.”

“Basın toplantısı mı?” Merthan kısa bir kahkaha attı. “Olmaz öyle, Hoca’m,” dedi alayla. “Tüm kanallarda altyazı geçelim hatta son dakika verelim.”

“Farkındaysan ben hiç gülmüyorum. Sana bir metin yollayacak şimdi çocuklar. Onu okuyacaksın. Hatta senin hafızan zehir gibidir; ezberle, direkt kameraya bakarak söylersin.”

Merthan kaşlarını kaldırdı. Ayağının ucundaki çakıl taşını ileri iterken, “Olur,” diye mırıldandı. “Başka ne yapayım? Gidip o kadının dizlerine de kapanayım mı?”

“Merthan, bak, bu tamamen seninle ilgili bir durum değil. Hastanenin imajını da zedeliyor. İnsanlar önyargıyla yaklaşacak.”

“Hoca’m, vitaminleri bile normaldi. Zerre bir şeyi olmayan kadına *bir şeyin yok*, dedim diye neden imajımız zedeleniyor?”

“Cereyanın tanımını yapmışsın kıza.”

Merthan sustu, eliyle ensesini ovuşturdu. “Bilimsel açıklama istedi.”

Bülent Hoca uyarır gibi, “Merthan,” dedi. “Hatalı davrandığını kabul et.”

“Yüzde yüz hatalı bile olsam ki değilim, ismimi vererek eleştiri videosu çekebileceği anlamına gelmiyor bu. Eleştirmenin de yolu, yordamı var. Gitsin, hastanenin sitesine yazsın. Size gelsin, CİMER’e bildirsin. Onu taciz etmişim gibi ne bu kopardığı yaygara?”

“Haklısın, haklısın da ne yapalım?”

Merthan nefesini sertçe verdi. “Bunları kim ünlü ediyor da başımıza çıkarıyor?” dedi.

“Sorma,” diye iç geçirdi Bülent Hoca. “Bizim torun da takipçisi çıktı.”

Merthan güldü. Yarı şaka yarı ciddi bir tavırla, “Torununuzu bu kadar boş bırakmayın,” dedi. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, bahçede birkaç adım attı. “Ben birazdan durumu anlatan bir yazı paylaşırım. Daha fazlasını yapmam.”

“Sana hazırlanan metni gönderelim.”

“Özür dileyceksem...” dedi, kelimelerin üstüne özellikle basarak. “Bunu içtenlikle yapmalıyım.”

“Yayımlamadan önce bana gönder o zaman, bir kontrol edelim.”

Evin içinden Poyraz’ın belli belirsiz sesinin gelmesiyle, başını bahçe kapısına doğru çevirdi Merthan. Yüzündeki gerginlik yerini yumuşak bir ifadeye bıraktı. “Siz de bana hiç güvenmiyorsunuz,” dedi, sesi bu kez keyifliydi.

Telefonu kapattığında hesabına girdi. Özür yazısı paylaştı.

—

Feyza Soysal’ın kendisine herhangi bir yanıt vermek gibi bir niyetim yoktu. Ancak alenen ismimi vererek takipçi kitlesi tarafından başlattığı bu kollektif baskı sonucunda, görev yaptığım hastanenin imajı etkilendi. Ve bana açıklama yapma gereği doğdu.

Sözkonusu gün, gece yarısı hastamın acil olarak fenalaşması üze-

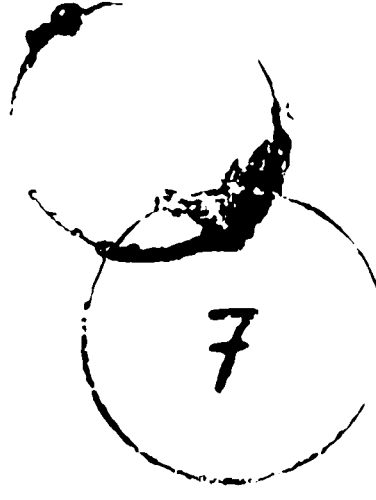
rine hastaneye çağrıldım. Sonrasında altı saat süren bir ameliyat gerçekleştirirdim. Dinlenme imkânı bulamadan randevulu hastalarım ile ilgilendim.

Ve tüm tıbbi sonuçları normal çıkan hastaya, “fazladan ilgi” göstermediğim için yaklaşık on iki saattir hakaret içerikli mesajlara maruz kalıyorum.

Alanında uzman hekimlerin görev yaptığı, nitelikli ve yerli cihazların kullanıldığı sağlık hizmetlerinin belli standartta ve doğal olarak maliyeti var. Kişisel beklentilere göre şekillenmez. Maliyet konusunu sorun edenler ya da sorun yaşayanlar için sistem zaten yeterince açık.

Ayrıca iki yıl fazladan okumadım. Üstten ders alarak fakülteyi beş yılda tamamladım. Buna rağmen üç yıl boyunca çalışıp tıp kazanamayan birinin, mesleki yeterliliğim hakkında rahatça konuşup ahkâm kesebiliyor olması, en hafif tabirle trajikomik.

Son olarak, akli beş karış havada olup insanların hayatlarına parazit olmayı içerik sanan asalak fenomeninize bir hekim tavsiyesi: Kahve çok tüketmesin, kalbe zararlı.

Asalak Fenomen...

Feyza yoktu artık. Herkes bir olmuş, ondan *Asalak Fenomen*, diye bahsetmeye başlamıştı.

@A: Fenomenlerin hepsi asalak.

@İ: Tek işi süslenip, video çekip paylaşmak olan Asalak Fenomen'in beş yılda tıp bitiren doktoru eleştirmesi komik.

@S: Adam Türkiye'de derece yapıp, Avusturya'da tıp okuyup, tıbbı da beş yılda bitirip dünya gündemine oturmuş. Sonra da kıytırık bir fenomen çıkıp onu nasıl doktorsun sen, diyerek eleştirmiş. Fıkra bu kadar.

@K: Adamın yazısındaki seviyeye bakın, Feyza'nın videosundaki seviyeye bakın.

@F: Feyza gündem olmak için yine birini eleştirmiş ama bu sefer yaş tahtaya bastı.

@Ü: Benim annemde kalp yetmezliği vardı. Doktor doktor gezdik, ilaç verip yolladılar. Ağrıları çok oluyordu, nefes alırken bile zorlanıyordu. Merthan Özkan, o zaman devlet hastanesinde çalışıyordu. Zar zor bulup randevu almıştık. Annemle öyle güzel ilgilendi ki anlatamam. İlaç tedavisini değiştirdi, diyet programına yönlendirdi, takip çizelgesi hazırladı. Randevu bulamadığımızı söylediğimde, küçük bir kâğıda kaşesini basarak bana verdi. Feyza Soysal'ın onun adını karalamasını asla doğru bulmuyorum. Ülkemizin en değerli doktorlarından biri Merthan Özkan.

@H: *Bu Asalak Fenomen, zamanında doktor olamıyorum, diye zırlayıp video çekmemiş miydi? Hatta öyle ünlü olmuştu. Kedi ulaşamadığı ciğere Merthan dermiş.*

@F: *Bende konjenital kalp defekti var, ailem araştırıp Merthan Özkan'ı buldu. Tedaviye başladık. Üç ayda bir kontrole gidiyorum. Bir kontrol randevumda sedyeden düştüm, babam kahkahalarla gülerken doktorumun yüz ifadesi bile değişmedi. Biraz suratsız ama on numara doktor.*

@Y: *Avusturalya'da bir Türk geldi, tarih yazdı, diye bahsettikleri adamı, başarısızlığıyla ünlenen kadın eleştiriyor. Bir yanda yazdığı makaleler, aldığı ödüller, yaptığı ameliyatlara göz dolduran Mert-han Özkan, diğer yanda sadece Feyza Soysal. Ya da Asalak Fenomen mi demeliyiz?*

Sınav sonucunu öğrendiğinde hissettiği duygu, kalbinin derinliklerinde yeniden canlandı. O zamanlar kendini başarısız, aptal, yetersiz hissetmişti. Şimdi ise bunların yanına bir sıfat daha eklenmişti: *Asalak*.

Başkalarının hatalarından beslenen, o hataları paraya ve görünürlüğe çeviren biri. Gerçek bir asalak.

Merthan'ın kendini savunduğu yazının üzerinden bir hafta geçmişti ve bu bir hafta boyunca neredeyse tüm medya onu konuşmuştu. Adı manşetlerde, altıyazılarda, köşe aralarında dolaşıyordu.

Suçlu mu hissetmesi gerekirdi? Ya da üzgün? Belki.

Fakat hissettiği en keskin duygu öfkeydi. Merthan Özkan, tartışmasız kibirli bir herifti. Kelimeleriyle küçümsediği yetmemiş gibi bir de kahve meselesini ortaya atarak, sanki ona ilgi duyup karşılık alamadığı için bu videoyu çekmiş imasında bulunmuştu.

Telefonunu masanın üzerine sertçe bıraktı ve aynanın karşısına geçti. Dizlerinin bir karış üstünde biten, pileli, çiçekli, sarı bir mini elbise giymişti. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Yedi aydır düzenli bir şekilde bağışta bulunduğu derneğin, kanserle

mücadele eden çocuklar için düzenlediği yardım gecesine hazırlanmıştı. Hazırlanmalı yarım saat olmuştu aslında ama hakkında yazılanları okumaktan evden çıkamamıştı.

İlk kez tepki almıyordu. Babasını kızdırmak için medyayı ayağa kaldırdığı zamanlarda, söylenceler bunun bin katıydı. O zamanlar amacı belliydi: Babasını sinirlendirmek, biraz da utandırmak. Bu yüzden gelen yorumlar keyfini kaçırmaz, aksine ona kazanmış hissi verirdi.

Ama bu sefer farklıydı. Amacı babasını kızdırmak değildi. Tıklanma almak, görünürlüğünü arttırmaktı, en çok da sinirini bozan şeyi paylaşmaktı. Aslında geniş açıdan bakıldığında başarmıştı. En yüksek etkileşimi alan videolarından biriydi. Tüm ülke ondan bahsediyordu.

Yine de o adamın paylaştığı yazı... O kibir, o üstün bakış...

Şimdi, kalbi hızlı attığı için daha çok utanıyordu işte. O adama bu fırsatı vermektense kalbinin hiç atmamasını yeğlerdi.

Taksiye binip davetin yapıldığı otele geldi. Otelin lobisi sade ama şık görünüyordu. Zemin, açık renk taş döşemeydi. Ortaya birkaç yuvarlak masa kurulmuş, üzerlerine beyaz örtüler serilmişti. Masaların üzerinde bağış kutuları, küçük kartlar ve birkaç çiçek vardı.

Resepsiyonun hemen yanına, bir masa daha yerleştirilmişti. Bu, diğerlerinden daha uzun bir masaydı, üzerinde yardım gecesiyle ilgili broşürler duruyordu. Koltuklar duvar kenarına çekilmiş, ortada insanlara rahatça dolaşabilecekleri boş bir alan bırakılmıştı. Arka fonda sessiz bir müzik çalıyordu.

Feyza kendi adına ayrılan masaya geçmeden önce, broşürlerden bir tane aldı ve kimseyle göz göze gelmemek için broşürle ilgileniyormuş gibi yaptı. Tanıdığı iki üç kişi vardı. Onları da yakından tanıdığı söylenemezdi. Başka bir davette denk gelmiş, selamlaşmışlardı.

Dernek kurucusunun mikrofonu eline almasıyla arkada dönen müziğin sesi kısıldı.

“Değerli misafirlerimiz, hepiniz hoş geldiniz.” Küçük bir alkış faslı oldu. “Ben, kansersiz yaşam derneği kurucularından Nihat Onurlu. Bu gece burada toplanmamızın nedeni, birlikte iyiliklerimizi çoğaltmak.” Gülümsedi, gülümseyerek gözlerini gelen davetlilerde gezdirdi. “İyilik bazen sadece *yanındayım*, demektir. Bazen sadece *evet, ben seni görüyorum*, demektir. *Yalnız değilsin, yalnız çabalamıyorsun*, demektir. Birçoğumuz savaşlarını sessiz verir. Kimsenin haberi olmadan, kimseye fark ettirmeden. Biz, belki de bugün toplanarak bir annenin sessiz savaşma ortak olduk. Hayatını kolaylaştırdık. Bir çocuğun elinden tuttuk, umut aşıladık.”

Dernek kurucusu, nefeslenmek için duraksadığında yine bir alkış faslı oldu. Bu sefer, diğerinden güçlü ve uzun sürdü.

“Saat geç oldu, bu yüzden fazla vaktinizi almayacağım. Fakat özel teşekkür etmek istediğim çok değerli arkadaşlarım var. Başta bize bu yardım gecesi için otelinin lobisini açan sayın Süleyman Dağlı’ya, canla başla çalışan dernek arkadaşlarıma, aktif bir şekilde bağışta bulunan, çocuklarımızla bir araya gelerek morallerini yüksek tutan Feyza Soysal’a, İlknur Kar’a, Cemil Soy’a; Ferhunde Hastanesi’ni temsilen gelen saygıdeğer doktorlarımızdan Merthan Özkan’a, Haldun Tayfun’a ve siz değerli misafirlerimize teşekkür ediyorum. Hepiniz iyi ki varsınız.”

Feyza’nın alkış tutmak için havaya kalkan eli, Merthan Özkan ismini duymasıyla birlikte öylece kaldı. Bir hafta boyunca evden çıkmamıştı ve çıktığı ilk gecede, ilk davette onunla karşılaşması ancak kötü bir şaka olabilirdi. Ama değildi.

Bakışlarını etrafta dolaştırmasına gerek kalmadı. Onu hemen gördü. Yaşlı bir adamla konuşuyordu. Adam ondan neredeyse yirmi santim kadar kısaydı. Bir eli masaya yaslanmıştı, diğeri bedeninin yanındaydı.

Görmezlikten gelmeyi seçti Feyza. Bağışını yaptı, tanıdığı bir-

kaç kişiyle ayaküstü konuştu. Gülümsedi, başını salladı. Doğru anlarda doğru tepkileri verdi. Yine de bedeni gevşemedi. Kaşlarını çatıp ona ters ters bakmamak için kendini zor tutuyordu.

İçecek almak için bara yöneldiğinde, Merthan'ın tam barın kenarında durduğunu fark etti. O an içme isteği tamamen yok oldu. Göz göze gelmeselerdi, yüzünde o ukala ifade belirmeseydi, sessizce dönüp giderdi. Ama göz göze geldiler. Ve ukalaca ona baktı.

Savaşsa savaştı.

Ondan kaçıyormuş gibi görünmemek için ki tam olarak istediği şey buydu, adımlarını yavaşlatmadan yürüdü, gözlerini onun gözlerine dikti. Merthan, onunla konuşmaya geldiğini sanıp, “Özür mü dileyecektiniz?” dedi.

Feyza onun kibirli ses tonunu yok saydı. Durmadı. Barın arkasından kendisine bir içki aldı. Merthan'ın, onu görmezlikten gelmesine sinirlendiğine neredeyse emindi.

“Bana kendini beğenmiş, burnu Kafdağı’ndan inmeyen biri demiştiniz,” dedi Merthan, sakın bir sesle. Küçümseyen bakışları yüzünde gezindi. “Fakat bakıyorum da...”

Sahte gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı Feyza. Ardından içeceğinden bir yudum alıp, ona döndü, “Bravo,” dedi ve kadehini kaldırdı. “Videomu ezberlemiştiniz.”

“Üzerinize alınmayın, bir kere duyduğum şeyi hafızamdan silmiyorum. Her ne kadar gereksiz olsa da.”

Cümlesinin sonundaki imayla, Feyza'nın bakışları keskinleşti. Ona doğru yarım adım atarak aralarındaki mesafeyi azalttı. “Peki...” dedi yumuşak ama meydan okuyan bir tonla. “Gereksiz gördüğünüz şeyler için hep böyle açıklama yapar mısınız?”

Merthan, dilini ağzının içinde yuvarlayarak ısırды. Kabul etmesi gerekiyorsa ağzı gerçekten iyi laf yapıyordu, evet. Bu kadar gündemden düşmemesinin nedeni de bu olmalıydı; Türk toplumu lafını sakınmayan, sivri dilli insanlara bayılırdı. Eh, bir de tavatsızsa...

Bir elini cebine soktu, omuzlarını hafifçe kaldırdı. “Sorun çıkarıyorsa evet.”

“Korkmayın, sadece içecek almaya gelmiştim.”

Merthan cevap verecekti ki telefonu çaldı. Ekrandaki isme baktı. Evden arıyorlardı. Çağrıyı yanıtlayıp telefonu kulağına yasladı. Bakışları Feyza’nın üzerindeydi.

“Efendim.”

“Baba, çıldıracağım artık! Neredesin?”

“Geç geleceğimi söylemiştim.”

“Tamam, söylemiştin ama bitmedi mi işin? Gelmelisin hemen, Ayşe teyzem beni çok sinir etti. *Doktorculuk oynayalım*, dedim, kabul etti ama şimdi mızıkçılık yapıyor. *Kalbini dinleyeceğim, üzerini çıkar*, diyorum ama bana *tövbe tövbe*, deyip kızıyor. Üzerini çıkarmadan nasıl dinleyeyim kalbini?”

Merthan gülerek, “Poyraz,” dedi. Bu ses tonuyla konuştuysa Ayşe teyzesini delirtmiş demekti. “Ayşe teyzeni rahat bırak, oğlum.”

“O zaman sen gel.”

“Çıkacağım zaten şimdi. Sen sütünü iç, yatağına yat.”

“Tamam, babacığım. Seni seviyorum.”

Feyza olduğu yerde durup, onu boş gözlerle izlerken Merthan telefonu kapattı. Aralarında kısa, rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Sonrasında, “Evli olduğunuzu bilmiyordum,” dedi. Sesini öylesine düz tutmaya odaklanmıştı ki düşen yüzünü fark etmedi.

Ama o fark etti.

“Değilim,” dedi Merthan. Dudağının kenarında kendinden emin ve sinir bozucu bir kıvrım belirdi. “Boşandım.” Bakışları hiç sakınma gereği duymadan kadının yüzünde, dudaklarında, boyunda, teninde gezindi. Feyza, onu süzdüğünü fark etmişti. Ama bu bakışların nereye varacağını kestiremediğinden tek kelime edemedi. “Yine de...” diyerek kulağına yaklaştı Merthan. Çok kısa bir anlığına, saniye, belki de salise, dudakları kulağına değdi ve

Feyza'nın kalbi, bir haftadır sinirden delirmesine neden olan adam karşısında değilmiş gibi hızlandı. "Hiç şansın yok."

Yanındaki sıcaklık uzaklaştı, görüntü kayboldu ama Feyza, orada öylece kaldı. Hareket etmedi, gözünü dahi kırpmadı. Yanlış duyduğunu, yanlış algıladığını düşündü. Öyle düşünmek istedi.

Yine de hiç şansın yok.

Bu ne demek oluyordu? Başta kahve iması, şimdi de *hiç şansın yok*. Ne sanıyordu kendini? Aptal bir etkilenmeyle kalbi hızlı atmış olabilirdi ama bu, onunla bu tarz konuşma hakkını vermezdi ona. Meraklısı değildi. Sanki aşkından kul köle olmuş gibi tavırlar da neyin nesiydi? Kendi laf atmıştı, laf atmasaydı konuşmayacaktı bile.

Gerçekten, kendini ne sanıyordu? Tıbbı beş yılda bitirdi diye bulunmaz Hint kumaşı mı?

Kendini gelebildiğinde peşinden gitti, öyle hızlı hareket etti ki birkaç kişinin dikkatini çekti. Onun döner kapıdan çıktığını gördüğünde hızını arttırdı. Hemen arkasından dışarı çıktı ve tam o sırada, magazincilerin çektikleri fotoğrafın flaşı gözünde patladı.

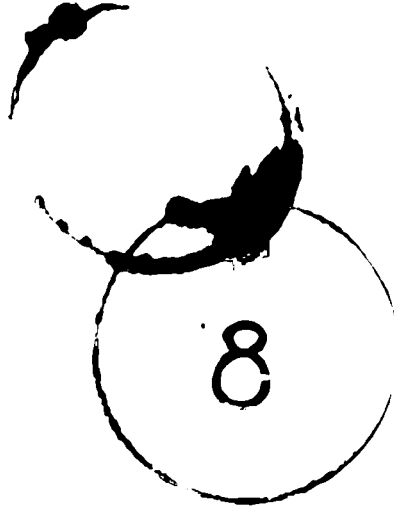
"Feyza Hanım, Merthan Bey'le birlikte mi katıldınız davete?"

Sorulan soruyla bakışları Merthan'a kaydı. Gözleri ona meydan okurcasına parladı, dudaklarında küçük, sinsi bir gülümseme belirdi. Başını hafifçe yana eğdi. Artısını eksisini düşünmedi, tek istediği onu sinir etmekti. Ona, onun deyişiyle sorun çıkarmaktı.

"Evet."

Merthan tüm bedeniyle ona döndü. Başta dudakları aralansa da itiraz etmesinin bir işe yaramayacağını bildiğinden tekrar kapadı. Ateş saçan bakışları Feyza'nın üzerindeydi.

İşi gücü yokmuş gibi şımarık bir fenomenle can sıkıcı bir oyunun içine düşmüştü ve görünen o ki bir sıfır gerideydi.

“GÜZEL FENOMEN GECEYİ KİMLE BİTİRDİ?”

“NEFRETEN AŞK MI DOĞDU?”

“DOKTOR MERTHAN ÖZKAN, GÖZLERİNİ ÜNLÜ FENOMENDEN AYIRAMADI!”

“KALP DOKTORU ÇAPKIN ÇIKTI!”

“ASALAK FENOMEN, DEDİ AMA KALBİNİ KAPTIRDI!”

Merthan okuduğu her magazin başlığıyla dişlerini birbirine daha sıkı bastırdı. Artık çenesinde belirginleşen kas seğirmeye başladığında dudaklarını araladı. Telefonunu atar gibi masaya bıraktı. Zihninde dün gece belirdi. *Hayır. Hayır!*

Tek bir an...

Tek bir sahne...

Tüm bu haberleri çıkarmadan önce, başını kaldırarak ona hırsla bakan orman yeşili gözler...

Hayatı genel olarak huzurluydu. Günleri sessiz ve sakindi. Belirli bir ritmi, güveni vardı. Gece on iki gibi uyumuş olur, sabah erkenden dinç bir şekilde uyanırdı. Bugünse... Gözleri batıyordu. Sabaha doğru anca uyumuş, uykusunu alamamıştı. İki gün üst üste nöbet tuttuğunda nasılsa öyleydi.

Yorgun ve patlamaya hazır.

Kapı iki kez tıklatıldı. Ardından herhangi bir davet beklemeden açıldı. Miraç içeri girmeden önce kapının eşiğinde durdu,

otuz iki diş sırtmasıyla bir süre ona baktı. “Ünlü olmuşsun, ha?” derken sesi alaycıydı.

Merthan eline aldığı kalemı parmaklarının arasında döndürürken, “Yalan haber,” dedi. Sırtı kasıldı. Öfkesi, sesine yansıdı. “Beraber katılmadık davete.”

“Yok yani aranızda bir şey?”

“Ben...” dedi Merthan, inanamaz bir tavrıla. Yüzü ekşidi. Aralarında bir şey olma ihtimalini duymak bile garip geldi. “Onun gibi biriyle birlikte olur muyum?”

“Dün çekilen görüntüler öyle demiyor ama. Gözlerini kadından alamamışsın.”

Merthan küfrederek arkadaşına döndü. Siniri harlandı, kıvılcımları tüm bedenini sardı. “O kadın...” dedi bastırarak. “Gözlerimin içine baka baka yalan söyledi.”

Miraç kahkahasını içinde tutamadı. Arkadaşı suratsız biriydi ama aksi bir şekilde sabırlıydı. Öfkesine yenik düşmez, öfkelenirse belli etmezdi. Akılcı davranır, sessiz sakin bir şekilde karşısındaki insanı deli ederdi. Tek kelimesiyle ya da tek bakışıyla.

“Gülme!” diyerek elindeki kalemı fırlattı Merthan. Ayağa kalktı, pencereye kadar gidip geldi. “Oğlum olduğunu söylediğim halde, saçma sapan dedikoduları başıma çıkardı.”

Miraç’ın gülen yüzü dondu. Dudakları aralandı, gözleri yuvarlarından çıkacak kadar çok açıldı. “Oğlun olduğunu mu söyledin ona?”

“Laf arasında geçti işte.”

“Konuştunuz yani?”

“Konuşmak denmez ona,” diye kestirip attı Merthan. Sıcak bastı, üzerindeki beyaz önlüğü çıkardı, sandalyesinin üzerine fırlattı. Yetmedi, lacivert gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı. Kumaşı çekiştirip, kendine rüzgâr yaparken başını iki yana salladı. “O davete hiç gitmemeliydim.”

“Kadın dünya güzeli, onunla dedikodunun çıkması bir nimet.”

“Yok be oğlum,” dedi Merthan, düşünmeden. “Öyle güzel falan değil, normal bir kadın işte. Zayıf diye medyada şişirmişler.” Düşünse dün gece davette sarı çiçekli elbisesiyle ona doğru yürürken yutkunma ihtiyacı hissettiğini hatırlar, kadının güzelliği hakkında bir yorumda bulunmazdı.

“Sosyal medya hesabında hiç gezinmedin mi? İyi ki sarışınlardan hoşlanıyorum yoksa Feyza’yı sana kaptırdım diye üzülürdüm.”

“Kimseyi kaptığım yok. Birini kapsam ya da kapmak istesem de bu hiçbir zaman *o* olmaz.”

“Büyük konuşuyorsun.”

“Doğruları konuşuyorum.”

“Valla bu laflardan sonra kör kütük âşık olursan şaşırmam.”

Merthan sesini yükselterek, “Miraç!” dedi. Şakası bile komik değildi. “Kız üniversite öğrencisi, yirmi üç yaşında.” Gözlerini sımsıkı kapadı. Otuz dört yaşına girecekti. Bir haftadır hayatının her köşesinde önüne çıkıp sinirlerini zıplatan kız, daha üniversiteyi bile bitirmemişti. Resmen çoluk çocukla uğraşıyordu. Üstelik bir de ismi onunla anılmıştı.

“Olgun kadınlardan hoşlanıyorsun diye, hep olgun kadınlarla birlikte olacak değilsin. Eski karın senden üç yaş büyüktü de ne oldu? Ayrıldınız.”

Merthan derin, bıkkın bir nefes verdi. Şu an en son konuşmak isteyeceği şey eski karısıydı.

Ve Feyza Soysal...

“Kardeşim,” dedi, çenesiyle kapıyı işaret ederek. “Senin işin gücün yok mu? Defol git başımdan.”

“Tamam, tamam.” Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı Miraç. Daha yemek yememişti, biraz daha oyalanırsa öğleden sonraki randevularına guruldayan bir karınla bakacaktı. Elini kapının koluna attı. “Tek bir şey daha...” dedi. Kapıyı az da olsa araladı. “Poyraz’ım gördü mü haberleri?”

Dilini damağına vurup *cık* sesi çıkardı Merthan. “Ayşe teyze-

yi, Poyraz'ı televizyondan uzak tutması için uyardım. Zaten saçma bir oyuna takıldı, rekor kırmaya çalışıyor. Birkaç gün kafasını oyundan kaldırmaz, daha sonra da o kadın başka bomba patlatır. Unutulup gider.”

Miraç, sanki geleceği görür gibi gizemli bir gülümsemeye, “Dikkat et de sen,” diye uyardı arkadaşını, gülümsemesi yüzünde genişledi. “O bomba elinde patlamasın.”

Merthan arabadan inmeden önce parmaklarını direksiyon simidine belli bir ritimle vurdu. Hastanede sabah sekiz buçuktan akşam altıya kadar gözlerinin içine baka baka *evet*, demesini düşünerek bütün gününü rezil etmişti. Bu saçmalığı evine taşımaya-caktı.

Ayşe teyzeye sabah açıklama yaptığından, üstelik konunun hiçbir şekilde açılmasını istemediğini belirttiğinden rahattı. Feyza Soysal'ın adının her cümlenin içine sızdığı gün bitmişti. Miraç'ın imaları, çıkan sevgililik haberini hisseleri tavan yapmış gibi karşılayan Bülent Hoca -ona göre hastanenin imajı yeniden oluşmuştu hatta reklamı bile yapılmıştı- ve sanki üzerinde sevgili olup olmadıklarını belirten tişörtle geziyormuş gibi dolaşan meraklı gözler yoktu. Güvenli alanındaydı.

Anahtarla kapıyı açtı. Oğlu, kapının sesini duyduğu gibi, “Baba!” diyerek üzerine koştu. Elinde tamir etmeye çalışırken daha çok bozduğu kırmızı arabası vardı.

“Ne yaptın bugün, *sölen*ter baba?”

Merthan evin anahtarını cebine koyarken başını aşağı, oğluna indirdi. Sırtı bir anda kasıldı. Feyza Soysal'ın takipçilerinden *sölen*ter, diye bahsettiğini biliyordu, bilmemesinin imkânı yoktu çünkü kelimesi kelimesine ezberlediği videoya *sevgili sölen*terlerim, diye başlamıştı.

Bakışları oğlunun yüzünde bir değişiklik ararcasına gezindi. “Sölenter ne, oğlum?” diye sordu. Sesi öylesine acınası bir tonda

çıkmişti ki kendisine bile yabancı geldi. Eğer oğlu sandığının aksine sölenlerin bilimsel açıklamasını yaparsa o çok istediği, durmadan kornasını çalarak başının etini yiyeceğini bildiği akülü arabayı alırdı. “Yapma, babaaa,” dedi Poyraz, tek bir kelimeyi sakız gibi uzattı. “*Bilmiyorum*, diyemezsin. En çok sen biliyorsundur. Sölenler, Feyza’yı izleyenlere deniyor.”

Dedikodular ilk çıktığında, oğlunun bunu bir şekilde duyma ihtimalini düşünerek burnundan solumuştu. Ve şimdi o ihtimal, tam karşısındaydı. Gayet keyifli, ona taktığı *sölenler baba* lakabıyla karşısında dikiliyordu. Sölenlerden biri olduğu için gururluydu.

“Sölenlerler...” derken sesini özellikle sert tuttu Merthan. Kaşları zaten çatıktı, alnındaki çizgiler belirginleşmişti. “Sürüngenlerden daha gelişmiş bir organizasyona sahip suçul canlılara deniyor. Hani denizde ayağın çarpınca korktuğun denizaneleri var ya, onlar gibi.”

Poyraz gözlerini sonuna kadar açtı, ağzı aralandı. “Yuh artık!” dedi hayretle. “Denizaneleri de mı Feyza’yı izliyormuş? Nasıl izliyorlar suyun altından? Gözlükleri mi var?” Merthan cevap vermedi. Başını başka bir noktaya çevirip dişlerini sıktı. “Dalga mı geçtin benimle?” diye üsteledi Poyraz. “Suyun altından izleyemezler, değil mi?”

“Mümkünse sus, oğlum.”

“Mümkün değil. Benden habersiz sölenler olmuşsun, baba! Neden bana söylemedin? Ben de olmak isteyecektim belki!”

Merthan derin bir nefes aldı. Evi, en güvenli alanı olmalıydı. Düşünmediği, sakinleştiği, rahatladığı... Daha çok bunaldığı değil.

Yatak odasına girip kapıyı kapadı. Poyraz kapının arkasında bir süre sessiz kaldı, daha sonra da kapıyı açtı. “Baba!” dedi kızarak. Normalde kapıyı yüzüne kapamasına üzülmüdü, belki de ağlardı ama deli gibi meraklı ve hevesli olduğundan takılmadı hiç. “Bana niye Feyza’yla sevgili olduğunu söylemiyorsun? Tablette görmedim hiç haberim olmayacaktı.”

“Çünkü değilim. Yalan haber. İnternette gördüğün her şeye inanma, oğlum.”

“Nasıl yalan haber?” diye sordu Poyraz. Ağladı ağlayacaktı. Tüm hayalleri suya düşmüştü. Babası ne kadar iyi bir sölen terdi, bilmiyordu ama onu geçebilmek için hiç durmadan Feyza’nın videolarını izlemişti. Rekor kırmasına az kalmışken oyununu bile bırakmıştı.

“Dün davete girmiştim ya, orada karşılaştık. Şansa aynı anda dışarı çıktık, fotoğrafımızı çekip öyle saçma şeyler yazmışlar.”

“Ama saçma değil ki. Feyza çok güzel. Çok... Sen onunla sevgili olmazsan büyüyünce ben olurum.”

Güldü Merthan. “Birkaç dakika konuş, diliyle erkenden yaşlandırır zaten,” diye mırıldandı. Oğlu duymadı. Şu an kendi içinde, hayal kırıklığını yaşıyordu.

“Ne güzel birlikte video çekerdik onunla.” Aklında bir sürü video konusu oluşmuştu bile. İlk önce, arkadaşları gece gündüz tablete bakabiliyorken babasının ona sınır koyması hakkında video çekecekti. Sonra babasının durmadan onu evde bırakarak işe gittiğiyle alakalı bir video çekecekti. Emirhan’ın babası hep evdeydi, evden çalışabiliyordu. Babası da evden çalışabilirdi, kocaman odaları vardı. Hem babasının ameliyat yaptığı yeri görmüştü. Uzun bir masa vardı, ışık vardı. Küçük küçük sehpa gibi masalar vardı. Eğer evde çalışacaksa gece lambasını babasına kullanması için verebilirdi. Ayşe teyzesi dikiş yapabiliyordu, çok da güzel tavuk yapıyordu. O da yardım ederdi. Tek başına ameliyat yapmasına gerek kalmazdı.

Babası üzerini değiştirirken Poyraz hevessiz adımlarla aşağı indi. Yüzü asıktı. Neden gerçekten sevgili değillerdi ki? Babasıyla sevgili olsalardı hep birlikte çok eğlenirlerdi. Feyza’nın videolarında çocuklarla oynadığı anlar vardı. Bilgisayar oyunlarını bile biliyordu. Üstelik çok da güzel gülüyordu.

Yemek masasına oturduğunda elini yanağının altına koydu.

Dudakları dışarı doğru bükülmüştü. Neredeyse gözleri dolacaktı. Babası masaya geldiğinde, başını kaldırıp ona bakmadı. Trip attı.

Ayşe teyze, son tabağı masaya yerleştirirken, “Ah Poyraz, ah!” diye söylendi. Bir yandan da başını iki yana sallayıp Merthan’a baktı. “İki ayağımı bir pabuca soktu. Bırakmadı ki ütü yapayım, yemek hazırlayayım. Tüm gün peşimde dolaştı. Sölen terlerden yapacakmış beni. Zorla Feyza’nın videolarını izletti bana.”

Merthan’ın dudakları sahte bir tavırla güler gibi iyi yana gevşedi. Sandalyesine yaslandı, göz ucuyla oğluna baktı. Ayşe teyzesi sanki ondan bahsetmiyormuş gibi konuşmalara karşı ilgisizdi. Çatalıyla önündeki yemekle oynuyordu.

“Haberleri görmesin diye televizyonu hiç açmadım,” dedi Ayşe teyze. “Tabletinden görmüş. Ben onun kadar görmedim, bir sürü şey bulmuş kadın hakkında.”

“Onun bir adı var,” dedi Poyraz. Kızgın bakan gözlerini tabağından kaldırıp Ayşe teyzesine dikti. “Feyza.”

Masada koca bir sessizlik oluştu. Bu sessizliğe, çatalın tabağa sürtünmesi de dahildi.

Merthan, oğlunun sevgililik haberlerini duyduğunda nasıl tepki vereceğini hiç düşünmemişti. Düşünse bile sevgili oldukları için sevineceğini, olmadıklarını anlayınca da böylesine hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin edemezdi.

“Oyunda rekor kırdın mı?” diye sorarak konuyu değiştirdi. Kesinlikle o kadın hakkında daha fazla konuşulmasını istemiyordu. Özellikle kendi evinde, kendi yemek masasında.

“Yok,” dedi Poyraz, başını iki yana sallayarak. “Kıramadım.” Gözleri doldu. “Zaten son günlerde hiçbir şey istediğim gibi olmuyor.” Merthan, istediği gibi olmayan şeyleri sorgulamadı. Az çok neyi kastettiğini biliyordu. Bakışlarını oğlunun yüzüne sabitledi. Gözlerinin mavisi, dolan yaşla birlikte daha açık görünüyordu. “Baba ya,” dedi oğlu, sesi neredeyse mırıltıya dönüşmüştü. Yavru kedi gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. “Feyza’yı tavlayamaz

mısın?” Yüzü, bunun gerçekleşme ihtimaliyle bile aydınlanmıştı, bakışları beklenti doluydu. “Lütfen.”

Merthan'ın bakışları bir anda sertleşti. Kaşları çatıldı, boynundaki damar belirdi. Yüzünde tüm günün öfkesi toplandı. “Poyraz,” diye uyardı. Sesi alçak ama keskindi. Avazı çıktığı kadar bağırırsa aynı etkiyi yapardı.

Poyraz önüne dönüp burnunu çekti. Dolu gözlerinden bir damla yaş yanağına doğru çizgi şeklinde süzüldü.

Merthan, oğlunun sessizliğini izledi. Ve o an, oğlunun bir kadını değil, bir eksikliği istediğini fark etti.

Poyraz annesini ilk sorduğunda, daha dört yaşına girmemişti. Kreşin ilk günüydü. Kapının önünde duran her çocuk bir kadının, annesinin elini tutuyordu. Kimi kreşe gitmek istemiyor, *anne*, diye ağlıyordu. Kimi sadece ağlıyor, tek bırakılmamak için annesine sıkıca sarılıyordu.

Poyraz'ın bakışları o gün durmadan etrafta dolaşmıştı. Sanki oraya, küçük bir çocuğun velisi olarak gelmişti. Diğerleri gibi korkmuyor, ağlamıyor, aksine etrafı merakla inceliyordu. Yeni arkadaşlarının *anne*, diye seslendiği kadınları izliyordu.

Anne kime denir, bilmiyordu. Herkesin bir annesi olduğunu da bilmiyordu. Onun bile.

Merthan, küçük elleriyle sadece bir parmağından tutarak yürüyen oğlunu burada nasıl bırakacağını, üstelik tüm hafta içi kara kara düşündüğünden, oğlunun oradaki annelere olan meraklı bakışlarını fark etmemiştir.

Çocuklar genellikle dört, beş yaşlarındaydı. Poyraz en küçüklerinden biriydi. Öğretmenleri, Ayşe teyzenin akrabasıydı. Zaten Ayşe teyze referans olmasaydı kreşe göndermezdi. Hâlâ göndermek istemiyordu fakat en azından bir hafta deneyecekti. Olmazsa ve oğlu uyum sağlayamazsa bakıcı tutacaktı.

Ayşe teyze artık yaşlanmıştı, kendi hastalıklarıyla uğraşıyordu. Poyraz hareketli bir çocuktü ve gün içinde tek başına onunla başa

çıkamıyordu. O ise bir hekimdi. Günün büyük bir kısmında evde yoktu.

Kalbe kan getiren tüm damarları, dallarıyla birlikte sayabilirdi. Vücutta dağılan arterleri, sinirleri, venleri... İşlevlerini anlatır, zarar gelmesi durumunda ortaya çıkabilecek komplikasyonları kitaba bakmadan sıralayabilirdi. Ama oğlunun eve gelip merakla *anne ne demek*, diye sorduğu o basit soruya cevap verecek tek bir kelime bile bulamamıştı. O ana kadar oğlunun annenin ne olduğunu bilmediğini hiç düşünmemişti.

Anlatırken takılmıştı. Durmadan *ee*, diye parazit sesler çıkarmış, doğru düzgün konuşamamıştı. Sonra örnekler vererek herkesin bir annesi olduğunu anlatmıştı.

Ve oğlu, bir gün mutlaka soracağını bildiği, sormasından korktuğu o soruyu sormuştu: *Benim annem nerede?*

Ayrıldıklarını söylemişti. Annesinin başka bir yerde yaşadığını... Onu sevdiğini ama orada da bir hayatı, yerine getirmesi gereken sorumlulukları olduğunu...

Poyraz büyüdükçe sorular çoğalmıştı. *Annem gelmese de biz onun yanına gidebilir miyiz? Annem nelerden hoşlanır? Ne zaman tanıştınız? Güzel mi? Ne iş yapıyor? Onun da mı saçları sarı? O zaman ben anneme mi çekmişim?*

Bir yıl böyle idare etmişti. Sonra annesi çıkıp gelmişti. Yeniden denemek istemişti ve Poyraz'ın zihninde güçbela kurulan o anne figürünü tek hamlede yıkmıştı.

Poyraz annesi gelecek diye erkenden uyanmıştı. Hazırlanmış, kapının hemen dışındaki merdivenlere oturup beklemişti. Annesi gelmişti. Neredeyse tüm yüzünü saran bir gülümsemeyle annesine yürümüşü. Başta birkaç küçük adım atmış, daha sonra heyecanına yenik düşüp koşmuştu. Annesi ise onu görünce bir adım geri gitmiş ve kaçır gibi arabanın içine girmişti. Kaçmıştı.

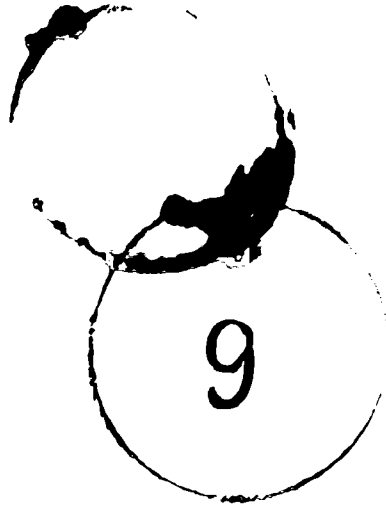
O günden beri annesini istemiyordu Poyraz. Onu hayal etmiyor, sorular sormuyordu. Ama belli ki annesi yerine koyabileceği

birini istiyordu. Ve bu yer için yanında gördüğü ilk kadını, Feyza'yı seçmişti.

Derin bir nefes aldı Merthan. Çatalını, tabağının yanağına bıraktı. Bir şey yiyemedi. Elini, oğlunun yumuşak sarı saçlarından geçirdi, elinin tersiyle yanaklarını sevdi. "Yemeğini ye, oyunda rekor kırmaya yardım edeyim," dedi.

Poyraz, kaşlarını havalandırarak ciddi mi değil mi diye babasına baktı. Ciddi olduğunu anlayınca kocaman gülümsedi. Hemen yemeğini yedi, suyunu içti. Sonra koşarak odasına çıktı, tabletini aldı. Beş gündür rekoru kırmak için uğraşıyordu. Babasının on dakikasını bile almamıştı. Baktı babası çok iyi oynuyor, başka bir oyun daha açtı. Yatma vaktine kadar birlikte oyun oynadılar. Yatma vakti geldiğinde Merthan, Poyraz'ı odasına götürdü. Bir güzel öptü, kokladı, yatırdı ve kendi odasına geçti. Telefonunu aldı. Tüm çıkan o sevgililik haberlerine karşı, hesabından bir yazı paylaştı.

Asalak Fenomen'inizin, belki bundan on yıl önce hızlı çalışan hormonlarımın etkisiyle bir şansı olabilirdi fakat şu an hiçbir şansı yok. Çıkan sevgililik haberleri asılsız. Güzelliğine(!) güvenen, güzel olduğunu düşündüğü için dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanan kadınlar ilgi alanıma girmiyor.

“Ondan sanki şans isteyen var!” diye homurdanarak telefonunu kanepeye fırlattı Feyza. “Şuna bak ya!”

Telefon, minderin üzerinde kısa bir zıplamayla durdu. Feyza ayakta kalmıştı. Bir ileri bir geri gidiyor, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Göğsü şiddetle yükselip alçalıyordu. Bedeni, sinirini kontrol edemiyordu.

“Kendini beğenmiş,” dedi, dişlerinin arasından.

İzem, koltuğun köşesine yayıldı. Ekranı bir anlık merakla kontrol edip sonra başını kaldırdı. “Bir de parantez içinde ünlem kullanmış,” dedi kaşlarını çatarak. “O daha sinir bozucu.”

Mutfakta kendine yiyecek bir şey arayan Miraç, başını uzattı. Duymaları için sesini yükselterek, “Evet ya,” dedi. “Ünlemi neden parantez içine almış? Ne anlama geliyor?”

Feyza olduğu yerde durup Miraç’a döndü. “Gerçekten bilmiyor musun? Yoksa beni sinir etmek için özellikle mi soruyorsun?”

“Gerçekten bilmiyorum. Babam beni matematikten bir getirince sanayiye verdi. Biz ünlemi *eyvah*, dedikten sonra falan kullanmıyor muyduk?”

İzem gülümsedi. “İroni,” dedi. “Bazen de şüphe anlamında kullanıyor. Yani orada *güzel değil*, demek istemiş.”

Feyza sinirle güldü. “Adama bak. Alt tarafı muayenede kalbim biraz hızlı attı diye, ona kör kütük âşık olduğumu sanıyor.” Kanepeye oturdu, dizlerini kendine çekti. “Bir de *benim ilgi alanıma*

girmiyor, diyor. Hayır, bakalım, sen benim ilgi alanıma giriyor musun?”

İzem’le Berkcan aynı anda birbirine baktı. Gülmemek için ikisi de dudaklarını ısırды.

Berkcan, “Yani,” derken sesi titredi. “Adam tam kalbini dinleyecekken kalbinin hızlanması...”

“Çok acayip,” diye tamamladı İzem.

Feyza utançtan eliyle yüzünü kapadı, bir yandan da ağlar gibi inledi.

“Beni hatırlayacağından şüpheliydim,” dedi ellerinin arasından. “Yüzüme beş saniye falan bakmıştır. Ama...” Derin, sesli bir nefes aldı. “Kalbimin hızlı attığını hatırlamış. Üstelik, bahane olarak gelmeden önce kahve içtiğimi söylediğimi bile.”

İzem dudaklarını bükerek başını iki yana salladı. “Rezillik.”

“Rezillik,” diye onayladı Berkcan.

Feyza da farkındaydı. Kalbinin hızlı attığını hatırlayacağını, bunu bir tür işaret gibi kullanacağını, sanki *evet, benden etkilendin ve kalbin hızlandı*, der gibi öğüt vereceğini bilseydi, bırak kamerasının karşısına geçmeyi, telefonunu bile eline almazdı.

Rezillikti.

Arkadaşlarına katılıyordu.

“Ne cevap vereceksin ona?” diye sordu İzem. “Herkes senden bir hamle bekliyor.”

“Sorma, herkese eğlence çıktı.”

“Sen de şey yaz...” dedi Berkcan. “Kendini, parantez içinde ünlem kullanarak *zeki, yakışıklı, akıllı* sanan erkeklerle ilgilenmiyorum.”

“Yeni bir şey öğrenince ben,” diye dalga geçti İzem.

Üçü birden kahkaha attı. Feyza’nın kahkahası bu sefer rahattı, biraz önceki utancından eser yoktu. Telefonu eline aldı. Ekranı

açarken yüzündeki ifade değişti. Galeride parmağını yavaşça kaydır-
dı. Işığın yüzüne yumuşak düştüğü, bakışlarının net olduğu bir
fotoğrafta durdu. Abartısızdı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı.

Güzeldi.

Fotoğrafı seçtikten sonra bir süre ona vereceği cevabı düşün-
dü. Aslında pek düşünmesine gerek kalmadı çünkü ne yazacağını
biliyordu. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Parmakları
ekranda gezinirken gülümsemesi biraz daha büyüdü.

****Fotoğraf***

@feyzasoyalsal: *Benimle olmak için zamanda geriye gitmesi gere-*
kiyor, evet. Amcalarla takılmıyorum.

Paylaş'a bastı ve derin bir nefes aldı. Omuzlarından koca bir
yük kalktı. Gerginliği azaldı, bedeni gevşedi.

“Paylaştığım fotoğrafa baksanıza,” dedi, telefonunu işaret ede-
rek.

Berkcan, tabağına doldurduğu makarnayla salona girdi. Du-
daklarının kenarına salça bulaşmıştı. İzem, hemen telefonunu eli-
ne aldı. Paylaşımı açtı.

“Ne yazmış?” diye sordu Berkcan. Ağzı dolu olduğu için sesi
boğuk çıkmıştı.

“*Benimle olmak için zamanda geriye gitmesi gerekiyor, evet. Am-*
calarla takılmıyorum, diye yazmış,” dedi İzem.

Berkcan ağzındaki makarnaları püskürterek güldü. Feyza göz-
lerini kapadı, bu manzarayı görmemeye çalıştı ama kendisi de gül-
meden duramadı.

“Yalnız...” dedi İzem. “Adama amca diyerek umarım çarpıl-
mazsın. Yürüyen karizma. Onu doktor önlüğüyle hayal edemiyo-
rum.”

Feyza hayal edebiliyordu. Görmüştü. Karizmatikti. Doktor
önlüğüyle daha da karizmatikti. *Kalbini hızlandıracak kadar.*

Kollarını birbirine doladı, gülümsemesi yüzünde küçüldü.
“Güzel olmadığımı dair ima yaptığı için umarım o çarpılır,” dedi.

Biraz daha oturdular, daha sonra İzem gitar dersi olduğu için kalktı. Berkcan da kendisini, İzem'in arabasıyla evc bıraktırmak için kalktı. Feyza arkadaşları dağılınca, bulaşıkları makineye koyup evi topladı. Televizyondan film açtı. Telefonu sehpanın üzerindeydi. Ekranı karanlıktı. Atılan yorumlara, mesajlara hâlâ açıp bakmamıştı.

Koltukta yan döndü. Dizlerini karnına çekti. Bir süre öylece kaldı. Daha fazla dayanamadı. Telefonunu eline aldı. Paylaşımı açtı, yorumlara göz gezdirdi.

@T: *Amca mı?*

@S: *Doktor güzel olmadığına dair ima yapınca Feyza amca düşmesine basmış.*

@F: *Buralar enemies to lovers* kokuyor.*

@W: *Çok yakışırılar yalnız.*

@Ğ: *Ben bu insanları anlamıyorum. Durup dururken insanların neden yaralarına basarsınız ki? Feyza Soysal gerçekten çok duygusuz biri. Zamanda geri gitmek isteyen kaç kişi var, biliyor musunuz? Hatalarını telafi etmek isteyen... Ama sizin umurunuzda mı? Her şeyle durmadan dalga geçiyorsunuz.*

@E: *Doktor ikidir Feyza'yı yerin dibine sokunca...*

@K: *Kız güzel yalnız.*

Ekranı ablasının adı belirlediğinde Feyza oturuşunu dikleştirdi. Ablası onu pek aramazdı. Gerçi Feyza da pek aramazdı. İki haftada bir, bazen daha seyrek konuşurlardı. O da iletişimlerini tamamen kopmasın diyeydi.

Feyza bu konuşmaların arka planda annesine gittiğini bilirdi. Babası adının evde anılmasını yasaklamıştı ama annesi meraklı bir kadındı. Ne yaptığını, nasıl yaşadığını, ne kadar parası olduğunu, parasını tutup tutmadığını, hepsini merak ederdi. Bizzat sormazdı ama öğrenirdi. Bu yüzden, Feyza ablasıyla konuşurken kendinden pek bahsetmezdi. Daha çok ablası anlatır, o dinlerdi.

* (İng.) Düşmandan aşka.

Çağrıyı yanıtlayıp telefonu kulağına yasladı. “Efendim,” dedi kuru bir sesle.

“Feyza, nasılsın? Neler yapıyorsun?” Ablasının sesi ona kıyasla fazlasıyla enerjikti. Neşeliydi. Hayatında güzel şeyler olduğu belliydi.

“İyiyim,” dedi Feyza. Televizyon ekranında alçak sesle oynayan filme baktı. “Öyle film izliyordum. Sen nasılsın? Neler yapıyorsun?”

“İyiyim ben de. Sana harika bir haberim var.”

“Ne haberi?”

Karşıdan kısa bir duraksama geldi. Sonra içinde saklayamadığı bir sevinçle, “Muratlar bu hafta sonu beni istemeye gelecekler,” dedi.

“Bu hafta sonu mu?” Feyza sesini heyecanlı çıkarmaya çalıştı. Başarabildi mi emin değildi. Ablası için mutlu olması gerekiyordu ama içinde yükselen his mutluluk değildi.

İstemesinde yanında olamayacaktı. Ablasının sevgilisinin -artık eniştesinin- tuzlu kahve içerken, tepkisini izleyip gizliden gülemeyecekti. Fotoğraflarını çekemeyecekti, onlarla fotoğraf çekilemeyecekti. Herkes gibi isteme gününde başkası tarafından çekilen fotoğraflara bakacak, anlatılanları dinleyecekti.

Uzaktan.

“Evet. Az kaldı, evleneceğim. Yarın annemle alışverişe çıkacağız. Bulaşık makinesi bozuldu, makine bakacağız. Birkaç eksik de var ama hepsini alamayız. Bu ay biraz açıldık.”

“Ne kadar lazımsa göndereyim.”

“Yok,” dedi ablası hemen. “Daha yeni gönderdin zaten. Babamı biliyorsun...”

Cümle yarım kaldı ama devamı tahmin edilebilirdi.

Senin adının bile evde anılmasını istemezken paranı kullandığımızı anlarsa kıyameti koparır.

“Sen bilirsin, istediğin zaman söylersin.”

“Söylerim,” dedi ablası. Sesini hafifçe değiştirdi. “Ee, sen anlat bakalım. Doktorla aranızda ne var? Davette birlikte gitmişsiniz.”

“Bir şey yok, tanımıyorum bile. Davette denk düştük, biraz zıtlaştık o kadar.”

“Yok, diyorsun yani?” diye sordu ablası, *emin misin peki*, der gibi.

“Yok.”

Ceylan bir süre sustu. Derin, içli bir nefes aldı. “Keşke sen de gelseydin istemeye.”

Feyza’nın dudakları alaycı bir tavırla yukarı kıvrıldı. “Konuş babanla, belki gelirim,” dedi.

Ablasının kasıldığını telefonun öbür ucundan bile hissetti. Ne diyeceğini bilemedi. “Babamı biliyorsun,” diye geveledi sonunda.

Biliyordu. Babasını da annesini de ablasını da biliyordu. Babası gelmesine izin verse bile, annesi ve ablası onu çağırmazdı.

Kimse en özel günlerinden birinin huzursuz geçmesini istemezdi. Hak veriyordu. Ama bu, içinin acımasını durdurmuyordu. O, ablası için tüm ailesini karşısına alırdı. Kendi özel gününde en yakınıni, aynı odada büyüdüğü, sırlarını paylaştığı, kıyafetlerini kullandığı kız kardeşini yanında isterdi. “şaka yaptım,” dedi. şaka yapar gibi güldü de. Gülerken bir damla yaş, yanağına süzüldü. Ablasının bir şey demesine fırsat vermeden hızlıca, “Neyse,” diye ekledi. “Duş alacaktım, daha sonra konuşuruz.”

Telefonu kapattı. Birkaç saniye daha konuşsa sesi titreyecekti. Ablasının yalnızca *keşke sen de olsaydın*, diyerek hafifçe üzülmesine karşılık, gerçekten parçalanan taraf olduğunu göstermek istemiyordu.

Baştan beri hatalı olan oymuş gibi davranmışlardı. Hayaller kurarak yaptığı tercih listesini, haberi olmadan değiştirmişlerdi. Ve bunu yapmaları en doğal haklarıymış gibi onun kızmasını abartı bulmuşlardı.

O gün, evden ayrıldığı gün canına kıyabilirdi. Gerçekten. Çünkü hayatının bittiğini sanıyordu.

Babası başkasının parasıyla okumasını istemese bile bunu arkasından tercihlerini değiştirmek yerine doğrudan ona söyleyebilirdi. *İstemiyorum, benim rızam yok, eğer özel okul yazarsan benim evimde yerin yok*, deseydi, en azından bu tercihi ona bıraksaydı, kabullenmesi daha kolay olurdu. Çünkü o, tercihleri yaparken ailesini ve evini kaybedeceğini bilmiyordu.

Ablasıyla konuşmaktan nefret ediyordu. Konuşma bitiyordu ama ardından düşünceler başlıyordu. Bu, özlemek değildi. Kızmak ya da nefret etmek değildi.

Kabullenememektir.

Mutfığa gitti. Cam kapaklı dolaptan bir su bardağı aldı, tezgâhın üzerine bıraktı. Bardak tok bir sesle zemine değdi. Dolabın kapağını itti ama kapanmadı. O da bu kez daha sert itti. Kuvvet dengelenmedi. Cam, bir anlık tiz sesle parça parça dağıldı. Tezgâha, mermer zemine döküldü.

Feyza refleksiyle kolunu geri çekti ama geç kaldı. Bileğinin üstü derin kesildi. İlk anda bir şey hissetmedi. Saniyeler sonra bileğine koca bir sıcaklık yayıldı. Ardından yakıcı bir acı.

Dişlerini birbirine bastırdı. Bileğinin hemen üstünden sıkıca tuttu. Kan parmaklarının arasından süzülerek beyaz mermerin üzerine nokta nokta damladı. Banyo dolabından sargı bezi aldı, kanayan yeri sardı. Ama sargının yetmeyeceğini biliyordu, dikiş atılması gerekiyordu.

Ve o, gideceği hastaneyi çok iyi biliyordu.

Doktor dikiş attığı eli son kez kontrol edip sargıyı sıkıca sardı. Feyza'nın bakışlarıysa acile girdiğinden beri yaptığı gibi yine etrafta dolaştı. Beyaz duvarlar, aceleyle yürüyen insanlar, sedyelerin metal sesi...

Tedavisi bittikten sonra doktor, kibar ve alışıldık bir tonla, "Geçmiş olsun," diyerek yanından ayrıldı.

Feyza bir süre daha sedyede oturmaya devam etti. Onu görmek

istiyordu. Ve bunun birkaç nedeni vardı. En büyüğü, duygularının yönünü değiştirmek istemesiydi. Evden çıkarken içinde taşıdığı ağırlık peşini bırakmamıştı. Ablasının istemesinde, nişanında, düğününde, belki de hiçbir özel gününde yanında olamayacaktı. Babası kızar diye davet bile edilmeyecekti.

Artık bunları düşünmek istemiyordu Feyza. Sevinecekse de üzülecekse de sinir olacaksa da sebebinin ailesi değil, bir başkasının olmasını istiyordu. *Merthan...* Onun sinirlerini bozması, kızdırması, iki yılın ardından zihnini en çok meşgul eden şeylerden biriydi.

İkinci neden, Merthan'ın onu fazlasıyla küçümsemiş olmasıydı. Hafife aldığı güzelliğiyle onun aklını almak istiyordu. Ve kendine itiraf edemese de küçük bir neden daha vardı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Onu görme ihtimali bile canlı hissettiriyordu.

Sedyeden kalktı. Duvar kenarına bırakılmış sedyenin daralttığı koridordan geçti. Bordo deri ceketini üzerine geçirdiğinde, derinin soğukluğu çıplak kollarını üşüttü. Evden çıkarken üzerinde askılı siyah bir bluz, altında siyah yarım tayt vardı. Eli kesilince, hızla ceketini alıp çıkmıştı.

Koridorun karşı ucunda, ödeme noktasına yakın bir yerden yükselen kaba erkek sesiyle konuşmalar bir anda kesildi. Kalabalık durdu. Bakışlar tek bir noktada kilitlendi.

Hastaneye geldiğinden beri gözleriyle aradığı adam, tartışmanın ortasındaydı. Omuzları gergindi, çenesini sıkıyordu. Lacivert forması, kaslı kollarını sarıyordu. Karşısında, ondan en fazla birkaç santim kısa, siyah saçlarının önü griye boyanmış, motorcu kaskını elinde sanki silahmış gibi tutan ince yapılı bir adam duruyordu.

“Alt tarafı ortopedinin nerede olduğunu söyleyeceksin, kardeşim. Ne uzattın!”

Merthan bıkkın bir nefes alıp başını başka yöne çevirdi. Tam o sırada göz göze geldiler. Feyza istemsizce adımlarını yavaşlattı. Merthan onu fark ettiğinde kaşları çok hafif kalktı. Şaşkınlığını

saklamaya çalışsa da bakışları kısa bir an durdu. Burada ne aradığını çözmeye çalıştı. Gözleri bileğini saran bandaja indi. Sonra, “Girişte pano var,” dedi, adama dönerek. “Okları takip ederseniz görürsünüz.”

“Sen söyle, nerede?”

“Kucağıma alıp götürmemi de ister misin?”

“Ne diyorsun lan sen?”

Adamın yanındaki kız, telaşla koluna yapıştı. “Cenk,” dedi, incc sesiyle.

Adam elini silkerek, “Sen karışma, Sibel,” diye çıkıştı. Göğsünü öne çıkarıp Merthan’ın alanına girdi. “Benim kim olduğumu biliyor musun sen?”

Merthan’ın dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. “Uğraştığım tiplere bak,” dedi. Sesi alçak ama duyulacak kadar netti. Feyza da duymuştu ve onun kullandığı çoğul ekini, üzerine alınmıştı. Alınmasının nedeni, bunu söylerken özellikle gözlerini gözlerine dikmesiydi.

Sevgilisinin yanında aşağılanmış hissedenden adam, öfkesini kontrol edemedi. Sıkıdığı yumruğunu Merthan’ın elmacıkkemiğine indirdi. Tok bir ses koridorda yankılandı.

Kızın çığlığı, Feyza’nın ağzından istemsizce dökülen şaşkınlık dolu sese karıştı. Etrafta kınayıcı bakışlar dolaştı. *Ne yapıyorsun ya? Burası hastane. Eşkiya. Böylelerini tedavi etmeyeceksin,* diyen Merthan başını yana çevirdi, derin bir nefes aldı. Çenesindeki çizgi sertleşti.

Gürültüye gelen güvenlik, şiddete dönüşen anı görür görmez, adamın kolunu arkasından bükerek zapt etti. Adam hâlâ öfkeli olsa da çevresindeki baskıyla, geri dönülmez bir hata yaptığının farkına vardı.

Merthan adamı dışarı çıkaran güvenliklere dönüp, “Beyefendinin ismini öğrenelim,” dedi. Sesi, az önce tartışmanın ortasında olan kişi kendisi değilmiş gibi sakindi. “Önemli biriymiş.” Bakış-

ları küçümsercesine adamın üzerinde dolaştı. “Umarım, gerçekten dayılandığın kadar önemli birisindir.” Adam çırpınmayı bırakmıştı ama her nefes alışında üst bedeni sertçe sarsılıyordu. Merthan gülümsedi. Gülümsemesi yavaşça genişledi. “Ve zengin...” diye ekledi. Sır verir gibi kulağına yaklaştı. “Seni soyacağım.”

Feyza duyduklarıyla gülümsemesini dizginlemek için altdudağını ısırdı. Başarılı olamadı. Dudaklarının köşesi kıvrıldı, yüzünde keyifli bir aydınlık oluştu. Merthan bakışlarını ona çevirdi. Gözleri birbirine kilitlendi. Feyza’nın yüzündeki keyifli ifade, Merthan’ın bakışlarıyla hemen soldu. Dudakları düz bir çizgi halini aldı.

Zorlukla yutkunarak vezneye gitti. Ödemesini yaptı. Merthan’ın ona yönelttiği bakışlarındaki kabalığı anlayamamıştı. Öncekileri saymazsa bugün bir yaramazlık yapmamıştı. Adamlarla yaşadığı tartışmaya sinirli olabilirdi ama adama olan bakışlarını görmüştü. Ona olan bakışlarını da.

Merthan, Feyza’nın arkasından sesli bir nefes aldı. Yumruk yemekten çok, buna o kadının şahit olması canını sıktı. Çektiği videolara yeniden içerik olmak istemiyordu.

Bahçeye çıktı. Serin hava, kollarına vurdu. Rüzgâr saçlarının önünü dağıttı. Ayağının ucuyla önündeki taşla uğraştı. Son günlerde, sorunlu hastaları mıknatıs gibi üzerine çekiyordu.

Sensörlü kapı açılınca başını kaldırdı. Feyza çıkmıştı. Ellerini cebine soktu, onu beklediğini belli edercesine bedeni tamamen kapıya döndü.

Feyza onu fark edince kaşlarını kaldırdı, başını hafifçe yana eğdi ve bandajlı eliyle kendini işaret ederek, “Beni mi bekliyorsun?” diye sordu.

Merthan’ın bakışları elindeki bandaja takıldı. “Evet.”

“Neden?”

“Az önceki olay...” derken çenesiyle acilin girişini işaret etti. “Medyaya yansısın istemiyorum.” Feyza, içeride kendisine yönelttiği kaba bakışların nedenini o an çözdü. Onu kötüleyen bir video

çekmesini istemiyordu. Doğrusu, onu kötüleyen bir video çekeceğini düşünüyordu, buna emindi. “Anladın mı?”

“Anladım,” dedi Feyza. Adamın onu gerçekten asalak bir fenomen olarak görmesine sinirlendi. Sinirini sahte bir gülümsemeyle kamufle etti. “Fakat akli beş karış havada olup insanların hayatlarına parazit olmayı içerik sanan bir *Asalak Fenomen* olduğumdan umursamıyorum.”

Merthan bıkkın bir nefes verdi. Bakışlarını bahçede, park yerinden çıkan arabalarda gezdirdi. Sonra tekrar ona döndü, yüzünü inceledi. Alakasız bir şekilde, “Yemeğe çıkarım mı?” diye sordu. “Sana yemek ısmarlayayım, sakince konuşalım. Aramızdaki bu çekişmeye son verelim.”

Feyza’nın siniri, beklemediği teklifle dağıldı. Doğru duyup duymadığını anlamaya çalıştı. “Seni medyada kötülemeyeyim diye beni yemeğe mi çıkarmak istiyorsun?” diye sordu. Sesi olduğundan ince çıkmıştı. Merthan cevap vermedi. Ellerini cebine koydu. “Kötü bir rüşvet,” dedi Feyza, burun kıvrarak.

“Seni tehdit de edebilirdim ama yapmıyorum. Bunu hukuki boyuta taşımadan aramızda halledelim istiyorum.”

“Şu an beni tehdit ediyorsun.”

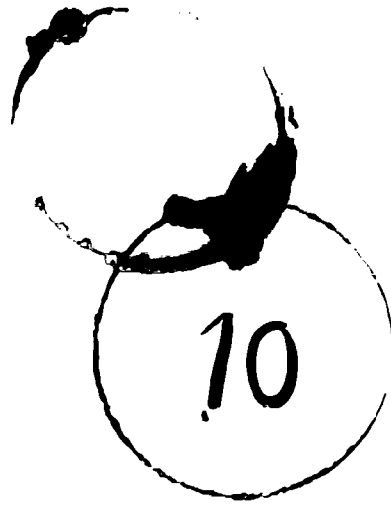
“Sadece ismimi herhangi bir yerde anmanı istemiyorum.”

“Anarsam peki?” dedi Feyza. “Beni de mi soyacaksın?”

Merthan, öfkeyle kararan bakışlarını ona dikti. Uzlaşmaya çalışıyordu ama karşısındaki kadın uzlaşamayacağı kadar şımarıktı. Yaptığı hamlelerin, arkasında bırakacağı sorunları düşünemeyecek kadar pervasızdı.

Feyza, omuz silkti. Küçük bir adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Deri ceketinin yakası onun göğsüne değdi. “Soy,” dedi, kısık bir sesle. Gözlerini bir saniye olsun gözlerinden ayırmadı. “Özellikle ismini geçireceğim.” Merthan cevap vermedi. Sadece zorlukla yutkunabildi. Feyza geri çekildi. Gelen taksiye doğru yürüdü. Taksinin kapısını açarken omzunun üzerinden ona baktı.

Hâlâ aynı yerde, hareket etmeden duruyordu. “Beni yeni takip ettiğinden bilmiyorsundur,” dedi, keyifli bir sesle. “Akşam yedide video paylaşırım. Pazar günleri.”

“Sevgili sölenterlerim, herkese merhaba!”

Ellerini birbirine çırttı Feyza. “Bugün haberlerde çok sık karışımıza çıkan, üç gün önce de benim bizzat tanık olduğum bir şeyden bahsedeceğim size. Sağlıkta şiddetten.” Saçlarını geriye attı. “Çoğunuz beni *üç sene çalışıp tıp kazanamayan kız* olarak tanıyor. Sayılı insan tıp kazanabilir, sayılı insan tıp okuyabilir, sayılı insan da bitirebilir.” Dudaklarını yalayarak gülümsedi. “Erken bitirenler de olabiliyormuş, yeni öğrendim. Bu videoyu çekmeden önce birkaç hekim ve hekim adaylarıyla konuştum. Her biri sosyal hayatlarının çok az olduğunu, arkadaşlarının gezip tozduğu zamanlarda kütüphaneye sıkışıp kaldıklarını, bazen okumak içim insanüstü emek harcadıklarını ve bunun yanında, gördükleri haberlerin gelecekleri hakkında endişelendirdiğine dair şeyler söyledi.”

Birkaç saniye soluklandı.

“Geçen ay hasta yakını, bir cerrahın parmaklarını kesmişti. Bir cerrahın!” diyerek sonuna vurgu yaptı. “Haberlerin altındaki yorumlara neler yazmışlar diye baktım. Bazıları doktorları tanrılaştırmış, bazıları *ama dayacağı hak eden doktorlar var*, demiş. Bazıları da alakasız bir şekilde *bize de şiddet uygulanıyor ama bu kadar konuşulmuyor*, demiş. Şiddetin aması da hak edeni de olmaz. Bugün pek çok doktor, yalnızca yapacağı işlemin risklerini değil, hasta yakınlarının tepkisini de hesaplamak zorunda kalıyor. Çoğu, riskli ameliyatlardan kaçıyor. Can güvenliğinin olmadığı, emeğin de-

ğersizleştirildiği bir yerde, idealizm bir süre sonra tükeniyor. Artık doktorlar, yurtdışına çıkıyor ya da yurtdışına çıkmanın yolunu arıyor. Böyle devam ederse yakında doktorsuz kalacağız. Doktorların çalışma şartları ağır, taşıdıkları yük insanüstü. Karşısındaki insanlar hasta, endişeli, çaresiz. Verdikleri her kararın sonunda bir hayat, bir aile, bir gelecek var. İyileştirmek de istemeden daha kötü sonuçlara sebep olmak da onların sorumluluğunda. Bu çok büyük bir yük. Ve bu yükü şiddetle değil, anlayışla, saygıyla, güvenle hafifletebiliriz.”

Masanın üzerindeki kahve kupasını eline alırken aklına Merthan'ın da bu videoyu izleyeceği geldi. Günlerdir bu videoyu paylaşmasını beklediğine emindi ama muhtemelen içeriği farklı bekliyordu. Onu şaşırtacak olmak keyiflenmesine neden oldu. Bakışları düşünceli bir halde kahve kupasında gezerken, “Acaba kaç bardaktan sonra kahve kalbe zararlı?” diye kendi kendine konuştu. Ardından kahvesinden küçük bir yudum aldı. Başını kameraya doğru kaldırdı. Ona taş attı. “Belki, kahve uzmanımız Merthan Özkan'ın bu konuda bir bilgisi vardır?”

Merthan aynı videoyu üçüncü kez başlattığını fark ettiğinde kaşlarını çatı ve telefonunu kapadı. Yarım saat öncesine kadar gergindi. Çünkü günlerden pazardı. Saat yediye yaklaşıyordu.

Gözlerinin içine bakarak, meydan okumasından sonra isim vererek açık açık onu kötüleyecek bir video çekeceğine emindi. Fakat videoyu izledikçe Feyza'nın kafasında baştan beri onu kötülemek gibi bir niyet olmadığını fark etmişti.

Çok kısa bir anlığına ona haksızlık yaptığını düşündü.

Çok kısa.

Şiddet, sadece yumruk yemekle olmuyordu. Milyonlarca takipçisi olan, sevilen, eleştirileri dinlenen birinin, isim vererek bir başkasını hedef alması da şiddetti.

Telefonunu yeniden eline aldığı anda, video hâlâ ekrandaydı.

Artık sadece cümlelerini değil, jestlerini, duraksamalarını, bakışlarını da ezberlemişti.

Yine o sahne geldi ekrana. Kahvesini içerken, sanki kafasından geçen bütün yanlış düşünceleri biliyormuş gibi kameraya bakışı... Yutkundu. Kanı hızlandı, damarlarındaki sıcaklık bedenine yayıldı.

Bu zamana kadar kimseyle bir savaşın içine girmemişti. Akademik hayatı buna dahildi. Gittiği her okulda hırslı insanlar olurdu ve birbirlerini geçmek için yarışarlardı. Ama sıra ona geldiğinde, denge değişirdi. Onun olduğu yerde, birincilik koltuğu için kimse dış bilemezdi. Mücadele, hep ikincilik için olurdu. Çünkü birinci, daha sınava girmeden belliydi: *Merthan*.

Şimdi Feyza'nın haklı haksız hesabı yapmadan onunla görünmez bir savaş başlatması, onun için iyi bir şey yapsa da aksiymiş gibi davranması, onu durdurması, şaşırtması, kazanması yeniydi.

“Baba! Sölechter baba!”

Oğlunun kendisine *sölechter*, diye seslenmesini görmezlikten geldi. Aynı videoyu peş peşe izledikten sonra gerçekten de sölechter gibi hissediyordu. Tişörtünü çıkarırken, Poyraz kapıyı hızla açarak içeri daldı. Yanakları kızarmıştı. Küçük göğsü hızla alıp verdiği nefeslerle sarsılıyordu.

“Efendim, oğlum.”

“Feyza'nın son videosunu izledin mi?” dedi aceleyle. “O soruyu sana mı sordu? Senin adını söyledi. Hem soyadımızı da söyledi ama *kahve uzmanı*, dedi. Sen kalp uzmanı değil misin?”

Poyraz babasıyla boylarını eşitlemek için yatağın üzerine çıktı. Yine eşit olmamıştı ama en azından kafasını eskisi kadar geriye yatırmak zorunda kalmıyordu.

Merthan, oğlunun ciddiyeti ve heyecanı karşısında kaşlarını çattı. “Bana sordu da...” dedi, başını hafifçe sallayarak. “Sen neden bu kadar seviniyorsun?”

Poyraz altdudağını dişlerinin arasına alıp kocaman güldü. Gülerken karnı bile oynadı. Dayanamadı, elini uzattı. “Çak!”

Merthan derin bir nefes aldı. “Bir çakacağım şimdi...” diye kendi kendine homurdandı.

“Baba, anlamıyorsun, değil mi?” Sesi heyecandan titremişti Poyraz’ın. “Feyza sana âşık, âşık!” Sanki Feyza’nın âşık olması dünyanın en güzel şeyiymiş gibi hülyalı bir nefes aldı. “İnternete de sorabilirdi. Ama sana sordu!” Tek gözünü kırpmaya çalıştı ama beceremedi, ikisi birden kapandı. “Hemen cevaplayalım,” diyerek babasının telefonunu komodinin üzerinden aldı. “Video çekerken ben de yanında otururum. Beni de görmüş olur.” Merthan cevap vermedi, sadece öylece baktı. “Sonra biz de ona soru sorarız,” diye devam etti oğlu.

“Odana git, oğlum. Akşam akşam sinirlerimi bozma.”

“Baba, bu fırsatı kaçıramazsın.”

“Odana git, oğlum!” Sesi bıçak kadar keskindi. Bakışları sertleşmişti.

Poyraz daha fazla üsteleyecek cesareti bulamadı. “Of!” diyerek yanaklarını şişirdi. Yataktan inerken alçak sesle, “Senin için uğraşıyorum burada,” diye mırıldandı. Kaşları çatılmış, dudakları büzülmüştü. Boyu kapının koluna anca geliyordu. Son bir kez babasına baktı. “Feyza...” dedi. “Çok güzel.” *Kaçırma*, der gibiydi. “Başkası sorusunu cevaplarsa görürsün o zaman.”

Merthan, “Hadi, iyi geceler,” diyerek kapıyı kapadı. Kapının arkasından oğlunun sızlanışlarını duydu.

Bir sevgililik haberinden sonra oğlunun sıkı bir Feyza hayranı olması, hayranı olduğu yetmezmiş gibi bir de onunla arasını yapmaya çalışması şaka olmalıydı. Kötü bir şaka.

Telefonu art arda titredi.

Miraç: *Sırf sen dayak yedin diye video çekmiş.*

Miraç: *Bu kız sana fena yürüyor.*

Miraç: *Hesabına baktım da modellik de yapmış.*

Miraç: *Atayım mı fotoğrafları?*

Merthan: *Kızın hesabını rahat bırak.*

Miraç: *Şşt, kışkandın mı?*

Miraç: *Yanlış anlama, ha. Ben senin için bilgi topluyorum. Yengem o benim.*

Merthan: *Engelliyorum seni.*

Telefonu yatağa fırlattı, doğruca duşa girdi. Onun ismini alenen vereceği videoyu düşündüğünden, Feyza'yı kafasından atamamıştı.

Ama artık bitmişti. Başka bir hamle yoktu. Karşılaşabilecekleri başka ortam da yoktu.

Feyza konusu, tamamen kapanmıştı.

“Senin sahneden saat kaçta olacak?” dedi Feyza. Aynanın önünde ayakta duruyordu. “Fakülteye gideceğim, gözlem için hasrane seçmemiz gerekiyormuş.”

İzem, elindeki fırçayı havada tutarak, “Ne fakültesi?” diye sordu. Bir an durdu, daha sonra Feyza'nın hemşirelik okuduğunu hatırladı. Derse pek gitmediği, derslerden de neredeyse hiç bahsetmediği için hemşirelik okuduğunu sıklıkla unutuyordu. “Gözlem mi yapacaksınız bu sene?”

“Evet.”

“Hâlâ bu bölümü okumaya devam etmeyi düşünüyorsun yani?” dedi İzem. Sesinde merak yoktu, daha çok şaşkınlık ve sorgulamasını isteyen bir ciddiyet vardı. “Gözlem yapacağına göre...”

Feyza bakışlarını aynadan çekti. Gözleri masanın üzerindeki dağınıklığa takıldı. Yarıları içilmiş kahve bardağı, açılmamış senaryo çıktıları, yere düşmüş bir küpe...

Devam etmeyi düşünüyor muydu?

Buna verecek net bir cevabı yoktu. Neden hâlâ bu bölümde olduğunu o da bilmiyordu.

Babasının gözüne girmek için mi? Bir gün çıkıp *benim ismimin evinde anılmasını yasakladın ama bak, ben senin seçtiğin hayatı hâlâ yaşıyorum*, diyebilmek için mi? Yoksa dört yıl boyunca hayatını askıya alıp ders çalıştıktan sonra elinde somut bir şey görmek için mi?

Bilmiyordu.

Hemşireliği yapabilir miydi onu da bilmiyordu.

Derin bir nefes aldı. Göğsü doldu ama rahatlamadı. “Gözlemin nasıl geçtiğine bağlı,” dedi sonunda. “Kötü geçerse bırakırım, iyi geçerse devam ederim.”

“Sen bilirsin. Benim fikrimi zaten biliyorsun.”

İzem, hemşirelik okumasını başından beri anlamsız buluyordu. Fakülteyi ayıracağı zamanı oyunculuk eğitime ayırsa görünürlüğü artar, dizilerde oynar, çok daha fazla para kazanırdı.

Haklıydı, daha çok kazanırdı. Ama Feyza için daha çok kazanmanın bir karşılığı yoktu. Ablasına bile veremiyordu ki parasını. Ne yapacaktı?

“Düşünsene,” dedi İzem, gülerек. Makyajı bir anlığına bırakıp Feyza’ya döndü. “Bir de senin doktorun hastanede yapıyormuşsun stajını.”

Feyza da güldü. Küçük de olsa böyle bir ihtimal vardı ve bu küçük ihtimal bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Saçını sıkı bir atkuyruğu yaparken, “Fakültenin hastanesi olmadığı için...” dedi. “Bizi anlaştıkları üç hastaneye dağıtacaklarmış. Seçmemizi istiyorlar.”

“Ve bu üçü arasında, onun olduğu hastane de var, değil mi?”

“Var.” Elleriyle lastik tokasını bir kez daha düzelitti. “Ama sadece beş kişinin gözlem yapmasına izin vermişler. Başarılı olan beş kişi.”

“Neden beş?”

“Özel hastane diye. Normalde o beş kişinin bile gözlem yapmasına izin vermezlerdi de hastanenin ortakları bizim dekanın yakından tanıdığıymış.”

“Sen başvuracak mısın?”

Tek omzunu silkti Feyza. “Altan aldığım dört ders var, başarılı öğrenci kesinlikle sayılmam. Eh, bir de doktorlarından biri hakkında eleştiri videosu çektiğimi düşünürsek... Muhtemelen almazlar.”

“Ama sen stajını orada yapmak isterdin.”

Feyza aynadaki yansımasına baktı, sıkı atkuyruğundan kaçan birkaç tutamı saçlarının arasına sıkıştırmaya çalıştı. “İyi bir hastane.”

“*İyi bir hastane*, derken?” Farklı anlamlarda iki aynı cümleydi. “Merthan Özkan orada çalışıyor diye mi iyi hastane yoksa sadece iyi bir hastane mi?”

“Sadece iyi bir hastane,” dedi Feyza. Sesi kararlıydı ama ikisi de o hastaneyi seçmesinin altında yatan tek gerçek nedeni biliyordu. “Temiz, düzenli, belirli bir sistemi var. Öyle devlet hastaneleri gibi kalabalık değil.”

“İyi bir hastaneymiş,” dedi İzem, kinayeye.

Kahvelerini bitirdiler, ardından Feyza fakülteye gitti. Başvuru formlarını doldurdu. Herkes gibi ilk sıraya Özel Ferhunde Hastanesi’ni yazdı. Sonrasına evine yakın olan hastaneyi ekledi. Kalemı bırakırken eli bir an tereddüt etti ama geri dönmedi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Sevgili Feyza,

Okulumuza yapmış olduğun başvuruyu aldık. Seni aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Sevgilerimle,

Bülent Karaoğlu.

Feyza, maili okuduğu anda bulunduğu mekândan koptu. Ek-rana bakıyordu ama aslında hiçbir yere bakmıyordu. Aynı satırları bir kez daha okudu. Sonra bir kez daha. Harfler yerindeydi, kelimeler değişmiyordu.

Kabul edilmişti.

Kabul. Edilmişti.

Merthan'a çektiği eleştiri videosundan sonra kabul edeceklerini düşünmemişti ama belki de tam olarak bu yüzden kabul edilmişti. *Bakın, demek için. Feyza da burada çalışıyor.*

Ya da belki... Bilmiyordu.

Bildiği kesin bir şey vardı. Aynı notlara sahip başka biri olsa bu maili asla almazdı.

İçini garip bir heyecan kapladı. Ferhat amcasına dönüp, "Ferhunde Hastanesi başvurumu kabul etmiş," dedi. Sesi olduğundan sakindi.

"Ferhunde mi? Oraya başvurduğunu bilmiyordum."

"Beni kabul edeceklerini düşünmemiştim."

“Bu...” dedi Ferhat amca. Omuzları gerildi, elindeki kaşığı masanın üzerine bırakırken göz ucuyla mutfaktan tatlı getiren karısına baktı. “Merthan Özkan’ın...” Karısının da bakışları ona kaydı. “Çalıştığı hastane değil mi?”

“Evet ama başvurmamın nedeni onunla alakalı değil.”

Ferhat Aydoğan gergin bir gülümsemeye ona baktı. “Emin misin?” Sesi yumuşaktı ama gözleri dikkatliydi.

Feyza, Esmâ teyzenin masaya koyduğu tabağı kendine doğru çekerken başını salladı. “Evet.”

“Ferhat, pazartesi sen de Ferhunde Hastanesi’ne gitmeyecek misin?” diye sordu, Esmâ teyze.

Ferhat yeni hatırlamış gibi, “Doğru,” dedi. Sesi yükseldi. “Pazartesi Bülent’le bir görüşmem var. Seni ben bırakırım. Hem ilk günün, yalnız gitmemiş olursun.”

“Ya, Ferhat amca...” diye mızızlandı Feyza. Kaşığını tabağa bırakırken dudaklarını büktü. “İlkokul çocuğu gibi beni sen bırakmayacaksın, değil mi?”

“*Ya, Ferhat amca...*” diye taklit etti onu yaşlı adam. Sesini bileerek inceltti. “Sevgilin bıraksa *ayy, ne romantik*, derdin.”

Feyza güldü, Esmâ teyzesi de ona katıldı.

“Benim dokuzda orada olmam gerekiyor ama. Çok erken, sen daha geç gidersin.”

“Boşuna uğraşma, küçükhanım,” dedi Ferhat Aydoğan. “Seni sabah ben bırakacağım.”

Pazartesi sabahı alarm çalmadan uyandı Feyza. Gözlerini açtığı anda odanın içi henüz griydi. Ne gece ne sabahı. Perdelerin arasından sızan ışık, duvarlarda gölgeler bırakıyordu. Uzunca bir süre kıpırdamadan tavana baktı. Sonra yataktan kalktı. Çıplak ayakları soğuk zemine değdiğinde ürperdi. Banyoya gitti, aynanın karşısı-

na geçti. Yüzü solgundu ama gözlerinin içinde uzun zaman önce kaybettiği o canlılık vardı. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı, saçlarını düzleştirdi, gevşek bir atkuyruğu yaptı.

Hemşire kıyafetleri, dolabın kapağına asılıydı. Terzide bedene göre daraltmıştı. Katlayıp, çantasına atarak Ferhat amcasının gelmesini bekledi. Normalde tek başına gitmek istiyordu ama Ferhat Aydoğan'ı reddedemeydi. Onun kırılmasından her şeyden çok korkuyordu. Kimsenin ona destek olmadığı zamanlarda -ailesi dahil- Ferhat Aydoğan vardı. Evini açmıştı, parasını paylaşmış, maddi manevi yanında olmuştu.

“Kapıdayım,” dedi Ferhat amcası telefonda.

Feyza çantasını alıp çıktı, çalışır vaziyetteki arabaya bindi. Ferhat gülümseyerek ona yandan bir bakış attı.

“Hazır mıyız küçükhanım?”

“Hazırız,” dedi Feyza. Sesinin sakın çıkmasına şaşırı.

Yol boyunca pek konuşmadılar. Şehir, camdan akıp gidiyordu. Yeni açılan dükkânlar, servis bekleyenler, aceleyle yürüyenler... Herkes bir yere yetişiyordu. Feyza iki yıl sonra ilk kez gerçekten o *herkesin* içindeydi.

Hastanenin önünde durduklarında derin bir nefes aldı. Büyük harflerle, *Ferhunde Hastanesi* yazan tabela karşısındaydı. Fazlasıyla gergindi ama dışarıdan bakan biri onu rahatlıkla sakın hatta umursamaz sanabilirdi. Dışarıya yansıttığı buydu. Zaten kemikli yüzü, kalkık kaşları, belirgin elmacikkemikleri, ne büyük ne küçük olan hafif çekik gözleri gülümsemediği takdirde onu burnu havada biriymiş gibi gösteriyordu. Eh, bir de gerginse ve dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını hafifçe çatıyorsa herkes onun heyecanlı olmasından çok *benim burada ne işim var*, diye küçümsemediğini sanırdı.

Arabadan indiklerinde birçok bakış onları buldu. Feyza ülke çapında tanınıyordu; hastanedeki dört kişiden en az biri onu biliyordu. Ferhat Aydoğan ise tıp camiasında son beş yıldır büyük

yankı uyandıran bir bilim insanıydı. Ferhunde Hastanesi'nde yapılan kongrelere katıldığı için personellerin çoğu onu tanıyordu.

İkisinin aynı arabadan indiğini görenler, dedikoduyu başlattı.

Asalak Fenomen Feyza Soysal, Ferhunde Hastanesi'ne Ferhat Aydoğan aracılığıyla girmiş.

Feyza, hakkında oluşan dedikodudan habersiz Ferhat amcasıyla vedalaştı. Soyunma odasına gidip üzerine formasını giydi. İlk staj yeri olan kan alma birimine yöneldi. İçerisi antiseptik kokuyordu. Duvarlar açık renk beyaz boyalıydı, yerler temizdi. Odanın içinde yan yana dizilmiş beş hasta koltuğu vardı. Kenarında duran masalarda enjektörler, tüpler, pamuklar düzenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Aşına olduğu, iki senesi geçtiği halde hâlâ isimlerini öğrenemediği sınıf arkadaşları birer birer hemşirelerin yanına geçmişti. Beş dakika erken geldiği halde, herkesin işinin başında olmasına şaşır-
dı. Başta ne yapacağını, kime ne sorması gerektiğini bilemedi. Etrafına bakındı, o sırada sarışın kısa saçlı hemşirenin yanında olan sınıf arkadaşı, ona boşta kalan hemşireyi işaret ederek, "Feyza, sen Gülnur Hemşire'yi gözlemleyeceksin," dedi.

Feyza küçük bir tebessümle başını salladı. Sınıf arkadaşının işaret ettiği hemşirenin yanına gitti ve tam selam vereceği sırada, Gülnur Hemşire çatık kaşlarıyla ona döndü.

"Geç kaldın."

Hastalar daha alınmamıştı ama muhtemelen, ne yapmaları hakkında onlarla bir konuşma yapmışlardı. Feyza bunu kaçırdığını tahmin ediyordu fakat onlara gözlemlerin dokuzda başlayacağına dair bir bilgilendirme yapmışlardı. Ve saat daha dokuz beş vardı.

"Dokuzda hastanede olmamızı söylemişlerdi bize," dedi.

"Sekiz buçukta burada olman gerekiyordu."

"Dekan yar-"

Gülnur Hemşire, "İlk günden geç kalman hoşuma gitmedi," diyerek sözünü kesti, kendini savunmasına izin vermedi.

Kadının suratı öyle asıktı ki ona kızmasının altında başka bir neden aradı Feyza. Ama çok üzerine düşmedi. “Peki,” diyerek alttan aldı. “Bundan sonra daha dikkatli olurum.”

Öğlene kadar Gülnur Hemşire’nin yanından ayrılmadı. Dört saat boyunca, istediği her şeyi getirdi. Sabahki çıkışının izlerini taşıyıcı gibi ona karşı mesafeliydi. Feyza da aynı mesafede kaldı.

Öğle arasına çıktıklarında doğrudan kendisine yardımcı olan sınıf arkadaşının yanına gitti. Yaka kartına çaktırmadan baktı.

Eylül Öztürk.

Hemen hatırlamıştı. Derslerde sürekli soru soran, hocalarının gözdesi olan kızdı bu. Kumrıldı. Ondan birkaç santim kısaydı. Gözleri hafif çekikti.

“Merhaba, Eylül,” dedi kıza doğru.

Eylül’ün yüzündeki ifade gözle görülür biçimde değişti. Dudakları hızla iki yana çekildi, sesi istemsizce inceldi. “Merhaba.”

“Şey soracaktım ben, bize dokuzda hastanede olmamız gerektiğini söylemediler mi yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?”

“Başta öyleydi,” dedi Eylül, hızlıca. “Ama hoca sonradan sekiz buçuğa aldı onu. Sınıf grubuna yazıldı ama sen galiba yoksun grupta, göremedin o yüzden.”

“Evet, grupta yokum.”

“Aslında aklıma gelmiştin ama numaran olmadığı için...”

Feyza formasının cebinden telefonunu çıkardı. “Numaramı vereyim,” dedi. Başını kaldırdı, ona baktı. “Bu tarz durumlarda bana haber verir misin? Gruba girmek istemiyorum, numaram dağılıyor.”

Yavaş yavaş tanınmaya başladığı zamanlar hâlâ babasının üzerine kayıtlı olan hattını kullanıyordu. O zamanlar eski arkadaşlarından, sadece yüzünü hatırladığı komşularından ve akrabalarından çok mesaj geliyordu. Başta gözünü boyamak için hal hatır soruyorlar, sonrasında *ya bizim çocuk da yeni iş kurdu, onun reklamını yapabilir misin acaba*, diye devam ediyorlardı. Üst üste bu tarz

mesajlar alınca çareyi telefon numarasını değiştirmekte bulmuştu. İkinci numarasını da samimi olmadığı bir arkadaşı yakın arkadaşına vermiş, o başka bir arkadaşına, o başka, derken yine istemediği birçok kişiye ulaşmıştı. En son, telefon sapığı da çıkınca tekrar numarasını değiştirmişti ve bu sefer numarasını yakın olmadığı kimseye vermemişti.

Eylül'ün gözleri parladı. "Tabii ki," dedi. Hızla telefonunu çıkardı. Gerginliği fiziksel olarak yankı buldu, parmakları titredi.

Feyza Soysal'dı o. Ünlü eleştiri kraliçesi... Aynı sınıftaydılar, evet ama onu sadece sınavdan sınava görüyordu. Bazen sınavlara bile gelmiyordu. Okulda samimi olduğu kimse yoktu. Arkasından çok soğuk ve burnu havada biri diyorlardı. Birine bir şey dese -bu *günaydın* bile olabilir- hemen dilden dile yayılıyordu. Her hareketi ilgi çekiyor, aralarında gündem oluyordu.

Eylül, yirmi yıllık hayatında iki ünlü görmüştü: Biri Selen'a da oynayan Selin, diğeri de Feyza'ydı. Şimdi Feyza'nın beş kişi arasından ona numarasını vermesi, onunla konuşması, yetmezmiş gibi öğle yemeğini birlikte yemeği teklif etmesi... Derin bir nefes alması gerekti. Hocalarıyla konuşurken bu kadar heyecanlanmıyordu.

"Sen yurttta kalıyordun, değil mi?" diye sordu Feyza.

Başını salladı hemen. "Evet, kampüsün hemen yanındaki yurttta kalıyorum."

"Aa, ne güzel, fakülteye yakın o zaman."

"Evet, sabahları yürüyerek gidiyoruz. Sadece hastaneye gelmek için minibüse biniyoruz ama zaten o da on beş dakika sürüyor."

Feyza'nın kulağı Eylül'deydi fakat aklı Merthan'da, bakışlarıysa etraftaydı. Onu görmek istiyordu. Daha çok adamın onu hemşire formasıyla, kendi çalıştığı hastanede görmesini istiyordu. İçinden geçen düşünceler, dilek yerine geçmiş olmalı ki merdivenlerden inerken onun aynı merdivenleri çıktığını gördü. Telaşlandı. Heyecanlandı. Kalbi küt küt attı. Artık tüm ilgisi ondaydı.

Birinci basamak...

İki...

Üç...

Üçüncü basamakta başını kaldırmasıyla göz göze geldiler. Elinde sıcak olduğu belli, üzerinden buhar çıkan kahvesi vardı.

Onu görür görmeyen Merthan'ın kaşları çatıldı. Şaşırdı, çok şaşırdı. Hatta başta benzettiğini düşündü, üzerindeki hemşire formasını fark ettiğinde bu düşüncesini kendi kendine tasdikledi de ama sonra bakışları yüzüne çıktığında... Onun, *Asalak Fenomen*, dediği kadın olduğuna emin oldu. Emin olmasıyla kaşları daha derin çatıldı, yavaşlayan adımları eski halini aldı.

Aralarında dört basamak kaldı.

Merthan bakışlarını ondan ayırmazken Feyza bakışlarını elindeki *kahve* kupasına indirdi. Dudağında onu sinirlendireceğini bildiği bir sırıtış oluştu. Merthan'ın da duyabileceği bir sesle, "Bir de kahve kalbe zararlı diyorlar," diye mırıldandı. Tam yanından geçerken ona göz kırparak flörtöz bir edayla konuşmasına devam etti. "Fazla kaçırmayın, Doktor Bey."

Aralarında bir adımlık mesafe var ya da yokken, genç kızın ona göz kırparak bir şeyler söylemesi Merthan'ı üst üste yutkundurdu. Feyza'nın ardından üç basamak daha çıktı ve her ne kadar arkasını dönüp ona bakmamak için kendisini frenlese de başarılı olamadı. Çıktığı üçüncü basamakla, omzunun üzerinden başını çevirerek arkadaşıyla birlikte koridorda ilerleyen kadına baktı. Gayriihtiyari bir bakıştı bu. Refleksti. Ölü adamın son kıpırtısı bile olabilirdi ama kesinlikle bilinçli değildi.

Feyza onun, arkasından bakacağını biliyormuş gibi saçındaki tokayı havalı bir tavırla çekiştirerek çıkardı, saçlarını gelişigüzel bir şekilde sırtına doğru attırdı. Podyumdaymışçasına, salınarak yürümesi, yürürken bir o yana bir bu yana uçuşan saçları, sopa yutmuş gibi dik duran sırtı... Hastane için kesinlikle fazlaydı.

Omzuna çarpan kolla derin bir uykudan uyanmış gibi irkildi Merthan. Başta onu izleyen kendisine, daha sonra ona kızdı.

Burada ne işi vardı?

Stajını tam olarak burnunun dibinde yapmayı düşünmüyordu, değil mi?

Çattığı kaşlarıyla odasına gitti. Elinde varlığını unuttuğu, bir zamandan sonra ağırlık yapan kahvesini masanın üzerine bıraktı. Bakışları ifadesiz, solukları düzensizdi. Üzerini saçma bir gerginlik basmıştı.

Kaba, sadece çalınmış olmak için alelacele birkaç kez vurulan kapıyla sesli bir soluk aldı. Kapı açıldı. Miraç son derece enerjik bir şekilde, “Senin fenomen, stajyer olarak gelmiş hastaneye,” diyerek içeri girdi.

Miraç, söylentileri ilk duyduğunda *yok artık*, demiş, imkân vermese de bir ihtimal gidip teyit etmişti. Ve evet, söylentiler doğruduydu. Onu canlı kanlı gördüğünde, üzerine karabasan gibi çökmüş olan sarışın hastalığına ilk kez şükretmişti yoksa yengesi ilan ettiği kadını Behlül gibi tavlamaya çalışması işten değildi.

“Az önce karşılaştık,” dedi Merthan. Sesi öfkeli değildi ama kesinlikle sakın de değildi. Henüz durumun gerçekliğiyle tam olarak yüzleşememişti.

“Ben de asistanlar konuşurken duydum, gidip baktım. Doğruymuş.” Merthan, *gerçekten gidip baktın mı yani*, der gibi bakışlarını Miraç’ın üzerinde gezdirince Miraç bu küçümsemeyi anladı. Tek omzunu silkti. “Ne?” dedi. “Kan alma birimi ana baba günü, herkes Feyza’yı görmek için fırsat kolluyor.”

Merthan şaşırmadı. Koridorda yürürken bile bir bakan dönüp bir daha bakıyor, gözden kayboluncaya kadar arkasından izliyordu. Tıpkı az önce kendisinin yaptığı gibi.

“Onun ne işi var burada?” dedi. Meraklı değil, kaba bir soruydu bu. Sertti. İstemediğini saklamıyordu.

“Yeni açılan hemşirelik fakültesi var ya...” dedi Miraç. Açılalı

beş yıl olmamıştı. Düzeni oturmadağı için durmadan öğrenciler tarafından şikâyet edildiğini duymuştu. “Bülent Hoca oradan beş başarılı hemşirelik öğrencisinin gözlem yapmasını onaylamış.”

“Başarılı?” diye küçümsercesine güldü Merthan. “Ve onlardan biri Feyza Soysal, öyle mi? En az alttan üç dersi vardır o kızın.”

“Ferhat Aydoğan aracılığıyla girmiş diyorlar.”

Merthan duyduğu isimle buz kütesine dönüştü. Normalde dedikodulara kulak asmazdı. Birinci ağızdan duyamadığı hiçbir şeye tam anlamıyla inanmazdı. Ama konu, önyargıda sınır tanımadığı o fenomen kız olunca sorgulamadı. İnandı.

“Kısaca torpilli,” dedi alayla.

“Ona sadece torpilli diyemezsin. Ferhat Aydoğan’dan torpilli! Adamın kendi hastanesi var. Kendine ait buluşu var.” Miraç, Merthan kadar tıp camiasında başarılı olan doktorları araştırmaz, çok ünlü değilse ve magazinde yer edinmiyorsa pek bilmezdi. Bildiği sayılı cerrah vardı. Ferhat Aydoğan da bunlardan biriydi. “Ama asıl soru...” diyerek arkadaşına baktı. Gevşekçe güldü. “Neden bu hastaneye girmek için torpil kullandı?”

“Asıl soru...” dedi Merthan. “Bülent Hoca hangi akla hizmet Feyza’yı kabul etti? Hastanenin imajı kötülenecek diye iki dakika içinde kurulu toplamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Şimdi, hemşirelik öğrencisi olarak hastaneye almak da ne demek?”

“Bülent Hoca bu,” diye güldü Miraç. “Yeni bir strateji geliştirmiştir.”

Merthan başını sabır dilercesine yana doğru çevirdi, masanın üzerinde soğumaya başlayan kahvesine baktı. Kuruyan boğazını ıslatmak için bir yudum aldı. Yutmadı ama. Hatta Miraç dalga geçercesine, “Ne içiyorsun? Kahve mi?” diye sorunca aldığı yudum büyüdü, boğazına dizildi.

“Sana içirmemi istemiyorsan kes.”

Kahkaha attı Miraç. Ayağa kalktı. Kaş göz hareketleri yaparak, “Fazla kaçırma,” dedi. “Gerginlik yapar.”

Derin bir nefes aldı Merthan. Merdivenlerde Feyza'yla karşılaştığı an zihnine düştü. Gözlerine bakarken şaşkın değildi. Onunla karşılaşacağını biliyordu. Hazırlanmıştı. *Buraya gelmesinin nedeni sadece oymuş gibi.*

Merthan sanki ileride başına gelecekleri hissediyordu. Bakışlarını elindeki kahve bardağına indirdi. Bardağı masaya bıraktı. Kendine bir şey kanıtlıyormuş gibi kahvesinden bir yudum dahi almadı.

Ve bu, günlerce sürdü.

İlk staj günü, Feyza'nın beklediğinden çok daha yorucu geçmişti. Sürekli göz önündeydi. Her hareketi tartılıyor, her mimiği inceleniyordu. Bazıları ona sanki uzaylıymış gibi bakıyor, aralarındaki farkı bulmaya çalışıyordu.

İki senelik sınıf arkadaşlarıyla daha yeni tanışmıştı. Eylül, aralarında en yakın hissettiği kişiydi. Tatlı ve saftı. Tepkilerini saklayamıyordu. Elif, gözlüklüydü. Diploma puanı en yüksek olan oydu. Sadece selamlaşmışlardı. Sude'yle henüz hiç konuşamamışlardı ama Eylül onun için notlarını kimseyle paylaşmadığı ayrıntısını vermişti. Başak ondan birkaç santim uzundu. Dümdüz saçları beline kadar uzanıyordu. Peltekti ve onu konuşurken dinlemeyi çok sevmişti.

Ondan sorumlu olan hemşire Gülnur'du. Kesinlikle onun eski bir takipçisiydi fakat videolarını seven, heyecanla yeni paylaşımlarını bekleyenlerden değil. Aksine en küçük hatayı yakalamak için pusuda bekleyen, nefes alsa bile eleştirecek bir mesafede duran taraftaydı. Ve bu da ilk ayının hiç kolay geçmeyeceği anlamına geliyordu.

Hemşire olmak istiyor muydu ve bu mesleği gerçekten yapabilir miydi hâlâ bilmiyordu. Ama stajının ilk günü, kendini uzun zamandan sonra gerçek bir insan gibi hissetmişti. Gülnur'un ona kızması, üstten bakması bile...

Bir illüzyonunun içinde değildi. Daha ateşli bakması istenmiyordu, daha kısık, daha flörtöz... Duygularını milyonlarca insandan saklamak için gülümsemek zorunda kalmıyordu. *Bunu söylersem yanlış anlaşılır mı acaba*, diye düşünmüyordu.

İkinci staj günü, hastaneye en erken gelenlerden biri oydu. Günleri, saatleri saymıştı. Zaman geçmek bilmediğinden, geçen gün fakülteye uğramış, derslere bile girmişti. Şu sıralar, yeni reklam anlaşması kabul etmiyordu. Devam eden birkaç çekimi vardı ama onlar da çok saatini almıyordu. İlgisini tümüyle hastaneye vermişti.

Gülnur, ilk günkü suratsızlığını devam ettirdi. Herkese kocaman gülümseyerek, selam verirken, ona dönünce kasten yüzündeki gülümsemeyi sildi. Tüm gün boyunca ayağa kalkmadı, onu kendi bedeniymiş gibi kullandı.

Suyumu getir, tüpleri uzat, pamuk bitmiş, eldivenler... Tüm emirlerini sıralarken de *hızlı ol, iki dakika içinde*, diye baskı yaptı.

Öğle arasına çıktıklarında Feyza mızızlanırdı gibi, “Eylül,” dedi ve koluna girdi. Eylül neredeyse heyecandan bayılacaktı. Kolunu hissetmiyordu. “Biz sadece gözlem yapmıyor muyduk? Bu Gülnur Hemşire neden bana her şeyi yaptırıyor?”

Koridorda yürürken dönen bakışları hissetti Eylül. Ona bakmıyorlardı. Feyza’ya bakıyorlardı. Fakat Feyza’nın yanındaydı ve onu da görüyorlardı. İster istemez kasıldı. “Ne yaptırıyor ki?” diye sordu kısık bir sesle.

“Aklına ne gelirse... Yapabilse kanı da benden alacak.”

Eylül sesli bir kahkaha atınca Feyza da ona eşlik etti. Tam o sırada yanlarından geçen Merthan, kaba bir ses tonuyla, “Hastane burası,” diye uyardı onları. “Lisede değilsiniz.”

Feyza’nın yüzündeki gülümseme bir anda söndü. Bakışları ona dönene kadar etrafta dolaştı. Sıra bekleyen hastalar, hasta yakınları, araya çıkan hemşireler, doktorlar... Üniversite hariç, tüm eğitim hayatı boyunca örnek öğrenci olmuştu. Usluydu. Saygılıydı.

Zamanında çalışkandı. Babasından dahi pek azar yememişti, en azından bir video çekip gündem olana kadar. Birinin ona kaba davranmasına, özellikle kalabalık bir ortamda, alışık değildi.

Başını Merthan'a çevirdiğinde bakışlarının düşmesine izin vermedi. Kuru bir sesle, "Pardon," dedi. Her ne kadar *buradaki rütbeli benim*, der gibi üstten bakışları sinirini bozsa da sessiz kaldı.

Fakat Merthan devam etti. Sinirlendirdiğine emin olmak ister gibi, "Bir daha olmasın," diyerek süzdü onu. "Sonra *asgari ücret* ödeyen hastalar rahatsız oluyor."

Feyza dudaklarını birbirine bastırıp, sakın kalmaya çalışırken Eylül, Merthan'ın duyamayacağı bir sesle kulağına, "Çektiğin eleştiri videosu yüzünden sert çıkmıştır," diye fısıldadı. Feyza ifadesini düzeltti, umursamıyormuş gibi omzunu silkti. Biraz da gıcık bir gülümseme kondurdu dudaklarına.

"Ya yemek teklifini reddettiğim için böyle davranıyordur ya da kahveyi fazla kaçırmıştır."

Sırf onu kötüleyeceğini düşündüğü ve aralarındaki meseleyi tatlıya bağlamak için öylesine yaptığı yemek teklifini, randevu teklifiymiş gibi yansıttığını biliyordu. Aslında biraz da kendi imajını kurtarmaya çalışıyordu çünkü hastanedeki herkesin gözünde *Merthan Özkan'dan yüz bulamayan kız* olarak yer edinmişti. Farkındaydı.

Merthan sıırttı. "Belki de..." diyerek yaklaştı. Dibine girdi. Dudakları kulağına varla yok orası değdi. "Sadece torpilli sevmiyorumdur."

Başka bir zaman olsa en azından aralarında birkaç santim mesafe olsa Feyza, elbet ona cevap verebilirdi. Dudaklarının sadece milimlik teması, onu dünyadan soyutlamaya yetmişti. Bütün bedeni kasıldı, nabızı hızlandı. Merthan ondaki değişimi fark etti mi bilmiyordu fakat ikisi de aralarına ince, "Feyza Soysal değil mi o?" diyen ses girene kadar öylece durdu.

"Evet, evet, Feyza Soysal."

“Gerçekten o!”

Feyza, bakışlarını ona doğru gelen iki genç kızın üzerine çevirdi. Her ne kadar yüzlerine yaptıkları makyajdan dolayı yaşlarından büyük gösteriyor olsalar da liseye gidiyor olmalıydılar. Bir tık daha kısa olan tatlı suratlı kız heyecanla, “Ekranlarda gözüktüğünden çok daha güzelsin,” dedi.

Feyza göz ucuyla kendisine yazısında güzel olmadığına dair ima yapan adama bakıp tüm sevecenliğiyle, “Siz de çok güzelsiniz,” diye karşılık verdi.

Kızlar randevularına yetişmek için alelacele, “Lütfen bir fotoğraf çekebilir miyiz?” diye rica ettiler.

Feyza kabul etti. Kısa olan kız telefonunu yanlarında duran, onların ne cins bir varlık olduğunu çözmeye çalışan adama doğru uzattı. “Bizim fotoğrafımızı çekebilir misiniz?” diye sordu.

Merthan uzun uzun telefona baktı, daha sonra başını kaldırdı. Feyza’ya baktı. Fotoğrafı çekmesi için telefonu ona uzatması Feyza’ya o kadar komik gelmiş olmalı ki tüm yüzünü kaplayacak bir şekilde gülümsemişti. Merthan’ın bakışları, kadının yüzündeki gülümsemede asılı kalırken, büyükçe yutkundü. Kaburgalarının arasındaki kalbini daha net hissetmeye başladığı an, bir şey demeden arkasını döndü.

Beyin kimyası değişiyordu ve bunu anbean kalbinde hissediyordu!

Merthan son zamanlarda Feyza'dan fiziksel olarak etkilenmeye başlamıştı. Hâlâ onu sevmiyordu, hâlâ onun sadece şımarık bir fenomen olduğunu düşünüyordu ve hâlâ onu sinirlendiriyordu. Fakat ansızın özellikle bakışları aklına düştüğünde nabızı hızlanıyor, bedeni kasılıyordu.

Camı ardına kadar açtı, soğuk hava çıplak gövdesine vurdu. Üzerindeki bu saçma durum bitene kadar uykusunu açmak ve dikkatini toplamak için demli bir çay ya da soğuk havayı kullanacaktı. Buz gibi bir duş da olabilirdi. Ama kesinlikle kafein, diterpen alkoller ve klorojenik asidin de içinde bulunduğu *kahveyi* içmeyecekti.

Bakışları az önce kalktığı dağınık yatağa kaydı. Güneş ışığı kahvenin koyu tonlarında olan yatak başlığına, rengini gözüne sokmak istercesine vuruyordu. Dudaklarının kenarı sinirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerini yatak başlığında sabit tutuyordu çünkü biliyordu ki odasındaki uzun perdeler, yatağın yaslı olduğu duvar, avize... Her şey kahvenin bir tonuydu.

Kahveyi bırakmıştı, şimdi renge mi takılıyordu? Sırada ne vardı? Her baktığı yüzde onu mu görecekti?

Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı, üzerini değiştirdi ve oğlunun odasına gitti. Normalde oğlunun çoktan yanına gelip, başının üzerinde tepinerek onu uyandırmaya çalışması gerekiyordu.

Kapıyı açtığında Poyraz irkildi. Babasını görünce yüzünü hızla yatağa gömdü, uyuyormuş gibi yaptı.

“Pişt,” diye seslendi Merthan. Bir müddet kapı eşiğinde durdu, sonrasında ağır adımlarla içeri girdi. “Hayırdır? Rüyanda yine kırmızı arabalarını mı satıyordum?” Poyraz kımıldamadı, yüzünü daha sıkı yastığa bastırdı. Merthan yatağın kenarına oturdu. Eliyle oğlunun sarı saçlarını geriye doğru tararken, “Okulda biri canını mı sıktı?” diye sordu.

Cevap yok.

“Öğretmenin çok mu ödev verdi?”

Cevap yok.

“Yoksa parmak kaldırmadan konuştun diye kızdı mı?”

Yine cevap yok.

“Ne oldu, oğlum? Söylesene.” Yüzüne bakması için belinden tutarak oğlunu kendisine doğru çevirdiğinde, Poyraz başını diğer tarafa doğru uzattı. “Ama kızıyorum artık. Söyle, ne oldu?”

“Sen hep kızarsın zaten! Herkese! Hep! Feyza’ya da kızmışsın. Biliyorum. Öğrendim. *Ceceyan*, demişsin ona. Feyza daha fazla hasta olmamak için sana gidilmemesi gerektiğini söylemiş. Senin yüzünden beni de sevmeyecek.” Merthan geri çekilerek sırtını düzleştirdi. “Ne hayallerim vardı benim, haberin var mı? Ünlü olacaktım. Ben de aptalım, Feyza sana soru sordu diye seviniyorum. Belki sevgili olursunuz diye.”

“Sen dün tabletine kaç saat baktın da gözlerin kan çanağına dönmüş?”

Poyraz’ın babasına olan kızgınlığı, yerine korkuya bıraktı. Hemen, “İki,” diye yalan söyledi. Cuma hariç hafta içleri bir saat, cuma günü iki saat, hafta sonları ise dört saat ekran süresi vardı. Fazla olursa cezayı yerdi.

“Doğru söyle, uygulamaya bakarsam ve bir dakika bile fazla çıkarsa işte o zaman ünlü nasıl olunur, görürsün.”

“Baba,” dedi Poyraz, neredeyse ağlayacaktı. Başına gelecekleri

çok iyi biliyordu. “İki saatten birazcık fazla olabilir. Bir baktım, saat geçmiş. Uyumamışım yanlışlıkla.”

“Ne kadar fazla?”

“Birazcık.”

“Saat olarak?”

“Üç ya da dört saat olabilir.”

“Dört?” dedi Merthan, kaşlarını havaya kaldırarak. Oğlu üç dört diyorsa beşe kadar yolu vardı. “Bende hata,” diyerek tabletini masanın üzerinden aldı. “Seni fazla şımarttım.”

Poyraz babasının elindeki tabletine acıklı acıklı baktı. Babası tabletini aldıysa uzun bir süre geri vermezdi. Akşam oyun oynayamayacaktı. İshak güzel güzel karakterler alacak, pro olacak ama o olamayacaktı. Hem ya Feyza yeni video yüklerse?

Hayatı bitmişti.

“Kalk. Elini yüzünü yıka, kahvaltı yapacağız.”

Başını salladı Poyraz, itiraz etmeden aşağı indi. Kendi sandalyesine oturdu. *Ben kahvaltı yapmayacağım*, dese babası daha çok kızar ve tabletini hiç vermezdi. Bir keresinde çok izledi diye tabletini almış, koskocaman iki hafta vermemişti. Versin diye neler yapmıştı neler. Boynuna, başına, sırtına masaj yapmış, mutfaktan yüz bin tane su getirmiş, üzerini örtmüş, *telefonumu getir*, dediğinde koşarak getirmiş, daha hatırlamadığı bir sürü şey yapmış ama babası yine de tabletini geri vermemişti.

En sonunda bir gün babası iş yaparken yanına oturmuş, hiç susmadan ardı ardına sorular sormaya başlamıştı. O zaman babası dayanamayarak *iki dakika sus, vereceğim tabletini*, demişti. Günler sonra öyle kavuşmuştu tabletine.

Derin bir iç çekerek tabağının yanında duran ekmeğin ucundan kopardı Poyraz. Bakışları yine masanın diğer ucunda duran tabletine kaydı. Çenesi titredi ve gözlerinden sessizce yaşlar süzülmeğe başladı. Ağlarken bile babasının kızmaması için ekmeğini çiğnemeye devam etti.

“Kuru ekmek yeme, oğlum. Zeytin de ye.”

Burnunu çekerek zeytine uzandı. Kafaya koymuştu, bu sefer tabletini verene kadar babasıyla konuşmayacaktı. Hafta sonu hariç diğer tüm günler zaten okula gidiyordu. Öğretmenleri ödev veriyordu, onları yapıyordu. Tüm gün hep hafta sonunu hayal ediyordu. Dün bir de İshak’la sözleşmişti, karşılıklı oyun oynayacaklardı.

Morali iyice bozuldu, omuzları düştü. Babası, “Kahvaltıdan sonra at binmeye gitmek ister misin?” demeseydi, bugün daha çok ağlardı. Belki de hiç durmazdı. Hep ağlardı.

Kolunun tersiyle yüzünü sildi. Aklına hemen dün izlediği Feyza’nın videosu geldi. Heyecanla kolunu masaya koydu. “At binmeye değil de merkezdeki hayvan barınağına gitsek olur mu? Orasını çok merak ediyorum, hiç gitmedik.”

“Barınağa mı? O nereden çıktı?”

Babasının izin vermeyeceğini düşündüğünden Feyza’nın videolarında gördüğünü söylemedi. Onun yerine omuzlarını kaldırıp, indirerek, “İşte,” dedi.

“İstiyorsan gideriz ama kedi köpek sahiplenmek istiyorsan unut.”

Yanaklarını şişirdi Poyraz. Aslında köpek sahiplenmek çok isterdi ama o da birazcık korkuyordu. Babası yokken belki onu ısırabilirdi, belli olmazdı. Kedi, hayatta istemezdi zaten. Küçükken, daha bebekken bahçelerine gelen kediye Ayşe teyzenin yaptığı kurabiyelerden vermişti, kedi ona yapmadığını bırakmamıştı. Kurabiyeler de güzeldi, ha.

“Baba, ne kedisi?” dedi kaşlarını çatarak. “Tekir’in bana neler yaptığını hatırlamıyor musun?”

“Sadece tırnakları koluna battı, Poyraz, abartma.”

“Yuh, baba! Yuh gerçekten! Tekir beni yeseydi görerdin o zaman.”

Babası, “Görer miydim?” diye gülerek onun taklidini yaptığında Poyraz hararetlendi.

“Kediler fareleri yiyor, biliyorsun bunu, değil mi? Sadece süt içiyor sanma.” Başını sallarken de, “Yaa,” dedi uzatarak. “Fare neden yapılmış? Etten.” Başını bilmiş bilmiş tekrar salladı. “Biz de etten yapıldık, bizi de yiyebilir. Tabii sen güçlüsün, yiyemez. Beni yer.”

“Sen de et yiyorsun.”

“Ben...” Ne diyeceğini bilemedi Poyraz. Kafası karıştı. O da yiyordu et. Bazen iki tabak yediği bile oluyordu. “Ben ama en çok çikolatalı süt içiyorum.”

Güldü Merthan. Çenesiyle oğlunun önündeki tabağı işaret ederek, “Hadi, kahvaltını bitir,” dedi. “Erken çıkalım.”

Baba oğul karşılıklı kahvaltılarını yaptılar, sonrasında hazırlanıp evden çıktılar. Barınağa geldiklerinde Poyraz hızla arabadan indi, bagajın dibinde bekledi. Aldıkları mamaları görevliye verip içeri geçtiler. Poyraz önden gidip, “Baba, bak burada köpekler var,” diyerek sanki her gün geldiği bir yermiş gibi liderlik tasladı. Feyza’nın barınak videosunu çok sevmiştir. Öncesini ve sonrasını gösteren fotoğrafları, üç dört kez durdurarak izlemişti. Bu yüzden her yeri aklına kazımişti. Dayanamadı. “Baba, biliyor musun?” diye sordu.

“Neyi biliyor muyum?”

“Söyleyeceğim ama kızmayacaksın.”

“Bakarız.”

“Bakarsan söylemem, söz ver.”

“Tamam, söz.”

Zaten anlatmak için göbeği çatlayan küçük çocuk, hızla dün videoda izlediklerini, “Burası eskiden çok kötü bir yermiş,” diyerek babasına anlatmaya başladı. “Bir tane küçük kafeste dört hayvan kalıyormuş, hiç temiz değilmiş. Çok soğukmuş, çatısı yokmuş.” Kafasını *evet, ciddiğim*, dercesine oynattı. “Valla ben gördüm eski halini, çok kötü bir yerdi. Hani amcamların eski evlerinin yanında bir ev vardı ya, sen *orada kimse yaşamıyor*, demiştin. Heh, işte tam

orası gibi bir yermiş. Cadı cvi gibi. Korkunç. Baba, yemin cdiyorum, çok korkunç bak. Ödün bozultur.”

Merthan kaşlarını *öyle mi ya*, dercesine havalandırdı. Bunu biliyordu, birkaç gün hem sosyal medyada hem de haberlerde görüntüleri dönmüştü fakat konuya tam olarak hâkim değildi.

“Sonra bunu Feyza görmüş. Videosunu çekmiş, çok kişilerle konuşmuş, para toplamış.” Merthan, Feyza’nın ismini duyduğu gibi kasıldı, ellerini cebine soktu. *Evet, yine o.* “Vee ta daa, böyle çok güzel bir yer olmuş.”

Amcasında kaldığı yıllarda kuzeni köpek sahiplenmek istiyor diye barınağa gitmişlerdi. Küçüktü o zaman ama çok net hatırlıyordu Merthan. İçerisi nefesini tutarak yürüyeceği kadar pis kokuyordu. Tellerin etrafı örümcek ağlarıyla kaplıydı, paslıydı, kapılar gıcırdayarak açılıyordu. Kulübeler yıkık döküktü. Yağmurlu bir günden sonra gittikleri için bazı yerlerde su birikintisi vardı ve o birikintilerin üzeri karasinek doluydu.

Bakışları etrafında gezindi. Küçükken gittiği barınakla alakasızdı. Temiz duruyordu. Özen verildiği, kontrol edildiği beliydi. Sesli bir nefes aldı, çok fazla düşünmemeye çalıştı.

Ağzının içinden sadece, “İyiymiş,” dedi.

Poyraz onun eksik verdiği tepkiyi, “İyiymiş mi?” diyerek örseledi. Abartıyla yerinde sıçradı. “*Oh my good!* Efsane, lan!”

Merthan, bakışlarını toplantı odasındaki dikdörtgen masanın ortasına konulmuş çiçeğe sabitledi. Bülent Hoca hastanenin tüm cerrahlarını toplamış, yıllık uzun konuşmalarından birini yapıyordu. Bir duvardan neredeyse diğer duvara kadar uzanan masanın etrafında yirmi kişi oturuyordu ve yirmi kişi, bir an önce konuşmanın bitmesi için sabırsızlanıyordu.

“Son güzel haberim de dinlenme odasındaki kahve makinesini yeniledik. Artık her çeşitten kahve içebileceksiniz. Latte, cappuccino, espresso, filtre...” Merthan kendiyse alay edercesine sessiz bir

şekilde güldü. Bir haftadır kahve içmeyi bırakmıştı ve bu bir haftada, sanki herkes kahveyle nefes alır olmuştu.

Kahve.

Kahve.

Kahve.

Bülent Hoca beklediği reaksiyonu alamadı, her biri ölü gibi bakıyordu. “Tamam, tamam,” dedi sonunda. “Sizi serbest bırakıyorum.” Salondan nefes sesleri yükseldi. “Biyopsi için dediklerimi unutmayın. Bir daha tahtada dört saat ayrıldığını görmeyeceğim. Endoskopik biyopsi için en fazla bir saat, cerrahi biyopsi için iki saat. Fazlasını istemiyorum.” Baş sallamaları görünce bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Sonrasında, “Hadi, gidip dinlenin,” diyerek çıkmalarına izin verdi. Herkes çıkmaya başladığında Merthan da oturduğu yerden ayaklandı fakat Bülent Hoca ona bakarak, “Merthan,” dedi. “Sen kal, seninle konuşacaklarım var.” Birkaç bakış onlara döndü.

Merthan sandalyenin arkasından tutarak geri çekti, yerine oturdu. Tahtada biyopsi için en fazla kırk beş dakika ayırmıştı. Onu, bunun için durdurmadığına emindi ve konunun bir yerde Feyza Soysal’a bağlanacağını hissediyordu.

Eline ortada duran tükenmez kalemi aldı, ucunu açıp kapadı. Toplantı salonu boşaldığında Bülent Hoca özel olarak kalktı ve kapıyı kapadı.

“Biliyorsundur, belki de görmüşsündür. Feyza Soysal hastanemizde gözlem yapıyor.”

Tükenmezkalemi tutan eli duraksadı. “Biliyorum,” dedi, durumdan memnun olmadığını belirten bir ifadeyle. “Karşılaştık.”

“Pekâlâ, aranızdaki sorunu hallettiniz mi? Hastanede bir gerginlik çıkmasını istemiyorum.”

“Bunu keşke Feyza Soysal’a torpil yapmadan önce düşünseydiniz, Bülent Hoca’m.”

“Torpil mi?” diye tekrarladı Bülent Hoca. İfadesi ve sesi, tor-

pil yapmadığını kanıtlarcasına her şeyden habersiz çıkmıştı. “Niye torpil yapayım ki kıza? Fakültesine birincilikle girmiş, üstelik hastanemizde olan olaydan sonra sağlıkta şiddet hakkında güzel de bir video çekmiş.”

Merthan başta torpil konusunda yanıldığı için sessiz kaldı fakat hemen sonrasında, Bülent Hoca’nın son kelimelerine takıldı. “Çektiği başka videolar da var,” dedi taviz vermeyen bir sesle. “Beni kötülediği.”

“O konuda konuştuk Feyza’yla.” Merthan, elindeki kalemi birkaç kez parmaklarının arasında döndürdü. *Ne konuştunuz*, diye sormamak için dudaklarını birbirine bastırdı. “Anlık sinirle hareket ettiğini ve üzgün olduğunu söyledi. Özür diledi.”

“Özür dilemesi gereken kişi benim.”

“Evet,” diyerek güldü Bülent Hoca. “Bunu ben de söyledim. Ama ona asalak bir fenomen olduğunu söylemen ve sonrasındaki küçümseyici tavırlarından sonra sana karşı üzgün olmadığını, özür dilemeyeceğini söyledi.” Merthan güler gibi oldu. Feyza hâlâ burununu dik tutuyordu. “Zaten haftada iki gün gelecekler. Pazartesi ve perşembe. Dönem bitene kadar belki de bir daha görmezsin.”

Merthan buna emin değildi. Sanki her yerden o çıkacakmış gibi hissediyordu. Bu yüzden bir hafta odasından dışarı adım atmak istememişti.

“Tatlı kız bu arada. Ben sevdim. O videodan dolayı çok kızmıştım ama nasıl gönül alması gerektiğini biliyor.” Merthan, inanamaz bir tavırla Bülent Hoca’ya baktı. “Ha, bu arada...” diye devam etti Bülent Hoca. “Ferhat Aydoğan geçen konuşmamızda seni sordu.”

Merthan’ın yüz ifadesi birden değişti. Dudakları düzleşti, göğsü şişti. Tükenmezkalemi masaya bırakıp, kalkarken, “Galiba söyleyecekleriniz bitti,” dedi. Masadan uzaklaştı. “Feyza konusunda dikkatli olurum.”

Bülent Hoca şaşkın bakışlarla başını kaldırdı. “İyi,” dedi. Ne

olduğunu pek anlamamıştı. Yine de üzerine gitmedi. “Tamam. Sağ ol. Sana güveniyorum.”

Pazartesi ve perşembe.

Bülent Hoca'nın dediğine göre Feyza bu iki gün hastanedeydi ve bugün, pazartesiydi. Saat en azından sağlık personelleri, hemşireler ve gözlem yapan öğrenciler için geçti. Şimdiye kadar çoktan çıkmış olmaları gerekiyordu.

Onun da...

Fakat asansörün kapısı açıldı. Şans bu ya, içeride o.

Feyza.

Onu gördüğünde bariz bir şekilde duraksadı Merthan. Hatta asansöre binip binmemek konusunda kararsız kaldı, bunu da karşısındakilere hissettirdi. Ama sonra içeri doğru adım attı.

Beş atlı kişilik asansörde kendini hemen belli ediyordu, üstelik gayet sıradan giyinmişti. Renkli bir *sweatshirt*, açık renk kot pantolon. Kat sayılarına baktı. Üç, iki... İkinci katta durdular. Yandaki boşluğa bir kişi daha eklendi. Asansör hareket etti. Bir ve sıfırncı kat.

Asansör durduğu gibi indi Merthan. Hızlı adımlarla çıkışa doğru yürümesi gerekirdi, istediği de buydu zaten. Bir an önce defolup gitmek ama... Ama adımları onun yanına gelmesini beklercesine yavaşladı. Bir süre aynı hizada yan yana yürüdüler. Bir anlığına başını çevirerek ona baktı Merthan. Feyza da kendisine bakınca, “Kalbin hâlâ sıkışıyor mu?” diye sordu. Amacı barış imzalamak, hastanede sorun çıkarmamaktı. Tıpkı Bülent Hoca'nın istediği gibi.

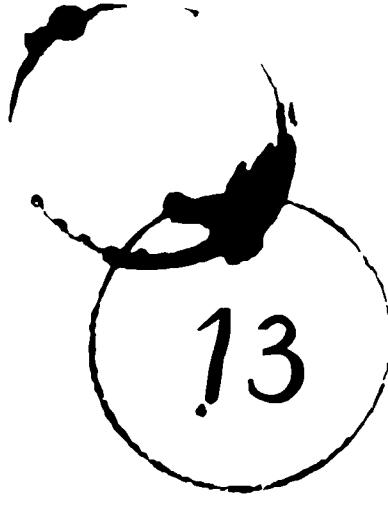
Feyza sorusunun hoşuna gittiğini belli edercesine dudaklarını kıvırdı. “Pek değil,” dedi. Flörtöz bir tavırla yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Şu sıralar pek stres yapmıyorum ve... Cereyanda da kalmamaya dikkat ediyorum.”

“Ödediğin ücretin boşa gitmemiş olmasına sevinmelisin.”

Feyza kocaman gülümsedi ve Merthan gülümsemesinin güzelliğiyle büyüldü. Gözleri kırmızı rujlu dudaklarında asılı kaldı. Zaman ağırlaştı. Bakışlarını zorlukla dudaklarından çekip gözlerine çıkardığında Feyza, “Aksine...” dedi, gözlerini ona dikerek. “Doktora gitmek yerine babaannemin tavsiyelerini dinlemediğim için pişmanım.”

Başka zaman olsa Merthan’ın normal tepki vereceği cümle, sanki onun etkisinden çıkmanın tek yolu buymuş gibi kılıçlarının kuşanmasına neden oldu.

“Zamanında doktor olmak isteyen ve hemşire olacak biri mi söylüyor bunu?” Aralarındaki buzları eritmek, hastanede iki sıradan insan olmak için başlattığı konuşma, onunla hiçbir zaman sıradan iki insan olamayacaklarını fark ettiğinde bitti. Feyza’nın bakışlarındaki parlaklığın yavaş yavaş sönmesiyle elini cebine attı. Sinir edeceğini bilerek zaten sırf bunun için baştan sona onu süzdü. Güzeldi. Hayır, çok güzeldi. Ondan etkilenmek için on yıl geriye gitmesi gerekmeyecek kadar güzeldi. “Bu zihniyetle...” dedi, düz bir tonda. “Sadece babaannenin geleneksel tedavi yöntemlerini öğrenirsin. Ve onu da burada öğretmiyoruz.”

“Psikologların buna karşı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Kaşlarını çattı Feyza. “Neye?”

“Duygularımızla yüzleşmek yerine alışverişe çıkmaya.”

Feyza, arkadaşının elinde tuttuğu karton poşetlere baktı. “Neyse ki daha mezun olmadın.”

İzem şarkı söylemeyi seviyordu. Bir tercihi olsa hayatı boyunca başka hiçbir şey yapmazdı. Ama ünlü değilsen ve ucuz mekânlarda sahne alıyorsan hatta sesini yeterince duyuramamışsan şarkı söylemek pek de kazandırmıyordu.

Hayatın ona ne getireceğini bilmiyordu. Bir gün şarkı söyleyemezse bağımsızlığını sürdürebileceği bir güce ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir yandan psikolojik danışmanlık okuyordu. Zaten alışverişe çıkmasının nedeni de okuduğu bölümdü. Gitar kursuna çok fazla vakit ayırdığından, derslerini kaçırmıştı ve iki yıl önce bitmesi gereken fakülte bir dönem daha uzamıştı. Yirmi dört yaşındaydı, hâlâ mezun olamaması sinirlerini bozuyordu.

“Beynim...” dedi İzem. “Üzgünken İstinye Park’a alışverişe gittiğimi kodladı. O yüzden her üzgün olduğumda bunu isteyecek.”

“Paramız var.”

“Biraz daha duygularımla yüzleşmek yerine *Hermes* çanta alırsam benim param olmayacak.”

Feyza güldü, gülerken de ona yakışacağını düşündüğü bir elbiseyi uzattı. “Hadi, bunu dene. İyi gelecek.”

İzem de güldü, elbiseyi askısından tutup göğsüne bastırdı. Başta aynadaki yansımasına baktı, beğenince kabinlere doğru yürüdü.

Feyza askıların arasında ağır ağır dolaştı. Kendisine iddialı bir gece elbisesi almak istiyordu. Parmak ucu kırmızı bir elbisenin üzerinde durdu. Tam o sırada kapı açıldı. Dışarının sesi, mağazanın içindeki neşeli ama anlamsız müziğe karıştı. Feyza, başını kaldırdığında kapıdan içeri girenleri gördü.

Annesi, ablası, ablasının nişanlısı ve babası...

Eli hâlâ kırmızı elbisenin üzerindeydi. Hareket etse onu fark ederler diye korktu. Bu yüzden hareket etmedi. Nefes almadı, gözlerini bile kırpmadı. Sadece durup onları izledi. Onca yıl aynı evde yaşadığı, aynı odada televizyon izlediği, aynı sofrada yemek yediği insanlara baktı.

Hiçbiri değişmemişti. Babasının göbeği hâlâ oradaydı, bir kilo bile vermemişti. Yine solmuş, dizleri iyice yapışmış o eski pantolonunu giymişti. Üzerindeki gömlek, ayakkabılar... Annesi de farklı değildi. Aynı elbise, aynı çanta...

Feyza bakışlarını birinden ötekine gezdirirken içini koca bir huzursuzluk kapladı. Onlarda küçük de olsa bir değişim arıyordu. Bir çatlak. Bir eksilme ya da fazlalık.

Olmalıydı.

Çünkü o, değişmişti. Sadece giydikleri, yedikleri, içtikleri değil. Susma şekli, bakışları, kalbinin kırıldığı yerler bile artık farklıydı. Her şeyiyle değişmişti.

Ablası gülümsedi, gülümsemesi büyüyerek kahkahaya dönüştü. Sonra ne dediyse babası bıyık altından güldü. Neşeli bir aile tablosuydu gördüğü.

Annesi askılardaki kıyafetlerle ilgileniyordu. Yüzü ciddiye, gülmüyordu. Baktığı kıyafetler Ceylan'a göreydi. Muhtemelen ona bir şeyler seçiyordu. Derken başını görevliyi çağırmak için kaldırdı ve onu gördü. Göz göze geldiler.

İki yıl sonra.

Annesi önce şaşırdı, bir an inanamadı. Sonra gerçekliğini ayırt etti. Göğsü hızla inip kalktı, bakışlarındaki ifade değişti.

Özlem, üzüntü, sevinç... Hiçbiri yoktu yüzünde.

Sadece *korku*. Rezillik çıkacak korkusu. Biri görecektir korkusu.

Hemen kocasının yanına gitti, hareketleri telaşlıydı. Sanki biraz daha orada kalsaydı bir hastalık bulaşacaktı. “Burası çok pahalı,” diyerek, kocasını mağazadan çeğiştirerek çıkardı. Arkasına dönüp son bir bakış bile atmadı.

Feyza hâlâ aynı yerde, aynı şekilde duruyordu.

Günün birinde babasının yaptığını unutabilirdi fakat bugünü, annesinin gözlerinin içine baktıktan sonra kaçmasını unutmaya-caktı. Hafızası silinse dahi annesinin bugün açtığı yara, onun yüzünü gördüğünde sızlayacaktı.

“Feyza!” dedi İzem.

“Efendim.”

“Sana sesleniyorum, duymuyor musun?”

“Dalmışım, ne diyecektin?”

“Nasıl olmuşum?”

Feyza arkadaşına baktı. Düz, dizlerinin biraz üstünde biten, gülkurusu bir elbiseydi. Yakışacağını düşünerek o seçmişti. Güzel-di. Yakışmıştı ama o an yalan söylemek geldi içinden. *Yakışmamış*, demek istedi.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. Sonra derin bir nefes aldı. “Ben...” Etrafına bakındı. “Çok sıcak. Bunaldım. Kapıda beklem seni olur mu?”

“Tamam,” dedi İzem, çözmeye çalışır bakışlarla yüzünü inceledi. “Üstümü değiştirip gelirim.”

Feyza, normalde daha iyi rol yapardı. İfadesini sabit tutar, ortama uyum sağlardı ama terk edilmiş hissediyordu, yapayalnız bırakılmış... Üvey gibi bile değil.

İzem’i gitar kursuna bırakıp evine geçti. Ağlamak istiyordu ama yolda, duygularını İzem’e yansıtmamak ve sorularına cevap

vermemek için kendini o kadar bastırmıştı ki gözleri bile dolmamıştı.

Geceye doğru ablası mesaj attı.

Ceylan: *Ne yapıyorsun?*

Cevap vermedi. Ablası en azından İstanbul'a geldiklerini haber verebilirdi. Ona göre evden çıkmaz, karşılaşma ihtimalleri bile olmazdı.

Ceylan: *Annem seni görmüş.*

Derin bir nefes aldı. Telefonu iki elinin arasında sıktı, baskıdan parmak uçları beyazladı.

Ceylan: *Babam seni görürse sorun çıkarır diye kimseye söylememiş.*

Ne demeliydi? *İyi yapmış, çok düşünceli, teşekkür ederim,* diyecek hali yoktu ya! Üzgün olduklarını bile kelimelere dökemiyorlardı.

Ceylan: *Feyza?*

Mesajlara görüldü atıp telefonunun ekranını kapadı. Cevap vermeyecekti çünkü şu an ablasına da kızgındı ve eğer konuşurlarsa ona geri dönüşü olmayan şeyler söylemekten korkuyordu.

Ablası o günden sonra birkaç sefer daha onu yokladı ama çok sürmedi, sonrasında nişan heyecanı galip geldi. Kendi gündemine geçti. Aldıkları şeylerin fotoğraflarını attı. Nişanlısını, nişanlısının tarafını, tuttuğu organizasyonu, saçını yaptıracığı kuaförü, istediği modeli ve giyeceği elbisesini anlattı.

Feyza'nın ilgisini çekmeyen daha bir sürü şey.

Artık öylesine taşlaşmıştı ki kalbi, ablasının istemesinde bulunmadığı için kendini kötü hissetmemişti. Hatta perşembe günü stajda Merthan'ı görmemişti ve onu göremediği için daha kötü hissetmişti.

Feyza, Eylül'ün yanına gider gitmez, "Günaydın," dedi.

Eylül herkesten ayrı bir köşede oturmuş, ders notlarına bakı-

yordu. Başını tabletinden kaldırıp kocaman gülümsedi. “Günaydın,” diye karşılık verdi. “Nasılsın?”

“İyi, sen?”

“Eh, yani,” diyerek tabletini kapadı. Utangaç bir tavırla elini boynuna attı. “Biraz yoruludum. Stajdı, derslerdi... Üç haftadır eve gidemedim.”

“Ben iki yıldır gitmiyorum,” diyerek güldü Feyza. “Bir şey olmaz.”

“Yani, evet. Bir şey olmaz da her şey üst üste geliyor. Zaten yaz tatilim de kötü geçti.”

“İstersen hafta sonu bir şeyler yapabiliriz.”

“Yaa!” dedi heyecanla fakat hemen ardından omuzları düştü. “Bu hafta annemlere eve geleceğimi söyledim. Hayatta izin vermezler. Ama bir dahaki hafta sonu istersen bir şeyler yaparız. Ne dersin?”

Feyza *bakarız*, dercesine dudaklarını kıvırdı. Gülnur Hemşire’nin gelmesiyle onun yanına geçti. Ağzının içinden, “Günaydın,” dedi. Gülnur Hemşire alelade başını salladı. Hastaları sırayla almaya başladılar, içlerinden biri onunla epey ilgilendi. Gençti, ondan bir yaş küçük ya da büyüktü. Saçlarını kazıtmıştı ama çirkin durmuyordu, havalı durduğunu bile söyleyebilirdi. Dudakları durmadan serseri bir sırtışıyla yukarı kıvrılıyor, alttan alttan ona bakıyordu. Bir ara kanını onun almasını istemişti lakin Gülnur Hemşire, *o sadece gözlem için burada*, diyerek izin vermemişti. Daha ilk haftadan kan alan arkadaşları vardı, istese gayet izin verebilirdi. Gülnur’un *o sadece gözlem için burada*, demesi kasıtlıydı.

Öğlen arasına kadar oldukça yoğun geçti. Araya girdiklerinde kızlar toplu olarak yemeğe çıktı. Feyza diyete başladığından kendi yemeğini yanında getirmişti. Hastanede yemeğini yiyebileceği sessiz sakin bir yer aradı ama bulamadı.

Son olarak önüne çıkan *doktor dinlenme odası* yazan yerde durdu. Kapıyı açıp açmamak arasında kararsızdı, uzunca bir sürede

kapının önünde oyalanmıştı ama sonra şansını denedi. Kapıyı açtı. İçerisi boştu. Yine de, “Kimse var mı?” diye sorarak garantiye aldı kendini.

Çıt çıkmamıştı. Sessizce, yarım araladığı kapıdan içeri girdi. Cebindeki telefon titreşmeye başladı. Ekrana baktı. İzem arıyordu. Çağrıyı yanıtlayıp hoparlöre aldı.

“Efendim, bebeğim,” dedi.

Elinde tuttuğu çantasını kitaplığın önünde bulunan kahverengi masanın üzerine koyarak içinden salatasını ve detoks suyunu çıkardı.

“Stajın nasıl geçti diye merak ettim.”

“Berbat,” dedi Feyza. “Gülnur tüm işlerini bana yaptırıyor ama sıra kan almaya gelince...” Sesini onu taklit edencesine değiştirdi. “*Sen sadece gözlem yapacaksın, diyor.*”

“Allah Allah!”

“Bana bir garezi var ama nedenini çözemedim.”

“Ünlüsün ya, kıskanıyordur, aşkım. Neyse. Gülnur’u boş ver de...” Karşıdan İzem’in gülme sesi geldi. “Seninkinden bahset. Gördün mü bugün?”

“Kimi? Merthan’ı mı?” diye sordu. Kaşları çatıldı. “Görmedim. Ayrıca...” Sesi sertleşti. “O, benimki değil.”

“Tabii tabii,” dedi İzem. Yalandan bıkkın bir nefes verdi. “Hoşlanıyorsun, kabul et artık.” Feyza *hayır, hoşlanmıyorum*, diyecek fırsatı bulamadan İzem, “Hoca geldi,” diyerek telefonu alelacele kapadı.

Feyza bir süre telefonuna baktı, daha sonra arkadaşının duyamayacağını bilerek, “Hoşlanmıyorum,” dedi.

Salatasının kapağını açtı, birkaç çatal aldı ve masanın kenarına kalçasını yaslayarak etrafı inceledi. Kapının hemen yanında iki giriş arasında boylu boyunca bir kitaplık ve hemen önünde masa vardı. Masanın üzeri dağınıktı. Renk renk fosforlu kalemler vardı. Bazıları kapağı açık bir şekilde öylece masanın üzerine bırakıldığı

için muhtemelen ucu kurumuştı, bazıları da stetoskop desenli bir kupanın içine konulmuştu. Koca koca kitapların yanında açılmamış çikolata paketi duruyordu. Geniş salonun ortasına dikdörtgen alan oluşturacak üç tane geniş koltuk, koltuklu kısmın ortasında küçük mermer masa vardı. O küçük mermer masanın üzerinde de yine kalın bir kitap açılmıştı.

Aniden gelen titremeyle, “Burası da soğukmuş,” diye mırıldandı. Eline detoks suyunu aldı, odada iki adım ileri iki adım geri yürürken matarayı açmaya çalıştı. Açamadı. En sonunda, “Bu zıkkım niye açılmıyor?” diye sinirle homurdandı.

Ve ardından kaba bir ses geldi.

“Kes artık.”

Feyza irkilerek olduğu yerde geriledi. Merthan’ın, onun görüş alanında olmayan bir yerden çıkmasıyla kalbi deli dehşet hızlandı. Nefesi bir anlığına kesildi. İçerisinin boş olduğuna öylesine emindi ki şaşkınlıktan ona laf atmasına cevap veremedi. Gözleriyle pencereyi kapatıp ona doğru yaklaşan adamı takip etti.

“Sadece...” dedi Merthan. Tam önünde durduğunda, Feyza onunla arkasındaki masa arasında kaldı. “Yarım saat kestirmek istemiştım.”

Feyza büyükçe yutkundu. Az önceki tüm konuşmaları duyduğunu düşünmek istemiyordu.

Ah, İzem! Ona rezil olmak zorunda mıydı? Bu, kalbinin hızlı attığını stetoskopla dinlemesi kadar utanç vericiydi. Hatta daha fazlası.

Seninki...

Kafasını kuma gömmek istiyordu.

“İçerisinin boş olduğunu sanıyordum,” dedi. Yanaklarına sıcak basmıştı.

“Zahmet edip iyice baksaydın, seni dinlemek zorunda kalmazdım.”

Feyza tam dudaklarını açıp, itiraz edecekken sinirden konuşamadı, göğsü güler gibi hareketlendi. Gözlerinde ise Merthan’ın

görmekten inanılmaz bir haz aldığı o asi parıltılar oluştu.

“Kendi odanızda dinlenseydiniz hiç böyle bir sorununuz olmazdı.”

“Pardon, bundan sonra *doktor* dinlenme odasında değil de kendi odamda dinlenirim. Ne de olsa burası gözleme gelen öğrenciler için ayrıldı.”

Feyza yalandan gözlerini kısarak, “Çok kibarsınız, Merthan Bey,” dedi.

Merthan beklemeden, “*Bey* denilemeyecek kadar kaba saba biri olduğumu söylemiştin oysa,” dedi.

“O zaman sizinle iyi geçinmem gerekmiyordu.”

Merthan gülümseyecek gibi olsa da yüz ifadesine yansıtmadı bunu. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı, Feyza’nın elinde tuttuğu matarayı aldı. Hiç zorlanmadan tek hamlede kapağını açtı ve ona geri verirken, “Bir şeyi merak ediyorum,” dedi. “Neden sölenler?”

“Neden mi?” *Evet*, der gibi başını salladı Merthan. Feyza onun merakı karşısında keyiflendi. “Asıl sen neden hayranlarıma sölenler dediğimi merak ediyorsun?” Merthan cevaplamadı, onun yerine gözlerindeki parıltıya baktı. Feyza sınırlarını zorladı, çenesini biraz daha kaldırarak bir adım yaklaştı ona. “Yoksa sen de benim sölenlerlerimden misin?”

Kaşlarını çattı Merthan. Yakınlıkları gerilmesine neden olsa da bunu geri adım atarak göstermedi. Aksine bir adım da o attı. Aralarındaki mesafe artık tehlikeli boyuttaydı.

“Bir sölenler olsaydım ya da dünyanın en vasıfsız başka bir hayvanı...” Gözleri bir anlığına dudaklarına kaydı, bir süre orada oyalandı, daha sonra gözlerine çıktı. “Yine de *senin* olmazdım.”

“Benim olmanı istemezdim.”

“İsabet olur.”

Sinirlendi Feyza. Bir şey demeyecekti fakat *senin olmazdım*, derken ki baskısı, biraz da olsa sesindeki o küçümseyici tını, davette karşılaştıkları gün kulağına *boşandım ama yine de hiç şansın*

yok, demesini hatırlattı.

“Senin gibi kibirli birini hayatımda isteyecek kadar kafayı yitirmedim,” dedi. Onu ilk gördüğünde bile hızlanan kalbini görmezlikten geldi. Sırf onu kızdırmak için onun çalıştığı hastaneyi ilk sıraya yazmasını görmezlikten geldi. Onu haftada iki kez olan staj günlerinin birinde görmedi diye üzülmesini görmezlikten geldi.

Merthan sorarcasına, “Kibirli?” dedi. “Sadece insanların aptallıklarına dayanamıyorum. Hele ki aptallıkları benim vaktimi alıyorsa. Ama sen...” Çenesiyle onu işaret etti. “Sen tam bir nar-sistsin, değil mi?”

“Hayır. Değilim.”

“Öylesin,” dedi Merthan. Geçen sefer ondan uzak kalmak için saçma sapan konuşmuştu, şimdi ona temas etmek için çıldırıyordu. “Kural dışı davranmaya meraklısın. Takdir edilmek istiyorsun, birilerini eleştirmek için can atıyorsun. Her zaman haklı olduğunu sanıyorsun. Sürekli ilgi odağı olmaya çalışıyorsun ve baştan çıkarmaya bayılıyorsun.”

Feyza şaşkın bakışlarını ondan ayıramadı. “Hayranım olmadığına emin misin?” diye sordu. Gerçekten komik bir şeymiş gibi tatlı tatlı gülümsediğinde, Merthan dişlerini birbirine sıkıca bastırdı. Kadının çekici gelmesini kendine yedirebilirdi. Güzel, kıvrımlı bir beden... *Erkeklik hormonu falan*, deyip geçerdi. Fakat gözüne son derece tatlı gelmesi? Ve yine gözlerinin dudaklarında kalması? Öpmek istemesi? “Beni bu kadar yakından tanıman... Seni de baştan çıkarmış olmalıyım.”

Seni *de*.

Seni *de*.

“Denedin,” dedi, fırtına gibi esen bir sesle. Kendine gelmesi için iki harf yetti. “Ve sayende artık kahve bile içemiyorum.” *On beş gündür*. “Daha fazla beni kendine hayran bırakmaya çalışıp boşa çabalara girme, öyle bir şey olmaz.” Ona duyurmak için değil, daha çok kendi beynine kazımak istercesine tüm harflere ayrı

vurgu yaptı. “Bizden olmaz.”

Feyza, gece geç saatlere kadar arkadaşlarıyla takıldığı için sabah alarmı üçüncü kez çaldığında zorla uyandı. Gözlerini açar açmaz saatine baktı. İlk derse çoktan geç kalmıştı ve oyalanırsa ikinci derse de yetişemeyecekti.

Yüzünü yastığa gömüp, derse gidip gitmemenin kritiğini yaptı. Dün artık derslere düzenli bir şekilde gitme kararı almıştı, motive de etmişti kendisini fakat şu an uyanma konusunda zorluk yaşamak, aldığı kararı tekrar sorgulamasına neden oluyordu.

Haftaya derslere düzenli gitmeye başlayabilirdi.

Derin bir nefes alıp üst vücudunu yataktan ayırdı. Eğer bugün derse gitmezse haftaya da bir bahane bulup gitmeyeceğini biliyordu. Oyalanmadan hazırlandı. İkinci derse kıl payı yetişti.

O, sınıfa girdiğinde dersin hocası içerideydi ama derse daha başlamamıştı. Arka sıralarda boş olan bir yere geçti, yanında kimse yoktu. Hemen çaprazında bir kız oturuyordu. Yakınına oturduğunu fark edince, çaktırmamaya çalışarak onu gözetledi. Feyza, sanki her gün derslere geliyormuş gibi çantasından defterini ve kalemmini çıkardı.

Dersin beş dakikası tüm dikkati hocadaydı. Öyle ki önemli bir şey söylediğinde not almak için elindeki kalem hazırda tutuyordu. Sonra altıncı dakikaya girdiler, Feyza'nın bakışları önündeki

deftere kaydı.

Hoca ders anlatıyordu ama o, Merthan'ın *hâlâ kalbin sıkışıyor mu peki*, dediği anı düşünüyordu. Hoca hâlâ ders anlatıyordu ama o, doktor dinlenme odasındaki yaptıkları konuşmayı hatırlıyordu. Hoca hâlâ ve hâlâ ders anlatıyordu ama o, elindeki kalemle liseli âşıklar gibi *Merthan* yazıyordu.

Bir ara silkelenip kendine geldi, dersi dinlemeye çalıştı ama dersin ortasında olduklarından hiçbir şey anlamadı. Anlamayınca da dikkatinin dağılması çok zaman almadı. Bu sefer onu düşünmek yerine, telefonunu eline aldı. Galerisinden güzel çıktığı bir fotoğrafını seçip paylaştı.

***Fotoğraf**

@FeysaSoysal: *Yeni öğrendiğim narsist yanımdan sizden ilgi bekliyor, övün beni.*

@A: *Feyza Soysal'a da düşmeyen, ne bileyim.*

@Ğ: *Ay bir de narsistlik güzel bir şeymiş diye lanse ediyorsunuz. Aslında şaşırmamak lazım çünkü tam da size göre bir hareket. Kendinizi bilmeniz güzel bir şey fakat anlamadığım şey narsistliği özendirmeniz. Ah, niye anlamıyorsam. Aptal kafam. Başka ne yapacaktınız ki? Milleti kötü yola yönlendirmek sizin bir diğer adınız zaten. Alkole, uyuşturucuya, fahişeliğe bile başlatırsınız. Çünkü siz busunuz.*

@P: *Evlenebilir miyiz lütfen?*

@G: *Seninle cenneti yaşamak isterdim.*

@S: *Çok güzel bu kız. Harbi güzel yani. Öyle böyle değil.*

“Haftaya ders olmayacak, imza attıysanız çıkabilirsiniz.”

Sınıftaki sesler yükselmeye başlayınca Feyza gözlerini telefondan ayırdı. Hoca bilgisayarını da alıp çıktı. Diğer ders öğle arasından sonraydı. Evi fakülteye yakındı, eve gidip sonra geri gelebilirdi ama eve giderse tekrar gelmeme gibi bir ihtimali olduğundan ön sıralarda oturan, sınıfta tek yakın olduğu kişiye baktı: Eylül'e.

Derste aldığı notlara ekleme yapıyordu. Ayağa kalktı, yanına

gitti. Eylül onu görünce otuz iki diş sırttı. “Feyza,” dedi. Biraz şaşkın, biraz gergin, biraz da heyecanlıydı sesi. Hoca yanına gelse daha rahat bir tepki verebilirdi.

“N`aber?” diye sordu Feyza.

“İyidir, sen? Derse gelmişsin.”

“Evet,” diyerek güldü. “Bir değişiklik yapayım dedim.”

Eylül de güldü, elindeki kalemiyle tahtayı işaret etti. “Biyo-kimya gibi bir değişiklik yapmak istediğinc emin misin?”

“Bu kadar sıkıcı olduğunu düşünmüyordum.”

“Öğleden sonraki derse de kalmayı düşünüyor musun? Anatomi. Ahmet Hoca güzel anlatıyor.”

“Kalmayı düşünüyorum hatta bu yüzden arada eve gitmeyeceğim ki her an derse kalma fikrinden vazgeçmeyeyim.”

Eylül eşyalarını çantasına koydu, telefonunu alarak ayağa kalktı. “Ben Sultan ablaya gideceğim,” dedi. Sultan abla, canı değişik bir şeyler yemek istemediği müddetçe hep gittiği lokantaydı. “Ev yemekleri yapıyor, daha iyisini hiçbir yerde yemedim. İstersen sen de gel benimle.” Öylesine bir teklifti, nezaketen. Feyza’nın asla kabul edeceğini düşünmüyordu.

Feyza, “Olur,” dediğinde, abartılı bir şekilde heyecanlandı. Neredeyse titreyecekti. Mutlu olmuştu ama bir yandan, tüm yemek boyunca ne konuşacaklarını düşündü, sohbet ilerlemez diye endişelendi.

Birlikte lokantaya gittiler. Eylül, sanki lokantanın sahibi olmuş gibi mahcup bir tavırla, “Biraz küçük bir yer ama...” dedi. Sesi alçak çıktı. Bir senedir geldiği yeri, ilk defa göзалıcı bir şekilde süzdü. İçeriye altı küçük masa anca sığmıştı. Tahtadan olan peçeteliklere yapıştırılan demode kelebek figürünü saymazlarsa süse dair hiçbir iz yoktu. Bunun yanında bariz bir yemek kokusu ve sıcaklığı vardı.

“Hangi yemeği güzel buranın?” diye sordu Feyza.

Eylül, yanlış bir tercih yapmamak için uzun uzun düşündü.

Makarnasını çok seviyordu ama ya makarnası aslında o kadar güzel değilse? Kendi zevkine güvenmedi, buraya gelen diğer arkadaşlarının sevdiği yemekleri düşündü. Hale yemek seçen biriydi ama o da buranın makarnasını çok severdi.

“Ben en çok makarnasını seviyorum,” dedi Eylül. İkisi de makarna, salata ve çorba sipariş verdi. Siparişler gelene kadar gözlem yaparken hastalarla yaşadıkları anları konuştular. Eylül’ün gerginliği yavaş yavaş azaldı, gevşedi.

“Adam izbandut gibi olunca Gaye Hemşire kanı benim almamı istedi. Adamın korkmayacağını düşündü büyük ihtimal. Ama adam elimde iğneyi gördüğü gibi tir tir titremeye başladı.”

Güldü Feyza. Ama çok değil. Dikkati dağılmıştı. Bakışları, neredeyse beş dakikadır iki masa ilerisinde sallanan çocuğa kayıyordu. Aslında rahatsız etmemek için öyle çok bakmazdı, hiç bakmazdı ama bir masa yanında oturan kadının çocuğa bakışlarına sinir olmuştu.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Eylül. Başını omzunun üstünden çevirip arkasına baktı. Anne oğul yemek yiyordu. Birkaç saniye fazla bakıp sonra önüne döndü. “Otizmli gibi duruyor.”

Başını salladı Feyza. Çocuğu izleyen kadın artık sadece sert bakmakla yetinmiyordu. Sesini yan masaya duyurmak istercesine sesli bir şekilde oflamaya başladı. Bir süre kendi kendine söylendi, ne dediği duyulmuyordu ama Feyza çocuk hakkında olduğuna emindi.

En sonunda kadın, çocuğun annesine bakarak, “Hasta çocuğunuzu niye yemek yenilen yerlere getiriyorsunuz, anlamıyorum,” dedi. “Hiç insanlar rahatsız oluyor diye de mi düşünmüyorsunuz?”

Çocuğun annesi, kadından böyle bir tepki bekliyor olmalıydı ki şaşırmadı. “Hasta değil,” dedi, baskın bir vurguyla. “Otizmli.”

“Neyse ne!” dedi kadın. Ayağa kalktı, kadının ayaklanmasıyla tüm bakışlar onlara döndü.

Otizmli çocuğun annesi gerildi. “Sadece oturup yemeğini yi-

yor,” dedi. Olan biteni umursamadan, önündeki tabağa doğru başını yaklaştırıp uzaklaştıran oğluna baktı. “Bir şey mi yaptınız size de böyle tepki veriyorsunuz?”

“Yapmadığı, yapmayacağı anlamına gelmiyor. Ben nereden bileceğim yapmayacağını? Elinden tutmak onu engelleyebilir mi?”

“O sadece on iki yaşında!” dedi anne. Kadının, çocuğuna laf söylemesi zoruna gitmiş olmalı ki gözleri doldu. Kaşları çatıldı. “Kırk kilo. Yapsa ne yapabilir sana? Ne kadar gücü olabilir?”

“Bulaşıcı mı yoksa değil mi bilmiyoruz,” dediğinde, lokantadaki diğer müşteriler de *ne diyorsun sen, cahil, asıl biz senden rahatsız oluyoruz*, diye sesini yükseltmeye başladı.

Garson gelip, “Herkesi rahatsız ediyorsunuz,” dedi kadına.

Kadın destek göreceğini sanırken aksiyle bariz bir şaşkınlık yaşadı. Kendini açıklamaya çalışsa da kimsenin umurunda olmadı. Kadın dışarı çıkarıldı. Yedi sekiz kişi bulunan lokantada kadının kovulmasını alkışladı.

Otizimli çocuk ve annesi yemeğini yemeğe devam etti. Lokantanın sahibi, kadın adına ondan özür diledi hatta müesseseden tatlıyla çay ikram etti. Kadın teşekkür etti, gülümsedi, her şey yolundaymış gibi davrandı ama yemek boyunca dalgınlaştı. Bir şey de yiyemedi zaten. Sadece oğluna baktı.

Eylül derse gitmek için kalktığında, Feyza kadının yanına gitti. “Oturabilir miyim?” diyerek karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Kadın onay verircesine başını salladı. Az önceki olayı konuşacaklarını bildiğinden oğluna döndü. “Sadece ben mi görüyorum ondaki masumluluğu?” diye sordu. “Kendi canım diye mi bana zarsız geliyor?”

“Çok tatlı,” dedi Feyza, küçük çocuğa bakarak. Tombul yanakları vardı, alını yüzüne oranla genişti. Gözleri masmaviydi. Saçları sarıydı ve uçlara doğru hafif kıvrıkcıktı. Onların az önce kadının kovulmasını alkışlamalarını taklit ediyordu.

Annesi, “Bak, ellerini çırpıyor,” dedi, oğlunu göstererek. “Ses

bile çıkmıyor.” Feyza’nın gözleri doldu. Başını çevirerek dolan gözlerini gizlemeye çalıştı fakat kadın fark ederek gülümsedi. Hatta ortalığı yumuşatmak için omuz silkti. “Alıştım artık,” dedi.

Feyza titreyen sesiyle, “İsmi ne?” diye sordu.

Kadın, “Osman,” dedi.

Osman.

O gün, o küçük lokantada uzun uzun Osman’ı konuştular. Osman’ın ilk yürüdüğü zamanı, ilk kelimesini, ilk dışarı çıkışını, ilk farklı insan görüşünü...

Osman’ın annesinin adı Esmaydı. Artık yaşadıklarını duyurmak istiyordu. Bu yüzden Feyza’nın kanalına konuk olma teklifini hiç düşünmeden kabul etti. Oğlunu, eşine emanet edip Feyza’nın evine geldi. Feyza masayı getirdi, ikisi de kameranın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kaydı başlattı.

“Herkes merhaba, bugün size çok özel birini getirdim. Bu sefer o konuşacak, bizler dinleyeceğiz. Anlatacağı çok özel küçük bir çocuk ve verdiği büyük bir savaş var.” Feyza yan dönerek Esm Hanım’a baktı, cesaret verircesine gülümsedi, daha sonra tekrardan kameraya baktı. “Esm Hanım’ın dünyalar tatlısı oğlu Osman, otizmlili. Gözleri masmavi, saçlarının uçları kıvrır kıvrır.” Gülümsedi ve tekrardan Esm Hanım’a baktı. “Bize Osman’ın hikâyesini anlatacak.”

Esm Hanım bir süre kameraya baktı, daha sonra başladı anlatmaya.

“Osman bir yaşındayken ben anlamıştım bir anormallik olduğunu çünkü çok sakindi. Bir bebeğin olmayacağı kadar sakini. Eşime söylüyordum. *Farklı bu çocuk*, diyordum. O ise *bana çekmiş, ben de küçükken böyle sakindim*, diyordu. Oyuncak koyuyordum önüne, dağılmıyordu ortalık. Yemek yiyorduk, dağılmıyordu. Banyo yaptırıyordum, sadece suyu izliyordu. Dönen, tekrar eden şeylere çok meraklıydı. İki buçuk yaşındayken hastaneye gittik.

Otizm, dediler. Çok geç kalmıştık. Rapor falan çıkarttık. Hayatımın en zor, en kötü günleriydi. Yakıştıramıyor insan böyle bir şeyi çocuğuna.”

Derin bir nefes aldı Esmâ Hanım.

“Çabuk kabullenip hemen ne yapabiliriz diye düşündük. Eğitim bulduk, ne önerdiyse yapmaya çalıştık. Arabamız var bizim ama ben Osman’la bir yere gideceksem özellikle otobüsü kullanıyorum. Pazara gideceksem onunla gidiyorum. Markete, kursa her yere onu götürmeye çalışıyorum. Sosyalleşsin istiyorum, kendini toplumdan soyutlamasın.” Ağlar gibi güldü Esmâ Hanım. “Sonra bir bakıyorum ki toplum oğlumdan soyutlanmış.” Dayanamadı, gözleri doldu. “Kimi kime kazandırayım? Oğlumu mu topluma, toplumu mu oğluma?”

Feyza destek olmak amacıyla elini kadının sırtına koyarak ileri geri hareketlerle sırtını okşadı. Kadın suyu koca yudumlar alarak içti.

“Hayatımı otizmden öncesi ve sonrası olarak ikiye ayırabilirim. Osman’dan sonra en küçük, en basit bir şeyden mutlu olmaya başladık. El sallaması mesela. Bir yaşındaki bebeğin bile yapacağı bir şey o kadar çok hoşumuza gidiyordu ki. İlk *anne*, dediğinde sevinçten üç gün ağladım. İlk yürüdüğünde, ilk yemeğini kendi yediğinde, ilk gülümsediğinde...”

Feyza’yla bunları yemek yedikleri yerde konuşmuşlardı hatta Feyza, Esmâ Hanım bunları anlatırken ağlamıştı. Şimdi de gözleri dolmuştu ve kendini ağlamamak için sıkmaktan çenesi ağrıyordu.

“Ben otizmin ne olduğunu Osman’la öğrendim. Toplumun geneli otizmi bir hastalık olarak biliyor. Otizm bir hastalık değil, bir farklılık. Yani senin düşündüğün gibi düşünmüyor, senin baktığın gibi bakmıyor. O senin gittiğin yol gibi gitmiyor, farklı düşünüyor. Huysuz çocuk yaramazlık yapar ama onu huysuz olarak kabul ederler ya. Çünkü onun bir raporu yoktur, tanısı yoktur. Raporlu insansa hastadır. Osman otizmli ama doktorun dediğine

göre normal çocuğa yakın bir otizm. Tabii metroya bindiğimizde falan zorluklar çıkabiliyor. Biri telefonla konuşurken *ver, ben konuşacağım* ve yaşlı bir amcaya *kalk, biraz da ben oturacağım*, dediği olmuştu. Kimisi ona acayıp bakarken kimisi anlayışla karşılıyor. Kimisi de neyi var diye açıklama bekliyor. Ben herkese şunu söylemek istiyorum ki... İnsanlar engelli çocuğu, yakını veya kardeşi olan kişilerden açıklama istemesin. Her önümüze gelene bizi anlayışla karşılamaları için açıklama mı yapmak zorundayız? *O da böyleymiş*, desinler diye üzerimize tabela mı asalım? Acımasınlar, kimse acımasın çünkü onlar hasta değil. Sadece farklı. Elma ağacında nar gibi. Ne ağaç istedi nar olmasını ne toprak istedi. Ben sadece oğlum kendi kendine yetebilsin istiyorum, ben artık oğlumdan önce ölmekten korkmak istemiyorum. Ben evladımı arkamda bırakmaktan korktuğum için evladımın acısına razı gelmek istemiyorum ve ben tüm bunlar için savaş verirken bir savaş da başkalarıyla vermek istemiyorum.”

Son söz söylendi.

Kamera kapandı.

Ama Osman ve Osman'ın annesinin savaşı devam etti.

Poyraz, Ayşe teyzesine bakıp abartılı kaş göz hareketleriyle babasını işaret etti. Ayşe teyze mesajı hemen aldı. Gülerek bir elini Poyraz'ın omzuna koydu, hafifçe sıktı.

“Bugün benim oğlum çok usluymuş, babası,” dedi. “Hep bana yardım etti. Ne istersem getirdi.”

Merthan oğluna baktı, elini saçlarının arkasında iki üç kez gezdirdi.

“Aferin, oğlum.”

Ayşe teyze biraz susunca Poyraz bu kez gözleriyle yemek masasını işaret etti. “Masayı hazırlamama bile yardım etti.” Poyraz iki elini birleştirip sırtını kanepeye yasladı. Ayakları yere değmiyor, boşlukta hafifçe sallanıyordu. Yüzüne mahzun bir ifade yerleştirmişti. “Arkadaşları aradı bugün. Poyraz oyuna gelmeyecek mi diye

soruyorlar.”

Planda bu konuşma yoktu. Poyraz hemen Ayşe teyzesine baktı, babasının görmeyeceği bir açıdan gizlice başparmağını kaldırdı, devam etmesini ister gibi başını iki kez salladı.

“Arkadaşlarına...” dedi Merthan. “Kurallara uymayıp babasına verdiği sözü çiğnediği için ceza aldığını söyleseydin.”

Poyraz daha fazla dayanamadı. “Baba, yanlışlıkla çiğnedim,” derken omuzları düştü. “Bundan sonra hep senin sözünü dinleyeceğim. *Fazla izle*, desen bile izlemeyeceğim.” Başını salladı, gözlerini olabildiğince açtı. “Evet. Hatta son beş dakika elimden bırakacağım. Ayy, bir. Yanlışlıkla fazla izlemeyeyim diye o kadar dikkat edeceğim.”

“Anladın hatanı yani?”

“Kaç gün oldu, nasıl anlamayayım?”

Merthan, oğlunun haline gülerek başını salladı. “Tamam. Bugün de idare et. Yarın akşam tabletini getiririm.”

Poyraz bir anda kanepenin üzerine çıkıp, elini kaldırarak Ayşe teyzesine çak yaptı. Sevinçle zıpladı. Ardından, “Şimdi versen olmaz mı?” diye şansını denedi. Pazardı, Feyza yeni video yayınlayacaktı. Onu izlemek istiyordu.

Merthan kaşlarını kaldırdı. “Olmaz. Hastanede.”

“Biliyordum!” dedi Poyraz, göğsü az önceki zıplamasından dolayı hızla yükselip alçalıyordu. Ayşe teyzesine döndü. “Ben sana demiştim, değil mi Ayşe teyze? *Babam bir yere götürdü*, demiştim.”

“Sen *babam tableti kesin toprağa gömmüştür*, dedin, Poyraz. Hatta bahçeyi kazacaktın.”

Merthan yandan bir bakışla oğluna bakarak güldü. Eliyle dizlerinin üzerine vurarak, “Gel kucağıma,” dedi. Poyraz tıpış tıpış babasının kucağına gitti, yanağını babasının sıcak göğsüne yasladı. Merthan parmaklarını oğlunun saçlarında gezdirdi.

“Aa, denizanası,” dedi Poyraz, televizyonda açık olan belgesele bakarak. Sesini açtı. Kamera okyanusun derinliklerinde ilerliyor-

du. Denizanelarının dokunaçları suyla birlikte dalgalanıyordu.

“Yeryüzündeki en eski çok hücreli hayvan gruplarından biri sö-lenterler ya da bilimsel adıyla knidliler.”

Poyraz’ın ağzı açık kaldı, çenesi neredeyse yere düşecekti. Başını kaldırıp babasına baktı. Şaşkınlıktan bir süre konuşamadı bile. “Sen haklıymışsın,” dedi sonunda. “Benimle dalga geçtiğini sanı-yordum.” Merthan önce neyi kastettiğini anlamadı. Sonra oğluna sö-lenterlerin denizde yaşayan canlılar olduğunu anlattığını, deni-zanelarını örnek verdiğini, Poyraz’ın da *denizaneları da Feyza’yı mı izliyor*, diye saçmaladığını hatırladı. “Gerçekten denizaneları bile Feyza’yı izliyormuş.”

Merthan yumuşak bir sesle, “Saçma sapan konuşup yine benim sinirlerimi bozma, oğlum,” dedi. Elinin tersiyle oğlunun yanağını sevdi. “Tamam mı?”

“Ama baba, Feyza çok iyi biri, bize çok güzel bilgiler veriyor. Faydalı oluyor.”

“Hadi, bir tane örnek ver bakalım.”

“Mesela...” Biraz düşündü, hemen aklıma gelmedi. “Sen üç renk kuralını biliyor musun? Bilmiyorsun, değil mi? Bir kombin-de en fazla üç renk kullanma kuralı. Bir tane ana renk kullanı-yoruz, bir tane buna destek renk kullanıyoruz, bir de... Bir tane daha vardı ama bunun adını hatırlamıyorum. O zaman daha güzel kombin yapılıyor. Ben de yeni öğrendim.”

“Çok faydalı bir bilgi,” dedi Merthan, alaycı bir sesle.

“Başka da var,” diye devam etti Poyraz. “Kedilere şeker verilmez-miş. Zararlıymış. Daha çok var ama ben şimdi hatırlamıyorum. Za-ten tabletimi aldığın için tüm videolarını da izleyemedim.”

“Ah, ne kadar üzüldüm.”

“Zaten bugün de video paylaşacak.” Kolundaki saate baktı, sekiz olduğunu gördüğünde dudaklarını büktü. “Hatta paylaşmıştır bile. Baba...” dedi babasına dönerek. Başını omzuna eğdi, gözle-rini açıp, kapayarak şirinlik yaptı. “Senin telefonundan izleyebilir

miyim? Hem belki sana yine soru sormuştur.”

Merthan'ın gözlerinin önünde, acile geldiği gün bahçedeki konuşmaları geldi. Sanki onu kötüleyecek bir video çekecekmiş gibi gözlerini gözlerine dikmesi, asi parıltılar, taksiye binmeden önce dönüp bakması ve *belki bilmiyorsundur*, demesi...

Derin bir nefes aldı.

Poyraz vazgeçmeye niyetli değildi. *Ben sana iki gün önce su getirmiştım*, diyerek yaptığı tüm iyilikleri saymaya başladı. Araya *lütfen, yalvarırım* gibi kelimeler sıkıştırdı. Babasının ona bakması için yüzünü iki avcunun arasına aldı, ısrarcı bakışlar attı.

Merthan dayandı, dayandı, en sonunda direnci çözüldü. “Ne yapıyorsan yap,” diyerek telefonunu kanepenin üzerine bıraktı.

Mutfağa geçti. *Kaçtı*. Bardağa su doldururken, eliyle farkında olmadan tezgâhın kenarını kavradı. Parmak boğumları beyazlamıştı. Kaşları çatık, bakışları boşluğa sabitlenmişti. Oğlunun Feyza için bu kadar dil dökmesi, izlediği belgeselde bile onu hatırlatacak bir şeyin önüne çıkması...

Kaçışı yok gibi hissediyordu.

Kahve makinesine göz ucuyla baktı, ardından içeri geçti. Oğlu tüm eve duyurmak istercesine sesi sonuna kadar açmıştı. Feyza değil, daha çok başka kadın konuşuyordu. Poyraz, “Baba, otizm ne?” diye sorduğunda ekrana göz attı. Feyza'nın gözleri ağladığını belli edercesine kanlanmıştı. Burnunun ucu kızarıktı.

Onu üzgün görmek, diğer tüm duygularını hapsetti.

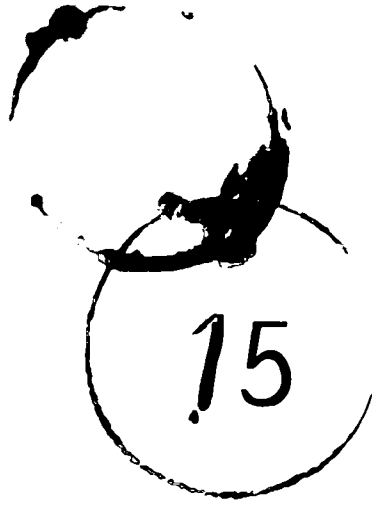
“Sosyal etkileşime ve iletişime zarar veren, sınırlı ve tekrarlanan davranışlara yol açan, beynin gelişimini engelleyen bir farklılık.”

Oğlunun yanma oturdu. Başını telefon ekranına yaklaştırdı. İlgisi tümüyle ekrandaki kadına kaydı.

“O zama-”

“Duyamıyorum, oğlum.”

* Hikâye içinde geçen Osman'ın annesinin anlattıklarında gerçek hayatta yaşanmış, iki farklı otizmli çocuğun annesinin verdiği röportajlardan alıntılar vardır.

Hastanede gözleme başlayalı üç hafta olmuştu. Bu üç haftada altı kez hastaneye gitmişti ve ikisinde onun çıkış saatlerine denk gelmek için bilinçli bir şekilde oyalanmasına, bazen banklarda oturup telefonuna bakıyormuş gibi yapmasına rağmen karşılaşmamışlardı.

Onu görmek için çabalıyordu. Onu göremediğinde ise tüm gün boş geçmiş gibi hissediyordu. Tekrar hastaneye gelmek için geri sayıyordu.

Telefonu titreşimdeydi ama art arda gelen titreşimler Gülnur Hemşire'nin dikkatini çekti. Bakışlarını kolunu uzatan hastadan ayırıp ona çevirdi, kaşlarını çatı. "Şu telefonunu kapa ya da uçak moduna al."

Feyza gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Telefonunu cebinden çıkardı. Mesajları atan ablasıydı. Mesajların içeriğine bakmadan uçak moduna aldı. Araya çıktıklarında ilk iş mesajları okumak oldu.

Ceylan: *Tüm hesaplarında aktifsin ama bana cevap veremiyormusun? Amacın ne, Feyza? Beni de mi kaybetmek istiyorsun? Yanında kimse olmasın mı istiyorsun? Senin nazını çekecek yaşı çoktan geçtim, sen de saçma sapan şeylere alınma yaşını geçtin. Annemin o an en doğrusunu yaptığını biliyorsun. Neden kızdığını anlamadım. Ne yapsaydı? Adını söyleyince bile kuduran adama, kızın burada, görüş-*

mek ister misin diye mi sorsaydı? Ne olacaktı sonra?

Ceylan: *Babam orada hepimizi rezil ederdi, bunu biliyorsun. Daha fazla uzatma.*

“Feyza,” dedi Eylül. Yanına kadar geldiğini fark etmemişti. Kulağı uğulduyordu, boğazında koca bir yumru oluşmuştu. “Kızlarla dışarıda yiyeceğiz bugün, sen de gelmek ister misin?” Başını *hayır*, der gibi iki yana salladı. “Tamam, biz gidiyoruz o zaman. Görüşürüz sonra.”

Tekrar telefon ekranına baktı, ablasının mesajlarını okudu. Sonra da arabasına kadar gidip çantasından sigara paketini aldı, çakmakla birlikte paketi formasının cebine koydu. Çok nadir sigara içerdi, o da canı sıkkınken ve şimdi tam sırasıydı. Derin bir nefes alarak yangın merdivenin kapısını açtı. Bir yandan da cebindeki paketi çıkardı.

Temiz hava ve *Merthan*. Demirliklere elini koymuş, telefonla konuşuyordu. Tam kapıyı kapatıp dışarı çıkacaktı ki ona doğru baktı, göz göze geldiler. Ondan kaçtığını düşünmemesi için olduğu yerde kalırken alt kata inmeyi planladı. Bahçeye de çıkabilirdi. Fark etmezdi, yeter ki o olmasındı. En son konuşmalarından sonra onunla yüz yüze gelmek için uygun bir zaman değildi.

Merthan telefonunu kapatıp, cebine koyarken bakışlarını Feyza’nın elindeki sigara paketine indirdi. Çatılan kaşlarıyla, “Sigara mı içiyorsun?” diye sordu.

“Canım sıkkınken.”

“Yani sıklıkla.”

Feyza’nın ifadesi değişmedi. Sigarayı nadiren içerdi ama sigara içiyorsa ya da içecekse bu sinirleri epey yıpranmış demekti ve şu an hâlâ yakamadığı sigara, sinirlerini iyice yıpratıyordu.

Ansızın esen rüzgârla Feyza’nın saçları Merthan’ın boynuna doğru savruldu. Merthan tenine değen saçların yumuşaklığı, genzine dolan daha önce hiç duymadığı ve o an bağımlısı olacak kadar onu sarhoş eden parfüm kokusuyla birlikte yutkundu. İçgü-

düsel bir hareketle Feyza'nın dudağının kenarına yapışan birkaç tutam saç ayırırken, "Birazdan..." dedi. "Yapacağım şeyden sonra bana yönelik eleştiri videosu çekersen stajının geleceği için hiç iyi şeyler olmaz."

Feyza ister istemez olduğu yerde geri gitti. Anlamadığını belirtircesine ona çatık kaşlarıyla bakarken, "Ne?" "Ne yapacaksın?"

Merthan, Feyza'nın kendisinden uzaklaştığı kadar yaklaştı ona, bakışları gözlerindeyken elindeki paketi çekti. "Sağlıksız," diyerek paketi buruşturdu. Her dalın kırıldığına emin olmak istercesine, elinde çevirerek sıktı ve çöp kutusuna attı. Demir çöp kutusu, kapığın hareket etmesiyle tiz bir ses çıkardı.

Feyza hızla, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek azarladı onu, azarlarken de sanki paketi kurtarabilecekmiş gibi hareketlenmişti. Boşa bir çabaydı. Demir kapak, iki üç hamle yaparak kapandı. Bir süre hareketsiz kaldı Feyza, sonrasında öfke saçan gözlerini onun gözlerine dikti.

"Elimdeki paketi çöpe atma hakkını kim veriyor sana?"

Geçmiş, şu andan baskındı. İliklerine kadar değersiz hissediyordu. Ve bunu hissettiren yine ailesinden biri, ablasıydı.

"Kimse. Seni düşünüyorum."

Derin bir iç çekti Feyza. Ablasına cevap vermemişti. Şu an sadece sigara yakmak istemişti. Ama tüm paket bir çöp tenekesinin içindeydi. Sinirini yatıştırmak istemiyordu, aksine tüm hücrelerinde hissedip fırtına estirmeli, o fırtınada öyle bir yara almalı ki her şeyi unutmalıydı.

"Kim olarak düşünüyorsun?"

"Doktorum ben, unuttun mu?"

"Benim doktorum değilsin ama. Olsan da elimden paketi alıp öylece çöpe atamazsın!"

"Sağlıksız, içmeni istemiyorum."

"Bir kere ben her sigara içtiğimde etkisini nötrlemek için yoğurt yiyorum!"

Sesini yükselterek söylediklerine karşılık gülümsedi Merthan. Geniş bir gülümseme değildi belki de ama içten ve yumuşaktı. “Yine de...” Bakışları can alıcı bir hal aldı. Onunla ilgilendiğini belli etti. “Etkisini tam olarak nötrleyemezsin.”

Feyza gözlerinin dolacağını hissettiğinde başını başka bir tarafa çevirdi. Onun sesinde hissettiği şefkat, kendi içinde düştüğü bir yanılsama da olabilirdi, bilmiyordu ama kalbini yumuşatmıştı. Burnunu çektiğinde bir damla yaş yanağına düştü.

Zaman orada durdu. Kuşların sesi kesildi. Rüzgâr uğultuyu bıraktı. Esmedi. Merthan, yanağına düşen o gözyaşına bakarken kasıldı. Onu sinir eden gülümsemesini tekrar görmek için delicesine bir ihtiyaç duydu.

Kendisine bakması için dirseğinden tuttuğunda Feyza dolan gözleriyle ona döndü. Merthan bilinçdışı bir hareketle dirseğini okşadı.

“Sana yoğurt alabilirim.”

Güldü Feyza. Gülerken bir damla yaş daha düştü yanağına. Elinin tersiyle yanağını sildi. “Yoğurdu sigara içtikten sonra yediğimi söyledim. Sevdiğimi değil.”

“Kahve?”

“Kahve zararlıymış.”

Merthan kaşlarını havalandırarak *öyle mi*, dercesine, “Yaa,” dedi. Lafını ona geri satıyordu, farkındaydı. Çenesiyle artık çöp kutusunda olan paketi işaret etti. “Sigara çok mu yararlı?”

“En azından stresimi alıyor.”

“Ama damarlarını tıkıyor. Ama kanın oksijen içeriğini azaltıyor. Ama kanser, kalp damar, ağız ve diş hastalıkları, koah, amfizem, felç olma riskini arttırıyor. Ama ama ama...” Başını her iki yana salladı. “Sana daha bir sürü şey sayabilirim.”

“Ee?” diye sordu Feyza, umursamaz bir tavırla. Merthan onun tavrına sinir oldu, karşısında oğlu varmış da onu azarlıyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Eğer sigara içmeye devam edersen bu sefer tedavinde asgari

ücretle yırtamazsın.”

“Neyse ki param var.”

“İlla içeceğim mi diyorsun?”

“Başka zaman içer miyim bilmiyorum ama...” Bakışlarını çöp kutusuna kaydırды. “Şimdi içemeyeceğim kesin.”

“Başka zaman da içme.”

Şu an bir dal sigara içiyor diye onunla dakikalarca konuşan adam, evi terk ettiğinde yaptıklarını bilse kriz geçirirdi. Sabah aç karnına içtiği içkiler, sırf haberlere çıkıp ailesinin canını sıkmak için alkolden dik duramadığı zamanlar, muhabirlerin ailesi hakkında sorduğu sorulara verdiği yanıtlar, babasını utandırmak için erkeklerle verdiği samimi pozlar, çıkmasına müsaade ettiği yalan haberler... Boşluktan düşüyormuşçasına bir hisle titredi.

“Daha sağlıksız şeyler içtiğim oldu.”

“Onların etkisini de yoğurtla mı giderdin?”

“Onlar için daha farklı karışımlarım var.”

Merthan tek elini cebine koyarak omzunu yangın merdivenin demirlerine yasladı. “Anlatsana biraz,” dedi alayla. Bu her zamanki onu küçümseyen bir alay değildi. Eğlenceliydi. “Yoğurda zencefil falan mı katıyorsun?”

Feyza’nın kaşları imayla havalandı. “Neden soruyorsun?” Dudaklarının kenarında beliren gölge, tebessümle birleşti. Bakışlarını derinleştirdi. “Onu da mı benim için getireceksin yoksa?”

“İstersen getiririm.”

Alenen kıza yürüyordu. Üstelik daha geçen, *bizden olmaz*, demişti. Feyza’nın vereceği tepkiyi beklemeden, kontrolünü kaybettiğini fark edip toparlamaya çalıştı. “Sigara içmedin ama...” dedi, göğsü hızla yükselip alçaldı. “Daha iyi misin?”

Feyza *evet*, der gibi başını salladığında eli direkt demir kapıya gitti. “Güzel,” diye mırıldandı. Nefes alıp verdi. Üzerindeki gerginlik arttı. Bir şeyin kayıp gittiğini, tutmak için geç kaldığını hissetti. “O zaman... Sana iyi öğlenler.”

Hastasını geri döndüremeyeceğini bildiği halde kalp masajına devam ettiğinde benzer şeyi hissediyordu Merthan. Umutsuz bir çaba harcadığını.

Boşa.

İş çıkışına kadar kafasını kaşıyacak vakti bile olmamıştı. Viziteden sonra ameliyat programında çıkan karışıklıkla uğraşmıştı, nöbet çizelgesi karıştığı için başhekimliğe gidip düzenlemişti. Bir hastasının ailevi meselesinden dolayı çıkan ateşlenmese de silahlı olan tartışma işleyişi kilitlemişti, güvenlik görevlilerinin pasif müdahalesi sonrasında polislerin olaya dahil olması ve soruşturma açılması, laboratuvardaki sıkıntıdan dolayı tahlil sonuçlarını beklemesi uzunca vaktini almıştı.

Onu düşünmesi için boş bir anı olmamıştı ve böyle olması gerekiyordu.

Aklına gelmemeliydi.

Ama sanki tüm gün boş oturmuş gibi onun canının neye sıkkın olduğunu düşünmüş, düşünmemek için çabalamış ve yine onu düşünürken bulmuştu. Tam artık *eve gidiyorum, onu düşünmek yok*, demişti ama arkadaşı Miraç gelmiş, “Kahve içelim mi?” diye sormuştu.

Başta Miraç’ın onunla dalga geçmek için kahve içmek istediğini sanmış, sinirlenmişti. Hatta *bak işine*, diyerek rest çekecekti fakat bunu yaparak onu düşünmemek için ekstra çaba harcadığını belli edeceğinden boş vermişti.

Evet, onu düşünmemek için ekstra çaba harcıyordu. Ve hayır, bunda başarılı olamamıştı.

Koridora çıktıklarında Merthan’ın bakışları huzursuzca etrafta dolandı. Adımları da her zamankinden yavaştı. Akli hâlâ Feyza’daydı. Gerçekten iyi miydi yoksa hâlâ canı sıkkın mıydı? Asansöre bindiler. Feyza’nın tam çıkış zamanıydı ama dakikada bir hareket eden asansörün içinde karşılaşmaları kaderdi.

Kader işledi.

Asansörün kapısı ikinci katta açıldığında onu gördü, Feyza'yı.

Kamuflaj asker ceketinin altına beyaz büstiyer giymişti. Ceketin tek omzu önemsizce kaymıştı, dört saat öncesine kadar salık uçuşan saçlarını toplamıştı ama yine de önünde dağınık duran birkaç tutam vardı. Merthan'ın bakışları farkında olmadan bacaklarına doğru indi. Eteği oldukça kısaydı ve bu yetmezmiş gibi bir kenarı iplerle bağlıydı.

Feyza onun bakışlarını hissettiğinde vücut ağırlığını tek bacağına verdi, pozunu düzeltti. Merthan yutkundu. Bakışlarını kaçırdı. Tam o sırada Miraç'la göz göze geldi. Yarım ağız, kurnaz bir gülümseme vardı dudaklarında. Çenesiyle Feyza'yı işaret etti. Dudaklarını oynatarak sessiz ama net bir hareketle, "Seninki," dedi.

Merthan sabır dilercesine başını bu kez yukarı kaldırdı. Tavan bile Miraç'tan daha çekilir gelmişti. Onu bu hastanede en iyi, belki de tek tanıyan arkadaşıyla ve özellikle bugün aklından çıkmayan kadınla aynı asansörde olmak... Kimseye bakmayıp bakışlarını tavandan kaldırmazsa zamanın hızla geçeceğini, bir an önce inip ayrı yerlere dağılacağını sanmıştı. Olabilirdi. Böyle bir ihtimal tabii ki de vardı fakat Miraç durmamıştı.

"Feyza Soysal'dı, değil mi?"

Feyza'nın kaşlarının arasında zar zor fark edilen o küçük kırışıklık belirdi. Göz ucuyla önce Merthan'a baktı, daha sonra ona laf atan adama. Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet, benim," dedi.

"Ben de Miraç Günedoğan, göz doktoruyum. İsmi çok duydum."

"Umarım..." dedi Feyza, sesi ince ama taşıdığı imayla keskindi. "Güzel yerlerde geçmiştir ismim."

"Böyle bir güzelliğin kötü yerde geçme ihtimali var mı?"

"Utandırılıyorsunuz beni."

Asansör durdu, kapı açıldı. Merthan, onların yolu açmasını beklemedi. Adım attı, genişçe bir hamleyle geçti. Omzu, Miraç'ın kine bilerek çarptı. Feyza bu hamlesini fark ettiğinde istemeden

de olsa üzerine alındı. Öğlen arasında sigara içceği için onunla dakikalarca konuşan adam şimdi birden, hiç konuşmamışlar gibi uzaktı.

Miraç, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Nazik bir şekilde gülümseyerek, “Ben de memnun oldum,” dedi. Kaçamak bakışlarla Merthan’a baktı. Onun bakışları hastanede, o hariç her yerde geziniyordu. Onu yok saymaya çalıştığı belliydi. Yangın merdivenindeki ilgisini, bu şekilde görmezlikten gelerek anlamsızlaştırıyordu. “İyi akşamlar,” diyerek uzaklaştı oradan.

Merthan değişmeyen yüz ifadesiyle kapıdan çıkana kadar onu izledi. Miraç, “Lan! Bu kız neymiş böyle?” dediğinde cevap vermedi.

“Bahçedeyim, gelirken çay al bana,” diyerek konuyu çevirdi. Bahçeye çıktı.

Çok güzeldi.

Bugün ayrı bir güzeldi ve resmen onu kapana kısırmıştı.

Banka oturdu, Miraç gelene kadar gergin bir tavırla bacağını salladı. İlk ameliyatında bu denli stres olmamıştı. Çünkü ne yapacağını biliyordu. Olası komplikasyonları, komplikasyonlarla nasıl başa çıkacağını... Her şeye hâkimdi.

Feyza ise başka bir şeydi.

Otuz üç yıllık hayatında, ilk defa karşılaştığı bir problemdi.

Miraç yanına geldiğinde, elini salladığı dizinin üzerine koyarak sırtını banka yasladı. Arkadaşı içinde yaşadığı çekişmeyi görse ölene kadar dalgasını geçerci. Yansıttığı kadarıyla zaten yeterince malzeme olmuştu. Çay istediği halde *hangisini almak istersin*, dercesine hem kahveyi hem de çayı ona doğru uzatması bunun en basit göstergesiydi.

Ters ters bakıp çayı eline aldı. Akli kahvedeydi.

Akli Feyza'daydı.

Çayı almasıyla Miraç pis pis gülererek, “Kaç kez söyledim, yine

söylüyorum, felaket güzel bir kadın,” dedi.

“Bize ne?”

“Oğlum, mal mısın? Sana olan bakışlarını görmedin mi? Ne diye güzelim kıza pas vermiyorsun?”

Feyza’nın ondan etkilendiğini, bugün asansörde Miraç’tan değil de ondan bir hamle beklediğini biliyordu. Tüm gün onu merak etmişti fakat *nasılsın*, diye sorarak bunu ona belli etmek istemişti. Aralarında bir şey olacağı yoktu ve yangın merdivenindeki konuşmasından ümitlenmesini istemiyordu. Çayından koca bir yudum alıp, “Olmaz,” diyerek kestirip attı.

“Neden olmaz, kardeşim?”

Yalandan bir gülümsemeyle, “Neden mi?” diye sordu. Sesi sertleşti. Açıklamasına gerek bile yoktu. “Kız fenomen.”

“Birkaç gün takılırsın en kötü.”

“Takılacak yaşı geçeli çok oldu, üstelik düşünmem gereken bir oğlum var.”

Miraç hatırladığı gerçeğe ağız dolusu güldü. “Oğlun sölenler değil mi zaten? Daha iyi işte. Ciciannesiyse güzel güzel anlaşıyor.”

“Ne ciciannesiyse,” diyerek tersledi Merthan. “Boş boş konuşma.”

“Ondan etkilendiğini kabul et, Merthan. Seni yeterince tanıyorum.”

“Ondan etkileniyor olabilirim ama bu, onunla birlikte olacağım anlamına gelmiyor.”

“Neden? Bal gibi kız.”

“Bana *neden*, diye sorup durma.” Kaşları çatılmış, yüzündeki tüm kaslar gerilmişti. “Altı yaşında oğlum var benim. Ona karşı sorumluluklarım var.”

“Oğlun var diye başka hiçbir kadınla görüşmeyecek misin? Ee, geçenlerde Betül diye bir kadınla beraberdin. O zaman sorumlulukların yok muydu?”

“Betül’le beraberliğimi Poyraz öğrendi mi? Hayır. Ama Feyza’yla birlikte olursam bir yere düşeriz ve öğrenir. Zaten Feyza’ya

saçma bir şekilde takmış durumda.”

Miraç yarım ağız gülercek, “Oğlum olmasaydı kaçırmazdım mı diyorsun?” dedi.

En azından aklına gelmemesi için kahve içmemek gibi bir çabaya girmezdi. Onunla sıradan iki insan olamayacaklarını fark edip saçma laflar etmezdi. Bugün asansörde onu gördüğünde, *daha iyi misin şimdi*, diye sorardı. Ve muhtemelen şimdiye onu öpmüş olurdu.

“Ama oğlum var,” dedi. Direkt kabullenmedi. Bir kez kabullenirse kendi cümleleriyle ardını toparlaması daha zor olacaktı. Şimdi de yeterince zorlanıyordu zaten.

“Yani kaçırmazdın?” diye üsteledi Miraç. Merthan başka bir şey demedi, başını geriye atıp gökyüzüne baktı. “Oğlum, takıl ya biraz, ne olacak? Dışarda çok görünmezsiniz, magazincilere dikkat edersiniz.”

“Ya bağlanırsam?” diye sordu Merthan. “Ona karşı hissettiğim çekimi daha önce hiçbir kadına hissetmedim.” Güldü. Gerçek bir gülüştü. “Ben Feyza’ya kadar tıp makalelerini kadınlardan daha çekici buluyordum.” Miraç dudaklarını araladı. Şaşkın bakışları, bir ağaca gözlerini diken arkadaşındaydı. “İlerisi olmayacak bir şey için...” dedi Merthan. Sesli bir nefes aldı. “Vaktimi harcayamam.”

“Belki ilerisi olacak, nereden biliyorsun?”

“Hep ilgi bekleyecek. Alışmıştır hayranlarından gelen ilgiye. Oğluma bile zar zor vakit ayırabiliyorken... Sıkılır.” Çayından bir yudum aldı ve bu sefer kendisiyle dalga geçercesine güldü. “Sonra ne olur, biliyor musun? O hevesini alır, sıkılır ve ayrılır. Ben de gerçek sömler gibi onu görebilmek için telefonun başında beklerim. Olmaz yani, mantıklı değil.”

Miraç uzunca süre bir şey demeyince, Merthan başını çevirip ona baktı. *Olur*, demesini bekliyordu. *Niye olmasın, saçmalıyorsun, abartma...* Hiçbirini demedi Miraç. Sadece baktı. *Neyse*, dercesine de tek omzunu silkti. Banka yayılarak oturdu. Elinde tuttuğu

buhar çıkan kahveyi kasıtlı bir hareketle burnuna götürdü. Sesli bir şekilde kokladı ve kahveden koca bir yudum alıp Merthan'a döndü.

“Kahve de güzelmiş.”

Bu ne demekti?

Sen içmezsen başkası içer, demek mi? Yoksa ilgisizce ortaya atılan sıradan iki kelime mi?

“Oğlum, bir şey anlatmak istiyorsan açık açık anlat,” diye agresifleşti Merthan. “İma falan yapma bana! Zaten kimyam yerinde değil, hiç olmadık şeylere farklı anlamlar yüklüyorum.”

“Yoo,” diyerek kahveden bir yudum daha aldı Miraç. Arkadaşının düştüğü durumdan inanılmaz zevk alıyordu. Bir kez oğlu ateşlendiğinde paniğe kapıldığını görmüştü ama onda bile durumu iyi yönetmişti. Zaten başka da paniğe kapıldığı bir an yoktu. Şimdi, tüm dengesi altüst oluyordu ve seyir zevki mükemmeldi. “*Kahve güzelmiş*, dedim sadece, ne anlatabilirim ki?”

Miraç'ın sinir bozucu bir şekilde dişlerini göstererek gülümsemesiyle Merthan, soğumaya yüz tutmuş çayını art arda iki yudumda bitirdi. Düşünmeyecek, ilgilenmeyecekti. Her kelimeye sözlük anlamlarıyla yaklaşacak, hiçbir nesneye farklı anlamlar yüklemeyecekti. Görmezlikten gelecekti onu. Sonra da her şey eski haline kavuşacaktı.

Hızla kalktı yerinden. Miraç, onun bu reaksiyonundan etkilenmedi hatta bekliyormuş gibi serserice gülerek ona baktı. Merthan, elindeki boş olan kupayı Miraç'a atarcasına uzatıp aksi bir tavırla, “Gidiyorum ben,” dedi.

“Tamam, ben de *güzel kahvemi* içeyim.”

Merthan önce elindeki kahveye, daha sonra Miraç'a baktı. Yine bir ima aramaya başladığını fark edince çenesi seğirdi. Dişlerinin arasından, “Ne bok yersen ye!” diye homurdanıp arabasına gitti.

İstanbul Köprüsü'ndeki ışıklar, gecenin karanlığında koyulaşan denizde bir yanıp, bir sönerek yansiyordu. Rüzgâr esiyor, estikçe de kolları göğsünde bağlı manzarayı seyreden genç kızın genzine, Boğaz'ın kokusunu getiriyordu.

Feyza kafasını dağıtmak için stajdan sonra arkadaşlarıyla müdavimi oldukları gece kulübüne gelmişti ama içeri girmek yerine dakikalarca durup İstanbul'un denize yansıyan silüetini izliyordu.

Telefonun çalmasıyla birlikte irkildi. Çantasından çıkarıp arayan kişiye baktı. Arayan İzem'di. Telefonu açar açmaz arkadaşı, "Geldin mi?" diye sordu.

"Geldim. Siz, restoranda mısınız?"

"Evet, seni bekliyoruz." İzem, oturduğu masadan kalkıp, biraz uzaklaşırken sesi alçaldı. "Sana kötü bir haberim var. Buse de burada."

"*Yalan, de.*"

"Değil, Berkcan'ın peşine takılmış."

"Atlatıp gel. Madem Berkcan getirdi, onunla takılsın."

"Ayıp olur, bir tanem ya. Gel, *çok durmayacağım*, dedi."

Feyza dişlerinin arasından söylenir gibi, "Berkcan'ı öldürmek istiyorum," dedi. Buse'nin varlığı, gürültülü bir fanın sesi gibi şimdiden başının içinde dönmeye başlamıştı. Buse, sosyetenin her şeyine hâkimdi. Ayaklı gazeteydi. Dedikodular ilk onda başlardı. Merthan hakkında ağzından laf almaya çalışacağından emindi ve

ertesı gün, alacağı lafı kendi magazin sitesinde büyük harflerde yayımlayacağına da. Bugün, malzeme vermemek için belki de hiç konuşmamalıydı.

“st kattayız, yirmi bir numaralı masa.”

Çağrıyı sonlandırıp telefonu çantasına attı. İsteksiz adımlarla üst kata ıktı. İzem ayağa kalkmış, ona el sallıyordu. Ailesini gördüğü gün, çıktıkları alışverişte aldığı elbiseyi giymişti. Gülümsemeye alıştı. Berkcan’ın hareketlenmesiyle başını ona çevirdi. İfadesi katılaştı. Berkcan, suçunu biliyordu. Bu yüzden de dudaklarında özür diler gibi sevimli bir tebessüm vardı.

“Selam herkese,” diyerek çantasını boş olan sandalyenin üzerine bıraktı Feyza.

Buse, “Selam,” derken lafı sakız gibi uzattı. “Biz de tam senden bahsediyorduk.” Feyza sadece güldü, sorgulamadı. Fakat Buse, tahmin ettiği gibi geri durmadı. “Hastanede staj yapmaya başlamışsın.”

“Evet.”

“Hiç haber de vermiyorsun. Hangi hastane bu?”

Feyza, onun Merthan’la aynı hastanede olduğunu öğrenmemesi için abartılı bir tepkiyle, “Aaa,” dedi. Eliyle Buse’nin boynunda duran, kelebek figürlü kolye ucunu tuttu. “Kolyeni nereden aldın? İnanılmaz güzel.”

Buse, keyifli bir şekilde başını geri çekerek kolyesine baktı. “Mahir hediye etti. Harika değil mi? Valla kimse vmedi bu zamana kadar. İimde kalmıştı.”

Herkes bir anda Buse’nin kolyesine yoğunlaştı. Feyza’ya sorduğu soru araya kaydadı. Garsonun yanlarına gelip siparişi almasıyla tamamen unutuldu. Sonrasında sadece Buse’nin konuştuğu sohbet başladı.

Feyza en son, Demet Akalın’ın kuzeninin ikinci kızından olan torununun yaptığı altıncı evliliğin bitme nedeninde kaldı. Kocasını bir erkekle aldatmış. Ama kadın, bir erkekle aldatıldığının

duyulmasını istemediği için uzunca bir süre bunu boşayamamış. Bir süre aynı evde kalmaya devam etmişler, kadın artık daha fazla dayanamamış. Şiddetli geçimsizlikten boşanma davası açmış. Adamı da bir güzel *eğer istediğim nafakayı vermezsen magazinde seni rezil ederim*, diyerek tehdit etmiş. Dava hâlâ sürüyormuş.

Buse başka bir dedikoduya atlamıştı ama İzem'in düşünceli bir tavırla, "Kocanızın sizi bir erkekle mi aldatması kötü yoksa kadınla mı?" diye sormasıyla sohbet tekrardan aynı konu üzerinde döndü.

"Aldatılmak her türlü kötü," dedi Feyza. Üşüyormuş gibi titredi. "Düşünmek istemiyorum."

"Ay, aldattığı adam da bir şeye benzese. Göbekli, kıllı, kısa bir şey."

Berkcan, "Öyle deme," diyerek ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatmış. "Kıllı mıllı ama ellilerinde bir sürü erkek ünlüyle adı geçti. Resmen sosyetedeki kadınların korkulu rüyası."

"Ciddi misin? Başka kimlerle adı geçti?"

"Sır, bebişim, söylemem."

"Benden çıkmaz," dedi Buse.

Herkes o an gülmeye başladı. Feyza çatalıyla tabakta kalan marmarasıyla oynarken başını salladı. Yalandan, "Çıkmaz," dedi.

Buse, otuz yaşında bir kadın olarak kendisinin farkındaydı. Kaşlarını çatıp, "Aşk olsun," dese de surat asmadı. Hatta komik buldu. "Neyi, ne zaman anlatmışım?" diye sorarken güldü.

Yemekten sonra kulübe geçtiklerinde Buse'nin sevgilisi Mahir geldi. Birlikte iki üç lafladıktan sonra Buse'yi de alarak gitti. Herkes derin bir nefes aldı, aralarında yarın manşet olacak pot kırıp kırmadıklarını konuştular.

Feyza Soysal yeni bir aşka yelken açtı. Bu sefer ne doktor ne film yıldızı. Bir sır gibi sakladığı sevgilisi ünlü bir yönetmen.

Geçen gün Buse'yle olan sohbetlerinde laf arasında yaptığı şakanın şaka olduğunun masadaki herkes farkındaydı ama Buse

dört kişiyle ortak kullandığı magazin hesabında sanki gerçekmiş gibi paylaşmıştı.

Medya ikiye bölünmüştü: Bir tarafta ünlü yönetmen sevgilisini bulmaya çalışanlar, fikir üretenler ve diğer tarafta Merthan'la olmadıkları için üzülenler.

Zamanında babasını kızdırmak için Buse'nin magazin hesabını kullanmıştı. Buse hakkında atıp tutar, Feyza sessiz kalırdı. Çoğu zaman bunu o isterdi. Buse etkileşim alırken o, aile evinde koca bir huzursuzluğa neden olurdu.

Şimdi yaptığı şakayı gerçek gibi paylaşmasının nedeni de buydu. Feyza'nın umursamayacağını düşünmüştü. Ama umursuyordu çünkü Merthan vardı. Onu yanlış tanımasını istemiyordu, zaten yeterince yanlış tanıyordu.

Yangın merdivenindeki ilgisinden sonra içinde bir yer yerinden oynamıştı.

Onu istiyordu.

Yangın merdivenindeki şefkatini. Onu iyi hissettirmeden yanından gitmemesini, zararlı diye sigara içmesini engellemesini, kızdırmasını ve bunu telafi etmesini, her şeyi unutturmasını...

Hayatının her alanında, bir sevgili gibi duygularından kaçmak yerine, tüm duygularını onunla yaşamayı istiyordu.

“Tüpleri sen götür, Feyza,” dedi Gülnur Hemşire. Feyza öyle çok dalmıştı ki irkildi. “Almaya gelmeyecekler gibi duruyor.”

“Tabii,” diyerek başını salladı. Gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Çünkü eğer gülümseseydi Gülnur Hemşire keyif aldığını anlayıp bir daha onu hiçbir yere göndermezdi. Tüp çantasını eline aldı ve aşağı kata indi. Attığı her adımda onu görebilmek için dua etti. İhtimalinin düşük olduğunu biliyordu ama duaları kabul oldu.

Onu gördü, beyaz önlüğü hafifçe aralanmıştı. Merdivenlerden iniyordu. Feyza gideceği yönden saptı ve tam karşı kaşıya gelecekleri şekilde koridorda yürüdü. Kalbi hızla atmaya başladı, koca bir sıcaklık tüm bedenini sardı.

Merthan onu birkaç adım sonra fark etti. Bakışları bir an duraksadı, daha sonra başını hafifçe eğerek selam verdi. “Kolay gelsin,” dedi. Sesi alçak çıkmıştı.

Feyza bilerek durdu. Merthan da istemeden durmak zorunda kaldı.

“Tek yaptığım tüp taşımak.”

“Ne güzel, yorulmuyorsundur.”

“İzlerken daha çok yoruluyor insan,” diyerek güldüğünde Merthan’ın bakışları istemsizce dudaklarına indi. Zaman fark edilir biçimde yavaşladı. Kalbinin atışı kulaklarında yankı yaptı. Feyza onun haberleri görüp görmediğini anlayamamıştı ama görmemiş olsa bile, görme ihtimali oradaydı, hep olacaktı. Ardı arkasını düşünmedi. “Kimseyle birlikte değilim,” diyerek cesur davrandı.

Merthan’ın kaşları çatıldı. Bakışları anlamaya çalışır gibi yüzünde gezindi. “Bu ne demek oluyor?” diye sordu.

“Hakkımda bir yönetmenle sevgili olduğuma dair bir şeyler saçmalamışlar da... Gerçek değil.”

“Bana hesap mı veriyorsun?” diye sordu Merthan. Miraç’la bahçede yaptıkları konuşma, zihninin bir yerlerinde bas bas bağıırıyordu. Farklı şeyler düşünmeye çalıştı. İlgisini ondan uzaklaştırdı. *Su-bklavyen. Aksiller. Brakiyel. Radial. Ulnar. Nabzın alındığı yer.*

“Sadece bilmeni istedim,” dedi Feyza.

Merthan bir an sustu. İçinden yine saymaya başlayacaktı ama sayacak hiçbir şey aklına gelmedi. “Bilmek istemezdim,” dedi sonunda. Sesi netti, dürüsttü. Haberleri görmemişti ama görseydi, onu aklından çıkarmak için işine yarardı. Şimdi ise Feyza’nın karşısına geçip *kimseyle birlikte değilim*, demesi işleri zorlaştırmıştı. *Hayır, işleri fena zorlaştırmıştı.*

Feyza’nın kaşları çatıldı. “Öyle mi?” diye sordu.

Merthan başını salladı. “Öyle.”

“O zaman...” dedi Feyza, aksi bir şekilde. Sesi gibi bakışları da keskinleşti. “Bana yaklaşma. Bana öyle uzun uzun da bakma.”

Ona bakmadığı, gözlerini kaçırdığı hali buydu Merthan'ın. Yine de, "Tamam," dedi. *Ama sen de bu kadar güzel olma.* "Dikkat edeceğim."

"İyi," dedi Feyza. Resmen aralarında bir şeyler olmasını istediğini itiraf etmişti ve reddedilmişti. Sinirden ne yapacağını bilemedi. "Bunu da..." diyerek tüp çantasını onun eline tutuşturdu. "Laboratuvara götürürsün. Madem biz sadece gözlem yapıyoruz, benim görevim değil taşımacılık yapmak!"

Merthan daha ne olduğunu anlayamadan, Feyza omzuyla koluna çarparak yanından geçti. O da elinde tüp çantası, öylece olduğu yerde kaldı. Bakışları elindeki çantaya kaydığında dudaklarında bir gülümseme oluştu. Feyza hırçınken daha çekici gözüküyordu ve sinirliiyken yaptığı şeylerin ucunun nereye dokunacağını kestiremiyordu. Şu hareketi, ona bu hastanede herhangi biri yapsa işten atılmaya kadar giderdi. Şimdiki gibi gülmez, sinirlenirdi.

Ama sinirlenmek şöyle dursun, arkasından gidip onu sıkıştırmak, *sen az önce benim elime malzeme mi tutuşturdun,* diyerek kızmak istiyordu. Hırsıla dudaklarına yapışmak... İçine derin bir nefes çekti, yüzündeki gülümseme soldu. Koridordan geçen bir hemşireye çantayı laboratuvara götürmesi için uzattı, geri odasına gitti.

“Buyurun, çayınız.”

Feyza, ellili yaşlarının sonlarında, yüzündeki kırışıklıklar gülümsemesini daha da yumuşak gösteren kadının kendisine uzattığı karton bardağı alırken, başını hafifçe eğip, “Teşekkür ederim,” dedi. Bardaktan yükselen taze demlenmiş çayın buharı yüzüne vurdu. Parmaklarının ucu bardağı tutarken hissettiği sıcaklıkla zorlandı.

Karton bardağı diğer eline alırken omzuna aniden çarpan gövdeyle dengesini kaybetti ve daha ne olduğunu anlayamadan kaynar çay karnına doğru döküldü.

Feyza, “Yandım, yandım!” diyerek acıyla inledi. İki eliyle birden formasını çekiştirip, kumaşı vücudundan uzaklaştırmaya çalışırken başını kaldırdı, omzuna çarpan kişiye baktı. Asansörde karşılaştıkları, Merthan’ın göz doktoru olan arkadaşıydı. İsmi hatırlamıyordu ama asansörde karşılaştıklarında arkadaşıyla konuşmasına huzursuz olan Merthan’ı çok net hatırlıyordu.

“Kusura bakma,” dedi adam, telaşla. Elini havaya kaldırmıştı ama ne yapması gerektiğinden emin olamadığı için eli havada asılı kaldı. Bir an Feyza’ya doğru uzandı, bir an geri çekti. “Telefona bakıyordum da görmedim.”

Feyza, karnındaki acının şiddetlenmesine rağmen yüzüne yerleştirdiği zoraki gülümsemeyle, “Sorun yok,” dedi.

“Çok mu sıcaktı çay? Yardım etmemi ister misin?”

“Yok, ben hallederim,” dedi Feyza aceleyle. Kafeteryadaki bakışlardan rahatsız olmuştu. Bir an önce kurtulmak istiyordu.

“Emin misin?”

“Evet,” dedi. Sonra da onun yardım etmesine fırsat vermeden oradan ayrıldı.

Asansörün gelmesini beklemek yerine merdivenlerden çıktı. Formasını hafifçe kaldırarak karnını havalandırdı. Serinlik ilk anda iyi geldi ama çok sürmedi. Yanığın bulunduğu derisi tekrar sızlamaya başladı. Acının keskinliği arttı, gözleri doldu.

Başını kaldırdığında karşı koridordaki Merthan’ı gördü. Kirişe yaslanmış, biriyle konuşuyordu. Omuzları sakindi. Yüzünde alışık olduğu soğukluk yoktu. Dolan gözlerindeki yaş, onu görmesiyle yanağına aktı. İçindeki yangın birden yer değiştirdi.

Elinin tersiyle yanağını silerken Merthan’ın bakışları onu buldu. Önce gözlerine, daha sonra yanığın olduğu, tenine değmesin diye uzakta tuttuğu kumaş parçasına baktı. Sertleşen çenesi, duruşundaki ani gerginlik, vücudunun istemsizce ona doğru yönelmesi... Yanındaki doktor hâlâ bir şeyler anlatsa da Merthan artık duymuyordu. “Sonra konuşuruz,” diyerek eliyle adamın omzuna hafifçe vurdu ve ona doğru yürümeye başladı. “Ne oldu sana?” diye sordu. Bakışları, teninden uzakta tuttuğu formasındaydı.

“Üzerime çay döküldü,” dedi Feyza, sesi inatçıydı. *Beni reddet-tin, benimle ilgilenme*, der gibiydi. Yanından geçip, gitmek isterken Merthan beklenmedik bir hareketle formasını yukarı kaldırdı. İzin almadan yanığın belirgin sınırlarında parmaklarını gezdirdiğinde Feyza’nın vücudu irkildi. Teni ürperdi. Nefesi kesildi.

Merthan elini indirdi ama uzaklaştırmadı. Bileğinin üzerinden tutarak, “Gel benimle,” dedi. Tutuşu sert değildi, yine de onun itiraz etmesine fırsat vermeyecek otoritesi vardı. Odaya girdiklerinde arkalarından kapıyı kapadı. Hafifçe sırtına dokundu. “Geç, otur.”

İlk yardım dolabından gerekli malzemeleri çıkarırken, “Su bile dökemedin mi?” diye sordu. Arkasını dönüp yüzüne bakmamıştı ama emindi ki Feyza, gözlerini kısarak ters ters sırtına bakıyordu.

“Dökecektim!”

Tahminlerini doğrular bir şekilde sesi asi çıktı Feyza’nın. Elinde gazlı bez ve merhemle ona dönerken, “Ne zaman?” diye sordu. “Cildinde veziküller oluştuğunda mı?”

“Beni çekiştirip odana götürmeden önce lavabo arıyordum.”

Malzemeleri sedyece, onun hemen yanına koydu. Feyza’nın uzakta tuttuğu formasını hiçbir yere değmesin izin vermeden dikkatlice göğsüne kadar sıyırdı. Tenine değmemeye odaklandığı için formasını biraz fazla sıyırmış olmalıydı ki dantelli mor sutyeni açığa çıktı. Birkaç saniye bakışları sutyeninde oyalandı, sonrasında istemsiz bir şekilde başını yukarı kaldırdı. Bakışları kesişti. Anın ağırlığı elle tutulacak bir şekilde arttı.

“Bugün iyi günündesin,” dedi. Formasını biraz aşağı indirdi, sutyenin üzerini kapadı. “Herkes benim gibi bir kalp cerrahından pansuman nasip olmaz.”

“Çok mütevazısın.”

Yamuk bir sırıtış belirdi yüzünde. Mütevazı değildi. Kendinin farkındaydı. Bunda bir sıkıntı da görmüyordu.

“İkinci derece bir yanık,” dedi. Yanan bölgeye erişebilmek için olduğu yerde biraz eğildi. Kokusu daha yakından geldi. Gözlerini kapama, ciğerlerine tümüyle kokusunu doldurma ihtiyacıyla savaştı. “Merhem yakabilir.”

Başını salladı Feyza. Merthan, parmak uçlarını tenine hafifçe dokundurarak merhemi yaymaya başladı. Hareketleri yavaş, kontrollüydü. Canını acıtmamak için özenli davranıyordu.

Derin bir nefes alarak, “Şaşırttın beni,” dedi Feyza. Gözleri ona bakmamak için tek bir noktaya odaklanmıştı. Merthan cevap vermedi. Merhemi sürmeye devam ederken hafifçe eğildi ve yanan bölgeye kısa, serin bir nefes üfledi. Bir kez daha ve bir kez daha...

Feyza tüm bedeninde hissettiği serinlikle afalladı. Tüyleri birer birer havalandı.

“Neden?”

Cevap vermedi, yutkunmakla yetindi. Merthan bu sefer başını kaldırarak, “Neden şaşırttım seni?” diye sordu.

“Senden daha çok *yanan yere yoğurt sür ya da öpeyim geçsin*, demeni beklerdim.” Durdu. Düşündü. Söyledikleri zihninde yankılandı ve hemen telaşla, “Babanne şecysi ya,” diye ekledi. “Herkes öyle der. Hani sen en başta bana *cereyanda kalma*, demiştin. Ondan.”

O hızlı ve ne söyleyeceğini bilmez bir şekilde konuşurken Merthan ona hayran hayran baktı. Kesinlikle en son karşılaşmalarında ona bakmasını istemediği türden. Hatta daha fazlası. “Yoğurt serinlik verir,” dedi. Derin bir nefes çekti içine. “Ama enfeksiyon riskinden dolayı tavsiye etmeyiz.” Konuşmasının devamında ses tonu değişti, bakışları kısa bir an dudaklarına takıldı. “Öpmeye gelirsek... Öpmek... Endorfin ve oksitosin salınımını arttırarak stres hormonunu azaltır, sinir sistemini yatıştırır ve beynin ağrıyı algılama biçimini değiştirerek iyileşme hissi verir.”

“Hmm...”

“Kanıtlayalım, ister misin?”

Feyza istemsizce dudaklarını yaladı, Merthan’ın bakışları dudaklarına kaydı. “Bu...” dedi Feyza. Kalbi göğsüne sığmıyordu. Başı ona doğru yaklaştı. Alıp verdikleri her nefes birbirine karışıyordu. “Beni öpmek için bir bahane mi?”

Kesinlikle bahaneydi. Onu öpmek istiyordu. Onu öpmek için delicesine arzu duyuyordu. Başka hiçbir şeyi bu kadar istememişti. Ve tam bir yeni yetme gibi davranıyordu.

“Sadece, seni iyileştirmek istiyorum,” dedi.

Feyza ona yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Dudaklarının arasında milimlik mesafe kalınca durdu. Hareketleri sakindi. Odadaki gerilimi arttırıyordu. Tek bir hamleyle dudakları birleşecekti. İkisi de bunu istiyordu ama Feyza, başlatan taraf olmayacaktı.

“İstemez,” dedi geri çekilerek. Sesi ifadesizdi, bakışları sertleşmişti. Sedyeden kalktı, onun kalkmasıyla Merthan da doğruldu. “Pansuman için böbreğimi bırakmam gerekecek mi?”

Merthan kaşlarını kaldırdı, onun küçük savaşına katıldı. “Hakkımda eleştiri videosu gelecek mi?”

Feyza gülmemek için yanak içini ısırды, yine de başarılı olamadı. Dudağının kenarı iki yana kıvrıldı, yüzündeki ifade yumuşadı. “Pansuman için teşekkür ederim,” derken sesi de ifadesi kadar yumuşak çıktı.

“Teşekkür etmene gerek yok, görevim bu.”

Feyza kaşlarını havalandırdı. Tıpkı yangın merdiveninde onu iyi hissettirdikten sonra yaptığını yapıyordu. Hiçbir şey yapmamış gibi devam ediyordu. İyi hissettirmemiş, ilgilenmemiş, az önce neredeyse onu öpmeyecekmiş, öpmek istememiş gibi...

Çenesini dikleştirdi. “Görevin?” diye sordu, emin olmak için. Merthan başını salladı, onun bakışlarındaki asilik kanını kaynattı. Tüm kaslarını gerdi. “İkinci derece bir yanığa müdahale etmek mi görevin? Üstelik ıssız bir adada değiliz. Hastanedeyiz.”

Merthan sessiz kaldı. Neyse ki o an kapı çaldı. “Gir,” dedi bekletmeden.

“Merthan Bey, müsaitseniz hastala-”

Feyza’nın gözlerinin içine bakarak, “Müsaitim,” dedi.

Feyza’nın sadece ona kızacağını düşünmüştü ama daha fazlası, gözleri hayal kırıklığıyla dolmuştu. Kalbi bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissetti Feyza. Lavaboya giderek üzerindeki çay lekesini çıkarmaya çalıştı. Sinirinden formasını öyle bir çitiledi ki karın kısmındaki lekeden çok kırıksıklık ön plandaydı. Boğazında koca bir düğüm oluştu. Tam olacakmış gibi hissediyordu, olmuyordu. Her seferinde, her şeyde kaderi böyleydi.

Kâğıt havluyu art arda iki kere çekip aldı. Elini yüzünü sildi, kullandığı peçeteyi ellerinin arasında top haline getirerek çöpe attı. Geç kalmıştı. Gülnur Hemşire’den yine bir azar işitecekti, emindi.

Tahmin ettiği gibi de oldu. Glnur Hemşire onu görür görmeyen alev alan gözlerini üzerinde tuttu. Yanlarında hasta olduğundan dolayı kulağına doğru eğilerek dişlerinin arasından, “Neredesin sen?” diye sordu.

“Ufak bir aksilik yaşadım.”

Her zamanki yerinde dikildi Feyza ama bu sefer güler yüzlü olmaya çalışmadı. Somurttu, soğuk durdu.

“Bir daha geç kalmaman konusunda uyarmıştım seni.”

“Aksilik yaşadığımı söyledim,” dedi Feyza. Eliyle formasının ıslak ve kırışık yerini gösterdi. “Zaten her gün aynı şeyleri yapıyorsunuz, pek bir şey kaırmamışımdır.”

“zr dileyeyeğine bir de hadsizlik mi yapıyorsun?”

Daha ilk günden ona gardım almış, her hareketiyle ona üstünlük taslayan kadından bir de özür m dileyecekti? Dilemezdi. Zaten ne kaybederdi ki? En fazla stajı yanardı, hemşire olamazdı. Ee? Doktor da olamamıştı ama yaşıyordu.

“Hemşire olarak değil de bir abla olarak uyarıyorum seni,” dedi Glnur Hemşire. “Benimle iyi geçin. Stajın için.”

Uyarmıyordu, tehdit ediyordu.

Onun duyabileceği yükseklikte kendi kendine konuşuyormuşçasına, “Stajımın yanması için fırsat kollayan siz değilmişsiniz gibi,” diye mırıldandı Feyza. Sonra sesini duyabileceği yüksekliğe getirdi. “Sahi, benimle alıp veremediğiniz ne?”

“Doktoruna eleştiri videosu çektiğin hastaneye gelmen büyük bir hataydı.”

“Merthan hakkında çektiğim videodan mı bahsediyorsunuz.”

“Merthan mı? *Merthan Bey*, diyecektin galiba?” Rahatsız olmuşçasına oturduğu yerde kıpırdandı Glnur Hemşire. “Yoksa aranızda bir şey mi var?”

Feyza şimdi anlamıştı onunla derdini. İlk gün geç kaldığından, fenomen olmasından, hastanede yayılan torpil dedikodusundan değil de Merthan’la olan atışmasındandı. Belki o bile değil

de Merthan'la olan sevgililik haberinden. Çünkü şu an Gülnur Hemşire'nin yüzünde âşık bir kadının kıskançlığı yatıyordu. Âşık bir kadının başka bir kadını çekememezliği.

Hafiften gülümsedi Feyza ve sanki onu görmek için durmadan tesadüfler oluşturan, çabalayan taraf kendisi değilmiş gibi, "Benimle yemeğe çıkmak istedi," dedi.

Rüşvet amacıyla, yüzyıl önce falan.

Gülnur Hemşire'nin yüzü bariz bir şekilde asıldı, önüne döndüğünde hasta gelse bile asık suratını gizleyemedi. Dahası, Feyza'ya sormak istediği bir şey vardı, belliydi ama gururuna yediremiyordu. O günkü son hastaya kadar Gülnur Hemşire işiyle ilgilendi. Hiçbir şey söylemedi. Ne zaman saat geldi, kan alma biriminden çıkmak için hareketlendiler. Gülnur Hemşire, "Sen ne dedin?" diye sordu.

Feyza bunu sormasını bekliyordu, kıvranmasından anlamıştı. Daha fazla kıvransın diye, "Özel hayatım, sizi ilgilendirmez," dedi. Çıkarken Gülnur Hemşire'nin arkasından *şımarık şey*, diye söylendiğini duydu ve bu onu güldürmekten başka bir işe yaramadı. Çıkışta üzerini değiştirmek için soyunma kabinlerine gitti. Üzerindeki formayı çıkarırken zihnini bu sefer başka şeyler doldurdu.

Merthan'ın Gülnur'dan haberi var mıydı? Varsa tepkisi neydi? Ne düşünüyordu?

Gülnur Hemşire, güzel bir kadındı. Balıketinde, otuzlu yaşlarının başında, olgun biriydi. Ondak birkaç santim kısaydı. Belki de Merthan, Gülnur Hemşire gibi kadınlardan hoşlanıyordu. Oturaklı, sakin, hafif toplu. Hastaneden çıkmadan önce tuvalete gitti ve o kabindeyken, Gülnur Hemşire her zaman birlikte takıldığı hemşireyle konuşarak içeri girdi.

"Merthan şu fenomen kıza yemek teklifi etmiş," dedi Gülnur.

"Sallıyor bence, Merthan Bey'i biliyoruz. Öyle boş insanlarla uğraşmaz."

“Kız işini biliyor. Merthan’ın gözünü boyamak için sağlıkta şiddetle ilgili video falan çekti. Merthan’a karşı Ferhat Aydoğan’la olan bağlantısını bile kullanmıştır.”

“Kızım, saçmalıyorsun. Merthan Bey akli başında kadınlardan hoşlanıyor. Feyza hakkında *Asalak Fenomen*, demişti, unuttun herhalde. O kızın hiç şansı yok.”

“Bir iki kez onları konuşurken gördüm.”

“Tabii görürsün, Feyza her gelmesinde Merthan Bey’in katında dolaşıp duruyor.”

Gülnur güldü. “Merthan kim bilir ne kadar sinir oluyordur,” dedi. “Feyza onun en nefret ettiği insan tipi olabilir. Fenomen, sorumsuz ve şımarık.”

Arkadaşı onayladı. “Sen ne zaman konuşacaksın Merthan Bey’le? Hep böyle platonik mi takılacaksın?”

“Yok,” dedi Gülnur. Yutkundu. “Feyza ona yemek teklifi ettiğini söylediğinde, *keşke duygularımdan haberi olsaydı*, dedim. İleride söylemediğim için pişman olmak, *söyleseydim biz olur muyduk acaba*, diye düşünmek istemiyorum.”

“Kafeteryadaydı az önce, çay içiyordu.”

“Ayy, dur,” dedi Gülnur, heyecanlanan sesiyle. “Makyajımı tazeleyeyim.”

Birbirini motive etmeler, *ah canım, nasıl güzelsin, Merthan Bey seni görünce kesin dibi düşecek, seni beğenmeyecek de kimi beğenecek*, demeler, kapının açılması ve kapanması...

Feyza kabinden çıktı. Arkasından konuşmalara, kötü tepkilere, linçlere alıştı. Ama bu... Tam olarak hissettiği ve korktuğu şeyler -Merthan’a göre olmadığı, tesadüfi olmayan, tesadüfi karşılaşmalarının onu sinirlendirdiği- söylenmişti.

Elini yıkadı, çantasını aldı, aynaya son kez bakıp dışarı çıktı. Asansörü kullanmadan merdivenlerden indi. Döner kapının önüne kadar gitti ama dışarı çıkmadı. Kapının önünde öylece bekledi, daha sonra da kendine daha çok sinirleneceğini bildiği ama yapmaktan kendini alıkoyamadığı şeyi yaptı.

Kafeteryaya gitti.

Merthan cam kenarındaki masada, sandalyesi masadan bir tık uzakta, bir bacağı dizinin üzerine atmış, clindeki çayı dalgın bir tavırla çevirip duruyordu. Kafeteryadan bir kahve alıp Merthan'ın sırtının dönük olduğu masaya oturdu. Çok geçmeden Gülnur Hemşire geldi ve o kadar heyecanlıydı ki görüş alanında olmasına rağmen onu görmedi. Direkt titrek bir sesle, "Merthan Bey," dedi. Merthan başını kaldırıp ona baktı. "Beni hatırladınız mı?"

"Hayır."

"Hani sizin Alper adındaki hastanıza yaptığınız kalp nakli ameliyatına girmiştiniz?"

Hatırlamadı, hatırlamak için de kendini zorlamadı. Önemli biri olsaydı zaten unutmazdı. "Bir şey mi söyleyecektin?" derken sesi isteksizdi.

"Ben..." Bakışlarını kaçırdı Gülnur, çenesini dikleştirdi ve tüm heyecanını bastırmak istercesine yutkundu. Merthan'ın ondan hoşlandığını düşünmüyordu, kaç kez karşı karşıya gelseler bile onu fark etmemişti. Eğer söylemezse şimdi de fark etmezdi, bu yüzden cesur olacaktı. Kimsenin yapmadığı, başka kimseye de onun yapamayacağı şeyi yapacak, tek hamlede ona hislerini söyleyerek ileride içindekileri söylemediği için pişmanlık duymasını engelleyecekti. İçinde kendini gaza getirip, "Ben, size âşığıyım," diye itiraf etti.

Merthan başını çevirip arkasında kalan kadının, Feyza'nın tepkisini görmek için kendini zor tuttu. Hatta tutamadı, başı geriye dönecekmişçesine birkaç milim hareketlendi. İçeri girer girmez fark etmişti Feyza'yı. Camın yansımasından ona baktığını görmüş, durmadan ona kayan bakışlarını, kahve alıp tam arkasına oturmasını izlemişti. İçinden bir ses, Gülnur'un yapacağı itirafı Feyza'nın bildiğini söylüyordu.

Bakışlarını kaldırıp karşısındaki kadına baktı Merthan ve düz bir sesle, "Ben de kendime âşığıyım," dedi.

“Kırk beş yaşında adam,” dedi Hale. “Evli bir de. Parmağında yüzük vardı. Utanmadan bana yürüyor.”

Sude, “Bu doktorlar ne sanıyor?” dedi yüzünü buruşturarak. Sandalyeye yan oturmuştu, bir bacağına diğerinin üstüne atmış, sırtını duvara yaslamıştı. “Tüm hemşirelerin onlara âşık olduğunu mu?”

“Hangi doktor o? Dahiliyedeki mi? Onun hakkında bir sürü söylenti var.”

“Kardiyoloji bölümündeki doktordan bahsediyor,” diye araya girdi Feyza. Sesi kendinden emindi. Ona da yürümüştü ama yüz vermeyince muhtemelen onu herkese rezil edeceğini bildiğinden pek ileri gitmeye cesaret edememişti.

Hale, Feyza’ya dönerek, “Evet o,” dedi. Bakışları dikkatlice kı-sıldı. “Yoksa sana da mı yürüdü?”

“Yürür gibi oldu. Ben yüz vermeyince muhtemelen onu rezil edeceğimden korktu.”

Adamı rezil etme fikri kızların hoşuna gitti. Masanın etrafında-ki hava bir anda değişti.

“Aslında var ya, böylelerini rezil etmek lazım.”

Eylül, “Yapsana Feyza,” diye gaz verdi. Artık Feyza’yla konu-şurken daha rahattı. Konuşmadan önce kelimelerini tekrar tekrar tartmıyor, güç almak için elini yumruk yapmıyordu.

“Gözlemin ilk günü, başhekim beni hastane hakkında, özellik-

le doktorlarıyla ilgili video çekmemem konusunda uyardı.” Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülüş oluştu, kızlara işgüzar bir bakış attı. “Yoksa biliyorsunuz...”

“Merthan Özkan’a yönelik çektiğin videodan dolayı mı uyardı?”

“Büyük ihtimalle.”

“Sana gerçekten cereyanın tanımını mı yapmıştı?”

Feyza gülererek başını salladı. “Evet.”

“Bir ara...” dedi Hale ama devam etmedi. Birkaç saniye sustu, Feyza’nın vereceği tepkiyi kafasında hesapladı. Sonrasında yanlış anlamayacağı bir şekilde kelimelerini yumuşattı. “Herkes sizi konuşuyordu. Okuldaki hocalar bile.”

“Bu kadar gündem olacağını tahmin etmemiştim,” diye itiraf etti Feyza. Videodan beklentisi Merthan’ın önüne çıkması ve onu sinir etmesi idi ama bir yerden sonra ipin ucu elinden kaydı. Doktorlar linç edilmeye başlandı, buna karşılık doktorlar da sistem hakkında her zamankinden daha fazla sesini çıkardı. Merthan’ın yayımladığı yazıdan sonra iki taraf arasında çekilen tüm kılıçlar ona döndü. Aslında dolaylı yoldan kendi topuğuna sıkılmış oldu.

“Anlatsana biraz,” dedi Hale, Feyza’ya dönerek. “Aranızda ne var? Sizi konuşurken görmüşler.”

Feyza sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına, “Konuşuyoruz,” dedi. Tek omzunu silkti, güler gibi oldu. “Ama karşılaşınca.” Tabii karşılaşmaları daha çok onun çabasıyla gerçekleşiyordu. Bekliyordu, izliyordu, peşinden gidiyordu. Ona *kaderiymiş* gibi hissettiriyordu. Göğsünü derin bir nefesle doldururdu. “Aramızda bir şey yok.” Sesi biraz da olsa keyifsiz çıkmıştı. Kızlar hemen fark etti, kendi aralarında bakiştılar.

Hale imayla, “Şimdilik,” dedi. Gülümsedi, gülümsemesini dudaklarını birbirine bastırarak durdurmaya çalıştı.

“Merthan Özkan’ın pek dedikodusu dönmüyor hastanede. Tabii sizin aranızdakiler harici. Yani şey demek istiyorum... Başka kadınla yok. Daha önce hastalarıyla ya da hemşirelerle falan adı çıkmamış.”

“Evet,” diyerek Hale’ye katıldı Sude. “Oğlu varmış bir tane, evlenip boşanmış.”

Başını sallayarak bildiğini belli etti Feyza. Kızlar hep birlikte, Merthan’ın sicilini ortaya döküyordu.

“Neden boşandıklarına dair net bilgi yok ama boşanmak isteyen taraf karısıymış. Merthan Bey, evliliğini devam ettirmek için çok uğraşmış.”

Feyza’nın yüzündeki gülümseme küçülüp silikleşti. Eski karısı için gösterdiği çaba, zihninin bir köşesine, hâlâ onu seviyor olabileceği düşüncesini zehirli bir yılan gibi soktu.

“Çocuk için evlendiler bence. Yoksa neden çocuk olduktan sonra boşansınlar?”

“Ne zaman boşanmışlar ki?” diye sordu Feyza, merakına yenik düşerek. “Çocuk olduktan hemen sonra mı?”

“Birkaç ay içinde diyorlar.”

Kaşları havalandı. Aklında tonlarca soru işareti belirmişti. *Neden ayrılmışlardı? Merthan’ın kalbinde hâlâ eski karısı var mıydı? Onu çok mu sevmişti? İlk aşkı mıydı? Eski karısı gelip tekrar birlikte olalım, dese kabul eder miydi?*

“Oğlu için hastanenin maskotu diyorlar. Çok tatlıymış.”

Eylül güldü. “Bir keresinde ortalık yerde *hastalanmayın ya artık, hastalanmayın*, diye bağırmış. Hastanenin sosyal medya hesabında videosu var.”

“O videodaki çocuk, onun oğlu mu?” Hemen hesaplarına girip videoyu tekrar izlediler. Babasının yanında ayakta duran küçük çocuğun saçları uzundu, kaşlarının üzerine kadar uzanıyordu. Eli ni kalabalığa doğru sallayarak *hastalanmayın ya artık, hastalanmayın*, diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. *Sizin yüzünüzden maça gidemiyoruz babamla. Üzerinizi giyinin biraz, meyve yiyin. Hep babam mı kurtaracak sizi!* Küçük yüzündeki kaşları çatıktı, dudakları büzülmüştü.

Babası bir eliyle dudaklarının üzerine kapamıştı. Güldüğünü

oğlundan saklamaya çalışırken kamerasının kadraji koridorda duran diğer görevlilere, hastalara kaymıştı. Herkes gülerек küçük çocuğı izliyordu.

Kızlar, aynı videoyu tekrar başlattı. O sırada acilin önüne ambulans geldi. İçeriden birkaç doktor, yüzlerindeki gerginlik saklanmayacak kadar belirgin bir şekilde dışarı çıktı. Ambulansın kapısı açıldığı an, metalin tok sesiyle birlikte yükselen çığlıklar tüm bahçeyi sardı. Orada bulunan herkes aynı anda başını çevirdi, tek bir noktaya odaklandılar.

Anne konuşmuyordu, kelimeler boğazında düğümlenmişti. Sadece her seferinde biraz daha içi parçalanarak, “Oğlum! Oğlum!” diye çığlık atıyordu.

Eylül, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir fısıltıyla, “Acaba ne olmuş?” diye mırıldandı.

Ambulansın hemen arkasından bir araba geldi, kapısı sertçe açıldı, otuzlu yaşlarında bir adam telaşla indi. Yürümüyor, âdeta koşmayı da unurmuş gibi sendeleyerek ilerliyordu. Hastanenin içindeki hareketlilik bir anda çoğaldı. Koşturan ayak sesleri, bağırışlar, komutlar birbirine karıştı.

Kızlar biraz daha bahçede oturdu ama artık kimsenin keyfi kalmamıştı. Uzun bir süre konuşmadılar bile. Sonra içeri girip olayı öğrendiler.

On beş yaşındaki bir çocuk, akranı tarafından göğsünden ve karnından defalarca kez bıçaklanmıştı. Anne feryat ediyordu. Baba ise sanki içindeki tüm sesleri yutmuştu, eşinin yanında ayakta dikiliyordu. Sırtı duvara yaslıydı. Ayakta durduğu halde o her zaman heybetli duran vücudu ikiye katlanmış gibi eğikti. Eli göğsündeydi, oğlunun yaralandığı yeri sanki kendi bedeninde açılmış bir yara gibi ovuşturuyordu. Yüzü acıyla kasılmıştı.

“Sen bakmaya kıyama...” dedi, orada duran hastalardan biri.

Kucağında bebeği vardı, bebeğin başı omzuna düşmüştü. Kadın, ağlayan anneye bakarken sanki kendi acısıymış gibi titredi. “Birinin leş çocuğu gelsin, delik deşik etsin. Böyle şey mi olur?”

Sesi öfkesiyle sertleşmişti ama asıl olan korkuydu. *Ya benim sevgiyle, merhametle, bin bir emekle büyüttüğüm, öpmeye kıyamadığım çocuğum büyür de aynısını yaşarsa?*

Acı haber, on üç dakika içinde geldi.

Ölüm saati verildi.

O saatte, on beş yaşındaki bir çocuğun hayatı bitti. Ailesinin hayatını, öncesi ve sonrası diye ikiye ayırdı.

Tüm hastane çığlıklarla yıkıldı. Koridor daraldı, sesler üst üste bindi. Haberi alan çocuğun akrabaları geldi. O ana kadar sesi çıkmayan babanın dizlerinin bağı çözüldü, arkasındaki duvar artık onu ayakta tutmaya yetmedi. Yere çöktü.

Anne, haberi veren doktorun bacağına tutunarak, “Ne olur,” diye defalarca yalvardı. “Sana yalvarırım, doktor.” Sesi attığı çığlıklardan kısılmıştı. “Allah rızası için... Ne olur, onu yaşat. Ne olur, bir şeyler yap.”

Feyza, boğazında hissettiği düğümün ağırlaşmasıyla bakışlarını anneden ayırdı, annenin can simidi gibi bacağına tutunduğu doktora, Merthan’a çevirdi. Gerginliği, üzerine giydiği formadan dahi anlaşılabilirdi. Omuzları sertti, yüzü kasılmıştı.

Feyza’nın eli farkında olmadan boğazına gitti, gözleri doldu. İlk defa birinin ölüm haberine şahit oluyordu ve bu, on beş yaşında küçük bir çocuktu.

Anneyi zorlukla yerden kaldırdılar, sakinleştirici verdiler. Neredeyse bayılacak kadar sersemlemişti, kelimeler dudaklarından kopuk kopuk çıkıyor, arada yalnızca *oğlum*, diyebiliyordu. O tek kelime, beş harf, koridorda yankılanıyor, herkese çarpa çarpa ilerliyordu.

Merthan, arkasına dönüp oradan ayrıldı.

Feyza bir an yerinde kaldı. Sonra düşünmeden adım attı,

Merthan'ın arkasından yürüdü. Koridorun ışığı yangın merdivenine yaklaştıkça azaldı. Merthan kapıyı açıp dışarı çıktı ama Feyza orada, kapının diğer tarafında uzunca bir süre durdu. Eli kapının demir kolunu tuttu, bıraktı. Nefeslendi. Ve tekrar tuttu, kapıyı dışarı doğru itti. Soğuk hava yüzüne çarptı.

Merthan iki basamak aşağıda oturuyordu. Ayağının biri diğerinden bir basamak daha aşağıdaydı. Dirseği dizinin üzerinde, eli alnının kenarındaydı.

Feyza ağır adımlarla iki basamak indi, onun olduğu basamağın en uç noktasına oturdu. İkisi de konuşmadı, sessiz kaldılar. Feyza karnına batan sigara paketini cebinden çıkardı, kenarları buruşmuş karton paketi avcunda evirip çevirdi. Başını hafifçe kaldırıp paketi ona doğru uzattı.

Merthan'ın bakışları hemen kaymadı. Önce alnının kenarındaki elini indirdi, daha sonra ona döndü ve yavaşça uzattığı pakete çevirdi gözlerini. Feyza paketi almasını beklemiyordu. Neden uzattığını da bilmiyordu ama eli hâlâ havadaydı. Merthan uzandı ve paketi aldı. Kapağını tek parmağıyla ileri itip içine baktı. Sigara dallarını saydığı anda, Feyza onun içeceğini düşünüp cebinden çıkardığı çakmağı uzattı.

Merthan, başını omzunun üzerinden ona çevirdi, uzattığı çakmağa bakıp, "Beni kötü yola mı sokmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Sesi yumuşaktı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme bile vardı. Yine de yanağındaki çizgiler gergindi. *Acı oradaydı.*

"Ha- Hayır," dedi Feyza, kekeleyerek. Suçlu hissetti kendini. O zararlı diye içmesini engellemiş, zararları hakkında da bir sürü şey saymışken ona sigara uzatması saçmaydı ama o, başka türlü duygularıyla baş etmeyi bilmiyordu. Çakmağı geri çekti. "Ben, şey..."

"Sen, ne?"

"Ben böyle durumlarda ne diyeceğimi ne yapacağımı çok bil-

miyorum,” dedi sonunda. Onun iyi hissetmesini isterken daha kötü hissetmesinden korkuyordu. “Senin... Oradaki herkesin... Elinden geleni yaptığına eminim.”

Merthan bir süre onun yüzünü izledi. Önüne döndüğünde, “Oğlum için korkuyorum,” diye bir itirafta bulundu. Sigara paketini elinde çevirdi, karton çıkırdadı. “Bir gün o babanın yerinde olmaktan... Onun gibi çaresiz kalmaktan...” Çocuğun annesinin elleri sanki hâlâ paçasındaydı. Ona yalvarıyordu. Paketteki sigaraları tek tek çıkardı. Her birini parmaklarının arasında büküp yanlarında duran demir çöp kutusuna attı. En son boş paketi de attı. Ardından Feyza’ya döndü, kaşları çatılmıştı. “Sigara konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Anlaşmamızın o gün için geçerli olduğunu sanıyordum,” dedi Feyza. Dudaklarının kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı. Gülümsedi.

Merthan da gülümsedi. Başını iki yana sallarken, “Tatlısın,” dedi, neredeyse fısıltıyla.

Feyza’nın gülümsemesi tüm yüzünü kaplayacak kadar büyüdü, omuzları gevşedi. “Neyim?” diye sordu, emin olmak için. Sesi yumuşaktı, gözleri canlıydı.

Merthan tekrar, “Tatlı,” dedi. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi umursamaz davrandı. “Daha önce hiç söylemediler mi?”

“Genelde akıllı beş karış havada, güzelliğine güvenen, narsist...” dedi.

Ama devam etmedi çünkü Merthan, “Sen neden peşimden geldin?” diyerek sözünü kesti.

Feyza dürüst olup kaçamak cevaplar vermedi.

“Seni iyi hissettirmek için.”

“O zaman... *İyi hissettir.*”

“Nasıl?”

Merthan omzunu silkti. “Bilmem,” dedi. Bakışları kısa bir an dudaklarına indi. Hava yoğunlaştı. Gerginlik tüm bedenini sardı.

Bakışlarını tekrar gözlerine çıkardığında, istediği şeyi söylemiş gibi gözbebekleri kararmıştı. “Peşimden gelen sensin.”

Feyza yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Yere bastırdığı eli farkında olmadan yumruk oldu. “Sana yoğurt alabilirim, ne dersin?”

Merthan çenesiyle tüm sigaraları tek tek attığı çöp tenekesini işaret etti. “Sigara içmedim.”

“Kahve?”

“Kahve mi?”

“Evet, kahve. Kahve getirebilirim sana.”

“Kahve zararlıymış.”

Roller değişmişti. Merthan, Feyza’nın günler önce söylediği cümleleri tekrarlıyordu, Feyza ise onun iyi hissetmesi için çaba-lıyordu.

Derin bir nefes aldı Feyza. Vücudunu tamamen ona çevirdi, artık ona bakmak için başını çevirmesine gerek kalmadı. Ciddi-leşti. Biraz da gerildi. “Beni hâlâ...” dedi ama konuşmasına devam etmeden önce epey duraksadı. “İlk tanıştığımızdaki gibi mi görü-yorsun? Asalak Fenomen olarak?”

“Seni nasıl gördüğümü bilmek istemezsin,” dedi Merthan, bü-yülenmiş bir sesle. Cevabını açmadı ama bakışları zaten çok netti. Arzu dolu. Kesinlikle arzu dolu.

Feyza gülerek, “Bunu iyi bir şey olarak alıyorum,” dedi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki dışarıdan duyulacak diye korktu. O sırada te-lefon ekranı gözüne yansdı. Saati görünce omuzları düştü, yerden destek alarak ayağa kalktı. “Gitmeliyim,” dedi. Merthan’la yüzle-rini eşitledi. “Az da olsa iyi hissettirdim mi?”

Merthan da dürüst davrandı. “Az da olsa mı?” diye alayla gül-dü. Artık her morali bozukken onu yanında isteyecekti ve yanında olmadığı için morali daha çok bozulacaktı. Ona olan hoşlantısını, hafife almıştı. Yanında oturduğu an iyi hissetmişti. Daha fazlasını istiyordu.

“Bunu da iyi bir şey olarak alıyorum,” diye gülümsedi Feyza.

Merthan uzun uzun gülümsemesini izledi. Kesinlikle daha fazlasını istiyordu. Onun bir şey söylemeyeceğini düşünüp, “Gidiyorum o zaman ben,” diye mırıldandı Feyza. Tam arkasına dönecekken Merthan bileğinden tuttu. Feyza’nın kalbi bileğinde, onun tuttuğu yerde attı. İlk bileğine baktı, daha sonra bakışlarını kaldırıp yüzüne baktı. Gözlerine...

Merthan, “Sana...” derken göğsü aldığı nefesle şişti. “Asalak Fenomen dediğim için üzgünüm.”

Feyza gülümsedi. Keyifli bir gülümseme değildi bu. Biraz gıcık ve biraz da kırılmıştı.

“Merak etme, artık tek değilsin.”

“Bunun için ayrıca üzgünüm.”

Merthan sessiz kalınca Feyza dudaklarını yaladı. Yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasını sıkıştırdı. “Başka?” dedi. “Başka üzgün olduğu bir şey var mı?”

Merthan gülümsedi, gözleri yüzünde dolaştı. “Başka...” diye mırıldandı. Sesi düşünüyormuş gibi kısık çıkmıştı. Kaşları çatıktı, eğer dudaklarında onunla oynadığını belirten bir kıvrılma olmasaydı başkası gerçekten Feyza’nın beklediği özrü bulmaya çalıştığını düşünürdü ama düşünmüyordu çünkü çok net bir şekilde beklediği şeyi biliyordu.

“Güzelliğinden sonra...” dedi. Baştan aşağı onu süzdü. “Parantez içinde ünlem kullandığım için de üzgünüm.”

“Beni güzel bulmuyor olabilirsin,” dedi Feyza. “Bunun için üzgün olmana gerek yok.”

“Seni güzel buluyorum.” Durdu, yeterli gelmediğini düşünerek cümleye bir de zarf ekledi. “Seni bayağı güzel buluyorum.”

“Hmm,” diye mırıldandı Feyza.

Kulağının arkasına sıkıştırdığı saçları, rüzgârın etkisiyle tekrar önüne geldi. Feyza tam elini kaldırmıştı ki Merthan elini uzattı,

saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bunu yaparken de parmakları yanağına temas etti. Tüy kadar hafif bir temastı ama değdiği yerlerin karıncalanmasına sebep olmuştu.

Merthan elini aşağı indirmede. Başparmağıyla pürüzsüz, yumuşak yanağını okşadı. Yeterli gelmedi, elinin diğer parmaklarıyla okşadı.

Feyza nefes almayı bırakmıştı. Hareket etmiyordu. Saçını geri atmak için kalkan eli bile hâlâ aynı yerde duruyordu.

Merthan elini geri çektiğinde yutkundu. Tekrar ona dokunma isteğiyle yandı. Bu sefer sadece parmaklarının tersiyle değil, gerçekten. Tam anlamıyla dokunmak istiyordu.

“Herhangi bir sorunun yok, değil mi? Stajınla alakalı falan,” diye sordu. Eli bedeninin yanında yumruk olmuş, az önceki sıcaklığı ve teninin yumuşaklığını tekrar hissetmemek için direniyordu. Feyza başını iki yana salladı. “Eğer bir sorunun olursa bana gelebilirsin.”

Gülümsedi Feyza, gülümsemesi yine büyüdü. “Eğer biraz daha burada kalırsam muhtemelen olacak,” dedi. Sorun olacağına emindi. Yine de o kalmasını isterse kalırdı. *Kal*, demesini de içten içe istiyordu aslında. Gitmekten korkuyordu çünkü gittiği an, yine bir sonraki karşılaşmalarında Merthan aralarında hiçbir şey olmamış, onu öpmek istememiş, ona iltifat etmemiş gibi davranabilirdi.

“Hadi, git o zaman.”

“Glnur Hemşire’nin bana kan aldrmamas bir sorun mu?”

Eylül kaşlarını çatarak ona baktı. Feyza, elindeki telefonuyla ilgileniyormu gibi gözüküyordu ama parmağı ekranda boş boş gezinirken zihni çoktan başka bir yerdeydi. Merthan’la konuşmak için stajnda bir pürüz arıyordu.

“Kan aldrmak dışında tüm ileri bana yaptrmas...” dedi Feyza, başını kaldırarak. “Sıra kan almaya gelince *gözlem yapmaya geldin buraya*, demesi?”

Eylül’n kaşları biraz daha atld. Omuzlarını silkti. “Sorun bence.”

“Bence de.” Feyza emin olur olmaz masadan kalkan Merthan’ın peşinden neredeyse refleksiyle doğruldu. “Benim yapmam gereken bir ŗey vardı,” dedi Eylül’e. “Onu halledeyim. Sonra grrz.”

Eylül daha ne olduğunu anlamadan Feyza uzaklamtı bile.

Artık tüm günü onu düşünmekle geçiyordu. Aralarında bir ŗey olması için adım atması gerekiyorsa atacakt. Gerçi daha önce de adım atm, geri evrilmiti. Aynı duvara ikinci kez çarpmamak için bu sefer akll davranacakt. Daha gerekçeli bir yoldan yürüyecekti.

Sorunun olursa bana gel, demişti. Sorunu vardı. Ve ona gidiyordu.

Kalbi hızlandıkça adımları da hızlandı. Merthan, yanındaki iki hekimle merdivenlerin başında ayrld. Koridorun sonundaki

doktor dinlenme odasına girdi. Feyza bir an duraksadı, daha sonra tereddüt etmeyi bıraktı. Peşinden gidip kapıyı açtı.

Sanki hastanede tek doktor Merthan'mış gibi odada ondan başka birinin olabileceği ihtimali aklına gelmemiştir. İçeride Merthan'dan başka dört doktor daha vardı ve kapıyı aralamasıyla birlikte hepsinin bakışları ona dönmüştü.

Merthan'ın da.

Kapıyı kapamamıştı, içeri de tam girmiş sayılmazdı. Eşiğin hemen önünde, kapıyı yarı açık bırakmış halde dikiliyordu. Normalde utanmazdı. Medyada dönen onca şeyden sonra rezillik algısını kaybetmişti, rahattı. Ama şimdi... Merthan'ın bakışlarının altındayken sanki eski Feyza'ydı.

Medyada ünlenmemiş, okulunda örnek gösterilen, daha az cesur ama daha gerçek...

“Bir şey mi vardı?” diye sordu Merthan. Başını hafifçe yana eğmişti. Feyza ona bakmak yerine, çekindiğini ele verircesine diğerlerinde göz gezdirince Merthan bıyık altından gülümsedi. İçlerinden birine, “Fatih,” diye seslendi. Çenesiyle kapıyı işaret etti. Fatih ve diğerleri küçük bir baş selamı vererek, oyalanmadan dışarı çıktı.

Feyza, onlar çıkarken içeri girdi. Kapının önünü tamamen boşalttı. Kapı kapandığında, odadaki hava değişmişti.

“Bir sorunun olursa bana gel, demiştin,” dedi. Yangın merdivenindeki konuşmayı hatırlatırken sesi düşündüğünden daha yumuşak çıktı.

Merthan çay bardağını ortadaki sehpanın üzerine bıraktı, sırtını kanepeye yasladı. “Bir sorunun mu var?” diye sordu.

Feyza başını salladı. O an, babasına şikâyet gelmiş küçük bir çocuktan farkı yoktu.

“Hepimiz buraya gözlem yapmaya geldik ama ben hariç herkes kan aldı,” dedi. Eğer her sorun çıktığında ona gelmesine bir şey

demeyecekse Gülnur ona daha fazla sorun çıkarabilirdi. Ya da bir başkası. “Sadece ben gözlem yapmaya gelmişim gibi kan almak istediğimde durmadan *gözlem*, diyor.”

“İki yıl sonra hemşire olmayacak mısın sen?” dedi Merthan. “O zaman istemediğin kadar kan alırsın.” Bir cümleyle sorunu çözmesini beklemiyordu. O daha çok Gülnur’la konuşacağını, onu kollayacağını düşünmüştü.

“Ben şimdi almak istiyorum,” dedi inatla. “İki yıl sonra değil.” Merthan onu süzdü. Düşünüyormuş gibi birkaç saniye sessiz kaldı. O sessizlik uzadıkça Feyza’nın içinde koca bir huzursuzluk baş gösterdi. “Bana haksızlık yapılıyor,” dedi sonunda. Çenesini dikleştirdi. “Ve burada en büyük suç senin.”

“Benim mi?”

“Evet. Gülnur sana âşık ve senin hakkında çektiğim videodan dolayı bana düşman. Tüm ayak işlerini bana yaptırıyor. Resmen senin yerine benden intikam alıyor.”

Merthan gülümseyerek ayağa kalktı, ona birkaç adım yaklaştı. Elleri cebine koydu. “Bir sorun varmış gibi gözüküyor,” dedi.

Bu cümlesinin onu sinirlendireceğini biliyordu. Sinirlendirdi de. Feyza’nın orman yeşili gözlerinde keskin bir kıvılcım yandı, ardından hayal kırıklığı çöktü. Omuzları düştü. Gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Merthan, “Tamam,” dedi, derin bir nefes alarak. O an, yapması gerektiği şeyi biliyordu. Başhemşireyle konuşup Feyza’nın gözlemine başka bir hemşireyle devam etmesini sağlamalıydı. Mantıklıydı. Akla uygundu. Ama o, birden daha tehlikeli yolu seçti. “Gidip malzemeleri al, odama gel.”

“Neden?”

“Suçumu telafi edeceğim.”

“Nasıl? Ne demek yani?”

Merthan kapının kolunu aşağı indirdi, kapıyı çok hafif araladı. “Kan almak istemiyor muydun?” diye sordu. Bakışları yüzünde

geczindi. Feyza'nın anbean heyecanlanmasını, yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmasını izledi.

İşaretparmağıyla onu gösterirken, "Senin mi?" dedi. Sesi titremiş, az da olsa ona yaklaşmıştı. "Senin kanını mı alacağım?"

Merthan dudaklarında beliren kıvrılmayla bileğindeki saate baktı. "Odama gidiyorum şimdi," derken başını kaldırdı. "İlk hastamın gelmesine on beş dakika var. Eğer beş dakika içinde malzemeleri alıp gelmezsen..." Feyza *ne olur*, dercesine başını hafifçe eğdiğinde, Merthan cümlesini tamamladı. "Hayatının en büyük fırsatını kaçıırırsın."

Hayatının en büyük fırsatı, Merthan Özkan'dan kan almak mıydı?

Şüphesiz değildi ama gerçekten de o an öyle hissetti.

Feyza hâlâ yerinde durunca Merthan tekrar saatine baktı. "Kaldı dört dakika."

Bu kez Feyza düşünmedi. Odanın kapısından fırladı, merdivenleri neredeyse ikişer ikişer çıktı. Kan alma birimine gidip malzemeleri aldı. Yine aynı hızla merdivenleri indi ve Merthan'ın odasının önünde durdu.

Dört dakikayı geçmiş miydi bilmiyordu. Zaman algısını tamamen kaybetmişti. Göğsü inip kalkıyor, koştüğundan yanaklarında beliren kızarıkla Opr. Dr. Merthan Özkan yazan kapıya bakıyordu. Soluklarını düzene sokmaya çalıştı. Ama nafiyleydi.

Kapıyı çaldı. "Gir," diyen kalın sesle solukları daha beter hale geldi. Kan alamadığı için şikâyetçi olması, aslında onunla konuşabilmek için kullandığı bir bahaneydi. Ve şimdi ondan kan alacaktı.

Kapıyı boş olan eliyle açtı. Merthan kolunu masanın üzerine koymuş, hafifçe dirseklerinin üzerine eğilmişti. Saatine bakma gereği duymadı. Gözleri doğrudan Feyza'nın yüzündeydi.

"İki dakika geciktin."

Bu cümle, Feyza'yı olduğu yere çiviledi. Dudaklarının arasından kısa bir nefes kaçtı. "O zaman... Gideyim ben," diye mırıldandı.

Merthan düşen yüzüne bakıp, “Sana *git*, demedim,” dedi.

Aslında o gelmeden birkaç dakika önce tam olarak bunu düşünüyordu. *Ne yapıyorum ben? Hani kahve diyeti? Onunla yakınllaşıyorum.* Bir dakika geçmişti. *Uzak durmam gerek.* İki dakika geçmişti. *Bu bir işaret. Evet, en iyisi bu. Böylesi daha doğru.*

Ama sonra onu görmüştü ve tüm düşünceleri siyah bir bulutun altında silinip gitmişti.

Feyza, “O zaman...” dedi kocaman gülümsemeyle. Heyecanı bedenine sığmıyordu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, koştuğundan dolayı yanaklarında oluşan pembelik gözlerindeki parıltıyı daha da belirgin kılıyordu. Elindeki malzemeleri birkaç santim havaya kaldırdı. “Ben kanını alayım.”

Merthan sandalyesinden kalktı. Derin de bir nefes aldı. Kan aldirmaktan korktuğu yoktu. Onun beceremeyip canını acıtmasından da korkmuyordu. Ama baştan aşağı gergindi.

“Al bakalım.”

Masanın yanından geçip, sedyeye oturabilecekken bilinçsiz bir tercihle masanın etrafında dolaştı. Feyza’nın tam bitişiğinden geçti. Kokusu genzine doldu. Sanki ciğerleri ilk defa nefes aldı.

Feyza malzemeleri masanın üzerine bıraktı, saçlarını geriye attı. Merthan üzerindeki beyaz önlüğü çıkardı, bunu yaparken gözlerini ondan bir an bile ayırmadı. Hava, artık dokunulabilecek kadar yoğundu.

Feyza’nın elleri heyecandan buz kesmişti. Bir aydır Gülnur Hemşire’yi izliyordu, kan almak onun bir dakikasını bile almıyordu. Turnikenin bağlanması, dirsek içinin pamukla silinmesi, iğnenin damara batırılması... *Biliyorum*, diye düşündü. Ama enjektörü eline aldığı anda izlediği her şey zihninden silindi.

Yutkundu.

“Daha önce kimseden kan almadım,” diye itiraf etti. Sesindeki gerginlik inkâr edemeyeceği kadar açıktı.

Merthan dudaklarında hafif bir sırıtışla, “Yani ilkin ben ola-

cağım, ha?” dedi. Feyza’nın kalbinin sesi kulaklarında yankılandı. Bakışlarını kaçırdı. Masanın üzerindeki malzemeleri sedyenin üzerine, onun yanına koydu. “Ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Feyza, sesi kendiliğinden sert çıkmıştı.

Turnikeyi takmak için eğildiğinde toplamadığı saçları gözlerinin önüne düştü. Rahatsız bir şekilde başını sağa doğru savurup saçlarını kenara çekmeye çalıştı ve o sırada Merthan, iki parmağıyla saçlarını alıp kulağının arkasına yerleştirdi.

Kalbi küt küt attı. Midesi kasıldı. Solukları bozuldu. Parmaklarını dirsek içinde gezdirdi. Derinin altındaki damarı yokladı. Damarları belirgindi ama iğneyi birazdan o damara bastırarak olmanın tedirginliğiyle biraz fazla bekleyince Merthan turnikeyi gevşetti.

Feyza başını kaldırıp ona baktı. “Turnikenin bir dakikadan fazla takılı kalması hemolize neden olur,” diye neden gevşettiğini açıkladı. Bakışındaki şaşkınlığı fark edince Merthan devam etti. “Alyuvarlar parçalanır. Hücrelerin içindeki maddeler özellikle hemoglobin plazmaya karışır. Kanın bozulması gibi düşünebilirsin. Laboratuvar doğru sonuç vermez ya da hiç ölçmez.”

Feyza başını salladı. Başparmağı hâlâ Merthan’ın dirsek içindeki belirgin damarın üzerindeydi.

“O dokunduğun damar, en sık tercih edilen *median kubital ven*.”

“Beni etkilemek için mi böyle konuşuyorsun?” diye sordu Feyza. Ona bakmıyordu ama gülümsediğini, yandan yandan sırtıttığını hissediyordu.

Merthan onun kulağına doğru yaklaştı ve bilerek sesini alçak tuttu. “Seni etkiliyor muyum?”

Feyza derin bir nefes aldı. “Dikkatimi dağıtıyorsun.”

Turnikeyi yeniden taktı, antiseptik damlattığı pamukla damarın üzerine sildi, kurummasını bekledi. Sonra iğneyi yavaşça soktu.

Kan göründü. Pistonu çekti, turnikeyi gevşetti. Kan enjektörün içine dolarken Feyza başını kaldırdı. Gözleri parladı, yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Zaman yavaşlayıp durdu.

“Çok güzel,” dedi Merthan.

Bakışları Feyza’nın gülümsemesinde geziniyordu. Aralarında bir nefeslik mesafe vardı, belki de yoktu. Başını azıcık eğse dudakları değecekti.

“Güzel olan ne?”

“İlk seferde damarı bulman,” dedi Merthan. Ardından, kurduğu cümleyi tartıyormuş gibi bir duraksama yaşadı. “Aferin.” Feyza gülümsedi. Ondan *aferin* almak, bu zamana kadar aldığı tüm takdirlerden daha çok gururlandırmıştı. “İğnenin açısı biraz fazla ama.” Elini onun elinin üzerine koyup açığı aşağı doğru indirdi. “On beşle otuz derece arasında tutman lazım.”

Feyza onun sıcak elini, kendi soğuk elinin üstünde hissedince titrek bir nefes verdi. Merthan, genzine dolan kahve kokusuyla gözlerini istemsizce kapadı. Birkaç saniye sonra açtığına gözbebekleri belirgin biçimde büyümüştü.

Feyza iğneyi damardan çıkardı. Eline pamuk alırken Merthan kolundan tuttu. “Sen kahve mi içtin?” diye sordu.

“İçmemem mi gerekiyordu?”

“Evet,” dedi Merthan, kaşları çatıldı. Ardından başını hafifçe salladı. Bu kez de, “Hayır,” dedi. Nabızı hızlandı. Tüm kasları gerildi. “Hayır, içmelisin. Hatta...” Kendine doğru çekti onu. Bedenleri birbirine temas etti, sıcaklıkları eşitlendi. “İçmeliyiz.” Feyza eliyle onun formasından tuttu. “Kahve içeceğim,” dedi Merthan. Burnunu onun yanağına sürttü. Başparmağıyla çenesinin köşesini okşadı. Feyza’nın “İç,” diye fısıldaması, iradesini tümüyle yıkan son damlaydı.

Dudaklarını birleştirdi. Her adımını iki kez düşünen adam, aldığı karardan sapmıştı. Bu yolun baştan yanlış olduğunu biliyor-

du. Devamının olmadığını ve günün birinde başına dert açacağını da.

Nefes almak için aralarına mesafe koyduğunda Feyza gülümse-
di. “En son kahve içmek istiyordun,” dedi.

“Kaç gündür...” derken sesi kısıktı Merthan’ın. “Nasıl kahve iç-
mek istediğimi bilemezsin.” Başparmağı, az önce öptüğü dudağın
üzerinde yavaşça gezindi. “Kodumun kahvesi hiç bu kadar güzel
hissettirmemişti.”

Dayanamadı. Yeniden yaklaştı ona. Bu sefer acelesi yoktu. İlk
temasları hafifti. Sanki hâlâ durabileceğine inanıyormuş gibi. Ama
Feyza dudaklarını araladığında, dilleri birbirine karıştı. Ve tüm o
inanç dağıldı.

Merthan öpüşünü derinleştirdi. Haftalardır kahve içememe-
nin hırçınlığı dudaklarına yansdı. Artık yavaştan çok uzaktı. Elini
beline yerleştirdi, sıkmadı. Varlığını hissettirdi, onu kendine daha
çok çekti.

Tam o anda kapı tıklatıldı. Feyza hızla geri çekildi. Yüzü kızar-
mıştı. Nabızı hızlanmıştı. Ne yapacağını bilemediğinden saçlarını
düzeltti.

Merthan hâlâ olduğu yerdeydi. Bakışları onun üzerindeydi. Az
önceki öpüşmelerini sorgulamaya kalkmadan, “Gir,” dedi.

“Merthan Bey, müsaitseniz ilk ha-”

“Biraz sonra.”

Kapı kapandığında, odada kısa ama ağır bir sessizlik kaldı. Yal-
nızca ikisinin de hâlâ düzene girmemiş nefesleri duyuluyordu.

Merthan masasına oturdu. Bilgisayardan sistemi açtı. Gözleri-
ni ekrandan ayırmadı. Özellikle ona bakmaktan kaçıyordu çünkü
bakarsa ayağa kalkar, aralarındaki mesafeyi kapatır ve tekrar onu
öperdi. “Birincisi, kan alırken saçların bağlı olsun,” dedi. Bakış-
larını ona çevirdi. “İkincisi, turnikeyi bir dakikadan fazla takılı
bırakma. Üçüncüsü de iğneyi damara dar açıyla sok. Bevel yukarı
bakacak şekilde.”

Feyza hayretle, “Bitti mi?” diye sordu. *İlk denemesinde damarı bulmuştu, aferin demişti, şimdi de hatasını sayıyordu. Pardon, hatalarını.*

“Tabii ki bitmedi,” diye ayağa kalktı Merthan. Kaşları çatıldı, sesi sertleşti. “Eldiven takmamak da ne demek oluyor? Belki bulaşıcı bir hastalığım var.”

“Var mı ki?”

Merthan’ın ifadesi, onun masumca *var mı ki*, diye sormasıyla anında yumuşadı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ellerini zapt etmek için kollarını göğsünde bağladı. “Yok,” dedi. “Merak etme. Temizim.”

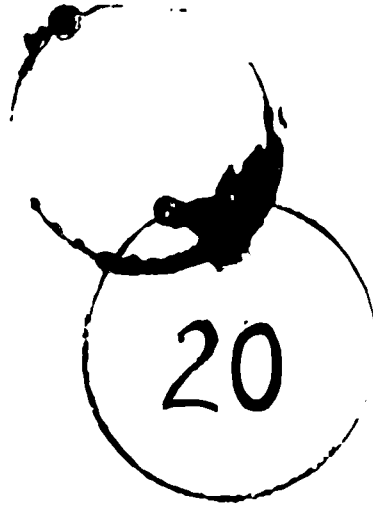
Aralarında yine bir sessizlik oluştu. İkisi de birbirlerinin dudaklarına bakmamak için kendisiyle savaştı.

“Ben çıkayım,” dedi Feyza. Başparmağıyla arkasında kalan kapıyı işaret etti. “Senin işin var.” Merthan başını salladı. Feyza altdudağının iç kısmını dişledi ve sorarcasına, “O zaman sonra görüşürüz?” dedi. Tepkisini kaçırmamak için gözünü bile kırpmadı.

Merthan tekrar başını salladı ama bu sefer dudaklarında bir gülümseme de oluştu.

“Görüşürüz.”

Restoran kalabalıktı. Masalardan yükselen çatal bıçak sesleri, arka fonda çalan müziğe karışıyordu. Feyza sandalyesine yan oturmuş, bir bacağına diğerinin üzerine atmış, ayağını yavaşça sallıyordu. Elindeki içeceği çevirirken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Yani şimdi sevgili misiniz?” diye sordu İzem, kaşlarını havalandırarak.

Feyza altdudağını hafifçe sarkıtıp omuz silkti. “Öpüştük sadece,” dedi.

Berkcan masaya doğru eğildi, dirsekleri tabakların arasına girer gibi oldu. Sanki devlet sırrı veriyormuş gibi kelimeleri uzatarak, “Sadece mi?” dedi. Dudaklarının kenarında keyifli bir sırıtış vardı. “O akşam yanına gelmedi mi?”

“Aslında gelmesini bekledim,” dedi Feyza, cam pipetiyle bardağın içindeki buzunu iteledi. “Ama ben çıkarken o acildeydi, muhtemelen hastası vardı.”

“Pazartesi ne olduğunuz belli olur. Ben geri adım atacağını sanmıyorum. Öpüşmüşsünüz sonuçta. Kolundan kan bile aldırılmış.”

Feyza derin bir nefes alırken yüzüne hemen bir gülümseme yerleşti. Kolundan kan aldırılmıştı. O anlar zihninde tekrar döndü. Kulağına yaklaşmış *seni etkiliyor muyum ben*, diye sorması...

Etkiliyordu. Bunun için sesini düşürmesine, ona yaklaşmasına, tıp terimleriyle konuşmasına gerek yoktu.

İzem telefonunu eline alıp, “Dur,” dedi. Kamerasını açtı. “Fotoğrafını çekeyim, paylaş. Nerede olduğunu merak etsin.”

Berkcan anında uyum sağladı, sandalyesini Feyza’ya doğru kaydırıldı. “Bizi birlikte çek,” derken elini omzuna attı, başını sanki öpüşeceklermiş gibi yaklaştırdı. “Ben şöyle biraz fazla samimi durayım. Kiskansın.”

“Onun kiskanacağını hiç sanmıyorum,” dedi Feyza. İçinde küçük bir boşluk oluştu ama yüzüne yansımadı.

Tam o sırada İzem’in telefonu çaldı. Ekranı bakar bakmaz yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “Sezer,” dedi tek kelimeyle. Ayağa kalktı, sandalyeyi itip restoranın bahçe kısmına geçti.

Berkcan arkasından uzun bir süre ters ters baktı. “Sen...” dedi kaba bir sesle. “Merthan denilen adamla çıkıyorsun.” Çenesiyle bahçeyi gösterdi. “İzem, eski sevgilisine döndü.” Elini iki üç kez göğsüne vurdu. “Ben?” Dramatik bir tonlamaya geçti. “Yine aranızdaki tek sap ben kaldım.”

Feyza gülerek, “Sana Pınar’ı yapalım,” dedi.

Berkcan limon yemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Bu çevreden kimseyi istemiyorum,” dedi. Sesi ne istediğini biliyor gibi çıkmıştı ama üç günü vardı. Üç gün sonra yine aynı alışkanlıkları sürdürecekti, yine reklam için kendi çevresinden birilerini isteyecekti. “Daha normal, sabah uyanınca ilk işi kahvesini *story* atmak olmayan birini istiyorum.”

Feyza gülerek, “Sabah attığım kahveden sonra mı karar verdin buna?” diye sordu. “Yok, denk geldi. Senin gibi birini bulsam başka bir şey istemem.” Feyza, inanmadığını belli eden gözlerle ona yandan bir bakış attı. “Senin sınıf arkadaşlarının içinde böyle minyon, tatlı, akıllı, uslu bir kız yok mu?” diye üsteledi Berkcan.

Feyza çenesini kaşıyarak düşündü. Berkcan’ın tariflerine uygun biri aklına gelmişti ama emin olamadı. Neden emin olamadığını o da bilmiyordu. Berkcan öyle durmadan başka kızlarla gezen biri değildi. Birini sever, çıkarlar, uzun bir birliktelikten sonra genelde

terk edilen taraf olurdu. Gayet kibardı, eli boldu, merhametliydi, çocuk ruhluydu. İyi biriydi.

“Aslında...” diye mırıldandı Feyza.

Berkcan hemen aklındakileri okuyup, “Biri var, değil mi?” diye büyük bir hevesle sordu. Sandalyesini yaklaştırmıştı. Dudaklarında koca bir gülümseme oluşmuştu.

“Eylül diye bir kız var, bizim gözlem grubunda.”

Berkcan daha görmeden, “Olur,” dedi. Hızla başını salladı. “Eylül olur.”

Feyza acıtmayacak şekilde omzuna vurdu. “Daha kızı görmedin.” Telefonunu açıp Eylül’ün profil fotoğrafına girdi. Yüzünün sadece bir tarafı gözüküyordu. Sarı bir ışığın altında çekilmişti, ela gözleri parlıyordu. Kumral saçları, şimdiki halinden daha kısaydı.

Berkcan uzun bir süre ekrana baktı. “Tamamdır,” diye onayladı sonunda. “Tanıştır bizi.”

“Kız dönem birincisi,” dedi Feyza. Dudaklarını büktü. “Sana bakmayabilir.”

“O zaman lise terk olduğumu söyleme.”

“Sence tek sorun lise terk olman mı?”

Berkcan abartıyla gözlerini açtı. “Pardon,” dedi, iftira atılmış gibi bir sesle. “Başka ne gibi bir sorunum varmış? Kumarım mı yoksa uyuşturucum mu var?”

Feyza güldü. “Sadece onlar yok,” derken hâlâ gülüyordu. “Ben Eylül’le konuşacağım ama sakın beni sıkıştırma.”

“Ne zaman seni sıkıştırdım?”

Berkcan: Eylül? 09.00

Berkcan: Eylül’e benden bahsettin mi? 09.10

Feyza: Arada konuşurum, şimdi değil. 09.13

Berkcan: Kaç dakikada bir ara veriyorsunuz? 09.13

Berkcan: Ara olmadı mı? 09.45

Berkcan: Bahsetmedin mi benden? 10.12

Berkcan: *Küçükken kompozisyon yarışmasını kazandığımı da söyle. 10.24*

Berkcan: *Konuştunuz mu Eylül'le? 11.44*

“İçerisi çok sıcak değil mi?” dedi Eylül, formasının yaka kısmını iki parmağıyla çekiştirip kendine doğru hafifçe salladı. “Klima bozulmuş galiba, hemen yapsalar bari.”

“Bildirmişler, akşam birileri yapmaya gelecekmiş.”

“Ay, iyi o zaman, bu sıcakta maskeyle durmak çok zor.”

“Evet,” dedi Feyza, onu onaylar gibi gülümseyerek. Saçlarını arkadan toplayıp, topuz yaparak ense kısmını rahatlattı. Bakışlarını etrafta dolaştırdı, herkesin yüzünde sıcaklığın sebep olduğu bir bunaltı vardı. “Şey, Eylül...” diyerek tekrar arkadaşına döndü. Lafa nereden girmesi gerektiğini bilmediğinden duraksayıp, “Senin sevgilin var mıydı?” diye sordu.

Eylül bir an olduğu yerde kaldı, kaşları çatıldı. “Yok,” derken sesi istemsizce yüksek çıkmıştı. Konuşmasının devamında daha doğal davranmaya çalıştı. “Neden sordun?”

“Bir arkadaşım fotoğrafını gördü, seninle tanışmak istiyor.”

Eylül’ün kaşları biraz daha çatıldı, şaşkınlıkla birlikte koca bir merak hissetti. Aslında derslerine öncelik veriyor, mezun olmadan ilişki yapmayı düşünmüyordu. Eğer ilişki yaparsa derslerine olan ilgisini kaybederdi ve dönem birinciliği elinden kaçardı.

“Kim ki?” diye sordu.

“Berkcan,” dedi Feyza, ardından sanki ismin onda oluşturduğu etkiyi ölçmek ister gibi bakışlarını yüzünde gezdirdi. “Berkcan Tatlı.”

“Ne?” diye sesini yükseltti Eylül. Elini kolunu koyacağı yeri şaşırdı. Birçok bakış abartılı tepkisiyle ona dönmüştü ama Eylül hayatında ilk defa o bakışları değil, başka bir şeyi düşündü: Berkcan Tatlı’nın onunla tanışmak istemesini.

Fotoğrafını da görmüştü, değil mi? Fotoğrafını görüp onu beğendi mi demek oluyordu bu?

Feyza sadece gülümsedi. “Evet.”

Eylül’ün kalbi hızla çarpmaya başladı. Berkcan Tatlı’yı daha önce Feyza’yla olan fotoğraflarından görüp hesabını takip etmeye başlamıştı. Bir milyondan fazla takipçisi vardı. Feyza kadar gündem olmuyor, bilinmiyordu ama yine de sokağa çıksalar bin kişiden biri onu tanırdı. Takipçilerinin büyük kısmı on, on beş yaşlarında erkek çocuklarıydı. Ve kardeşi de onlardan biriydi.

Babası odasını boyadığı için on iki yaşındaki kardeşinin odasında kalırken sesli bir şekilde izlediği oyun videosuna denk gelmişti. Anladığı kadarıyla adam öldürme oyunuydu, elinde silahla gizlice bir yere girmeye çalışıyordu ve pusuya düşmüştü. Sonra ardı ardına küfürler...

Eylül videodaki adamın, Berkcan Tatlı olduğunu hemen fark etmemişti ama fark etseydi de tepkisi değişmezdi.

O gün kardeşine, *bir daha bu adamın videolarını izlemeyeceksin*, diyerek onunla ters düşmüştü. Erkek kardeşi tam bir ergen olduğu için *sen bana karışamazsın, başka bir yerde yat, ben senin ne izlediğine karışıyor muyum hiç*, diye karşılık vermiş, evde küçük çaplı bir arbede yaşanmasına neden olmuştu.

“Ben...” dedi. Konuşmayı unuttu, kardeşine Berkcan Tatlı’yı izlemesini yasaklayıp kendi çıkacak değildi ama... Şimdi alıcı gözle onu düşündüğünde... Hayır, yanında rahat bile edemezdi! Feyza’yla olan arkadaşlığına alışana kadar canı çıkmıştı. Hâlâ daha tam olarak alıştığını söyleyemezdi.

Feyza, “Sadece bir görüşün istersen,” dedi. Basit bir şeymiş gibi söylemişti ama Eylül için hiç de basit bir şey değildi. Şimdi tüm gün düşünecekti. Görüşmeseler, *görüşse miydim acaba*, diye içi içini yiyecekti. *Görüşelim*, dese görüşene kadar *beni beğenecek mi acaba*, diye kafasında kuracaktı.

Hastalar içeri girip, “Kan aldıracaktık,” demeye başladıktan

biraz sonra kıdemli hemşireler geldi. Feyza, Gülnur Hemşire'nin yanına geçip görünmezlik pelerinini taktı, tek kelime etmedi. Artık selam dahi vermiyordu.

“Feyza,” diye ona seslendi Gülnur Hemşire. “Enjektörler azalmış. Gidip bir kutu al.”

Feyza başını salladı. Taktığı maskesini çıkardı, kırmızı çöp kutusuna attı. Hastalar onu tanımasın ve gereksiz bir konuşma başlatmasın diye maske takması zorunluydu. Diğer kızların takmasını isteseler de onlar takmayınca sorun yapmıyorlardı.

Saçındaki tokayı çıkararak parmaklarıyla saçına çekidüzen verdi. Öpüşmelerinden sonra Merthan'la karşılaşmamışlardı. Araya giren hafta sonu boyunca saatleri saymış, bugünü defalarca kez zihninde canlandırmıştı ama şimdi... Şimdi onunla karşılaşmaya çekiniyordu.

Nasıl davranacaktı? Ne diyecekti? Görmezlikten mi gelecekti? Öyleyse ilk onun görmezlikten gelmesi mi daha mantıklıydı?

Enjektörleri almadan önce bahçeye çıktı, zaten onları yarın sabaha kadar idare edecek kadar malzeme vardı. Muhtemelen Gülnur Hemşire yanındaki varlığından rahatsız olmuştu, enjektör bahanesini öne sürerek onu dışarı göndermişti. Rüzgâr saçlarını dağıtınca atkuyruğu yapacakmış gibi tüm saçlarını avcunun içinde topladı. Biraz havanın tadını çıkaracak, öyle içeri girecekti.

Ama Merthan'la karşılaştı.

Arabasından geliyordu, lacivert doktor formasının üzerinde yine aynı tonlarda bir hırka vardı. Saçlarının önü dağılmıştı, bu dağınıklık ona tuhaf bir çekicilik katmıştı. Göz göze geldikleri an Feyza ne yapacağını bilemeyip hızla arkasını döndü. Kesinlikle duygusal bir refleksti. Zihninde canlandırdığı tüm karşılaşmalara verdiği tepkiyi çiğneyen, duygusal bir refleks.

Merthan uzaklaşmasına izin vermeyerek, “Hayırdır?” dedi, sert sesiyle. Durdu Feyza, yavaşça arkasını döndü. Merthan'ın kaşları çatıktı ama dudaklarının kenarında küçük bir gölge vardı. “İste-

diğınızı aldığınız için artık beni görmeczlikten mi geliyorsunuz, *Hemşire Hanım?*”

“Ha- Hayır.” Heyecandan kelimeyi tek seferde söyleyememişti ve bu bir ilkti, kekeleyecek kadar heyecanlandığı hiç olmamıştı. Yutkundu, eliyle hastane binasını gösterdi. “Sadece staja gitmem gerek, o yüzden.”

“Aslında...” dedi Merthan. Dilini arka dişlerinin üzerinde gezdirdi, ellerini cebine koyarak ona yaklaştı. “Stajda olman gerek, staja gitmen değil.”

“Enjektörler azalmıştı, enjektör almak için çıktım.”

Merthan dudaklarını birbirine bastırdı. Feyza’nın gözlerini o hariç her yerde dolaştırması, heyecanlanması, heyecandan kaçmak için fırsat kollaması inanılmaz hoşuna gitti. Etrafa bakıyormuş gibi yaparak sanki gerçekten merak ediyormuş gibi, “Malzeme odasının yerini mi değiştirdiler?” diye sordu. “Haberim yoktu.”

Feyza, en sonunda pes ederek, “Dışarıya sadece biraz hava almak için çıkmıştım,” dedi. “Kaytarmıyorum yani.”

“Bu tam olarak...” dedi Merthan, ona doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdi. Bakışları kısa bir an dudaklarına kayd, daha sonra tekrardan gözlerine çıktı. “Kaytarmak oluyor.”

Feyza dudaklarını birbirine bastırdı, kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. Hızlanan kalbi kaburgalarına çarparken çenesini yukarı kaldırdı. “Benimle uğraşmak çok hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu.

“Çok,” dedi Merthan. Derin bir nefes çekti içine, o sırada telefonu çaldı. Başta hemen bakmadı. Bakışları hâlâ Feyza’daydı. Yüzünde, gözlerinde, dudaklarında... Ortalık yerde onu öpüp tüm hastaneye malzeme vermemek için telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı.

“Evden arıyorlar.”

Feyza başını salladı. “Ben gideyim o zaman,” diyerek uzaklaştı.

Çok değil, sadece bir adım atabildi. Merthan'ın bileğinden tutup, "Bekle," demesiyle durmak zorunda kaldı. "Seninle konuşmam bitmedi."

Yutkunarak başını salladı. Kalbi, bileğinde atıyordu. Vücudunun ihtiyacı olan tüm kan, Merthan'ın tuttuğu yerde toplanmıştı. Merthan çağırıyor yanıtladı.

Poyraz direkt, "Baba," dedi ağlayarak. Babasının sesini duyunca ağlaması daha da şiddetlendi.

"Niye ağlıyorsun, oğlum? Bir şey mi oldu?"

"Baba... Baba, ben dayak yedim."

"Kimden?" Poyraz hıçkırıklarının ve iç çekmelerinin arasında cevap vermeyince Merthan derin bir nefes alarak, "Kimden?" diye yineledi. Sinirlenmişti ama bilerek sesini yumuşak tutmaya çalışıyordu çünkü oğlunun fazlasıyla korktuğuna emindi.

"Okuldan... Kötü bir... Abi."

"Nerene vurdu?"

"Koskama, hani bir keresinde sen sarılmıştın da acımıştı ya. Sen *koska*, demiştin. Tam oraya vurdu, hem de iki kez."

"Kıyamam sana ben," dedi, tüm sevgisiyle. "Çok acıyor mu?"

"Dokununca acıyor. Baba, ne olursun, hemen gel. Ya da ben geleyim mi Ayşe teyzemle? Koskamın fotoğrafını çekeriz."

Merthan gülümseyerek, "Geleceğim ben hemen," dedi. "Gelirken sana acı kesen merhem de getiririm. Süreriz, bir şeyin kalmaz. Fotoğraf çekmemize gerek yok."

Oğlu biraz olsun sakinleşen sesiyle, "Baba," dedi, burnunu çekti. "Pasta yemek de acıyı kesiyormuş."

"Hmm," diye mırıldandı Merthan. Başını çevirip oğluya konuşmasını yüzünde gülümsemeyle dinleyen kadına baktı. Eli hâlâ bileğindeydi. Tutuşunu parmaklarına doğru indirdi, parmaklarını okşadı. "Gelirken alırım o zaman."

“Biz de abiyi döver miyiz baba? Hem Miraç amcam da gelir.”

“Ben tek başına dövenmez miyim?” diye sordu Merthan, sanki dövecekmiş gibi. “Niye Miraç amcanı çağırıyoruz?”

“Baba, sen o abiyi bilmiyorsun,” diye abartılı bir tepki verdi Poyraz. Ağlamaktan sesi çatallaşmıştı. “Kaç tane arkadaşı var, neredeyse tüm okulla arkadaş. Belki müdür de onun arkadaşısıdır. Müdür senden bile yaşlı.”

“Tamam, oğlum, gelince konuşalım biz bunu.”

“Seni seviyorum, baba. Hemen gel.”

“Ben de seni seviyorum, oğlum,” dedi ve telefonu kapadı Merthan. Oğlu her telefon konuşmalarının sonunda onu sevdiğini söylüyordu, bazen gece yatmadan önce de söylediği oluyordu. Sabah onu uyandırırsa sıkı sıkı sarılıyordu. Eve geldiğinde kapıda karşılıyordu, yine sarılıyordu, alakasız yerlerde sevgisini gösteriyordu. Oğlunun her özelliğini ayrı seviyordu. Ama en sevdiği ona her zaman sevgisini göstermeseydi.

Telefonu cebine koyduğunda Feyza, “Oğlun kavga mı etmiş?” diye sordu. Sesinde ince bir merak vardı.

“Daha çok dayak yemiş,” dedi Merthan.

“İyi mi peki?”

“Ağlıyordu. İlk dayağı. Pasta istedi, kutlayacağız herhalde.”

Güldü Feyza. Gülmek istemezdi ama engelleyemiyordu. Bu ona karşı en uzun gülüşü olabilirdi. Ama bir an çok komik geldi. “Neden kavga ettiğini söyledi mi?” diye sordu, hâlâ gülerken.

Merthan *hayır*, der gibi başını hafifçe geriye attı, dudaklarının kıyısında beliren gülümsemeye telefonunu uzattı. “Numaranı kaydet,” dedi. “Öğrenince sana yazarım.”

Feyza dudaklarını birbirine bastırdı. Numarasını girdi. Ad kısmına gelince, duraksayıp bakışlarını kaldırdı. Cilveli bir şekilde, “Ne diye kaydedeyim?” diye sordu.

“Feyza Soysal yaz.” Feyza içten içe kızdı ama bunun yüzüne yansımaya izin vermedi. Feyza Soysal, fazla resmiydi. Kaç tane

Feyza vardı rehberinde? Direkt Feyza yazsa diğerleriyle karışır mıydı? “Aslında...” dedi Merthan. Dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç saniye sesiz kaldı. “Çıkışta sana kahve ısmarlayacaktım.”

Feyza az önce telefonunda onu adı ve soyadıyla kaydetmesine sinirlenmemiş gibi genişçe gülümsedi. Tek omzunu *bir şey olmaz*, der gibi silkti. “Başka zaman içeriz, birlikte kahveyi,” dedi.

Gülümsedi Merthan. Aynı onun gibi, “Başka zaman içelim,” dedi. “Birlikte kahveyi.”

Merthan, Poyraz’ın işaret ettiği yere, kaburgalarının hemen altındaki hafif kızarıklığa dikkatle bakarken, elini usulca o bölgeye koyup dairesel hareketlerle ovuşturdu. “Acımıyor, değil mi?” diye sordu.

Poyraz anca sakinleşebilmişti. Başını geriye doğru atıp, “Yok,” dedi. Babası elini gezdirdiği yerleri öpünce, kıkırdayarak iki büküm oldu.

“Acımaz çünkü benim oğlum çok güçlü.”

Poyraz *maalesef*, dercesine dudaklarını birbirine bastırdı. Babasına bunu söylemeliydi. O güçlü değildi. “Valla değilim, baba,” dedi, üzgün bir sesle. “Abi bana bir tane vurdu.” Bir elini yumruk yaparak babasına ona vuran kişinin taklidini yaptı. “Ben yere yapıştım.”

Merthan dişlerini sıktı. Zoraki, yapay bir gülümsemeyle oğlunun yanağını sevdi. Poyraz’ın gittiği okulda, birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar öğrenciler vardı. Abi dediği kişi, en fazla on yaşında olabilirdi.

Daha altı yaşına girmemiş oğlu için on yaş büyük bir yaş olabilirdi, korkabilirdi ama ikisi de küçüktü. Oğluna vurduğu gibi kalkıp ona vuramazdı.

“Niye vurdu sana o çocuk?” diye sordu.

“Anlamadım ki,” diye omuzlarını silkti Poyraz. “Ben kendi kendime, hani bir şarkı var ya, onu söylüyordum.” Ritim tutarak

dayak yemesine neden olduğu şarkıyı bu kez de babasına söyledi Poyraz. Söylerken de bir yandan başını sallıyor, kendi ritmine ayak uyduruyordu. “Mini mini birler, çalışkan ikiler, tembel üçler, dayak yiyen dörtler.”

“Çocuk yoksa dördüncü sınıfa mı gidiyor?”

“Oha, nasıl bildin, baba? Sen gerçekten zekisin.”

Merthan parmaklarıyla Poyraz’ın uzayan saçlarını yana doğru yatırırken, “Bir daha bu şarkıyı söylemeni istemiyorum,” dedi. Göğsündeki çok hafif kızaran yeri öptü. “Yarın da okula seni ben bırakırım, o çocukla konuşurum. *Sen benim oğlumun koskasına nasıl vurabilirsin*, diye sorarım.”

Poyraz korkuyla, “Yaa,” dedi. “Ya sana söyledim diye beni daha çok döverse?”

“O zaman onun koskasını...” dedi Merthan, oğlunun kaburgalarına parmağının ucuyla dokundu. “Anestezi uygulamadan sökerim.”

Poyraz gülerek babasına baktı, daha sonra da tekrar yüzünü asıp yalandan, “Ah,” dedi. Yana doğru eğildi. Bedeninden bir yeri tuttu. Bilerek sesini acıklı hale getirip babasının vicdanına oynadı. “Bugün bir saat daha video izlesem olur mu? Hiçbir şey yapmayınca acıyor.”

Merthan tabii ki de oğlunun canının acımadığını biliyordu ama inanmış gibi yaparak izin verdi. Bir şey istemesini iyi biliyordu. *Tatlı tatlı*. Ya da bilmiyordu, sadece oğluna kıyamıyordu. Kendi oğlu diye tatlı geliyor ve izin veriyordu.

Poyraz tabletinden oyun videosu izlerken o da telefonunu cebinden çıkardı. Normalde mesajlaşmayı sevmezdi, doğru dürüst kimseyle mesajlaşmazdı da ama telefonunu cebinden çıkardığında nedensiz keyiflenmişti.

Merthan Özkan: *Kavga sebebi önemsiz bir şeymiş, benimki kaşınmış.*

Feyza Soysal: *Şimdi nasıl peki?*

Merthan Özkan: *İyi.*

Parmaklarını ekrandan bir süre uzak tutup öylece baktı.

Merthan Özkan: *Bugün ne yaptın? Kan almayı başarabildin mi?*

Feyza Soysal: *Hayır.*

Feyza Soysal: *Hem kan almak istemiyorum artık. Görüldüğü kadar eğlenceli değilmiş.*

Merthan Özkan: *Üzerime alınmalı mıyım?*

Feyza Soysal: *Bana bir sürü hata saydın.*

Merthan Özkan: *Aferin de dedim.*

Hatta ne kadar takdir ettiğimi seni öperek de gösterdiğimi düşünüyorum.

Feyza Soysal: *Güzel kan aldığım için öptün beni yani?*

Merthan Özkan: *Ne yapayım, dayanamadım. Öyle güzel kan aldın ki ne kadar takdir etsem az. Neredesin? Gelsem mi yanına?*

Feyza Soysal: *Yeterince takdir ettin beni. Güzel kan aldığımıza ikna oldum. Evdeyim, gelme.*

Merthan Özkan: *Kızgın mısın sen bana?*

Feyza Soysal: *Neden olayım?*

Merthan Özkan: *Bence de olma, uslu uslu evimde oturuyorum.*

Merthan Özkan: *Neyse. Bu kadar radyasyon aldığımız yeter. Sonra görüşürüz.*

Merthan, boş zamanını yakalayan hastasının sorularını cevaplarlarken Feyza'yı arkadaşlarıyla birlikte koridorun başında gördü. Önünde yürüyen arkadaşı görüşünü tamamen kapatmıştı. Bir adım... İki, üç... Üçüncü adımda kız sola doğru kaydı ve göz göze geldiler. Aralarındaki metrelerce mesafe, bakışmalarının altında anlamsızlaştı. Koridor kalabalıktı ama o an sanki ikisinden başka kimse yoktu.

Merthan'ın konuştuğu hasta, bu ani sessizliği ve dudaklarında beliren gülümsemenin nedenini merak edip omzunun üzerinden başını çevirdi. "O zaman..." dedi. "Ben ilaçlarım bitince tekrar randevu alayım."

Merthan ilgisini bir anlığına hastasına kaydırды, alışkanlıktan gelen bir baş sallamayla, "Öyle yap," dedi. Ardından yanından geçip gitmekte olan Feyza'nın kolundan nazikçe tuttu. Dokunuşunda hiçbir sertlik yoktu, öyle ki acıtmamaya özen gösterdiği için Feyza'nın attığı adımla birlikte onun da yarım adım geriye gitmesi gerekti.

"Seni bekliyordum," dedi. Feyza'nın durmasıyla elini kolundan çekti. Diğer kızlar kısa bir duraksamanın ardından Feyza'yı arkalarında bırakarak kendi aralarında hararetli *kesin sevgililer* konulu dedikodu başlattı. *Gördünüz, değil mi? Nasıl da heyecanlandı ama. Merthan Özkan da boş gibi durmuyor. Herkesin önünde seni bekliyordum, dedi.*

Feyza gülümsedi, farkında olmadan onun az önce kolundan tuttuğu yere elini götürdü. “Hmm,” diye mırıldandı.

“Yemeği dışarıda yiyelim mi? Birlikte.”

Yüzündeki gülümseme büyüdü. Bugün, kan alma birimindeki gözlemlerinin son günüydü. Bu yüzden günler önce kararlaştırdıkları gibi herkes evden bir şey hazırlayarak gelmişti. Bahçedeki çardakta gözlemde birlikte oldukları hemşirelerle -buna maalesef Gülnur Hemşire de dahildi- mini bir kutlama yapacaklardı. Feyza zaten Gülnur Hemşire’den dolayı pek hevesli değildi ve şimdi Merthan’ın teklifinden sonra hiç hevesi kalmamıştı.

Önüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken ondan güzel bir şeyler duyma amacıyla, “Neden?” diye sordu.

Merthan omuz silkti ve sanki tek sebebi gerçekten buymuş gibi, “Yemekhanede yoğurt yok,” dedi.

Feyza’nın yüzündeki samimi gülümseme soğudu, yapay bir hale geldi. Yaptığı eylemlerden sonra bir şeyleri bahane etmesi onu artık kırmaya başlamıştı. Aslında daha çok, günün birinde *sen beni yanlış anladın*, demesinden korkuyordu.

“Bugün kızlarla planımız var,” dedi ruhsuz bir sesle. Doğruyu söylemişti ama söylemeden önceki duraksamaları, doğru söylemediğini hissettirdi.

“Bu plan...” dedi Merthan, emin olmak için bakışlarını yüzünde gezdirdi. “Seni yemeğe çıkarmak istedikten sonra mı oluştu yoksa daha öncesinde mi?”

“Yemekhanede yoğurt olmadığını öğrendiğimde oluştu.”

Merthan kaşlarını çatarak, “Bir sorun mu var?” dedi. “Anladım.”

Feyza, “Sorun yok,” diye geçiştirdi. Sesi, ilk karşılaştıkları gibi canlı değildi. Yüzündeki gülümseme silinmişti. Bir sorun vardı, belliydi ama Merthan ne olduğunu anlamamıştı. Yoğurt aralarında bir şakaya dönüştüğünden ve Feyza’nın da bu zamana kadar hoşuna gittiğinden, sorun olabileceğini hiç düşünmemişti.

Feyza kızların peşinden bahçeye çıktı. Birlikte çardaktaki masayı hazırladılar. Eylül ve Elif, yurttaki kaldıkları için içecek almıştı. Tabak çanak ve gencler olarak market alışverişiyle Feyza ilgilenmişti. Normalde içecekleri de alacaktı, kızlara öğrenci halleriyle para harcatmak istemiyordu ama herkes bir şey hazırlayacakken onların eli boş gelmesi kötü hissetmelerine neden olur diye *içecekleri biz alalım*, dediklerinde sessiz kalmıştı.

Ve bu da yurttaki yeni bir dedikodu başlatmıştı.

Feyza Soysal, yaptığı reklamlardan milyonlar kazanırken içecek parasını devlet yurdunda okuyan öğrencilere ödetecek kadar cimri.

Gözlemledikleri hemşireler geldiğinde kutlamaya başlamadan önce birlikte fotoğraf çekildiler. Herkes bulduğu bir yere oturdu, sevdiği yemekleri tabağına doldurdu. Kutlamadan ziyade altın günü gibiydi. Pasta kesmişler, yemek yemişlerdi. Feyza en son böyle bir ortamı on dört yaşında, yerli malı haftasında görmüştü.

Bu iki yıl içindeki katıldığı kutlamalara göre daha az gürültülü, daha fazla yemekli ve alkolsüzdü. Plastik bardak, plastik tabak, plastik çatal samimi hissettiriyordu.

Sabah başının ağrısıyla ve berbat alkol kokusuyla kalkmayacağını biliyordu. Midesi bulanmıyordu. Kameralar onu çekmiyordu, iki ay önce bir kez kameralarda yan yana geldiği oyuncunun yeni ilişkisi hakkında soru sormuyorlardı.

Özne o değildi. Herkes kısırı kimin yaptığını merak ediyordu.

Feyza çok bir şey yemedi hatta neredeyse hiç yiyemedi. Hakını, Merthan için hazırladığı tabakla doldurdu. Kendi yaptığı ıspanaklı börekten de koydu. Beğenip beğenmeyeceğinden emin değildi. Emin olduğu tek şey vardı, o da börek yapmasına şaşıracağıydı.

Öğle arası bitmeden hazırladığı tabağı odasındaki masaya bıraktı. Akşam çıkışa kadar Gülnur Hemşire'nin yanında durdu, birkaç malzeme getir götürü yaptı. Gülnur Hemşire son gün diye biraz da olsa iyi niyetli davrandı, suratını o kadar asmadı. Ya da

belki iyi niyetten ziyade burada son günü diye sevinçliydi, onun varlığına katlanabiliyordu.

Akşam çıkışta soyunma odasına giderek üzerini değiştirdi. Gün bitmişti. Şimdi Merthan'ı tekrar görmek için önünde üç gün vardı: Cuma, cumartesi, pazar.

Keyifsizce yanaklarını şişirdi. İşten çıkıp eve gidiyor diye mutsuz olan tek kişi olabilirdi. Döner kapıdan çıktığında soğuk direkt yüzüne vurdu. Kollarını bedenine sararak hacmini küçülttü. Sabahları yaz, akşamları kış havası vardı. İçinde ince bordo bir bluz, altına paçaları bol kot pantolon giymişti.

Çantasından anahtarını çıkarırken rüzgâr saçını önüne getirdi. Anahtarını alıp arabasını açmak için başını kaldırdığında onu gördü. Kalçası arabanın kaputuna yaslıydı, iki eli de pantolonunun cebindeydi ve doğrudan ona bakıyordu.

Nefesi sıklaştı.

Gün bitmemişti.

Yüzündeki gülümsemeyi saklama gereği duymadan -duysa da pek saklayabileceğini sanmıyordu- yanına yürüdü. Kalbi küt küt atıyor, göğsünü parçalıyordu.

“Öğlen arası...” dedi Merthan. Elini cebinden çıkardı, duruşunu dikleştirip bir iki adım da o yaklaştı. “Yanlış bir şey mi dedim?”

“Hayır.”

“O zaman bana neden soğuk yaptığını öğrenebilir miyim?”

“Yemek teklifini reddetmemden mi bahsediyorsun? Gözlemde son günümüz diye kızlarla bahçe-”

“Feyza,” diye sözünü kesti Merthan. Kaşları çatılmıştı ama öfkeli değil, daha çok ciddi gözüküyordu. “Bana soğuk yaptın.” Bakışlarını yüzünde gezdirdi. “Neden?”

Feyza dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kaçırdı. Soğuk yapmıştı, evet. Aralarındaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Merthan'ın onu hayatında nereye koyduğundan, koymak istediğinden emin değildi.

Derin bir nefes aldı, bakışları arabasının üzerindeyken, ona bakarak söylemeye utanmıştı. “Biz neyiz?” diye sordu. Göğsünden koca bir yükün kalktığını hissedince bu sefer başını kaldırdı. Doğrudan gözlerine baktı. “Numaramı almak için oğlunu bahane ediyorsun. Yemeğe çıkmak istiyorsun ama *yemekhanede yoğurt yok*, diyorsun. Öpüşüyoruz, *kahve içeceğim*, diyorsun. Öyle bir şey ki...” Sonuna doğru sesi titredi. “Sanki çay içmek istesem benimle gelmeyeceksin.”

Merthan’ın ifadesi yumuşamadan önce kaşları daha fazla çatıldı. Onun yüzüne esen saçlarını omzunun arkasına atarken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Zihnine daha önce nerede okuduğunu hatırlamadığı bir söz düştü. “Çayın...” derken parmaklarının tersi yanağında dolaştı. “Kalabalıkla arası iyidir, muhabbeti kuvvetlidir.” Yüzündeki gülümseme büyüdü. “Oysa *kahve* ya yalnızlık ister ya da *sevgili*.”

Feyza, ellerini arkasında birleştirdi ve parmak uçlarında ona doğru yükselirken, “Hmm,” diye mırıldandı.

“Hmm,” dedi Merthan onun gibi. Aralarındaki daracık boşluğu da attığı yarım adımla kapadı. “Sevgiliyiz yani.”

“Anladım.”

“O gün oğlumun kavgası olmasaydı da numaranı alacaktım. Kahve içmeseydin de muhtemelen seni öpecektim. Ve bugün, Allah aşkına...” Güldü. “Yemekhanede yoğurt olup olmadığını bile bilmiyordum.” Feyza da güldü, sadece komik olduğundan değil di gülüşü. Mutluluktandı. “Sadece yemeğe çıkarmak istemiştin seni. Hafta sonu, Poyraz’a sözüm var, şehir dışında olacağız ve seni uzun bir süre göremeyeceğim.”

“Üç gün,” dedi Feyza, sanki yeterince uzun değilmiş gibi.

Merthan başını sallayıp, “Üç gün,” dedi, yeterince uzunmuş gibi.

Kimyasının değişmesinden, onun aklını karıştırmasından endişelendiği zamanlarda, yani ondan kaçtığı zamanlarda, sanki tüm

haftada iki gün vardı: Pazartesi ve perşembe. Gözünü açıp kapıyordu, pazartesi. Gözünü açıp kapıyordu, perşembe.

Onun gözlemde olduğu günlerdi bunlar. Şimdi tam tersi. Zaman bir türlü geçmiyordu.

Feyza ne yapacağını bilemediğinden yumruk yaptığı elini açarak işaretparmağıyla hafiften göğsüne dokundu, bakışları işaretlediği yerdeyken alçak ama onun net duyabileceği bir sesle, “Sen çıkmıyorsun galiba?” diye sordu.

Merthan bakışlarını önce onun parmak ucuyla dokunduğu yere indirdi, sonra dudaklarına, daha sonra gözlerine...

“Kontrol etmem gereken birkaç hasta var.” Feyza’nın bedeninin yanına indirdiği elinden tuttu. “Seni görmek için aşağı indim.”

“Yaa...”

“Ve şimdi...” dedi Merthan. “Seni öpmek istiyorum.” Yüzüne yakınlaştı, nefesleri birbirine dolandı. “Kahve içip içmemen önemli değil.”

Feyza istemsiz bir şekilde dudaklarının içini ısırdı, birkaç kişi yanlarından geçince konuyu değiştirdi. “Masana tabak bırakmıştım, gördün mü?”

“Yok, öğleden sonra vizitedeydim. Ne tabağı?”

“Kan alma birimindeki son günümüzdü ya, kutlama yaptık dışarıda. Herkes evden bir şey hazırlayıp getirdi. Ben de seveceğini düşündüğüm şeylerden sana ayırdım.”

Kaşlarını havalandırdı Merthan. “Sen bir şey hazırladın mı?” diye sordu.

“Evet, ıspanaklı börek yaptım. Ama galiba güzel olmadı çünkü her şey bitti, sadece börek kaldı.” Ses tonu öylesine masum ve tatlı çıkmıştı ki Merthan ister istemez gülümsedi.

“O zaman...” Yanağını sevdi. “Onlar ağzının tadını bilmiyor, ben yerim hepsini.”

“Hoşuna gitmezse yeme, ben alınmam öyle şeylere. Önemsemem yani. Sadece gece yatağıma gittiğimde ağlarım falan.”

Güldü Merthan, çenesiyle arabasını işaret etti. “Arabana binse-ne,” dedi. “Hava soğuk.” Tuttuğu eliyle onu arabasına yönlendirdi, kapısını açtı. Feyza arabaya bindiğinde bir saniye olsun vakit kaybetmeden, eğilerek dudaklarını birleştirdi. Daha fazla dayanamamıştı. O bu kadar güzel görünüyorken, tatlı tatlı konuşup, içini critiyorken dayanması imkânsızdı.

Soluksuz kalana kadar öptü onu. Baştan sona istekliydi. Sertti. “Seni...” dedi. Dudaklarının arasında, nefes alıp verdikçe birbirlerine degecek kadar az bir boşluk bıraktı. “Öpmek istediğimi söylemiştim.” Burnunu yanağına sürttü. “Bundan sonra canını sıkan bir şey olursa...” Tekrar öptü. “Hoşlanmadığın bir şey... Direkt söyle.”

Başını salladı Feyza, şu an ne dese başını sallardı. Kelimeleri kullanmayı unutmuştu, sesini bulabileceğinden bile şüpheliydi. Kulaklarında kalbinin sesi yankılanıyordu. Midesi sıkışıyor, göğsü hızla yükselip alçalıyordu.

“Tamam mı?”

“Tamam.”

“İyi o zaman,” diyerek dudaklarının üzerine küçük bir öpücük kondurdu. “Anlaştık.”

“Anlaştık.”

Merthan, “Şu uysal hallerin...” dedi doğrulup. Eli arabanın kapısının üst kısmındaydı, koluyla bahçede gezenlerin Feyza’yı görüş açılarını kapatıyordu. “Hoşuma gitti.”

“Aslında pek uysal değilimdir.”

“Neyse ki...” diyerek gülümsedi. “Tırnaklarını çıkarman da hoşuma gidiyor.” Feyza gülümserken Merthan bir kez daha öptü onu, bu sefer daha uzundu. Ayrıldığında, “Hadi git,” dedi, yumuşak bir sesle. “Hastalarım ile ilgilenmem lazım.”

Feyza başını sallayıp, “Tamam,” dedi. Dudaklarını yaladı. “Gidiyorum.”

“Eve gidince mesaj at.”

Feyza yüzünü ekşitti. Merthan'ın tuttuğu kapiya uzandı ve kapiyı kapamadan önce, "Hayır," dedi. Dudaklarında hâlâ gülümsemenin izleri duruyordu. "Radyasyon kapmanı istemem."

Miraç kafeteryaya girerken, kredi çekip araba aldığı için bir kez daha küfretti. Mükemmel bir arabaya sahipti. Her hafta evin önünde bir saat kadar arabasını yıkıyor, siliyor, kuruluyordu. Kendinden çok onun bakımını yapıyordu. Galerisinde yüzlerce fotoğrafı vardı. Bazen sadece öylece baksa bile gönlü açılıyordu. Ama çektiği kredinin Allah belasını versindi. Hiç sonu gelmeyecek, sanki ölene kadar arabasının taksitlerini ödeyecekti.

Kafeteryadan iki tost, bir çay aldı. Cam kenarındaki masaların birine oturdu. Kafeterya buram buram kahve kokuyordu. Çayını yudumlarken güldü. Merthan'ın kahve diyeti bir haftalık tatilinde bile aklından çıkmamıştı.

Kaç yıllık arkadaşının ilk defa bir konuda zorlandığını görmek fena halde keyifliydi. Öyle ki annesine bile anlatmıştı olayı. Annesi, Merthan'ın Feyza'dan uzak durmasını epey akıllıca bulmuş, hak vermiş, *akıllı adam*, diye tebrik etmişti. Yetmemiş, *ben buradan ona bir kız bulayım, Poyraz'ım da anne sevgisinden eksik kalmasın*, diyerek çöpçatanlığa soyunmuştu. Tabii sonrasında tüm oklar ona dönmüştü.

Merthan'ın çocuğu, ikinci evlilik yapmasının yakın olması ve onun daha hiç evlenmemiş, evliliğe yaklaşmamış olması annesinin gözünde büyüdü. *Şu kızla tanış, bunu ayarlayayım sana, doktormuş, bu kız sarışın, seversin*, diyerek tüm tatil boyunca ona birini ayarlamaya çalışmıştı.

Annesinin *evlen artık* baskısı yeni değildi, mezun olduktan hemen sonra başlamıştı. O zamanlar sivri bir dille evlilik düşünmediğini söylüyordu fakat artık evliliğe karşı otuzundan önceki yaşları gibi uzak değildi. O da evlenmek istiyordu, sadece doğru kadını bulamamıştı.

Doğru, sarışın kadını...

Hastalarını erken bitirip öğle arasına yarım saat önce çıktı. Çıkar çıkmaz da soluğu aşk hayatını yakından takip ettiği arkadaşının odasında aldı. Sekreteri masasında değildi. Kapıyı hastası olma ihtimaline karşılık çalıp içeri girdi.

Merthan masasındaydı ve tüm dikkatiyle bilgisayarına bakıyordu. Ve oda, ayırt edilecek bir şekilde *kahve* kokuyordu.

Kahve diyeti?

Miraç kaşlarını havalandırdı, dudaklarında bir gülümseme oluştu. Ona ne oluyorsa garip bir şekilde heyecanlanmıştı. “Kahve kokusu alıyorum?” dedi sorarcasına.

Merthan bilgisayarının yanındaki kupayı aldı, hiç acele etmeden dudaklarına götürdü, kahvesinden bir yudum içti. “Çünkü içiyorum,” dedi.

Miraç’ın ağzı sonuna kadar açıldı. İstemsiz bir şekilde eliyle dudaklarının üzerine kapadı. Arıların yarım kilo bal yapmak için iki milyon çiçekten bitki özü toplamak zorunda olduğunu öğrendiğinde daha az şaşırmıştı.

Merthan’ın o forslu, o sarsılmaz dirayeti çiğnenmiş miydi yani? Feyza’yla aralarında bir şey mi olmuştu? Ya da tam tersi olmamıştı. Olma gibi bir ihtimalleri kalmamıştı ve bu yüzden kahve içip içmemeyi önemsemiyordu.

“Açılışı Feyza’yla mı yaptın yoksa?”

“Feyza’yla birlikte kahve içemedik ama...” dedi, gülümserken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Cümlesinin devamını bilerek geciktirdi. “Daha iyisini yaptık.”

“Yuh!” diye neredeyse bağırdı Miraç. “Yuh! Hani olmazdı lan sizden?”

“*Bir dene*, diyen sen değil miydin?”

Güldü Miraç. Eli hâlâ dudaklarının üzerindeydi. Merthan’ın o dedi diye kahve diyetini bozmadığını biliyordu. Hatta iddiasına vardı, bir gram olsun etkisi bile olmamıştı.

Feyza, Merthan'ın direncini kırmıştı. Merthan ona karşı gelememişti. Yılın olayıydı.

“Şimdi sen sölenterlerden mi oldun?” diye dalga geçti onunla. “Yok yok.” Başını geriye attı. “Sölenterlerin babası oldun, belki büyüyünce amip falan olursun.”

Merthan önüne gelen ilk kalemi Miraç'ın göğsüne doğru fırlatarak dişlerinin arasından, “Senin aort damarını...” diye tıslar gibi konuştu. “Gevşeklik etme.” Arkadaşını biraz olsun tanıyorsa ölene kadar bunun dalgasını geçeceğine emindi. Yüzündeki gülümseme en açık ispatıydı. İradesine ilk defa yenik düşmesinin gerginliği üzerindeydi, bu konuda pek şaka kaldırabilir miydi emin değildi. “Sen ne yaptın?” diye sorarak konuyu kendinden uzaklaştırdı. “Nasıl geçti tatilin?”

Miraç'm yüzündeki gülümseme hızla silindi. “Tatil mi? Kaç yaşında doktor adamım, babam sera yaptırmak için köye çağırıyor.”

Gülme sırası Merthan'a geçti. “Yapabildin mi bari?”

“Oğlum, ben ne anlarım sera yapmaktan?” dedi abartıyla. “Babam emekli olunca bunalıma mı girdi, ne yaptıysa tüm hafta boyunca benimle uğraştı. Yok sera yapamayan doktor mu olurmuş, yok ben nasıl doktor olmuşum, bir de okul okumuşum o kadar. Gidene kadar sera yapamadım diye laf söyledi. Adam tuttum sera-sı için. Bu sefer de *rezil ettin beni köye*, diyor.”

“Seranın neyini yapamadın, oğlum?”

Gözlerini baydı Miraç. Bu sefer de, “Senin haberleri görmüşler,” diye konuyu o değiştirdi. “Feyza'yla çıkan sevgililik haberlerini. *Merthan'ın bile başı bağlandı, bir sen bağlayamadın*, diyorlar.”

“*Ben Merthan'a salça oluyorum, yeterli geliyor*, deseydin.”

Miraç gülerken kapı çaldı, ikisinin de bakışları kapıya kaydı. Feyza kapıyı araladı ama içeride Merthan harici biri olduğunu görünce duraksadı. *Gir*, demesini beklemeden direkt kapıyı açtığı için, “Affedersin,” dedi. Adım atmadı, eli kapının kolunda dur-

du. Tüm kanının yanaklarında toplandığını hissediyordu. Esmer teni, kızarmasını gizlemekte iyiydi ama ifadesi çekingenliğini belli ediyordu. Normalde böyle değildi. Gerçekten. Merthan'ın olduğu yerlerde farklı hissediyordu. Özellikle onunla aralarında bir şeyler olmaya başladığından beri.

Merthan onu gördüğünde ayağa kalkıp, “Gel içeri,” dedi. Ona doğru yaklaştı. Aynı zamanda arkadaşına da kapıyı gösterdi. “Miraç da gidiyordu zaten.”

“Öyle miydi?”

“Öyleydi, hadi.”

Miraç, Merthan'ı pas geçip Feyza'ya döndü. “Bu üçüncü karşılaşmamız,” dedi. Feyza saymamıştı ama karşılaşmalarını hatırlıyordu. Asansörde karşılaşmışlardı, Merthan öğle arası ona karşı ilgili tavrından sonra o hiç yokmuş gibi davranmıştı. İkincisinde de üzerine sıcak çay dökmüştü. Sonra Merthan onunla ilgilenmişti, neredeyse o gün öpüşeceklerdi.

“Bir dahakine...” dedi Miraç, bakışlarını Merthan'a çevirip yarım ağız gülümsedi. “Oturup hep birlikte *kahve* içeriz, değil mi?”

“Sevinirim,” dedi Feyza, kibar bir gülümsemeyle. Miraç daha fazla yanlarında kalmadı, zaten Feyza'nın odaya girmesiyle Merthan'la ikisi arasında başlayan bakışma, kendisini fazlalık gibi hissettirmişti. Bir de akıllı arkadaşı *bizden olmaz*, diyordu. Aralarındaki çekim, hastane sınırlarını aşmıştı.

Yemekhaneye giderken cebinden telefonunu çıkardı. Son gelişmeleri annesine anlattı. Annesinin ilk tepkisi *eyvah eyvah*, demek olmuştu. Hatta konuşmalarının devamında da birkaç kez sanki evi yanmış gibi *eyvah*, demişti. Merthan'a köyden gül gibi bir kız bulmuş, televizyondakilerle evlilik olmazmış, ne yapacakmış o kızı, yemek yapmasını bile bilmezmiş...

Annesi şaşırarak sanmıştı ama annesi şaşırmaktan çok endişelenmişti. Merthan'ın keyfini sürdüğü ilişkisi yüzünden bir de azar yemişti. *Sen akıl vermedin mi? Annem böyle böyle söylüyor, demedin*

mi? Arkadaşın oğlum o senin, Poyraz'ıma yazık değil mi? Evlenebileceği birileriyle görüşsün artık, o kızla evlenilmez ki. Nihayet telefonu kapadığında annesiyle bir daha dedikodu yapmama kararı almıştı. En azından Merthan'ın ilişkisi hakkında.

Feyza, Miraç çıktığında kapıyı kapadı. Birkaç saniye elleri kapı kolunun üzerinde kaldı. Kalp atışları hızlandı, yüzünde gülümseme oluştu. “Sen odana gelmemi isteyince...” diyerek ona yaklaştı. “Yalnızsın sandım.”

Merthan elinden tutup onu kendisine çekti. Masanın kenarına oturmasını sağladı. “Yalnızdım,” dedi dudaklarından öpücük çalarken. Elleri rahat durmadı, formasının üstünden bel oynattı. Okşadı. Dudakları çok kısa anlığına ayrıldığında Feyza'nın telefonu çaldı.

Bir süre telefona bakmadı Feyza. Sonrasında dudaklarını yaladı, cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı.

Ferhat amca.

Arayan kişiyi Merthan da gördü. Eğer hastaneye adım attığı an Ferhat Aydoğan'dan torpilli iddiası dönmeseydi, arayanın gerçekten amcası olduğunu düşünebilirdi. Arayan kişinin, Ferhat Aydoğan olduğunu anlamazdı ve gerilmezdi.

Feyza başını kaldırıp ona baktı. “Açsam senin için sorun olur mu?” diye sordu. Kibarlığından sorduğu bir soruydu. Merthan da bunun farkındaydı, başparmağı her an aramayı kabul edecekmiş gibi ekranın üzerindeydi.

Merthan belindeki elini yavaşça biraz daha yukarı çıkardı. “Açmasan?” dedi.

Feyza gülümsemesini büyütmek için dudaklarını ısırды. “Açmayayım,” dedi, her harfi ayrı uzatarak. Tatlıydı. Gerçek anlamda tatlıydı. Merthan'ın az önce arayan isme olan tüm nefretini, tek bakışıyla halının altına süpürmüştü. Burnunu yanağının kenarına sürttü.

“Seninle ne yapacağım ben?” diye sordu, bilinçsizce. “Bu tatlı-

lıgınla.” Parmaklarının tersiyle yanaklarını okşadı. “Güzelliğinle.” Bakışları kesişti. “Gözlerinle...”

“Bilmem,” diye şımarıkça omuz silkti Feyza.

Güldü Merthan. Karşısındaki kadın hâlâ tatlıydı ve bu hali gözünce inanılmaz çekici geliyordu. “Acilde ilk günün nasıldı?” diye sordu. Sağ eliyle, onun sol elini tuttu. Parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

Feyza başını onun omzuna bayılıyormuş gibi gömdü. “Yorucu, o kadar çok hasta geliyor ki... Malzemelerin yerini öğrenmemizi istediler, tüm ayak işlerini bize yaptıracaklar muhtemelen.”

“Muhtemelen.”

“Gözlem yaparken bile böyleyse...” diyerek başını omzundan kaldırdı. “Bir de doktor olmak istiyordum. Aptal olmam bir işe yaramış, doktorluk hiç yapamazmışım.”

Kaşlarını çattı Merthan. “Aptal olman mı?” diye sordu, sesinde hafif alay ve o alayda gizli bir öfke vardı. “Nereden çıkardın böyle saçma bir şeyi?”

“Nereden mi çıkardım? Dört sene çalışıp tıp kazanamadım ben, Merthan. Ve öyle normal çalışmadım. Gerçekten çalıştım. Çok çalıştım.”

Tıp okumamayı artık sorun olarak görmüyordu ama tüm emeklerine rağmen tıp kazanamamayı hâlâ sorun olarak görüyordu.

“Tarih, akademik alanda başarısız olup dünyayı değiştirenlerle dolu, Feyza. Girdiğin yüz yirmi soruluk sınavla mı ölçüyorsun zekânı?” Feyza sessiz kaldı. Sınav hakkında konuşmayı sevmiyordu. “Üstelik eğer dediğin gibi aptal olsaydın, beni etkileyemezdin.”

İkisi de aynı anda gülümsedi.

“Beni iyi hissettirmek için böyle diyorsun.”

“Hayır, ciddiylim,” dedi Merthan. Ciddi olduğunu daha çok belli etmek için kaşlarını çattı. “Kaç kez alt ettin beni?” Gülümse-di. “Yedi? Sekiz?”

Feyza bakışlarını kaçırdı.

Annesinin *bu kez de mi yapamayacaksın*, diyen sesi kulaklarına baskı yapıyordu. *Neden olmuyor? Neyi becermiyorsun? O kadar dershaneye gönderdik seni.*

Derin bir nefes aldı.

Neresi oldu, Feyza? Gitmeyecek misin? Olsun. Baban bir sene daha mı seni dershaneye gönderecek?

Hiç mi bir yer gelmedi?

Akrabalarının, komşularının, üniversiteye giden arkadaşlarının ona acıyan bakışları, konuşmaları... Her biri üst üste bindi, göğsünde kızgın bir demirle delik açtı. Canını yaktı.

“Sen milyonları ekrana kilitliyorsun, Feyza,” dedi Merthan. Ona bakması için çenesinden tuttu. “Sıradan biri bunu yapamaz.” Feyza’nın gözleri dolunca ne yapacağını şaşırdı. “Hele ben...” dedi hızla. Kendini hiçbir şekilde yermeyi sevmezdi. Yermezdi de. Ama onun iyi hissetmesi için, o an aptal taklidi bile yapabilirdi. “Muhtemelen herkesin sessize aldığı tek hesap olurdum.”

Güldü Feyza. Gülmesiyle gözleri kısıldı. Merthan’ın onu iyi hissettirmeye çalıştığının farkındaydı. Yıllardır kendine nefret kusmuşken, şimdi birinin çıkıp nefret ettiği tarafını övmesi.... Parmak ucunda yükseldi, kollarını onun boynuna dolayıp, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Bir cevap almadı, gerçi bir cevap da beklemedi.

Onu seviyordu, içinde tutamamıştı.

Hepsi buydu.

Eylül kısık bir sesle, “Ben bu kadar gergin bir ortam görmemişim,” dedi. Gelen hastaların neredeyse hepsi yaşlıydı. Öncelik beklediklerinden ve öncelik alamadıklarından dolayı huysuzlardı. Daha bir saat önce yetmiş yaşındaki bir amca *benim altmış beş yaş önceliğim var, ilk beni almak zorundasınız*, diye yaygara çıkarmıştı. Hemşireler gergindi ama özel hastanede çalıştıkları için bunu hastalara pek yansıtmıyorlardı.

Sadece hastalara.

“Ben de görmedim,” diye onayladı Feyza.

“Her an biri bir şey diyecek diye ödüm kopuyor. Kan alma birimi ne güzel sakindi. Rahattı.”

Feyza yüzünü buruşturdu. “Benim için acil daha iyi,” dedi. Gülnur Hemşire’nin sirke satan suratını her gün görmektense burada *ne zaman azar yerim*, diye tetikte olmayı tercih ederdi.

“Otursak kızarlar mı acaba?” diye sordu Eylül. Bakışları hemen iki adım ötelerinde duran dönen sandalyedeydi. İçi giderek bakıyordu. Üç saattir ayaktaydılar. Gece saat ikiye kadar masa başında, muhtemelen yanlış bir duruşla ders çalıştığı için sırtı ağrıyordu. Uykusuzdu. Yorgundu.

“Kızmazlar, baksana herkes ilk bulduğu fırsatta bir yere oturuyor.”

Eylül, “Zaten sadece gözlem yapıyoruz,” dediğinde ve sandalyeye doğru yavaşça yaklaştığında onlardan sorumlu olan Figen

Hemşire'yle göz göze geldi. Sandalyeye oturmak için hafif kırılan bacaklarını hemen dikleştirdi.

Figen Hemşire, "Kızlar," diye seslendi. Elini açıp kapadı. "Gelin." Diğerlerini de yanına çağırdı. Bir ip gibi Figen Hemşire'nin karşısına dizildiler. Farkında olmadan hepsi aynı şekilde ellerini önünde bağladı. "Bugün..." dedi Figen Hemşire. Durdu, onların bu hallerini fark edip güldü. "Rahat olabilirsiniz," diye ortamı yumuşattı. Kızlar da güldü, birkaçı duruşunu değiştirdi. "Bugün damar yolu açmada Diyar ve Binnaz ablanız var. Beş kişisiniz, değil mi? Bakıyorum. Bir, iki, üç, dört ve evet, beş. O zaman, ikiye üç ayrılın."

Feyza başını sallarken Eylül dirseğiyle hafifçe kolunu dürttü. Bakışları ilk Eylül'e kaydı, daha sonra Eylül'ün görüş alanındaki adama. *Merthan'a*.

"İki kişi Binnaz Hemşire'yi, üç kişi Diyar Hemşire'yi gözlemlesin."

İçeri doğru yürüdü Merthan. Figen Hemşire hâlâ konuşuyordu. Hastalarla iletişime girmemeleri, ayak altında dolanmamaları konusunda uyarıyordu. Ama Feyza, sanki başka bir yerde, başka bir zamandaydı.

Üzerine o çok yakışan doktor formasını giymişti. Önlüğü yoktu. Bileğindeki saati, floresan ışıkların altında parlıyordu. İlk defa kendi alanında, gözlem yaparken onunla karşılaşmıştı.

Karşılaşma?

Yeşil alanda?

Merthan onun için burada olduğunu belli eden bakışlarla triaj bölümü için ayrılan odaya doğru yürüdü. Kapı açıktı, içeride bir hasta vardı. Kapının pervazına omzunu yaslayıp doktora selam verdi.

"Biz Diyar ablayı gözlemleyelim mi?" diye sordu Eylül.

"Olur."

Gülnur gibi burada da düşman kazanmak istemediği için -hele

ki ilk haftadan- dikkatini toplamaya çalıştı. Pek beccrebildiğini söyleyemezdi. Küt küt atan kalbinden başka ses duymuyordu.

Eylül'le Diyar Hemşire'nin yanına gitti. Kırk yaşlarındaki bir hastaya damar yolu açılırken onlar bir köşede Diyar Hemşire'yi izliyordu. Feyza'nın bakışları, bir anlığına ona kaydı. Merthan hemen bakışlarını yakaladı, dudaklarının kenarı kıvrıldı. Yetmedi, göz kırptı.

Feyza gülümsemesini durdurmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Heyecanını nasıl gizleyeceğini şaşırdı, elini saçlarına attı. Bakışlarını tekrar kaçırmıştı.

Diyar Hemşire, "Siz hiç damar yolu açtınız mı?" diye sordu. Damar yolunu açmış, hastayı içeri doğru yönlendirmiş ve yeni bir hasta çağırmıştı bile.

Eylül, "Bir kez açtık," diye cevap verdi.

"Nasıl? Zor mu sizce?"

"Bence en zoru damar yolu açmak, Diyar abla."

Diyar Hemşire güldü, hastayı koltuğa yönlendirdi. Feyza uzaktan, üçüncü kişi olarak izliyordu. Merthan'ın hareketlenmesiyle ona baktı. Yanına yaklaşıyordu. Attığı her adım, midesinde krampa dönüşü.

Hemen bitişiginden geçti Merthan, geçerken de parmaklarını hafifçe tutup sıktı. Bıraktığında yutkundu Feyza, önüne döndü. Arkasından bakmadı, dikkati damar yolu açan hemşiredeydi ama kalbi, onun az önce sıkıp bıraktığı parmaklarında bir nabız gibi atıyordu.

Telefonu cebinde titrediğinde çaktırmadan gelen mesaja baktı.

Merthan: *Bana damar yolu açacağın günü iple çekiyorum.*

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Artık istese de gülümsemesini gizleyemiyordu. Neyse ki Diyar Hemşire'nin başı kalabalıktı ve onun telefonuna baktığını fark etmiyordu. Bir süre telefon ekranına baktığında, arşiv kısmına yeni mesaj geldiğini gördü.

Arşive aldığı tek kişi ablasıydı.

Ceylan: *Feyza, İstanbul'a gelmek istiyorum. Şu sıralar kötüyüm de. Bir süre senin yanında kalabilir miyim? Babam bir şey demiyor sende kalmama.*

Mesajı bir kez okudu. Sonra bir kez daha ve bir kez daha. Her okumada yüzündeki gülümseme küçüldü, dudaklarının kenarı gevşedi. Gözleri donuklaştı.

Diyar Hemşirci'nin ya da herhangi başka birinin ona ne diyeceğini düşünmeyerek yalnız kalacağı bir bölmeye gitti. Siyah perdeyi çekti. Sedyenin ucuna oturdu. Telefonunu iki elinin arasında tutuyordu.

Bir yanı ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Diğer yanı ablasının yanına gelmek istemesinden dolayı istemsizce sevinmişti. Ama bu sevinç, hemen ardından utanç olarak omuzlarına çöktü.

Mutlu olmamalıydı. Çünkü ablası onun için gelmiyordu.

Peki, *neden* geliyordu?

Neden hastanelik olduğu haberleri medyaya düştüğünde değil? Neden telefonda *abla, yanıma gelemes misin hiç*, diye ağladığında değil.

Neden cebinde beş kuruş parası yokken değil.

Neden şimdi?

İsteddiği zaman, hiçbir şey olmamış gibi gelebiliyor muydu? Yanına gelebilmesi için illa kendisinin mi kötü olması gerekiyordu? Onun kötü olması yetmiyor muydu?

Gelme, demek istedi. Daha ağır konuşmak istedi. Arşive atmak yerine, engelleyip tamamen hayatından çıkarmak istedi. *İstedığın zaman babanı ikna edebiliyormuşsun, bak*, demek istedi. Bağır-mak, çağırmak, içi dışına çıkana kadar ağlamak...

Hiçbirini yapmadı.

Kararan ekranı açıp ablasına cevap yazdı:

Feyza: *Eve gittiğimde konum atarım.*

~*~

“Çizmelerine bayıldım, Feyza!” dedi Elif. Soyunma odasında sadece ikisi vardı. Feyza hastaneye her zaman sivil kıyafetlerle geliyor, çıkışta da sivil kıyafetlerini giyyordu. Bunu yapan tek kişi olabilirdi. Kadrolu çalışanlar bile formalarıyla gelip gidiyordu. Çoğu değiştirmeye üşeniyordu.

“Teşekkür ederim.”

“Bir yere mi gideceksin? Çok güzel olmuşsun da.”

Gülümsedi Feyza. Dolapların arasına koyulan boy aynasından kendine bakarak, “Arkadaşım sahne alacak da onun yanına gideceğim.” dedi. Ona baktı. “Sen de gelmek ister misin? Bir restoranda. Genelde çok kalabalık olmuyor.”

“Yok,” dedi Elif. Düşünmedi bile. “Teşekkür ederim, benim ders çalışmam lazım. Vizeler başlayacak. Sana iyi eğlenceler.”

Başını salladı Feyza. Aynanın karşısına geçip makyajını tazeledi. Saçlarını düzeltti. Hastanede tüm gözler ona dönecekti, farkındaydı ama hastanede hazırlanmasa İzem’in sahnesine yetişemezdi. Çizmesini düzeltti.

Geç kalmak koca bir bahaneydi. Merthan’ın onu böyle görmesini istiyordu. Gün içinde hep hemşire formasıylaıydı. Sadeydi. Neredeyse yüzünde makyaj bile yoktu. Ona güzel görünmek istiyordu. Deri ceketini üzerine alarak merdivenlerden çıktı. Merthan’m odasına gitti. Dışarıda hastası yoktu. Mesai saati daha bitmemişti ve ilk defa dışarıda bekleyen hastasının olmadığını görüyordu.

Derin bir nefes alarak kapıyı tıkladı. İçeriden gelen tek kelime lik *gir*, sesiyle kapıyı araladı. Merthan başını kaldırıp ona yalnızca göz ucuyla baktı. Ardından önüne döndü. Eli alnındaydı, kaşları çatıktı. Ekranda açık olan takvime odaklanmıştı.

İçeri birkaç adım attı. “Dışarıda hastan yoktu,” dedi.

“Birileri, *Merthan Özkan’a gitmeyin*, diye uyardığı için normal.”

Feyza yüzünde bir tebessüm aradı. Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi ayırt edemedi. Bir an duraksadı.

“Gerçekten hastalarında azalma yaşadın mı?”

Merthan ameliyat programındaki son değişikliği kontrol ederken dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı.

“Yurtdışından bile gelenler oldu.”

“Ciddi misin?”

“Evet,” dedi, bu kez başını kaldırıp ona baktı. Tepkisini ölçtü. “Bir sürü kalbi sıkışan kadınlar...”

“Lanet olasıca antisömlenterler!”

Güldü Merthan. Kısa, bastırılmamış bir gülüştü bu. İşini toparlayıp ayağa kalktı. Artık dikkati yalnızca Feyza'daydı. Masanın kenarına yaslandı. Onu baştan aşağı süzdü.

Soğuk havaya rağmen siyah mini etek giymişti. Çizmesi dizkapaklarının üzerine kadar uzanıyordu. Saçlarını salık bırakmış, gözlerini daha da belirginleştiren koyu bir makyaj yapmıştı. Sabah gördüğü kadınla akşam gördüğü arasında tehlikeli bir fark vardı.

Feyza küçük adımlarla yanına geldi. Dibine kadar girdi. Sarılmadı. Alnını onun göğsüne yasladı. Elleri, omzunda asılı olan çantasını tutuyordu. Çizmesinin ucu, ayakkabısının ucuna değiyordu. Merthan, bir kedi gibi sırnaşmasıyla gülümsedi. Ellerini sırtına sardı ve yan yana olmasalar duyulmayacak bir sesle, “Çok mu yoruldun bugün?” diye sordu.

“Biraz,” dedi Feyza, derin bir nefes aldı. Bir süre öyle kaldılar. Sonra Feyza geri çekildi. Aralarına iki adımlık mesafe ilıstirdi. Kaşlarını çatı. “Güzel olmamış mıyım?” dedi, sesi farkında olmadan incelmıştı. “Neden hiçbir şey söylemedin?”

Merthan gülümsedi. “Bakıyım,” dedi ve onu tekrardan süzdü.

Aslında bakmasına gerek yoktu. Güzel olduğunu biliyordu. Gün içinde formasıyla, yorgun haliyle, saçını aceleyle topladığı anlarda da güzeldi. Ama şu an... Şu an başka bir şeydi.

Feyza, onun bakışlarının hakkını verdi. Kapıya doğru sanki podyumdaymışçasına yürüdü. Merthan, kollarını göğsünde birleştirdi. Bir jüri üyesi ciddiyetiyle onu izledi. Yüzü ifadesizdi ama

bakışları her şeyi ele veriyordu. Feyza birkaç adım atıp ona beklen-
tiyle baktığında, çenesiyle kapıyı işaret etti. “Bir kez daha yürü,”
dedi.

Aralarındaki çekim, odanın sınırlarını doldurdu. Feyza olduğu
yerde, topuklarının üzerinde döndü. Saçlarını savurdu. Kokusu
yayıldı. Attığı her adımda, yüksek topuklu çizmesinden çıkan tak
tak sesleri duvarların arasında yankılandı.

Merthan bakışlarını saklamadı. Gözbebekleri, karanlıkta kal-
mış gibi büyümüştü. Bedeni istemsizce kasıldı, omuzları sertleşti.
Feyza altı adımla yeniden yanına geldi. Bir kez daha yürümek üze-
reyken Merthan kolundan tuttu. “Tamam,” dedi, dudaklarının
arasından bıraktığı sıcak nefesle. “Daha fazla gösteri yok.”

“Neden?”

“Hastanedeyiz.”

“Ama...” dedi Feyza. Fazla masumdu. Bakışlarıyla etrafı kola-
çan etti. “Burası senin odan, dışarıda da hasta yok.”

Merthan eğilmedi. Yaklaşmadı. Sadece sesini alçaltarak, “Sessiz
olabilecek misin?” diye sordu. Bakışları yüzünde gezindi. Tansi-
yon arttı. Tüm bedeni gerildi.

Feyza uzun bir süre, Merthan’ın dudakları kıvrılmaya başlaya-
na kadar sessiz kaldı. Kirpikleri titriyor, göğsü hızla yükselip alça-
lıyordu. Tüm kanı sanki yanağında toplanmıştı. Ne diyeceğini ne
yapacağını bilmiyordu.

Merthan gülümsemesini genişletti. “Sen kızardın mı?” diye ta-
kıldı ona.

Yutkundu Feyza. “Ben kızarmam,” dedi, sesi istemsizce sert
çıkıyordu. Kaşlarının ortasında ince bir çizgi belirdi. “Allık o.”

“Durdukça renk mi veriyor?”

Feyza bir iki adım geri gidip, “Benimle uğraşma,” dedi.

“Ama çok tatlısın.”

“Ama sen çok gıcıksın.”

Merthan güldü. Belinden tutarak onu kendisine çekti. Feyza

refleksle onun kaslı kollarından tuttu. Elleri soğuktu ama onun teni sıcacıktı.

Merthan, bir elini yanağına çıkardı. Parmaklarının tersiyle pürüzsüz yanağını okşadı. Cildi öyle yumuşaktı ki ömrünün sonuna kadar ona dokunabilirdi. “Öpüşmenin...” dedi, bakışları dudaklarına kaydı. “Ömrü uzattığını biliyor musun?”

“Öyle miymiş?”

Başparmağıyla bu sefer çenesini okşadı. “Evet, şimdi ölme diye seni öpeceğim.”

Dudakları birleşti.

Zaman yavaşladı.

Zaman durdu.

İlk öpüşmeleri değildi, daha önce de öpüşmüşlerdi ama sanki ilk öpüşmeleri kadar heyecanlıydı. Tutkuluydu. Yoğundu. Nefes kesiciydi.

Feyza gülümseyerek az da olsa geri çekildi. “Sayemde ömrün uzadı,” dedi. Kalbi, saatlerce koşmuş gibi hızla atıyordu. Gözleri kısılmıştı. Ayakta durabilmek için onun omuzlarından sıkıca tutuyordu.

Merthan da gülümsedi. Yanağını yanağına sürttü ve dudaklarını tekrar birleştirmeden hemen önce, “Yeteri kadar değil,” dedi.

Altı... Üç sütunda, altı satırda var. Üç bölmede yok. Ya ikinci bölmenin ilk satırına ya da ikinci satırına konulabilir. Dördüncü bölmenin ilk satırında var, ikinci sütunu sayılarla dolu. Üçüncü sütunun ikinci satırına konabilir. Hatta konur.

Feyza, altı rakamını dördüncü bölmenin üçüncü sütununun ikinci satırına koyduktan sonra sıkılıp oyundan çıktı.

“Ablan kaç yaşında?” diye sordu İzem. Mutfakta kendisine kahve yapıyordu. Duyması için sesini yükselmişti.

“Yirmi altı.”

Acınasıydı. Ablasıyla tek başına kalmaktan korkmuştu, saçma bir bahaneyle arkadaşını evine çağırmıştı. Sanki ablası onun kanından biri değil de düşmanıydı. Yanında zayıf görünmemeliydi. Kırıldığını, hâlâ canının yandığını, bazı geceler nefesinin daraldığını belli etmemeliydi. Güçlü durmalıydı.

Derin bir nefes aldı. Yetmedi. Pencereyi açtı, başını dışarı çıkardı.

Mesele, ablasının gelmesi değildi. Geçmişin kapalı kapılar ardından çıkması, yüzünü göstermesiydi. İki yılın suskunluğunu bozup kulağının dibinde *bak, o zaman da gelebilirdi işte*, demesiydi.

Mesele, ağladığı, canının yandığı, hastanelik olduğu günlerdi. Taciz edildiği ama bunu sesli bir şekilde dile getiremediği andı. Bir gün önce telefon faturasını babası öderken ertesi gün her şeyiyle tek başına kalışıydı.

Mesele, yedi kat yabancı birinden para istemesiydi. Yedi kat yabancının evinde kalmasıydı. O kapıdan içeri girip *teşekkür ederim*, derken sesinin titremesiydi. Ne yapacağını bilememesiydi. Kendi ayakları üzerinde durmaya çalışırken babasının hayatını bir anda altüst etmesine gerektiği kadar üzülememesiydi.

Mesele, tıp okuyamamak değildi. Kapıyı çekip çıktığında arkasından o kapının kilitlenmesiydi. Adının yasaklanmasıydı. Yok sayılmasıydı.

Ama asıl mesele, ilk aramalarını dört gün sonra yapmalarıydı.

Kapı çaldı. Zilin sesi evin içinde değil, doğrudan kulaklarında uğuldadı. Hemen ayağa kalkmadı. Bakışları kapıya kilitlendi. İzem tereddütle dönüp ona baktı. “Açayım mı?” diye sordu.

Başını salladı. Ağlamak istiyordu. Gözleri dolmadı ama göğsünün ortasında bir şey gevşedi, daha sonra ağırlaştı. Zorlukla yutkundu. Boğazı dikenli tellerle kaplanmış gibi acıyordu. O ana kadar hep son iki yılı düşünmüştü. Dağılan hayatını, tek başına kalışını, yaşadıklarını... Şimdi ise daha geriye savruldu. Çok daha geriye.

Çocukluğuna...

Ablasının makyaj malzemelerini gizlice kullanıp aynanın karşısında yakalanışını hatırladı. Küçücük bir rimel için kopan kıyame-ti. Birlikte sinemaya gidişlerini, marketten aldıkları abur cuburları sanki saklamayı becerebilirmiş gibi hırkalarının içine doldurmalarını. Ablası arkadaşlarıyla buluşmaya gittiğinde, babasının onu da zorla peşine takışını, bir köşede oturup dondurma yemesini. Birlikte kurdukları hayallerini. Büyünce kim olacaklarını, nerede yaşayacaklarını, gezmeyi planladıkları şehirleri, ülkeleri...

İzem kapıyı açtığında Feyza da hareketlendi. İfadesini düz tutmaya çalıştı. Ablası, kapının hemen arkasındaydı. Elinde küçük bir çanta, bedeninin yanında büyük boy bavuluyla duruyordu. Buraya gelirken yolda ağladığı belliydi. Gözleri şiş, burnunun ucu kızarıktı. Göz altları ağladığı şeyin yeni olmadığını kanıtlarcasına morarmıştı.

“Hoş geldin,” dedi Feyza, sesi kısık çıkmıştı. Mesafeliydi. Yüzüne küçük de olsa bir gülümseme koymaya çalıştı. Evine bir yabancı ya da kargocu gelse muhtemelen daha güler yüzlü olurdu. Ablasına, küçük bir gülümseme bile gösterememişti.

Ceylan da ondan farksız değildi. “Hoş buldum,” derken sesi pürüzlüydü. İçeri geçmesi için kapının önünden çekildi. Koridorda durdular. Sarılacaklar mıydı yoksa selamlaşmaları bu kadar mıydı bilemediler. İkisi de birbirine bakmaktan kaçındı. Bir süre kimse konuşmadı.

Sessizlik uzayınca, İzem dayanamayıp Ceylan’a doğru bir adım attı. Elini uzattı. “Ben İzem,” dedi. “Feyza’nın arkadaşıyım.”

“Memnun oldum,” dedi Ceylan. Elini sıktı. Gülümsedi ama gülümsemesi yüzündeki acıyı saklamadı. Daha görünür yaptı.

Feyza, “Koridorun sonunda misafir odası var,” dedi. “Orayı sana ayırdım. Eşyalarını odaya bırakabilirsin, üzerini değiştirmek istiyorsan...”

“Eşyalarımı bırakayım. Bir de elimi yüzümü yıkasam iyi olacak.”

Feyza başını salladı. Ablası bavulunu alıp, gösterdiği odaya giderken İzem ona yaklaştı, fısıltı halinde çıkan sesiyle, “Ne olmuş?” diye sordu.

Dudaklarını kıvırdı. “Bilmiyorum ki.”

“Söylemedi mi?”

“Sormadım.”

“Merak ettim, kötü duruyordu bayağı.”

Derin bir nefes aldı Feyza. O da merak ediyordu, günlerce içini kemiren o merak hâlâ zihninde dönüp duruyordu. Ama sormak... Sormak, acısını paylaşmak, yanında olduğunu hissettirmek, iki yıl önceki haline ihanet etmek gibiydi.

Evi terk ettiğinde, o da Ceylan’dan farklı değildi. Perişandı. Dağılmıştı. Ağlıyordu. Ve o zaman yanında olan tek kişi, bir ay öncesi eğitimi için sponsor olmayı teklif etmiş adamdı. Gittiği ev,

sadece bir kez yüz yüze görüştüğü adamın eviydi. *Kız kardeşinin evi değil.*

Yarım saat sonra Ceylan odasından çıktı. Üzerini değiştirmiş, rahat bir eşofman ve bol bir tişört giymişti. Tişörtünün arkasını göremiyordu ama arkasında kocaman *Stranger Things* baskısı olduğunu biliyordu. Sağ omzunda küçük bir delik de vardı. Dört beş senelik eski bir tişörttü, zamanında o da giymişti.

İzem, *provam var*, diyerek erken çıktı. Kapı kapandığında ev daraldı, duvarlar üzerine yürüdü sanki. Ablasıyla baş başa kaldılar.

Feyza rahat davranmaya çalıştı. “Babanın...” dedi, kelime ağzından zar zor çıkmıştı. Sanki kendi ailesinden değil, sadece onun ailesinden bahsediyordu. “Haber var, değil mi?”

“Haber var ama bir iki hafta kalacağımı düşünüyorum. Artık Bilecik’e gitmeyi düşünmüyorum, burada iş bulacağım.” Feyza’nın kaşları istemsizce havalandı. “İş bulunca da kendi evime çıkarım,” diye ekledi Ceylan. “Sana da böyle aniden yazdım, kusura bakma.”

“Sorun değil,” dedi Feyza. Samimi değildi.

Tam o anda Ceylan’ın telefonu çaldı. Kanepenin üzerindeydi ve hemen yanındaydı. Ekranda tek kelime yazıyordu: *Annem.*

Yutkundu. Bir kez daha yutkundu. Annesi arıyordu.

Onu dört gün sonra aramıştı.

Ceylan telefonu açtı. Annesinin sesini aralarındaki mesafeye rağmen duyabiliyordu. “Gittin mi?” diye sormuştu. Meraklıydı. İlgiliydi. Endişeliydi.

Göğsü ağırlaştı Feyza’nın.

“Evdeyim şu an,” diye yanıtladı Ceylan.

Feyza kendi telefonunu eline aldı, bir şey yapıyormuş gibi görünmek için hesabını açtı, rastgele ekranı kaydırdı. Gözleri ekranda dolaşıyordu ama tüm ilgisi ablasının, annesiyle yaptığı konuşmadaydı.

“Varınca niye aramadın?” dedi annesi. Kızgın olduğundan sesi yüksekti, net geliyordu. “Merak ettik. O kadar *ara*, dedim sana.”

Feyza'nın boğazı düğümlendi. Sanki biri elini boğazına dolamıştı, nefesini kesmek istiyordu. Başına ani, keskin bir ağrı saplandı. Daha fazla dinleyemedi. Yapamayacaktı. Olmayacaktı. Ablasına *gelme*, demeliydi. Ablası gelmemeliydi.

Sessizce ayağa kalkıp odasına geçti. Kapıyı kapadığında odasında yalnızdı. Kimse yoktu. Ağlasa sorun olmazdı, kimse görmezdi. Ağlamalıydı.

İçinde biriken, göğsünde taşlaşan bu yükten biraz olsun kurtulmalıydı. Ama yapamadı. Gözleri bile dolmadı. Sadece elleri titriyordu. Kalbi düzensiz atıyor, duvarlar üzerine doğru eğiliyordu.

Dolabının kapağını açtı, elini düşünmeden bir askıya attı. Bordo, cesur sırt detaylı bir gece elbisesi çıkardı. Üzerine geçirdi. Makyajını yaptı, daha sonra da Berkcan'ı aradı.

“Dore’ye gideceğim,” dedi. “Gelecek misin?”

“Dore’deyim ben zaten, sınavların var diye sana söylemedim. Gel, bekliyorum seni.”

“Tamam, geliyorum.”

Çantasını eline alıp, kaçarcasına evden çıktı. Arabaya bindiğinde muhtemelen ağlayamadığı için başındaki ağrı iyice derinleşti. On beş dakikalık yol boyunca ağrı giderek büyüdü, zonklamaya dönüştü. Gece kulübünün önüne arabasını park etti. İnmeden önce, çantasından bir ağrı kesici çıkarıp içti.

Buraya neden gelmişti, bilmiyordu. Kapıya yaklaştıkça içi sıkıldı. İçeri girerse üç ay öncesine dönecekmiş gibi hissediyordu. Aynı kaçıştı. Sadece magazinciler eksikti, onlara haber vermemişti. Attığı her adım tereddütlüydü ama durmadı. Yine de girdi.

Gözleri Berkcan'ı aradı. Birkaç arkadaşıyla dans pistindeydi. Arkadaşlarını tanıımıyordu, sadece göz aşinalığı vardı. Berkcan'ın durmadan kapıya dönen bakışları onu buldu. Hemen yanına geldi. “Ne zaman geldin?” diye sordu.

“Şimdi,” dedi Feyza omuz silkerek. “Ne içiyorsun?”

“Tekila.”

Feyza onun elinden aldığı *shot* bardağını kafasına dikerken, “Güzel,” diye mırıldandı. Suratı buruştu, gözleri doldu.

“Yavaş iç!”

“Sus.”

“Dur, sana daha hafif bir şeyler alayım.”

“Hayır, dans edeceğim.”

Alkol aldıktan on, on beş dakika sonra soğuk soğuk terlemeye başladı. Az önceki enerjisi hızla çekildi. Dans ederken bacakları ağırlaştı. Ayakta durmak zorlaştı. Midesi kasıldı, gözleri karardı. En son üst üste rom içtiğinde böyle olmuştu ama bu kez daha farklıydı.

Ayağının altındaki zemin kaymaya başlayınca ilk bulduğu bar taburesine kendini bıraktı. Aldığı soluklar kulaklarında çınlıyordu. Gözlerini kapatıp açtı. Bir kez daha kapatıp açtı, bu sefer açması daha uzun sürdü.

Dirseklerini masaya dayadı. Zonklama hissini gidermek için başını ellerinin arasına aldı. İçtiği tekila çarpmış olmalıydı. Hayır, hayır. Arabadayken içtiği ağrı kesici geldi aklına. Midesi daha da sıkıştı. Omurgalarından soğuk bir sıvı akar gibi oldu.

Zehirlenmişti.

Feyza'nın soğuk masaya yasladığı dirseği, vücudunun öne doğru eğilerek üzerinde yük oluşturmasıyla birlikte yavaşça kaymaya başladığında, vücudu da dirseğiyle birlikte masaya doğru eğildi. Ellerin arasında gizlediği başı ağırlaşmış, dik tutmak eziyet haline gelmişti.

“Feyza.”

Damarlarından tüm kan çekildi, soğuk içine işledi. Berkcan'ın kolundan dürtmesiyle alnı sert bir şekilde masaya vurdu. Gözleri sımsıkı kapandı. Canı acıdı ama o hiçbir acı belirtisi göstermedi.

Berkcan tedirginleşti, bu sefer daha sesli bir şekilde, “Feyza,” diye seslendi. “İyi misin? Neyin var?”

“Buraya gelmeden önce ağrı kesici içmiştim.”

“Gelince de tekila içtin!” Berkcan sinirli bir nefes alarak, Feyza'nın kolundan tutup onu kaldırdı. “Kalk!” dedi. “Hastaneye gidiyoruz.”

Feyza, ani hareket etmesiyle beynindeki hücreleri yer değiştiriyormuş gibi hissetti. Daha önce de bir kez zehirlenmişti, zehirlenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama o zaman zehirlendiğinde kafası ayık değildi ve her şey daha kolaydı. Tabii ayılmaya başladığı ve ayıldıktan sonraki an harici.

“Hangi ara bu kadar salak oldun? İlaç içtikten sonra ne diye içki içersin? Bir de hemşire olacaksın!”

Kulüpten dışarı çıktılar. Başının patlayacakmış gibi ağrması

temiz havayla bir anlığına kesildi. Arabaya biniş anını hatırlamıyordu, sadece Berkcan'ın sinirli bir sesle onun tarafındaki camı indirip "Al, soğuktan don," demesi ve bir ağacın altına kusması vardı. Başını tamamen cama doğru çevirdi. Yüzüne çarpan rüzgâr, gözlerini yaşla doldurdu.

Olabilecek en kısa sürede hastaneye vardılar. Feyza yavaşça indi arabadan. Kulübe en yakın hastane onun gözlem yaptığı yerdi. Merthan nöbetçiydi bugün. İlla görecektir, görmese bile duyacak ve yine gelip görecekti.

Arkadaşı işlemleri hallederken o ilk bulduğu sedyeye sırtüstü uzandı. Midesi çok bulanıyordu. Sanki bir işe yarayacakmış gibi gözlerini sımsıkı kapamıştı.

"Neyi var? Ne olmuş?"

"Ağrı kesici içmiş, ardından tekila içti. Şimdi de başı dönüyor, midesi falan da bulanıyor. Gelirken bir kez kustu."

"Kaç saat önce içti ve hangi ağrı kesici?"

"Parol," dedi Feyza, pürüzlü çıkan sesiyle. Gözlerini hâlâ açmamıştı. "Yarım saat olmamıştır."

Onunla ilgilenen doktor, yanı başındaki hemşirelerden kan alınmasını, damar yolu açıp serum takmalarını istedi. Ateşine, nabzına bakıldı. Kan alındı. Ardından çok geçmedi, -daha hemşireler damar yolu açmak için gelmemişlerdi bile- Merthan'ın sesini duydu Feyza.

Odada yalnız kaldığında ağlayıp rahatlamak istemişti. O zaman gözleri dolmamış, bir damla yaş akmamıştı. Ama şimdi... Onun sesini duyduğunda çenesi titredi, göğsündeki o baskı hafifledi. Onunla tanışalı çok olmamıştı. Kimdi? Nasıl biriydi? Neleri severdi? Nelerden hoşlanmazdı? Hakkında bildiği şeyler sınırlıydı.

Ama...

Buraya yakın arkadaşlarından biriyle gelmişti. Ablasıyla ilk karşılaşmasında yine arkadaşı yanındaydı. Yalnız değildi. Zaten yalnız hissetmemek için arkadaşlarını çağırmıştı.

Ailesinin onda açtığı boşluktan sonra kırk kişilik doğum günü partisinde bile yalnızdı. Sanki açtıkları boşluk hep orada kalacak, yanında kim olursa olsun o boşluk dolmayacaktı. İki seneyi, ilgisizliklerini hatırlayacak, canı hep acıyacaktı. Boşluk kapanmamıştı, belki de ablası bugün yeni bir boşluk daha açmıştı.

Ama Merthan...

Merthan'la, hayatında hiç o boşluk yokmuş gibi hissediyordu. Onun sesiyle küçük bir çocuğa dönüşebiliyordu. Yanındayken başka bir şey düşünmüyordu. Yalnız hissetmiyordu.

“Hocam,” dedi Ceyhun, sesi gergindi. Tıp fakültesinden yeni mezun olmuştu. Okurken uğradığı mobingin izlerini yansıtıyordu. Kafasını kaşıdı. “Hasta yarım saat önce parasetamol almış, sonrasında içki içmiş. Mide bulantısı, baş dönmesi var. Ateşi 37,5 ve kan basıncı 13’e 8 görünüyor. Kan alındı. Serum takviyesi yapılacak.”

Merthan elinin tersiyle Feyza'nın önce alnına, daha sonra yanağına ve boynuna dokundu. Bakışları geldiğinden beri onun üzerindeydi. Yaptığı makyaj, teninin sarardığını saklamakta yetersizdi. Alnında ve boynunda iğne iğne ter birikmişti. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

Bıçak gibi keskin çıkan sesiyle, “Neden hâlâ damar yolu açılmamış?” diye sordu.

Ceyhun etrafına bakınarak, “Hemşirelere söyledim ama...” dedi, söylediği hemşireyi bulmaya çalıştı. Acil de o gün şansına her zamankinden daha kalabalıktı. Üstelik bu da yetmezmiş gibi malzeme sıkıntısı çekiyorlardı.

“Tamam, Ceyhun,” dedi Merthan. “Sen git, başkalarıyla ilgilen.”

“Ben ilgilenirim, hocam, sorun olmaz.”

Merthan güler gibi oldu. Bu asla keyifli bir gülüş değildi. Bakışlarını Ceyhun'a kaydırdığında, öfkesinin bir kısmı ona da bulaştı. Çenesini kıpırdatmadı, tek kelime etmeden baktı. Bağırıp

ortalığı birbirine katsa daha az korkutucu olurdu. Ceyhun neredeyse kaçarcasına uzaklaştı.

Sıra, sedyenin yanında âdeta heykel gibi dikilen Feyza'nın arkasına geldi.

Merthan'ın bakışlarını üzerinde hisseden Berkcan boğazını temizledi. "Ben Berkcan," dedi. "Feyza'nın... Bir numaralı kankasıyım."

Feyza gözlerini aralayarak zayıf bir gülümsemeyle, "Yalan söylüyor," dediğinde Merthan ters ters baktı ona. Bakışı açıkça *sen gülemezsin*, der gibiydi. Feyza'nın zaten zayıf olan gülümsemesi yüzünden silindi. İçli, titrek bir nefes aldı.

İnsan en çok hastayken ilgi beklerdi. O da ilgi bekliyordu. İyi olup olmadığını sormasını, canının acıdığını hissedip canının acımasını, endişelenmesini bekliyordu ama o, sadece sinirliydi. Muhtemelen aptalca bir şekilde zehirlenmesine kızmıştı.

"Ben arabamı park edeyim," dedi Berkcan. "Kapının önünde durdurmuştum."

"Arabamı park etmene gerek yok, evine git. Hastane kalabalık zaten."

"Yok, yalnız bırakmayayım şimdi Feyza'yı."

Merthan'ın bakışları sertleşti, çenesiyle bulunduğu yeri işaret ederek, "Oradan bakınca yalnız mı gözüküyor?" diye sordu.

Berkcan bir ona bir Feyza'ya baktı, en son tümüyle Feyza'ya dönerek *gideyim mi ben*, dercesine başını oynattı. Başka zaman olsa kalırdı ama Feyza'nın da onu yanında isteyeceğini pek sanmıyordu. İlişkileri yeni başlamıştı, daha geçen gün *baş başa vakit geçiremedik*, diye sitem ediyordu.

"Git sen," dedi Feyza, sesi kısık çıkmıştı. Gözlerini açmak git-tikçe zorlaşıyordu.

Berkcan çantasını yanına koyup, "Sana emanet," diyerek gitti.

Merthan, Feyza'nın olduğu yerden birkaç adım uzaklaştı. Hemşirelere döndü. "Hâlâ neden damar seti yok?" diye sordu.

“Geliyor, hocam.”

“Nereden getiriyorsunuz?”

“Malzemeler bitmiş, depo-” “Bitmiş, ha?” diyerek başını salladı. öfkesi tüm yüzünü kapladı. Sesi yüksek değildi hatta sert bile değildi ama karşısındaki hemşire korkudan nefesini tutmuştu. “Aferin size.” Konuşmasının devamında sesi sertleşti. “Burası acil. Acil ne demek, biliyorsunuz, değil mi?”

Feyza fısıltı şeklinde, “İnsanlara şöyle davranma,” dediğinde Merthan ona baktı.

“Sen kapa çeneni,” dedi. Hemşireleri azarlarken sesi daha yumuşaktı. Feyza’ya karşı olan öfkesi, konuşmasıyla açığa çıkmıştı. Kendini, kötü hissediyor diye tutmaya çalışıyordu ama neydi bu? İntihar etmek mi istiyordu? Hiç mi alkol zehirlenmeleri hakkında bir şey duymamıştı?

“Merthan,” dedi Feyza, inler gibi. Yaşlı gözleriyle ona bakınca Merthan derin bir nefes aldı. Kaşlarını çatı.

“Bana öyle bakma,” dedi, taviz vermeyen bir sesle. “Sana sinirliyim ve öyle hemen yumuşamayacağım.”

Feyza bakışlarını ondan çekti, gözlerini kapatıp açtı, açarken de bir damla yaş yanağına aktı. Sonrasında arkası kesilmedi. Merthan ellerini saçlarından geçirdi, o sırada damar seti geldi. Hemşire muhtemelen koştuğu için nefes nefeseydi. Feyza hâlâ ağlıyordu. Merthan tedavi tepsisini alıp yanına koydu. Perdeyi kapadı. Sandalyeyi çekerek oturdu ve olabilecek en yumuşak sesle, “Kolunu uzat,” dedi.

Feyza’nın başı ona doğru dönük değildi. Ceketinin kol düğmeleri zor açıldığı için üzerinden çıkardı. Burnunu çekti. Neredeyse fısıltı gibi çıkan sesiyle, “Peçete var mı?” diye sordu. Merthan duvarda asılı olan peçetelikten birkaç tane alıp ona verdi. Feyza burnunu sildi. Sırtını dik tutmak ağır geldiğinden tekrar uzandı, kolunu uzattı.

Merthan elinden tutarak kolunu kendisine doğru yaklaştırdı.

Parmaklarıyla az sonra işlem yapacağı yeri okşadı. Okşadı ve dudaklarını yaklaştırıp öptü. “Özür dilerim,” dedi ardından, sesi alçak olsa da netti. “Sıçtığımın kortizolü yüzünden öyle yükseldim.”

Başparmağını dirsek içinde gezdirdi, uygun damarı buldu, parmağını bir müddet orada bekletti. Enjeksiyon bölgesini temizledi. İğneyi eline alıp, “Şimdi...” dedi oldukça ciddi bir tavırla. “Uslu durmadığın için doktor sana iğne yapacak.”

Feyza başta Merthan’ın espri yaptığını anlamadı, asla espri yapmasını beklemiyordu çünkü. Ona bakmaya devam etti. Birkaç saniye içinde anladı, anlayınca da başını çevirerek sessizce güldü. Diğer eliyle yanaklarına bulaşan ıslaklığı sildi.

Gözyaşları durmuştu, sadece arada titrek nefesler alıyordu. Merthan damar yolunu açıp serumu takana kadar onu izledi. Eli hızlıydı. Onunla ilgilenirken daha karizmatik görünüyordu. “Hâlâ...” dedi Merthan. Bu sefer sesinde en ufak katılık yoktu. Elinden de tutmuştu, başparmağıyla bileğinden okşuyordu. “İlaç içtikten sonra nasıl alkol alırsın, aklım almıyor.”

“İlaç içtiğim aklıma gelmedi.”

“Merak etme, miden yıkanırken bol bol gelir.”

Feyza dirseklerini yatağa yaslayıp, geri kaçarken, “Ne?” diye bağırdı. Başını iki yana salladı. “Hayır.” Korkuyla tekrar iki yana salladı. Nefesi hızlandı. “Merthan, hayır, lütfen. Yalvarırım. Hayır.”

“Korkulacak bir şey yok o kadar.”

“Bir kere yıkandı benim midem, bir daha asla yıkatmam. Asla!” Sanki daha çok duyarsa ikna etmesi daha kolay olacakmış gibi tekrarladı. “Asla! Beynimi yıkatırım ama midemi asla!”

Merthan damar yolunu kontrol ederken, “Kolunu oynatma,” diye uyardı onu. “Niye miden yıkanmıştı senin?”

“Geçen sene...” dedi Feyza. Onu kızdıracağını bildiğinden, birkaç saniye sessiz kaldı. Birkaç saniye daha. Söylemek istemiyordu ama o an kaçış yolu bulamadı. “Biraz fazla kaçırıyordum alkolü.”

Merthan derin bir nefes aldı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Öfkesi tekrar damarlarında gezinmeye başlamıştı. Aynı hatayı ikinciye yapıyordu Feyza, farkında bile değildi. Muhtemelen o zaman daha ağır atlatmıştı ve kafası kıyaktı.

“Fazla alkol içmek, mide yıkama endikasyonlarından biri değil, güzelim.” Gülümsemeye çalıştı. Tüm kasları gergindi. Kaskatıydı. Gülümsemek için zorladı kendini. Başka zaman bu konuşmayı tekrar açacaktı ve işte o zaman, kesinlikle onu azarlayacaktı. “Yine daha öncesinde ilaç almış olmalısın.”

Feyza itiraz etmek için dudaklarını araladı ama o sıralar anti-depresan kullandığını, o gün doktorun, yanındaki arkadaşına *ilacı ne zaman aldı*, diye sorduğunu hatırladı. Her zamankinden fazla içtiği için alkol koması gibi bir şeye girdiğini düşünmüştü.

Mide yıkanma anı tekrar gözlerinin önüne geldi. Solukları hızlandı. Eğer ayağa kalkacak gücü olsaydı, hiç düşünmeden kaçardı. “Merthan...” dedi yalvarırcasına. Soğuk soğuk terliyordu. İki eliyle elinden tuttu. “Lütfen,” dedi, gözlerinin içine baktı. Dudakları bükülmüştü, tekrardan ağlamak üzereydi. “Lütfen yıkanmasın.” Merthan onu duymazlıktan gelince sinirlendi, elini iter gibi bıraktı. Yalvarmayı kesti. Bakışları başka bir kaçış yolu arar gibi acilin içinde turladı.

“Ben başka doktora görünmek istiyorum,” dedi trip atan bir sesle.

“Hayır, sen dayak istiyorsun.”

“İlk başta benimle ilgilenen doktor, onu istiyorum. O gelsin.”

Merthan kaşlarını havalandırdı. Sonrasında *benlik hava hoş*, dercesine tek omzunu silkti. “Mideni yeni mezun olmuş bir hekimin yıkamasını istiyorsan devam et.”

“Midemin yıkanmasını istemiyorum!”

“Onu ilaç aldıktan sonra alkol içerken düşünecektin, Feyza, şimdi değil.”

Feyza yüzünü sedyeye gömerek derin bir nefes aldı. Bir buçuk

sene önce çektiği mide yıkama ızdırabı zihninin kuytularından çıktı, ensesinde soluklandı. “Teknoloji bu kadar ilerlemişken...” diye homurdandı. “Neden hâlâ bu kadar ilkel, çağdışı yöntem kullanılıyor?” Ayaklarını yere vurup ağlayan çocuktan tek farkı, sadece bunu yapacak halinin olmamasıydı.

Merthan gülümseyerek yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına itti. “Ne yapalım?” dedi, sakın bir sesle. “Bizim gençlerimiz daha çok teknolojiyi video çekmek için kullanıyor. Bir şeyler üretmek adına girişimleri yok.”

Gözlerini devirdi Feyza.

“Bizim yaşlıların zamanında teknoloji bu kadar gelişmiş olsaydı, neler yapacaklardı acaba? Kesin uzaya falan koloni kurarlardı.”

Merthan cümlesinin tamamını değil, tek bir kelimesini duydu. Kaşları çatıldı, yüzündeki ifade ciddileşti. Ona doğru eğilerek, “Yaşlı?” diye sordu.

Sevgililik haberleri çıktığında doğrudan *aramızda bir şey yok*, demek yerine, onu kızdırmak için *on yıl geriye gitse ancak hormonlarının etkisiyle bir şansı olabilir*, diye yazdığını, Feyza’nın cevap olarak da aralarındaki yaş farkına gönderme yaptığı paylaşımı hatırladı. Sırf kelimelerinin altında kalmamak için ona *amca* demişti. O zaman sorun yapmamıştı, gülüp geçmişti. Ama şu an, sorun yapıyordu.

Gözlerindeki koyu, tehditvari parıltı Feyza’nın kalp atışlarını hızlandırdı. “Birazdan miden yıkanacak,” dedi Merthan. “Gönlümü al.”

Feyza gülümsedi. Dili damağı kurudu, midesindeki kasılmalar arttı. “Sana dememiştin,” dedi cilveli bir tonla. “Sen...” derken onu şöyle bir süzdü, daha sonra içi gitmiş gibi bir nefes aldı. Yutkundu. Ağzında acı bir tat vardı ama hissetmemişti. Şu an tek hissettiği, onun sıcak bedeninin yakınlığıydı. “Sen...” diye bir kez daha tekrarlardı. “Son derece gençsin. Yakışıklısın. Karizmatiksin.”

Merthan onun bakışlarıyla mekân algısını tamamen yitirdi.

Zamanda on yıl geriye gitmemişlerdi. Eğer bir de on yıl geriye gitselerdi ve onun karşısına toy bir erkek olarak çıksaydı... Bunu düşünemiyordu. “Şu zehrin...” dedi boynuna doğru eğilerek. Dudaklarını tenine bastırdı, kısa bir öpücük kondurdu. “Etkisini nötrlemek için öpüşmek yeterli olmaz.” Tekrar boynundan öptü. “Daha fazlasını yapmalıyız.”

Büyükçe yutkundu Feyza. Tüm tüyleri diken diken oldu. Kirpikleri bile titriyordu. Sanki zehir yeni etkisini göstermeye başlamış gibi damarları kasıldı. Vücudu buz kesti ama boynu, onun dudaklarının değdiği yer, alevler içinde yandı.

Merthan geri çekilip seruma baktı, daha sonra saatine göz attı. Biten serumu damar yolundan çıkardı. “Hadi, kalk,” dedi. Elini uzatıp ona yardım etti.

“Midem mi yıkanacak?” diye sordu Feyza. Sesi o kadar kısık, acınası çıkmıştı ki Merthan gülümsemeden edemedi. Elini onun saçlarının arasından geçirip, “Hayır,” dedi. “Odaya çıkaracağım seni.”

“Cidden mi?”

“Evet.”

“Midem yıkanmayacak mı?”

“Kan testleri çıksın, öyle bakacağım. Ama büyük ihtimalle yıkanmayacak.”

Feyza derin bir nefes bıraktı. Ardından kaşları çatıldı, göğsüne hafif bir tokat attı. “Beni kandırdın mı?” diye sorarken kaşları daha derin çatıldı. Neredeyse korkudan ağlayacaktı. Ne kadar gerilmişti, farkında değil miydi?

“Kıyamadım,” dedi Merthan. Bunun olmadığını ikisi de biliyordu. Sedyede onun dibine kadar geldi, saçlarını geriye attı. “Hem... Seni başka türlü iyileştirme planlarım var.”

Feyza yanağının içini ısırdı. Nefes nasıl alınır, unutmuştu. Serumdan sonra mide bulantısı azalmıştı. Yine de midesi kasılıyordu. Ve bu kasılmaları, vücuduna hangi ilaçları verirlerse versinler

gececek gibi değildi. Sesli bir şekilde yutkunduğunda, Merthan'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Mide bulantın nasıl?” diye sordu. Cinsellik imaları yaptığında, Feyza'nın birden ne söyleyeceğini bilemeyecek kadar afallaması çok hoşuna gidiyordu. Sadece bu afallaması için bile yedi yirmi dört imalarda bulunabilirdi. “Daha iyi mi?”

“Hı hı, iyi.”

Feyza sedyeden kalktı. Onunla biraz daha kalırsa kalp krizi geçirecekti. Çantasına uzandı ve Merthan o an sırt dekoltesini gördü. Neredeyse kalçasını kadar iniyordu. Arkadan incecik bir iple bağlanmıştı, her an açılacakmış gibi duruyordu. Kolundan tutarken, “Bekle,” dedi. Çenesi kasıldı. Ağzının içinde tonlarca küfür birikti. Üzerindeki beyaz önlüğü çıkararak, “Bu elbiseyi dikenin *sirkumfleks arterini...*” diye saydırdı.

“Neyini?” diye güldü Feyza. Ardından bakışlarını elbisesine indirdi. Evden çıkarken aynaya doğru düzgün bakmamıştı ama satın alırken üzerindeki duruşuna bayıldığını hatırlıyordu. “Yakışmamış mı?”

Merthan ters bakışlarının bir yenisini daha attı. Önlüğü onun kollarından geçirirken, “Çıkarma üzerinden,” dedi. Poyraz'dan alışmış olmalıydı, sesi bir baba gibi sertti. Çatık kaşları, onu beyaz önlüğün içinde kaybolmuş görünce ancak gevşedi. Çenesi rahatladı. “Bu daha çok yakıştı sana,” dedi. Önlüğün içeri doğru katlanan yakasını düzeltti.

“O zaman...” dedi Feyza, şımarıkça. Başını yana eğdi. “Umarım sende bunun yedeği vardır.”

“Hayırdır? Beni soymaya mı karar verdin?”

“Ödediğim asgari ücreti böyle böyle çıkaracağım.”

“Yalnız...” dedi Merthan. Onunla atışmaktan inanılmaz keyif alıyordu. Yanlış. Ondan inanılmaz keyif alıyordu. Her şeyinden. “Üzerindeki özel yapım, borçlu çıkıyorsun.”

Feyza gayet rahat bir şekilde omuz silkti.

“Borcumu, uzayan ömrüne sayarsın.”

Odada yalnızdı Feyza.

Tek kişilik yatak, sedyeden çok bir otel yatağını andırıyordu. Kenarları ovaldı, çarşaf lar kusursuz bir şekilde gerilmişti. Ne bir iz ne de kırı şıklık vardı. Başucunda dijital bir panel bulunuyor, buradan ışık, yatak pozisyonu ve hemşire çağrı sistemi tek bir dokunuşla kontrol edilebiliyordu. Duvara gömülü televizyonun ekranı siyah bir ayna gibi odayı yansıtıyordu. Yanındaki küçük sehpa üzerinde birkaç tek kullanımlık bardak, kapalı bir su şişesi vardı.

Bakışlarını elindeki şeker paketine çevirdi. Merthan’dan istemişti. Bir hastaya bakmak için yanından ayrılmıştı, neredeyse yarım saattir yoktu ama bir hemşireyle istediği şeker i göndermeyi ihmal etmemişti.

Kapı açıldı. Merthan içeri adım atmadan Feyza gülümsemeye başlamıştı bile. Laptopu kolunun altındaydı, belli ki yanında çalışacaktı. “Nasılsın?” diye sordu, göz göze geldiklerinde.

“İyiyim.”

“Miden bulanmıyor, değil mi?”

“Bulanmıyor.”

“İyi,” dedi ve çenesiyle yatağın diğer tarafını işaret etti. “Kay bakalım.”

Feyza dudaklarını birbirine bastırarak kaydı ve ona yer açtı. Oda sıcaktı, bu yüzden aşağıda sırt dekoltesi fazla diye verdiği önlüğü çıkarmıştı. Elbisesi neredeyse kalçasına kadar sıyrılmıştı. Neyse ki üzerindeki kalın çarşaf bunu saklıyordu. Merthan çarşafın üzerine uzandı. Aralarında ince bir mesafe olsa da bedeninin sıcaklığını hissediyordu.

Aşağıda acildeyken ona söylediği şey ve yaptığı ima, düşüncelerine sızdı. Beklentiyle kalbi hızlandı. Merthan, bilgisayarını açmış,

hasta sistemine girmişti. Onun kadar etkilenmiş gözüküyordu. Daha doğrusu, etkilenmiş gözüküyordu. Bakışları ekrana kilitlenmişti, yanındaki varlığını unutmuş gibiydi.

Telefonunu çıkarıp birini aradı. “Dediğin hastaya baktım, Ceyhun,” dedi. “Önce şekerini kontrol altına al. Sıvı insülin tedavisine başla. EKG ve ekokardiyografi istiyorum. Bir saat sonra tekrar kan aldır. Evet, troponin yüksek. Doğru yapmışsın. Aferin. Sonuçlar çıkınca bana at.”

Telefonu kapadı, bilgisayarıyla ilgilenmeye devam etti. Feyza da o sıra başını omzuna yasladı. Onunla ilgilenmesini istiyordu ama acilde hastalar varken bunu dile getiremezdi.

“Hadi, anlat,” dedi Merthan. Bilgisayarını kapatmamıştı. Sadece başını çevirip ona dönmüştü.

“Neyi anlatayım?”

“Canını sıkan şeyi.”

Feyza gerildi, bakışlarını kaçırdı. Aile meselesini anlatmaya hazır olup olmadığından emin değildi. Gerçi ailesiyle olan meseleyi tüm ülke biliyordu. “Önemli bir şey değildi,” dedi.

“Canını sıkan şeyi sordum, bir tanem,” dedi Merthan. Kolunu omzuna atıp onu kendine çekti. Göğsüne yasladığında sesi yumuşadı. “Önemli olup olmadığını değil.”

Feyza kısa bir an sustu. “Ablam geldi,” dedi, yeterli bir cevapmış gibi.

“Evet?”

“Bu kadar.”

“Yani...” dedi hafif bir tebessümle. “Ablan geldi diye sevinçten zehirlendin?”

“Ablam geldi diye sevinmem!”

Merthan bu kez gülümsemedi. “Anladım onu,” dedi, sesi daha da yumuşamıştı. Eli, çıplak omzunu belli bir ritimle okşuyordu. Acele etmeden sanki onu sakinleştirmeyi amaçlar gibi. “Anlat işte, bir tanem.”

“Biraz uzun.”

“Olsun, sesini seviyorum.”

Gülümsemedi Feyza, her zamanki gülümsemesiydi belki ama o an Merthan’a daha masum, daha savunmasız gelmişti.

Feyza bakışlarını tavana dikti. Bir süre düşündü, en sonunda, “Üniversite sınavında otuz bine girdim,” diye anlatmaya başladı. “Beklediğimden düşüktü. En azından devlette tıp okumak için yeterli değildi. O sinirle bir video çekmiştim, epey gündem oldu. Hatta herkes beni *dört sene çalışıp tıp kazanamayan kız* olarak tanıyor.”

Duraksadı. İçinden *sen bile*, diye geçirdi. Hasta olarak randevu aldığı anda başta onu tanımıyordu, evet ama video çektikten sonra hakkında kısa bir araştırma yapması, onun *dört sene çalışıp tıp kazanamayan biri* olduğunu öğrenmeye yetmişti.

Medyada yeteri kadar görünür olmadan önce de sokağa çıktığı zamanlarda onu tanıyan birkaç kişi oluyordu. Genelde adını bilmiyorlardı, *sen dört sene çalışıp tıp kazanamayan o kızsın, değil mi ya*, diye soruyorlardı.

“Videoyu yayınladıktan sonra Ferhat Aydoğan bana özelde tıp okumak istersem sponsor olmak istediğime dair bir mail attı.”

Merthan duyduğu isimle birlikte başını ona çevirdi. Tepki vermedi, sadece çenesi kasıldı. Unutmuş olmalıydı, Ferhat Aydoğan *iyilik meleği*ydi. Başarılı öğrencilere burs bağlayan, örnek, başarılı bir cerrah.

“Ben balıklama atladım zaten,” diye devam etti Feyza. “Hemen anneme anlattım. Babama da anlatacaktım ama annem, *babana şimdi söylersen izin vermez, tercihler kapanınca söyle, garantiye al*, dedi. Mantıklı geldi.” Artık devam etmek zorlaşmaya başladı. Çarşafın kenarındaki dikişlerle oynadı, boğazında düğüm oluştu. “Babama tercihler kapandığında sponsor işini söyledik. Fazla tepki vermedi, aslında bu bildiğinin işaretiymiş ama o zaman ben, ona sonradan söylediğim için üzüldüğünü sanmıştım. Hatta üzüldü diye, vicdan azabı çekmiştim.”

Derin bir nefes aldı. Bu kez duraksaması, önceki duraksamalarından daha uzundu.

“Sonuçlar açıklandı. Bir baktım, hemşirelik. Babam tercihlerimi değiştirmiş.” Yutkundu, boğazındaki düğüm büyüdü, nefes almasını zorlaştırdı. “Ve annem...” dedi Feyza, en çok canını yakan yere geldi. “Bunu biliyormuş.”

Merthan’ın kaşları çatıldı, omzunda dolaşan eli durdu. Tıp okuyamamasının ardında böyle bir hikâye beklemiyordu. Babasının, kızının haberi olmadan tercihlerini değiştirmesi başlı başına ağırdı ama annesinin bunu bilip sessiz kalması... Bu çok daha ağırdı.

Hepsini aynı günde yaşadığını düşündü. Tıp kazanamamak, babasının yaptığı oyun, annesinin sessizliği... Yanağını onun omzuna sürttü.

Feyza gülümser gibi yaptı. “O gün evi terk ettim,” dedi, sanki her gün yaptığı sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi. “Babam da arkamdan, *bu evden çıkarsan bir daha gelemezsin*, dedi.” Sesi sandığından güçlü çıktı. Kendi kendine güldü. “Bir daha gelmek isteyeceğimi falan sandı herhalde.”

“Ailenle, o zamandan beri konuşmuyor musun?”

“Sadece ablamla telefonda konuşuyordum. Ama son zamanlarda onunla da aramız iyi değildi. Ablamın buraya gelmesi, benimle kalması... Eskiye hatırlattı. O yüzden kötü oldum.” Başını yasladığı göğsünden kaldırıp ona baktı. Ciddileşmişti. “Sen ne yapardın?” diye sorarken sesinde merak vardı. “Poyraz sana yalan söylese ve sen bunu öğrensen ne yapardın?”

Merthan çok düşünmedi. “Bana yalan söylediği için kızardım,” dedi.

Oğlunun iyi bir yerde okumasını isterdi elbet. Tavsiye verir, yol gösterirdi, belki biraz manipüle de ederdi ama *şurayı seçeceksin*, diye diretmezdi. Hele Feyza’nın babasının yaptığı gibi haberi yokken bütün hayatını şekillendirecek bir karar almazdı. Oğlunun

pişman olacağını bilse bile yapmazdı. Hayat onundu. Pişman olacaksa da kendi seçimlerinin sonucu olmalıydı.

“Başka?” diye sordu Feyza.

Ne merak ettiğini anlamıştı. “Değiştirmezdim, Feyza,” dedi. Onun istediği cevap bu değildi, farkındaydı ama içini rahatlatmak için kendisini olmadığı biri gibi göstermedi.

Feyza’nın omuzları düştü, dudakları düz bir çizgi halini aldı. Üzerine örttüğü kumaşın dikiş izinde parmaklarını dolaştırırken, “Babamdan nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

“Babandan nefret etmiyorsun.”

“Ediyorum.”

“Bana sorduğun soru...” dedi Merthan. “Babanın sana yaptığı gibi benim de oğlumun tercihlerini değiştirip değiştirmeyeceğimi merak ediyorsun. Benden bunu beklemesen de *değiştiririm*, dememi istiyorsun. Her babanın aynı şeyi yapacağını düşünmek istiyorsun. Babanı affedebilmek için bahane arıyorsun.”

“Saçmalıyorsun,” dedi Feyza. Sesi yutkunmasına takıldı.

“Böyle düşünmen çok normal.”

“Normal değil,” dedi sertçe. “Ve böyle de düşünmüyorum. Babam yüzünden hayal ettiğim hiçbir şeyi yaşayamadım ben. Babam yüzünden tüm emeğim boşa gitti.”

Üstelik, yapmam dediğim her şeyi tek tek yaptım, diye geçirdi içinden. Bunları yaparken kendime olan saygımı kaybettim. Her zaman eleştirdiğim, beğenmediğim şey artık benim geçim kaynağım. İnsanlara güvenim kalmadı. Babam bile bana bunu yaptıysa başkası neler yapar, dedim. Senin bile bir gün çıkıp hakkımda video çekmenin cezası, diye karşıma geçeceğinden korkuyorum. Sadece bunun için bile babamdan nefret etmeliyim.

“Poyraz’a göre dünyanın en kısıtlayıcı babası benim,” dedi Merthan. “Kısıtlıyorum çünkü sağlıksız besleniyor. Bıraksan sabaha kadar film izler, ödevlerini yapmaz. Ona izin vermediğim her şey için beni kötü biliyor. Bana kızıyor, bazen onu hiç sevmediği-

mi bile söylüyor ama ileride farkına varacak.” Bakışları yumuşadı. “Babana hak vermiyorum, Feyza, vermem. Yine de kendince bir açıklaması vardır. Belki o da senin bunca sene verdiğin emekleri düşündü. Sponsor olayını bilmiyordu, bilse de güvenemedi. Korktu.” Elleri onun saçlarında dolaştı. Sesi yavaşladı. “Bazı şeyleri ebeveyn olunca daha iyi anlıyorsun. Ben gideceğim fakülteyi iki günde karar verdim ama Poyraz’ı vereceğim kreşi iki ay araştırdım.”

Feyza bu olayı arkadaşlarına da anlatmıştı. Her seferinde daha da galeyana gelmişlerdi. *Böyle baba mı olur? Bunu sana nasıl yapar? Evi terk ettiğin için seninle gurur duyuyorum. İşte, güçlü kadın dediğin senin gibi olur.*

Yirmi yıl ona bakan, çocukluğunda eşek olup sırtında taşıyan, maaşının ilk günü hep birlikte onları restorana yemek yemeye götüren, saçını okşayan, bazen işe gitmeden önce yanağından öpücük alan, annesi kızdığı zaman arkasını toplayan, her şeyini halleden babasıydı. Ama hayatının en büyük acısını yaşatan da babasıydı. Berbat iki yıl geçirmesine neden olan, onu silen de babasıydı.

Bunca zaman babasından nefret etmesi gerekiyormuş gibi hissetmişti. Sanki onu affederse herkes zayıflığını fark edecekti. Onu sevmeye devam ederse zayıf olacaktı. Hâlâ bunu hissediyordu.

Ama Merthan’ın söyledikleri... Artık hisleri daha normal gelmeye başladı. Kendini eskisi kadar *neden hâlâ* başlığı adı altında düşündükleri yüzünden yıpratmadı.

Neden hâlâ onları düşünüyorum?

Neden hâlâ onları özlüyorum? Burnunu çekerek, “Herkes sesin gibi bir baba değil,” dedi, sesi olduğundan cılız çıktı. “O gün neden yaptığını sorduğumda bana *arkamdan iş çevirmenin cezası*, dedi.” Merthan’ın sessiz kalması gülümsemesine neden oldu. Ağız dolusu gülümsedi. “Benim babam, ona yaptığım şeyi hata olarak görüyor. Bana yaptığı şeyi değil.” Altdudağı titredi. *Bu yüzden onu*

affedemem, diye geçirdi içinden. Çünkü hiçbir zaman üzgün olmayacak, benden af dilemeyecek. Belki de ben ayağına gittiğimde, evi terk ettiğim, yurt paramı kendi karşılamak istediğim için reklamlarda oynadığımdan dolayı beni, dediği gibi evine almayacak, kapıyı açmayacak.

Merthan onu göğsüne bastırıp kollarını bedenine sardı. “Boş ver,” dedi alçak çıkan sesiyle. “Üzme sen o güzel canını. Ben sana baba da olurum.”

Gülümsedi Feyza. Gülümsemesi genişledi, içinde tutamadığı bir kıkırtı dudaklarından kaçtı. “İstemez,” dedi. Yalandan yüzünü buruşturdu. “Şimdi sen benim ekran süreme falan karışırsın.”

Merthan başını geriye atıp güldü. “Yok,” dedi. Sesi az önce gülmesine nazaran ciddiye. “Ona sıra gelene kadar karışacak çok şeyin var.”

Feyza başını kaldırdı, kaşlarını çatarak ona baktı. Bir yandan da kolunun tersiyle yüzündeki yaşları sildi.

“Pardon, neyim var benim?”

“Sigaran var.”

“Sadece canım sıkırken içiyorum, dedim.”

“Doğru,” dedi Merthan. Sinirlenmesi hoşuna gitti. “Üstelik sigaradan sonra yoğurt yiyordun, değil mi?”

“Dalga geçme,” dedi Feyza. “Başka neyim var?”

Merthan bakışlarını hastane odasında gezdirdi, daha sonra da bu yatakta yatmasının nedenini hatırlattı. “Alkolün var.”

“Onu da çok içmiyorum.”

“Gece gezmelerin var.”

“Yirmi üç yaşındayım,” dedi Feyza. Hatta yirmi dört olacaktı. Sinirden göğsü hızla yükselip alçalmaya başlamıştı. “Arkadaşlarımla dışarı çıkmam gayet normal.”

“Öyle mi?” diye sordu Merthan, kaşları havalandı. “O zaman

ben de arkadaşlarımla, *karşı cins*, gecenin bir yarısı dışarı çıkayım, alkol alayım ve bunların hiçbirinden senin haberin olmasın.” Çenesi kasıldı, zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. “Çayet normalmiş, değil mi?”

Feyza, “Hmm...” diye mırıldandı. Mahcup bir gülümsemeyle baktı. Merthan’ın ifadesi değişmedi ama sinirini ona yansıtmamak için başını başka bir yere çevirdi. Tekrar ağlamasını istemiyordu. Yoksa rahatça kapatacağı bir konu değildi.

“Çok şeyim varmış gerçekten,” dedi Feyza. Merthan dönüp, ona bakmayınca şımarık bir tavırla “Yaa,” diye sokuldu. Yanağından tutup yüzüne bakmasını sağladı. “Zehirlendim. Benimle ilgilenmen lazım.”

“Hatırlattın bana.”

“Özür dilerim.”

“Dileme.” Sesindeki sertlik kırıldı. Elini tuttu, avcunu dudaklarına götürüp öptü. “Sadece bundan sonra gecenin bir yarısı dışarı çıkacaksan haber ver.”

Başını salladı Feyza.

“Tamam.”

“Ve bu kadar açık şeyler giyme.”

“Sadece sır-” Merthan’ın bir bakışıyla sustu, dudaklarını yalayarak başını salladı. Kalbi hızla atıyordu. Sıcak basmıştı. Şu an ne derse kabul ederdi.

“Tamam mı?”

“Tamam,” dedi.

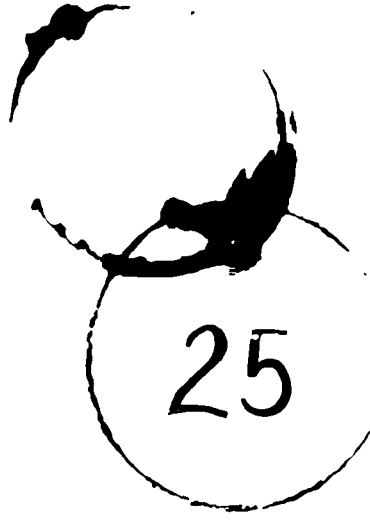
Merthan onu kendine çekti. Mesafe bir anda yok oldu. Feyza’nın bedeni onun bacağının üzerine kaydı. “Şimdi yaklaş,” dedi, neredeyse fısıltıyla. “Seni iyileştireyim.”

Feyza gülümsedi, Merthan dudaklarını gülümsemesinin üzerine bastırdı. Önce yavaş, yoklar gibi öptü. Sonra dudaklarının hareketi sertleşti. Sahiplendi. Feyza’nın tüm düşünceleri dağıldı. Acısı silindi, yerini sıcak bir baş dönmesi aldı.

Merthan'ın eli omuzlarından ensesine doğru kayarken Feyza kendini ona bastırdı. Aralarındaki gerilim kabardı, nabzı düzensizleşti. Uzun bir süre dudakları ayrılmadı.

Ayrıldıklarında Feyza nefes nefeseydi ama gülümsüyordu. Dinlenme odasında karşılaştıklarında, *senin yüzünden kahve bile içemiyorum*, demişti ona. İlk öpüşmelerinde, *kahve mi içtin sen*, diye sormuştu. Yangın merdiveninde ona kahve getirmeyi teklif ettiğinde duraksamıştı. Başka zaman sorsa cevap vermeyeceğini biliyordu, fırsatı kaçırmadı. Eli kirli sakallarının üzerinde gezinirken, “Kahve içerken aklına ben geliyordum, değil mi?” diye sordu. “O yüzden içmiyordun.”

Merthan başparmağıyla yanağını yavaşça okşadı. “Aklımdan çıkıyor muydun ki?”

“Merhaba, sölenterler arkadaşlar, ben sölenter Poyraz. İlk videoma hepiniz...” Ellerini kocaman iki yana açıp, sesini yükselterek, “Hoş geldiniz!” dedi. Kendini tabletinin kamerasından izlerken, kafasının görünmediğini fark edip bıkkın bir nefes aldı. Üçüncü deneyişiydi bu. Başta eğilerek anlatmayı düşündü hatta önceki birkaç denemesinde de öyle yaptı ama sonra kimsenin izlemeyeceğini düşünüp, durmadan kameranın yerini değiştirdi.

Tabletinin altına defterlerinden birini koyarak yükseltti, bu sefer saçlarına kadar gözükiyordu. “Heh,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. “Şimdi oldu.” Geriye doğru bir adım atıp, tam olarak kamera açısına girdi. “Arkadaşlar, kusura bakmayın, babam bana kamera almıyor. Tabletinden de ancak bu kadar çekebiliyorum. Her şeyi kendi başıma yapmaya çalışıyorum çünkü Ayşe teyzem de babam da benim video çekmemi istemiyor.”

Kaşlarını çatarak devam etti konuşmasına.

“Büyükler diye onların her dediğini yapmak zorunda değilim. *Bana şunu getir, Poyraz. Bana su getir, Poyraz. Bana bilgisayarımı getir, Poyraz. Bana yardım et, Poyraz...* Evdeki tüm işleri ben yapıyorum ama...” dedi gözlerini belerterek. “*Baba bana kamera al,* deyince hemen *olmaz,* diyor. Çok küçükmüşüm. Kendisinin kocaman arabası var, hem de iki tane ama birini bile bana vermiyor. Benim kalemlerimi kullanınca bir şey yok! Elif’in babası onu istediği zaman videoya çekiyor, Elif’in matematiği bile kötü.”

Birkaç saniye cevap gelmesini bekler gibi ekranla bakıştı, en sonunda, “Neyse,” dedi. Göğsü sakinleşti, videoya çekeceği asıl konuya geldi. “Ben bugün size nasıl ders çalışacağımı anlatacaktım. Anlatacağım yani.” Çantasını sandalyesinin üzerinden alarak masanın üzerine koydu. “Ben ilk hangi derse çalışacaksam önce onun defterini çıkarıyorum. Şimdi matematik ödevim olduğu için matematik defterimi çıkaracağım. Bir sayfa *iki* yazmam gerekiyor.”

Aslında Poyraz ödevini önceden yapmıştı, video çekeceği için sadece bir satırını boş bırakmıştı. Defterine baktığında bir satırdan fazla boş bıraktığını görünce hayal kırıklığıyla omuzları düştü.

“Var ya...” dedi şikâyet edercesine. “Ben anlamıyorum. Kaç gün önce de bir sayfa çizgi çizmiştik. Hatta ben çizmek istemiştim, babama söylemiştim saçma diye ama ona göre çok mantıklıymış.”

Dilini üst damağına yerleştirerek cık cıkladı. Tablet kaydığı için başı tam olarak gözükmemeye başladı, o da başını eğerek konuşmasına devam etti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, mavi iri gözleri ekrana bakarken kısılmıştı. “Biliyor musunuz?” dedi, devlet sırrı veriyor gibi. “Benim babam kalp doktoru, böyle ameliyat ediyor, insanları kurtarıyor ama siz sakın ona gitmeyin. Feyza kızabilir.” *Feyza kızarsa size kızacak, ben uyarımı yaptım*, edasıyla ellerini havaya kaldırdı. Yetmedi, omuzlarını da silkti.

“Şimdi işimize geri dönelim, defterim masada. Kalemliğimi çıkarıyorum. Arkadaşlar, burası çok önemli. İlk defter, daha sonra kalemlik. İlk defteri çıkarmamızın amacı, kalemliği çıkarana kadar hangi dersi yapacağımızı unutabiliriz.” Defterini açarak kalemini eline aldı. “İki yazmaya başlayacağım ama merak etmeyin, sizinle de konuşacağım. Ben iki şeyi aynı anda yapabiliyorum, Feyza gibi. O da makyaj yaparken bizimle konuşuyor.” Dirseklerini masaya yaslayıp kameraya doğru eğildi. “Babam bu konuda fena beceriksiz. Bir şey okuduğu zaman başka hiçbir şey yapamıyor, hemen *sus*, diyor.” Okuduğu şey aklına gelmeyince bir süre düşündü,

aklına geldiğinde işaretparmağını öne doğru uzatarak, “Mekale!” dedi. “Mekale okurken *sus*, diyor!” Başını iki yana salladı. “Bir kere *bana da okusana baba*, demiştim ama demez olaydım. Sakın siz okumayın. Çok sıkıcı. Bir de *sıkıcı*, dediğim için bana *zevksiz*, demişti.”

Kaşlarını çatarak ön kameraya doğru yaklaştı, kamerada odasının kapısına kadar olan kısmı ve dolabının yarısı gözüküyordu. Kırmızı arabaları gözüksün diye saatlerce uğraşmış, masasını yatağının hemen kenarına kadar tek başına çekmişti. Kaydın başında gözükteğü için çok dikkat etmemişti, şimdi gözükmemesi bütün keyfini kaçırdı. Gidip dolabından şeffaf kutuyu çıkardı, arabalarını koyduğı standı kameraya doğru gösterdi.

“Bakın benim arabalarım.”

Bir sağa bir sola çevirdi, biraz da kameraya yaklaştığında elindeki stant devrilecek gibi olmuş, korkudan beti benzine atmıştı. Derin soluklar alıp dilini dişlerinin arasında ezdi, yavaşça standı masasının üzerine bıraktı. Vücudunun sol tarafı tümüyle arabalarının arkasında kalmıştı ama arabalarının gözükmesi onun için daha önemli olduğundan umursamadı.

“Kırmızı arabalarımı nereden aldığımın linkini verirdim normalde ama link koymayı bilmiyorum. Nasıl konulduğuna baktım ama anlamadım. Zaten arabalarımı nereden aldığımı da bilmiyorum, neredeyse hepsini babam aldı bana. Bence oyuncakçıda vardır, oyuncakçıdan alabilirsiniz ama kırmızı olanları almayın, tamam mı? Kırmızı araba bana çok lazım.”

“Kırmızı araba sana çok mu lazım? Bir ev dolusu kırmızı araban var.”

Poyraz babasının sesini duyunca küçük çaplı bir çığlık attı. Babası onun video çekmesine karşıydı, kamera açıkken kızarsa tüm herkese rezil olabilirdi.

“Baba!” dedi, gergin çıkan sesiyle. “Sen ne zaman geldin? Bugün insanları ameliyat etmen gerekmiyor muydu?”

Merthan kapının pervazına yasladığı omzunu ayırarak oğlunun yanına gitti. Vidconun başından beri durup onun nasıl soytarılık yapacağını izlemişti. Oğlu fenomen olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Başını eğip tabletin ekranına baktığında yüzünde yamuk bir sırıtış belirdi. *O kadar da emin adımlarla değil.*

“Kaydı başlatmamışsın,” dedi, oğluna doğru. En azından oğlunun paylaşmak için başının etini yiyeceği bir malzeme yoktu.

“Ne?” diye bağırdı Poyraz, gözlerini korkuyla açarak. Tabletine baktı. Kendisi bir türlü çıkmıyordu, kendisi çıksa arabaları çıkmıyordu. Her şey görünsün diye uğraşırken videoyu başlatmayı unutmuştu işte! “Allah’ım ya!” dedi ağlarcasına. Gözleri doldu, omuzları neredeyse yere kadar uzandı. “O kadar uğraştım! Nasıl başlatmayı unuturum ya! Salak mıyım ben? Salak mı oldum?”

“Çekseydin de paylaşamayacaktın zaten, bir şey değişmeyecekti.”

“Kaç gündür video nasıl paylaşılır onu öğrenmeye çalıştım ben, paylaşacaktım!”

“Yıllarca nasıl paylaşacağına çalışsan bile izin vermeyecektim.”

Poyraz iki elini beline koyarak babasının karşısına geçti ve kavgaya hazır olduğunu gösterircesine göğsünü kabarttı. “Belki ben izin almayacaktım?”

“Ya?” dedi Merthan. Kaşlarını yalandan çatı. Gözlerini oğlunun gözlerine dikerek, “İzin almayacaktın, öyle mi?” diye tekrarladı. Poyraz başını aşağı yukarı salladı. İçinden *bizde geri vites olmaz*, diye geçirip kendini bir güzel gaza getirdi. Ta ki babasının, “Herhalde sen harçlık falan istemiyorsun artık,” demesine kadar.

“Bir daha benden su istediğinde getirmeyeceğim.” Gözleri doldu, gerçekten de alındı. Babasının tehditleri çok güçlüydü çünkü parayı o kazanıyordu. Arabayı o kullanabiliyordu. Gittiği okulun adresini bile o biliyordu.

“Ben sana *babacığım, böyle şeylerle uğraşma*, demedim mi?”

“Ama baba, ben de Feyza gibi ünlü olmak istiyorum. Çok güzel videolar çekiyor, hem de ona hep hediye gönderiyorlar.”

“Hani sen büyüüyünce mühendis olacaktın? Kendi arabanı yapacaktın? Rengi de kırmızı olacaktı?”

“Yine yaparım ki. Hem ünlü olurum hem araba yaparım. Hatta arabayı nasıl yaptığımı anlatırım herkese.”

“Sen arabanın nasıl yapıldığını çekip paylaşırsın, altına bir sürü şey yazarlar. *Araba öyle mi yapılır? El arabası mı yapıyorsun? Oyuncak araba bile yapamazsın, sen kendine mühendis mi diyorsun,* derler. Kendine güvenin kalmaz.”

Poyraz korkarak babasına baktı. Biri onunla böyle dalga geçse sabaha kadar ağlardı. “O zaman araba yaparken video çekmem.”

Merthan gülererek başını iki yana salladı. Oğlu bir kere ünlü olmayı kafasına koymuştu. Olmadan, olmak için çabalamadan vazgeçmeyecekti. İnadını ondan almıştı fakat inat ettikleri şeyler birbirinden alakasızdı. Bacaklarından tutarak Poyraz’ı koluna aldı. “Hadi yemeğe,” dedi, *çok konuşma*, der gibi.

Oğlu hâlâ, “Ama mantıklı dedim, değil mi?” diyerek konuşmaya devam etti. “O zaman bana kötü bir şey demezler. Çok mantıklı. İyi ki bana önceden akıl verdin. Başka şeyler paylaşırım ben de. Yaptıklarımı paylaşmam.”

Merdivenleri inerken, “Aynen, aynen,” dedi Merthan. Oğlunu dinlemeyi bırakmıştı. Doğrudan hazır olan masaya geçti, oğlunu yanındaki sandalyeye oturttu. Ayşe teyze o sırada mutfaktan içecekleri getiriyordu.

“Ah, senin bu oğlun yine neler etti bir bilsen,” dedi, Ayşe teyze onu görür görmez. Poyraz sandalyesine rahat bir şekilde yerleşirken sinirle göğsünü şişirdi ve *yine ne yapmışım*, dercesine Ayşe teyzesine baktı.

“Ne yaptı?”

“Benim telefonumun kamarasın-”

“Kamara değil!” dedi Poyraz, kendini abartı bir tavırla geriye doğru atarak. “Kamera, kamera!”

Merthan oğlunun, Ayşe teyzesini düzeltmesine gülerken, ense-

sine doğru hafif bir tokat atarak, “Sen sus, mekale!” dedi. Poyraz doğrusunu bilmediği için babasının onunla dalga geçtiğini anlamadı. Zaten anlasa da çok önemsemezdi çünkü şu an tüm ilgisi Ayşe teyzesinin anlatacaklarındaydı. Ona bir şey yapmamıştı, sadece kameradan kendisini çekmesini istemişti. Biraz da onu çekmek istemişti. Ayşe teyzesi her şeyi abartıyordu.

“Benim telefonumun kamerası onun tabletinden kötüymüş. Bana, *babama telefon istediğini söyle, sana telefon alsın, birlikte kullanalım*, diyor.”

Merthan pilavdan bir kaşık aldı, ağzına götürmeden önce oğluna yandan bir bakış attı.

“Sonra tabletini verdi bana, *beni videoya çek*, dedi. *Yok bu taraftan çek, yok biraz eğil, yok koltuğa çık, yok yere yatarak çek*. O kadar çekti, uğraştırdı, en sonunda da *hiç becerememişsin*, dedi.”

Poyraz hızını alamadı, sandalyesinin üzerine çıktı. “Ama haklıyım, baba. O kadar kötü çekmiş ki.” Elinde telefon varmış gibi yapıp, hayali telefonu da yere doğru tutarak Ayşe teyzesini taklit etti. “Böyle tutuyor telefonu. Kötü çıkarım tabii, öyle güzel mi çıkarım?”

“Hadi onları geçtim,” dedi Ayşe teyze. “Bu sefer de yapıştı eteğime *seni kameraya çekeceğim*, dedi, bırakmadı peşimi.”

“Ne yapayım?” diyerek omuz silkti Poyraz.

“Mutfaktayım, yemek yapıyorum, geldi yanıma. Elinde tabletıyla *evet, Ayşe teyze, bugün menümüzde neler var, nasıl yapılıyor, anlat bize*, diyor. Beni ünlü yapacakmış.”

“Ünlü olursan sana herkes hediye gönderir ama biliyor musun Ayşe teyze?” Başını salladı. “Yaa,” dedi.

“Ben bu saatten sonra hediye ne yapayım, benim güzel oğlum? Gelmişim altmış yaşına.”

Poyraz alnını masaya yasladı. Ağlayacaktı artık. Gerçekten ağlayacaktı. Arkadaşları tüm oyunlarda proydı. Bir sürü kilit açmış, karakter kazanmışlardı. O, hep gerideydi çünkü babası tabletine

uzun süre bakmasına izin vermiyordu. Sırf bu yüzden, Feyza'nın videolarını bile bitirememişti. Ekran süresini arttırsın diye ne yap-sa olmuyordu. Durmadan ağlıyordu. Babası üzölmüyordu bile. Hatta... Hatta gülüyordu. Çok komikti ya. O istediğı zaman me-kale okuyordu, ona kimse karışamıyordu. Ayşe teyzesine de zaten gıcık kapmıştı. Her şeyi babasına anlatıyordu.

“Ama ben küçüğüm,” dedi kısık çıkan sesiyle. “Hediye almak istiyorum.”

“Ne istiyorsun, oğlum?” dedi babası. “Ne istedin de almadım sana? Söyle, alayım.”

Poyraz hemen gülümsedi. Babasını o kadar çok seviyordu ki akli hayali şaşardı. Zaten mekale de çok okumuyordu. Bazen ek-ran süresi geçiyordu ama birlikte çizgi film izliyorlardı, bir şey de-miyordu. Çok üzgün ağlamadığı için babası gülüyordu. Üzgün ağlayınca gülmüyordu, yanaklarından öpüyordu. Kocaman sarı-lıyordu.

“O zaman...” diye düşündü. Birden söyleyince aklına bir şey gelmemişti. “Baba, hediye ya bu,” dedi. “Benim bilmemem gere-kiyor ama.” Durdu, sesi alçaldı. “Kırmızı arabaya çok ihtiyacım var.”

Merthan güldü.

“Anlaşıldı,” dedi. “Sana, senin hiç tahmin edemeyeceğın bir hediye alacağım o zaman.”

Kırmızı araba.

Hastanede sabahladığı günü de sayarsa üç gündür ablasıyla aynı evin içinde dolaşıyorlardı ama sanki aralarında görünmez bir duvar vardı.

Feyza sabah erken kalktı. Mutfığa geçtiğinde ablası çoktan uyanmıştı. Dolaptan peynir, zeytin, kaşar çıkarmış, kendine yu-murta kırmıştı. Yeni koyduğu belli, üzerinden buhar çıkan çayını işaret ve başparmağının arasında tutuyordu.

Parmaklarına baktı Feyza.

Yüzük yoktu.

Buraya gelmesinin nedeni, kendini belli etti. Üç gündür yüzüğünü çıkarıp çıkarmadığını kontrol etmek aklına gelmemişti. Bundan öncesinde de az konuştukları için nişanlı olduğunu unutmuş olmalıydı.

Muhtemelen evdeki ilk günü, onu tek bıraktığı için araları geldiğinden daha mesafeliydi. Gerekecekçe konuşmuyordu. Göz göze gelmemek için ona doğru bakmıyor, odasından çıkmıyordu. Aynı evde yaşayan, aynı havayı soluyan iki yabancından farklı değillerdi.

Hastaneden geldiği akşam, Ceylan salonda oturuyordu. Televizyonda bir yarışma programı açıktı. Karşı kanepede, üzerine ince bir battaniye örtmüş, uzanıyordu. İçeri girdiğini fark etmesiyle doğrulmuştu. Bakışlarını bir anlığına yüzünde gezdirmiş ve kıyafetini, ayakkabılarını, yüzünün solgunluğunu ölçmüştü.

Sonra önüne dönmüştü. Bir şey sormadan.

Feyza, kendine kahve yaptı. Kahvesi olana kadar telefonuna baktı. Daha doğrusu bakar gibi yaptı. Göz ucuyla ablasını izliyordu. Onun sessizliğine alışık değildi. İki yılı çıkarırlarsa eğer ablası ruh gibi bakmazdı. Yemek yerken keyif alırdı, film izlerdi. Şimdi gözlerinde o keyif yoktu. Her an ağlayacakmış gibi duruyordu.

Ceylan, mutfığa girdiğinden beri oluşan sessizliği bir bıçak gibi keserek, “Sen de yemek ister misin?” diye sordu. “Tekrar yumurta kırabilirim ya da istersen haşlarım.”

“Yok,” dedi Feyza, dolaptan kahve fincanı çıkardı. “Kahve içeceğim sadece.”

“Sen bilirsin.”

Ceylan masayı topladı, bulaşıkları makineye dizdi. Kahvaltılıkları buzdolabına yerleştirdi. Normalde daha hızlıydı; şimdi hareketleri ağır, düşünceliydi. Ansızın dalıyordu. Musluğun altında ellerini yıkadı.

Akşama kadar evde tekrar karşılaşmadılar. Akşam olduğunda odasındaki suyu doldurmak için mutfığa girdiğinde onu gördü. Anlık duraksamanın ardından suyunu doldurdu.

Tam bardağıyla çıkmak üzereyken ablası, “Ben duş alacağım,” dedi kısık bir sesle. “Şampuanını kullanabilir miyim? Markete gittim ama almayı unutmuşum, tekra-”

“Kullanabilirsin tabii,” diye araya girdi Feyza. Ablasının ona bakmaması iyiydi çünkü gözleri dolmuştu.

Bu kadar da değildi.

Bu kadar da olmamalıydı.

Ablasıydı. Canıydı. Kanıydı. Tartışılardı, konuşmazlardı hatta birbirlerinden nefret de ederlerdi ama bir şampuan isterken çekinmek?

Her markette bulunan şampuanı bile ondan isteyemeyecek miydi?

Ceylan banyoya gittiğinde, masanın üzerindeki bilgisayar dikkatini çekti. Ekran uyku modundaydı. Tuşa basarak açılmasını sağladı, önüne şifre çıktı. Normalde bilgisayarı açmayacaktı, uyku modundan neden çıkardı, bilmiyordu fakat önüne şifre kısmı çıkınca nedense iki sene önceki şifresiyle aynı mı diye merak edip denedi.

Bilgisayar açıldı.

Bir sürü sekme üst üste duruyordu. Hepsi bankalar, krediler, başvuru sayfalarıydı. Feyza’nın boğazı düğümlendi, yutkunurken zorlandı. Ablası paraya sıkıştı ve ondan istemeyi bir tercih olarak görmüyordu. Daha önce ondan para alıyordu, isteyebiliyordu. Sorun etmiyordu. Sorun ettiği tek şey babasının öğrenme ihtimaliydi.

Ama şimdi?

Şimdi ne değişmişti?

Babası yanlarında yoktu, parasını kullansa haberi olmazdı. Belki de öğrense kızmazdı bile. Ne de olsa evine gelmesine izin vermişti.

Derin bir nefes aldı.

Küçükken hayal ettikleri hayat buydu aslında. Birlikte aynı evde kalıyorlardı. Para, ev, araba, bir oda dolusu kıyafet... Her şeyleri vardı. On üç yaşındaki Feyza olsa mutluluktan havaya uçardı. Ama yirmi üç yaşındaki Feyza'nın göğsü sızlıyordu.

Cüzdanını açtı, kredi kartını çıkardı. Biraz da nakit aldı. Ablasının kaldığı odaya geçti. Duştan çıktıktan sonra giymek için yatağın üzerine koyduğu katlı kıyafetlerin üstüne kartı ve parayı bıraktı.

Etrafına bakındı. Ablasının kokusu, üç günde odayı doldurmuştu. Bir zamanlar aynı ucuz parfümü kullanıyorlardı. Evde tek parfüm şişesi olurdu. Ceylan para verip aldığı için ne zaman çok sıkısa kızardı. Gülümsedi. Ablasıyla tekrar bir parfüm şişesi için kavga etmek isterdi.

Kahvesini alıp salona geçti. Televizyonda bir magazin programı açtı.

Ceylan banyodan çıktı. Bornozuyla kaldığı odaya girdi. Kapı kapandı. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kapı açıldı.

“Bu ne?” dedi ablası. Bakışları sertti, sesi titriyordu.

“Para. Kullanman için sa-”

“Bana sordun mu?” diye kesti sözünü. Öfkesi sesine taşmıştı. “Senden para mı dilendim?”

“İstemiyorsan kullanmazsın, Ceylan,” dedi Feyza, sesini olabildiğince düz tutarak. “Kartımı verdim sadece, kullanman için başına silah dayamadım. Üstelik...”

Sustu.

Devam ederse kırıcı olacağını biliyordu. Bazı cümleler söylendiği anda geri dönülmezdi. Babasının ona yaptığı şeyi başkasına yapmayacaktı.

“Üstelik?” dedi Ceylan, gözlerini ondan ayırmadan. Devam etmesini bekledi.

Feyza devam etmedi. “Boş ver,” dedi.

Ceylan cümlelerin devamını biliyordu. *Madem kartımı almaya-
cak kadar gururlusun, evimde neden kalıyorsun?* Bunu duymamayı
seçti. Çünkü duyarsa kardeşinin evinde kalmak daha da ağırlaşa-
caktı.

Ailesinin evine dönemezdi. Babasının yüzüne bakarken bile
utanırken aynı çatı altında yaşamayı kaldıramazdı. Gidebileceği
başka bir yer de yoktu.

Parayı ve kredi kartını orta sehpanın üzerine bırakarak odası-
na geçti. Feyza arkasından bakmadı. Bakışları kartın üzerindeydi.
Kendini suçlu hissediyordu ama hissetmesi için hiçbir neden yoktu.

Yanında olmaya çalışmıştı. Onun, zamanında yapmadığını
yapmıştı.

Parayı geride bırakarak odasına geçti, kapıyı biraz hızlı kapa-
dı. Ses evin içinde yankılandı. Masanın üzeri tam bir karmaşay-
dı. Anatomi kitabı açıktı, sayfa sayfa slaytlar dağılmıştı. Onlarca
renkli kalem gelişigüzel duruyor, son model tablet masanın ke-
narından sarkıyordu. Üç ayrı bardak vardı. Birinde çay, birinde
kahve, diğerinde su. Hepsi yarım kalmıştı. Ablası geldiğinden beri
ders çalışmaya başlamıştı. Odasından çıkmak istemediğinden sı-
navlarını bahane ediyordu.

Masaya kısa bir bakış attıktan sonra yatağına geçti. Komodinin
üzerindeki bilgisayarını yatağın içine çekti. En son, yeni videosu-
nu editliyordu. Sekmeleri kapatıp romantik bir film açtı. Bilgis-
yarını kendinden uzaklaştırıp kolunu başının altına aldı. Battani-
yesini boğazına kadar çekti.

Filmin yarısına gelmemişti ki telefonundan bildirim sesi geldi.

Merthan: *On beş dakikaya kapındayım. İyi bir baba olarak oğ-
lumu uyuttum. Ve şimdi de iyi bir erkek arkadaş olarak sevgilimi
dışarı çıkaracağım.*

Feyza: *Nereye götüreceksin beni?*

Merthan: *Yalnız kalabileceğimiz bir yere. Dışarıda olacağız,
hava soğuk. Sıkı giyin.*

Feyza hızla dolabının karşısına geçti. Dar, koyu kırmızı bluzunu ve kot pantolonunu aldı, vakit kaybetmeden giyindi. Bluz, omuzlarından beline kadar tüm hatlarını sarıyor, kot pantolonu rahat ama derli toplu duruyordu. Deri *oversize* ceketini omuzlarına geçirdi. Saçlarını şekillendirdi, hafif bir makyaj yaptı. Kirpiklerine maskara sürerken telefonundan bir bildirim sesi geldi.

Merthan: *Geldim, seni bekliyorum.*

Geçen gün kullandığı çantasını aldı, içindekileri başka bir çantaya geçirerek zaman harcamak istemiyordu. Renkli spor ayakkabılarını giydi ve neredeyse koşarak kapıdan çıktı.

Merthan'ın arabası apartmanın hemen önündeydi. Park lambası yanıp sönüyordu. Merthan kalçasını arabaya yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Kapıya doğru bakıyordu. Onu görür görmez ifadesi değişti, yüzüne çapkın bir gülümseme yerleşti. Hava soğuktu ama göz göze geldikleri an aralarından yaz esintisi geçti, sıcaklık her yeri sardı.

Feyza adımlarını hızlandırdı. Yanına geldiğinde dudağına kısa bir öpücük kondurdu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bazen göğsünden fırlayacakmış gibi geliyordu.

“Nereye götüreceksin beni?” diye sordu.

“Çamlıca Tepesi'ne.” Eli yanağında dolaştı, bakışları dudaklarına indi. “Sana kahve yapacağım.”

Feyza ışıldayan gözlerle ona baktı. “Sen mi?” diye sordu. Heyecanı sesine yansımıştı. Onun için restoran kapatan sevgilisi olmuştu, doğum gününde dinlemeyi çok sevdiği ünlü şarkıcıya sahne aldırان sevgilisi olmuştu, ona özel elbise diken sevgilisi olmuştu ve hiçbirinde Merthan'ın ona kahve yapacak olması kadar özel hissetmemişti.

Arabaya bindiler, Çamlıca Tepesi'ne doğru yola çıktılar. Yol boyunca çoğunlukla konuşan taraf Feyza'ydı. Ona sorular soruyordu, kendi hayatı hakkında kimsenin bilmediği şeyler anlatıyordu.

Geldiklerinde, Feyza Merthan'dan önce indi. Manzaraya doğ-

ru yürüdü. İstanbul tamamıyla ayaklarının altındaydı. Karanlıkta yanıp sönen ışıklar şehri bir örtü gibi sarmıştı. Hava soğuktu ama üzerindekiyle üşümüyordu.

“Hadi bana kahve yap,” dedi, ona doğru dönerek.

Merthan arabadan yeni inmişti. Üşümüyor olmalıydı ki pal-tosunu arabada bırakmıştı. Mavi bir gömleğin üzerine, lacivert süveter giymişti. Onu dışarı çıkardığı için mi yoksa kahve yapacak olması yüzünden mi bilmiyordu ama şu an gözüne fazlasıyla ka-rizmatik görünüyordu.

Merthan bagajı açtı, iki katlanabilir sandalye çıkardı. Biri kırmızı, diğeri maviydi. Sandalyeleri arabanın yakınlarındaki bir düzlüğe yan yana koydu. “Otur istersen,” diyerek sandalyeyi işaret etti.

Feyza oturmadı. Gözlerini kırpmadan onun malzemeleri çı-karmasını izledi. Merthan filtre kâğıdını huninin içine yerleş-tir-di, üzerinden biraz sıcak su geçirdi. Alttaki suyu döktü. Yüzünde ciddi, dikkatli bir ifade vardı. Kahveyi kâğıdın üzerine düzgünce yaydı. Sadece ıslatacak kadar su döktü, kısa bir an bekledi. Ardın-dan kalan suyu dairesel hareketlerle yavaşça ekledi.

Demlenmesini beklerken omzunun üzerinden ona baktı. Göz-leri üzerinde gezindi. “Üşüyor musun?” diye sordu. “Battaniye de getirdim, arka koltukta.”

Feyza dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi saklaya-madı. “Her şeyi düşünmüşsün.”

“Bizde böyle,” dedi Merthan. “Düşünürüz.”

Feyza sandalyelerden birine oturdu. Kahveler hazır olunca Merthan fincanı ona uzattı. Parmakları birbirine değdi. Normalde kısa bir temastı ama Merthan, fincanı hemen bırakmayarak uzattı. Sonrasında yanına yerleşti.

Feyza fincanı burnunu yaklaştırırken, “Çok güzel kokuyor,” dedi. Buhar yüzüne vurdu, gözleri yarı yarıya kapandı.

Merthan ona yaklaştı. Çenesinin köşesine yumuşak bir öpü-

cük kondurdu. Geri çekilmedi. Burnunu boynuna yasladı, teninin sıcaklığıyla kahve kokusu birbirine karıştı. Derin bir nefes aldı. “Evet,” dedi, derinden gelen bir sesle. “Çok güzel kokuyor.”

Feyza güldü, başını onun geniş omzuna yasladı. Fincanı iki elinin arasında tutuyordu. “Biliyor musun?” dedi, sesi hafifçe düşürü. “Ameliyathanedeki stajımız son seneymiş. Ben bu sene gözlem yaparız diye düşünmüştüm.”

Merthan başını ona doğru eğdi. “Ameliyathanede gözlem mi yapmak istiyorsun?”

“Evet,” dedi Feyza. “Hep merak etmiştim.”

“Bülent Hoca’yla konuşurum. İstedğin ameliyata girersin.”

“Senin?” diye sordu Feyza hevesle.

Merthan kaşlarını kaldırdı. “Benim ameliyatıma mı girmek istiyorsun?”

“Evet.”

“Tavsiye etmem.”

“Neden?” diye sordu Feyza, sesinde oyunbaz bir merak vardı. “Fazla mı gergin oluyorsun?”

Merthan ona doğru döndü. Bakışları bu kez daha uzun kaldı. Eli sandalyenin arkasına yayıldı, aralarındaki mesafeyi bilinçli olarak daralttı. “Yok,” derken sesi alçak, kendinden emindi. “Fazla karizmatik oluyorum. Sonra aklımdan çıkmam. Gece rüyalarına girerim.”

“Bunu istemez misin?” dedi Feyza. Bir anlık sessizlik oldu. O sessizlikte, kendi kalp atışları kulağında yankılandı.

Merthan bakışlarını dudaklarına indirdi. Sıcak nefesi yüzüne değdi. “Gece rüyalarına girmeyi mi?” diye sordu. “İsterim.” Dokunmadı ama varlığıyla sardı onu. “Gerçi...” diye ekledi, dudaklarının kenarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. “O rüyalarını gerçekleştirmeyi daha çok isterim.”

“Merthan,” dedi Feyza, ismini söylerken sesi hafifçe titredi.

Geçmiş ilişkilerinde, daha ilk günden onunla yatmak isteyen

erkekler olmuştu. Dışarıda üzerine yapışan imajdan ya da babasını kızdırmak için bilerek körüklediği magazin haberlerinden sonra erkeklerin bakışı çoğunlukla aynı yere sabitleniyordu. Ona yaklaşımları, meraktan çok beklentiyle oluyordu.

Ve her seferinde aynı şey tekrarlanıyordu. İşi cinselliğe getirdikleri an soğuyordu. Uzaklaşıyordu. Ardından da ilişkiler, sanki hiç başlamamış gibi bitiyordu.

Ama Merthan'la farklıydı.

O yaklaştığında, yatak iması yaptığında, bunun erken olduğunu düşünmüyordu. *Benimle yatmak için mi birlikte*, diye sorgulamıyordu. Ana kapılıyordu. Heyecanlanıyordu. Elleri buz kesiyordu. Kalp atışlarından başka hiçbir şey duymuyordu.

“Soğutma kahveni,” diyerek çenesiyle elindeki fincanı gösterdi Merthan. “Ameliyat programına bakayım, ayarlarım bir şeyler.”

Feyza gülümsedi. Kahvesinden bir yudum aldı. “Poyraz nasıl?” diye sordu. “Ne yapıyor?”

“Hiç sorma,” dedi Merthan, kısa bir bakış attı. “Geçen gün video çekerken yakaladım onu.”

Feyza kahkaha attı. “Ciddi misin?”

“Ayşe teyzesini de çekmeye çalışıyormuş. Durmadan *Feyza gibi ünlü olacağım*, deyip duruyor.”

Feyza'nın yüzündeki gülümseme dondu, küçüldü. Şaşkınlıktan uzun bir süre tepki bile veremedi. “Benim gibi mi?” diye sordu, emin olmak için.

“Evet, evde küçük bir sölenler besliyorum.”

“Şaka?”

“Değil.”

“Beni biliyor mu? Aramızdaki ilişkiyi?”

“Aramızdaki ilişkiyi bilmiyor,” dedi Merthan, net bir sesle. “Davet günü, magazincilere *evet*, dedikten sonra çıkan sevgilik haberlerinde seni görmüş. Videolarını izlemiş. O günden beri seni dilinden düşürmüyor.”

“İnanamıyorum sana, Merthan!” diye kızdı Feyza. Kaşlarını çattı ama oğlunun, onun hayranı olduğunu öğrendiğinden beri yüzünde eksilmeyen gülümsemesi gittikçe daha da büyüdü. “Neden bunca zaman söylemedin?”

“Bilmem,” diye omuz silkti Merthan. Kahvesinden peş peşe yudumlar aldı. Feyza’ya göre oldukça sakindi. “Milletin benden randevu almasını istemediğin, bana kibirli dediğin, genel olarak beni sinirlendirdiğin için olabilir.”

Güldü Feyza. “O eskidendi, artık öyle değil.” Durdu, gözlerine baktı. Kaşlarını çatar gibi oldu. “Değil mi? Seni sinirlendirmiyorum.”

“Gecenin yarısı zehirlenip gelmeni saymazsak...” diye başını salladı Merthan. “Evet, beni sinirlendirmiyorsun.”

Tekrar güldü Feyza. O gece neşesi hiç tükenmedi. Merthan’ın oğlunun onun küçük bir hayranı olmasını beklemiyordu. “Poyraz’la tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi. Sesi, neşesinin izini taşıyordu.

Merthan duymazlıktan geldi. Elindeki fincanı çevirdi. Dibinde kalan kahvenin daireler içinde yayılışını izledi. “Senin ablanla nasıl geçiyor?” diye sorarak konuyu değiştirdi. Oğluyla, Feyza’yı tanıştırmak gibi bir niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Sedye acil kapısından içeri girdiği anda ortam hareketlendi. Kapılar sertçe açıldı, metalin tok sesi havada yankılandı. Ayak sesleri hızlandı, talimatlar üst üste bindi. Herkesin bakışları tek bir yerde toplandı.

Feyza sadece depoya gitmeye üşenmiş, eldiven almak için kırmızı alana girmişti. Otuz saniyelik bir işti. Eldivenleri alacak ve çıkacaktı. Ama sedye içeri girince bedeni olduğu yere çakıldı. Yanında duran soğuk duvara yapıştı. Sanki yürüyüp adım atsa birinin işine engel olacaktı.

“On dokuz yaş, erkek! Trafik kazası!” dedi paramedik, sesi nefes nefeseydi. “Sol alt ekstremitede ciddi kanama, turnike uygulanmış!”

“Tansiyon düşüyor!” diye bağırdı başka biri.

Feyza’nın bakışları, sedyenin kenarından yere doğru ilerleyen kırmızı çizgiye kaydı. Kan damlıyordu. Daha doğrusu akıyordu. Turnike dizinin biraz üstündeydi. Bacağın rengi soluktu, ayağının ucu neredeyse mordu.

Merthan, “Turnike ne kadar süredir var?” diye sordu.

“Yaklaşık bir saat, hocam. Olay yerinden beri.”

Duyduğu saatten hoşlanmadığı yüzüne yansıdı Merthan’ın, kısa bir nefes verdi. Hızla eldivenlerini geçirirken diz seviyesinden aşağısını kontrol etti. Yanındaki cerrah ona doğru eğildi.

“Femoral nabız alabiliyor musun?”

Bir anlık sessizlik oldu. Merthan başını iki yana salladı. “Yok,” dedi. Sesi alçaktı ama duyulmuştu. İfadesi sertleşti. “İkinci damar yolunu hemen açın. İki ünite kan da hazır olsun.”

Turnike gevşetildiği anda kan bir anda boşaldı, Merthan'ın formasında kesik çizgiler bırakarak dağıldı. Nefesler tutuldu. Kim-seden tek bir ses çıkmazken, yalnızca bir kişinin attığı ince çığlık duvarlara çarpıp yankılandı, tüm kırmızı alanı doldurdu.

“Gazlı bez!” diye bağırdı Merthan. Eliyle sert bir baskı uyguladı. Eldivenlerin her yeri kandı. Yüzündeki ifade değişmedi ama çenesindeki kaslar gergindi. Basıyı sürdürürken, başını kaldırarak çığlığın geldiği yöne baktı.

Feyza oradaydı. Sanki başka bir çığlığın daha boğazından kaç-maması için eliyle dudaklarının üzerini kapamıştı. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu.

Çığlıktan sonra hasta bariz bir şekilde irkildi, gözleri korkuyla açıldı. Başını kaldırmaya çalışsa da bedenini toparlayamadı. “Ne?” dedi titrek sesle. Dudakları neredeyse teninin rengini alacak kadar solmuştu. “Çok mu kötü?”

Monitörler alarm verdi. Kalp ritmi hızlanırken rakamlar dal-galandı.

Merthan hiç tereddüt etmeden ateş saçan gözlerini Feyza'ya kilitledi. “Çık dışarı,” dedi. Sesi keskindi, duygudan arınmıştı.

Feyza, “Ben...” diye kendini açıklayacak oldu.

“Sana *çık dışarı*, dedim!” Bu kez sesini yükseltti.

Acildeki bütün uğultu, monitör, sesler, koşturma o an için kesildi. Gözler ikisi arasında gidip geldi.

Feyza'nın gözleri doldu ama ağlamadı. Utanç, göğsünün or-tasında ağır bir yumruya dönüştü. Bir şey söylemedi, bakışlarını kimseyle göz göze gelmemek için yere indirdi. Adımları hızlandı. Kapı arkasından kapandığında bile içerideki sesler duyulmaya de-vam ediyordu.

Utanç tüm bedenini sarmıştı. Herkesin arkasından konuşması

sıkıntı değildi ama Merthan'ın ona bağırması... Onun gözünden düşmüş gibi hissediyordu.

Kliniğe geri dönemedi. Hastanenin bahçesinde aynı noktada ileri geri yürüdü. İlk kez bir kanın, bu kadar kontrolsüz, bu kadar canlı fişkırıldığını görmüştü. Refleks olarak çığlık atmıştı. Kendini haklı görmüyordu. Göremezdi. Orada çığlığı kim atarsa atsın kovulurdu.

Merthan haklıydı.

Burası hastaneydi. Gözleme gelmiş olsa da üzerinde hemşire forması vardı. Çığlık atması kabul edilemezdi. Bunu biliyordu. Kovduğu, bağırduğu için ona kızgın değildi. Aksine kendine kızgındı. Derin bir nefes aldı.

Hasta ameliyata alınmıştı, ameliyatını Merthan yapıyordu. Temizlik görevlileri yere damlayan kanı silmişti ama o metalik koku hâlâ havadaydı.

Aradan iki saat geçti. Gözleme gitmedi. Ne oturabildi ne de başka bir şeyle ilgilenemedi. Ameliyathanenin kapısında bitmesini bekledi. Merthan'la konuşup ona kendini açıklamak istiyordu. Utancını biraz da olsa azaltmaya ihtiyacı vardı.

Kapı açıldı, içeriden birkaç sağlık çalışanı çıktı. Hastanın yakınları, bilgi almak için sağlık çalışanlarının dibine girerken, Feyza kapı kapanmadan içeri girdi.

Merthan elini yıkıyordu. Onu fark ettiğinde gözlerini kapadı. Derin, öfkeli bir nefes verdi. Omuzları sertleşti, başını hiç ona doğru çevirmeden, “Şimdi sırası değil, Feyza,” dedi.

“Sadece...” dedi Feyza, sesi kısıktı. “O an boş bir anıma geldi. Refleks olarak çığlık attım. Bunu söylemek istemiştım.” Merthan cevap vermedi. Suyu kapadı. Başındaki boneyi avuçlarının arasına aldı, elleri yumruk oldu. Sessizliği uzadıkça Feyza'nın göğsündeki baskı arttı. Anlaşılmaya ihtiyacıyla, “Üstelik...” diye devam etti. Sesi daha da yumuşadı. “Sadece gözlem yapıyorum. Daha ikinci sınıf öğrencisiyim. İlk defa bir kanın öyle fişkır-”

"Az önce..." dedi Merthan. Sesi balta gibi indi araya. Eliyle ameliyathaneyi işaret etti. "On dokuz yaşındaki bir gencin bacağını ampute ettim. Dışarıda bekleyen yakınlarına durumunu bildirmeliyim ve şu an..." Bir süre susup sonra devam etti. "Senin ilk defa gördüğün şeye verdiği tepki gram umurumda değil. Anlıyor musun beni?"

Feyza ne diyeceğini bilemedi.

"Be- Ben..." diye kekeledi. "Ben bilmiyordum.

Merthan başını kaldırmadan kapıyı işaret etti. "Şimdi biliyorsunuz," diyerek bugün ikinci kez kovdu onu. Sesinde, bakışlarında, hareketlerinde ne bir tereddüt vardı ne de bir yumuşama. Feyza zorlukla yutkundu.

Kendi duygularını merkeze almıştı. Sanki o anın tek sorunu kendi utancıymış gibi koşarak kendini açıklamaya gelmişti. Hastanın ne durumda olduğunu düşünmemişti. Kötü bir ihtimali aklına getirmemişti. Kötü bir ihtimal olsa bile Merthan'ın sorun edebileceği aklına gelmemişti. O, sanki hiçbir konuda endişelenmezdi. Stres olmazdı. Bir insanın uzvunu kaybetmesini sıradan bir vaka gibi karşılar, ağırlığını üzerinde taşımazdı. Yakınlarına durumu anlatırken sesi titremezdi.

Ama şimdi...

Şimdi o baskıyı gözlerinde görüyordu. Yakınlarını bilgilendirmeden önce elini defalarca yıkayarak kazanmaya çalıştığı zamanı ve bocalamasını...

"Merthan," dediğinde, sesi özür diler gibiydi.

"Ayrıca..." dedi Merthan. Onu şu an dinlemek istemediği her halinden belliydi. "Sadece gözlem yapıyor olman da bir bahane değil. Reflekslerini kontrol etmek zorundasın. Eğer yapamıyorsan da..." Öfkesi kelimelerine yansdı. "Video çekmeye devam et."

"Çenenizi dayayın. Evet, tam oraya. Alnınızı buraya yaslayın." İşin içine alnı girince hasta çenesini başka bir yere dayadı. Miraç

yumuşak bir sesle, “Hayır,” dedi. “Çeneniz orası değil. Bakın, bu şekilde.” Parmaklarıyla havada küçük bir düzeltme işareti yaptı. “Şimdi, gözlerinizi kırpmadan karşıya bakın.” Hasta, gözüne vuran ışıkla sandalyesinde huzursuzca kıpırdadı. Miraç, mikroskobun başında bir an duraksadı. “Evet, biliyorum, ışık parlak ama gözlerinizi kırpmamanız gerekiyor.” Bu kez sesi daha net, daha keskindi. “Gözlerinizi kırpmadan karşıya bakın lütfen.”

Işık.

Kirpik titremesi.

Sonra tekrar bir göz kırpma.

Miraç, nefesini yavaşça verdi. Çenesini sıkıyordu. Hastanın gerildiğini fark edip, “Tamam,” dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sorun değil.” Sabrını, sesine yansıtmaya çalıştı. “Tekrar deneyelim.” Ayar düğmesini milim milim çevirdi.

Işık ve tekrar göz kırpma.

“Olmadı mı?” diye sordu, altmış yaşlarında kadın hasta.

Geriye yaslandı Miraç, aletten uzaklaştı. “Bakın,” dedi. Sesi artık gerginliğini yansıtmaya başlamıştı. “Görmem gereken yer zaten çok küçük. Gözünüzü kırparsanız hiçbir şeyi değerlendiremem. Daha ışık gözünüze vurmadan kırpiyorsunuz.”

Tekrar denediler. Yine olmadı. Muayene, bitmesi gerekenden çok daha uzun sürdü. İki dakikalık iş, aynı hatanın tekrar tekrar yapılmasıyla lastik gibi uzadı.

Miraç, en son hastayı gönderdiğinde şakaklarında keskin bir baskı hissediyordu. Bol şekerli, bol sütlü bir kahveye ihtiyacı vardı.

Dinlenme odasına yöneldi. Toplantıda başhekim kahve makinesinin reklamını araya sıkıştırdığında alay etmişti. Ama işin doğrusu sırf o makine için her daraldığında soluğu orada alıyordu. Kapıyı biraz sert itti. Koridorda boylu boyunca uzanan antiseptik kokusu, kapı açıldığı an yerini sıcak kahve kokusuna bıraktı.

Yorgunluk bedeninden sıyrıldı. Önlüğünü çıkarıp rastgele bir sandalyenin arkasına attı. İçerisi kalabalıktı. Daha çok gençler vardı. Orta schpayı kenara çekmişlerdi. Oturma grubunun yanında, hararetli bir konuşmanın ortasındaydılar.

Miraç makinenin önünde durdu, göz ucuyla onları izledi. Aralarından biri onu fark etti. Dirseğiyle yanındakini dürttü, bakışlarıyla zincirleme bir uyarı dolaştı. Cümleler yarıda kesildi. Oda bir anda sessizleşti.

Miraç durumu fark edip yandan bir gülüşle başını salladı. “Yemem sizi,” diye dalga geçti.

Karton bardağa önce süt doldu, ardından kahve. İkisi bardağın içinde yavaşça karıştı. Bardağı eline aldığı anda sıcaklık avcuna yayıldı.

Kimse konuşmayı devralmadı. Sessizlik uzadı. Sonunda, uzmanlığını almasına bir yıl kalmış Cemil dayanamayıp, “Yok, hocam,” dedi, dudaklarının kenarındaki gergin bir gülümsemeyle. “Öyle aramızda iddiaya giriyorduk da.”

“İddia ne?”

Yine kimse konuşmadı. Yine tüm yük Cemil’in omuzlarına kaldı. Söyleyip söylememe arasında kararsız kaldığı belliydi. Çenesini sıktı, bir an arkadaşlarına baktı.

“Öğleden önceki olayla ilgili,” dedi.

“Öğleden önceki olay?” Kahvesinden bir yudum aldı. “Ne olmuş? Ben duymadım bir şey.”

“Merthan Hoca, Feyza’yı klinikten kovmuş. Biz de kendi aramızda acaba Bülent Hoca’yı da kovmuş mudur diye şey yapıyorduk.”

“Merthan, Feyza’yı mı kovmuş?” diye sordu Miraç. Sesi konuşmasının sonuna doğru incelmışti. Gözleri irice açılmış, tüm ifadesiyle böyle bir şey beklemediğini belli etmişti.

Bu sefer başka biri, “Evet, hocam,” diyerek konuşmaya katıldı.

Miraç’ın yüzündeki şaşkınlık, dedikoduya açık olması, odadaki gerginliği gevşetti. Gençler konuşmaya cesaret buldu. *Neden*, diye sormasına gerek kalmadan anlatmaya başladılar.

“Hastanın atardamarı parçalanmış. Turnike gevşeyince de kan bir anda sıçramış.”

“Feyza Soysal da çığlık atmış.”

“Herkes varken Merthan Hoca da onu klinikten kovmuş.”

Miraç yüzünü, sanki fiziksel bir acı hissediyormuş gibi buruşturdu. Merthan'ın o anki tepkisini, ses tonunu, yüzündeki sertleşmeyi gözünde canlandırabiliyordu. En nefret ettiği şeylerden biri, hastanın ve hasta yakınlarının daha fazla telaşa sürüklenmesiydi.

Katlanamazdı. Biri en ufak yüzünü ekşitse kovardı. Biri istemsizce *ayy*, diye haline acısa kovardı. Biri gerginliğini saklayamazsa kovardı.

Bülent Hoca'yı da kovmuştu. Tabii hastaya karşı olan davranışından değil. Bir milletvekilinin oğlunu ameliyat edeceği zaman, işinin her detayına, kullanacağı malzemelere kadar karışmıştı. *Bir sıkıntı çıkmazın*, bahanesiyle sınırların üzerinde gezinmişti. Sonunda Merthan dayanamamış, *estetik ameliyatı yapmaya karar verirsem sizi çağırırım*, demiş ve kapıyı göstermişti.

“İddia neyineydi?” diye sordu Miraç.

“Yemeğine, hocam.”

“Fakir misiniz oğlum? Ne yemeği? Başka bir şey mi bulamıdınız?”

“Fakiriz, hocam,” dedi aralarından biri. Az önce tüm maaşını, kredi kartına yatırmış olmanın hırsı üzerindeydi ve bu, sesine de yansımıştı. Para cebine girmeden tekrar bankaya dönüyordu. Altı yıl okumuştı, zorlandığı yetmemişti, aldığı burs kredisini şimdi geri ödemek için uğraşıyordu. TUS dershanesinin taksitleri, evin kirası, faturası derken...

Fakirlerdi. En azından o kesinlikle fakirdi.

“İyi, tamam,” dedi Miraç. Kahvesinden bir yudum aldı. “Ben de giriyorum iddiaya.”

“Ama hocam, siz zaten cevabı biliyorsunuzdur.”

“Ayıp, lan,” diye takıldı Miraç. “Alt tarafı yemek ısmarlayacaksınız.”

“Hocam, sizin iddiaya girmenize gerek yok, ben size ısmarlarım.”

Yağmur’un Miraç’ın gözüne girme çabasına karşılık, Yağmur’la gizli bir savaşın içinde olan Cemil, “Tamam, Yağmur, ameliyata alındın,” diye dalga geçti. Yağmur’un derdi ameliyata girmek değildi, dikkatini çekmekti. Ama esmerdi ve Miraç’ın ilgi alanına zaten baştan girmiyordu.

Miraç cevap vermese de diğerlerinin kahkahalarına hafif bir gülümsemeyle eşlik etti. “Bundan beş altı ay önce...” dedi. Bacağını dizinin üzerine attı. “Bir milletvekilinin oğlunu ameliyat etmişti Merthan, biliyorsunuzdur belki.”

Cemil başını salladı. “Biliyoruz, hocam,” dedi.

“O zaman, Bülent Hoca’yı işine karıştığı için odasından kovmuştu.”

Bir taraf sevinirken diğer taraf hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü. Omuzları düşen, suratı asılanlardan biri de Cemil’di. “Ama hocam...” diye itiraz etti, sanki iddiayı buradan çevirebilirmiş gibi. “Ben Bülent Hoca’ya şeker uzattım diye yarım saat azar yemiştım.”

Miraç güldü. “Merthan’ın bu hastanede dokunulmazlığı var, bilmiyor musunuz?” dedi. Sesinde yarı alay, yarı ciddiyet vardı.

“Ama bu...” dedi Cemil.

Kapının açılmasıyla cümlesi havada asılı kaldı. İçeri Merthan girdi. O an odadaki herkesin göğsüne keskin bir korku saplandı. Cemil’in yüzü, ruh görmüş gibi beyazladı. Nefesini tuttu.

Miraç bu kez yarım ağız bir gülümsemeyle, “Ama bu...” dedi. Devamını getirmesini bekledi. Onu satacaklarını düşündükleri için hepsi tedirgindi.

“Benim hasta dosyalarına bakmam lazımdı,” dedi Yağmur. En akıllıca davranan oydu, diğerleri de onu hiç düşünmeden taklit etti. Birer bahaneyle odadan çıktılar. Daha doğrusu, kaçtılar.

Miraç arkalarından güldü. Sonra kendisine kahve dolduran arkadaşına döndü. “Senin hakkında konuşuyorduk,” dedi rahatça.

“Onu anladım.”

Miraç, Merthan’ın bardağındaki simsiyah kahveye baktı. Yüzü istemsizce buruştu. “Şu...” dedi, elindeki karton bardağı işaret ederek. “Zift gibi şeyi içtiğin için bu kadar gerginsin.”

“Senin gibi oturduğum yerden irise bakmadığım için gerginim.”

“Hadi oradan, seni duyan da başka bir şey yapmıyorum sanır.”

“Gözlük verip yolluyorsun, yeme beni.”

“En azından ben gözlük veriyorum,” dedi Miraç. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. “Sen?” Bir an durdu. “Cereyanın tanımını yapıp yolluyorsun.”

Merthan, Feyza’yı hatırlayınca derin bir nefese ihtiyaç duydu. Gözlerinin önündeki perde kalktığında, kapıdan çıkmadan önce dolu gözlerle ona yönelttiği o kırgın bakış, göğsünün tam ortasında saplanan keskin bir acıya dönüştü.

Klinikten kovduğu ilk kişi değildi. Kırıcı laflar ettiği de.

Geniş çerçeveden bakarsa haklıydı. Aklının onda kalmaması, suçlu hissetmemesi gerekiyordu ama gözlerindeki o bakışı, hiçbir şekilde zihninden söküp atamıyordu.

Uzun süren sessizliğin ardından Miraç, “Feyza’yı acilden kovmuşsun,” dedi.

“Az önce onu mu konuşuyordunuz?”

“Bülent Hoca’yı da kovup kovmadığını merak etmişler.”

Merthan alnını sıvazladı. Bu konuşmaların Feyza’yı daha kötü hissettireceği düşüncesi içini sıktı. Bugüne kadar birini kovmak sorun olmamıştı. O an bağırıp, çağırıp herkesin içinde laf söylemektense dışarı atmak daha kolaydı. Gözünün önünden kaybolunca mesele de kayboluyordu. Ama şimdi kaybolmuyordu.

“Onu kovduğun için video çekmesin?”

“Ne alaka?” dedi Merthan, kaşlarını çatarak. Elini alnından ayırmıştı. “Yapmaz öyle bir şey.” Sesinde en ufak şüphe yoktu.

“Neden? Aranızda konuştunuz mu bunu?”

“Konuşmamız gerekmiyor.”

“O zaman emin olma bu kadar,” dedi Miraç, sesini bilerek sakın tutarak. “Herkesin içinde kovmuşsun, sinirlenmiştir. Feyza hakkını video çekerek arayan biri.”

“Boş boş konuşma, Miraç.” Sesi sertleşti, ayağa kalkarken masanın üzerinc bıraktığı bitmiş kahve bardağını aldı. “Zaten gergim, kafamı bulandırma sen de.”

O gün, çıkışta Feyza’yla karşılaştılar. Konuşmadılar.

Merthan’ın adımları duraksayacak kadar yavaşladı hatta bir ara durdu. Ona baktı. Gözleri kısa bir anlığına buluştu. Feyza’nın zorlukla yutkunduğunu, hiçbir şey söylemeden, en ufak bir açık vermeden yanından geçişini izledi.

Göğsündeki o sızı derinleşti. Peşinden gidip konuşmak istedi ama ayakları ihanet etti ona. Olduğu yerde kaldı. Sadece arkasından baktı.

Ve sevgili olduktan sonra hastaneden ilk kez birbirleriyle konuşmadan ayrıldılar.

Feyza, mutlu günlerin geride kaldığını hissediyordu. Ablası gelmişti, kaçtığı her şeyi de yanında getirmişti. Evin içine karabasan gibi çökmüştü. Ablasının telefonu her çaldığında irkilerek ekrana acaba annesi mi arıyor diye bakıyordu.

Sonra yine başlıyordu.

Beni aramadılar.

Beni hiç aramadılar.

Ve şimdi de Merthan...

Hastanede onu yanından kovmasının üzerinden iki gün geçmişti. Siniri hâlâ geçmemiş miydi? Bu kez ayağına gitmeyecekti. Bir adım atmasını istiyordu ama ondan tek bir mesaj bile gelmemişti. Haksız olabilirdi ki kendini haklı görmüyordu, o gün üstüne zamansız gitmişti. Farkındaydı.

Ama kırılmıştı. Üzülmüştü. Kötü hissetmişti. Bu, yanına gelmesi, gönlünü alması için yetmiyor muydu? İlla haklı mı olması gerekiyordu?

Mutfağa giderek kendine kahve yaptı. Kahve makinesi çalışırken, ablasının kaldığı odanın kapısı açılıp kapandı. İçinden *umurum mutfağa gelmez*, diye geçirdi ama tabii ki istediği her şey gibi bu da olmadı.

Ceylan mutfağa girdi. Üzerinde etek kısmında küçük damla şeklinde çamaşır suyu lekesi olan bol bir tişört vardı. Saçını topladı.

mişti ama düzgün durmuyordu. Çalışan makineye kısa bir bakış atarak, “Kahve mi içeceksin?” diye sordu.

“Evet.”

“Kahvaltı yaptıktan sonra iç. Aç karnına miden delinir.”

Feyza gözlerini devirmekle alay edercesine gülmek arasında kaldı. *Midesi mi delinirdi?* Sabahları aç karnına içtiği onca kahvede neredeydi bu nasihatler? Peki, zehirlendiğinde? Haberi bile olmamıştı. Şimdi evinde kalıyor diye onunla ilgilenmesine, ablalık taslamasına gerek yoktu.

Gözlerinin içine baka baka kahvesinden bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha... Bugün pazardı. Video paylaşması gerekiyordu. Aslında konuşmasının iskeletini hazırlamış, notlarını çoktan almıştı. Kamerası odasındaki köşede kuruluydu. Geriye videoyu çekmesi, düzenleyip paylaşması kalmıştı.

Normalde son güne bırakmazdı ama konuşacak bir konu bulması epey zamanını almıştı. Merthan’la birliktelikleriyle eleştirecek her şey şekil değiştirmişti, gözüne güzel gelmeye başlamıştı.

Mutfakta daha fazla kalmadı, odasına giderek kameranın karşısına geçti. Kaydı başlattı.

“Sevgili sölenterlerim, herkese merhaba,” dedi keyifli bir tınıyla. Sesi, âşık olduğu adamdan bir yakınlık bekler gibi çıkmamıştı. Ablasının evindeki varlığı, onu zorlar gibi çıkmamıştı. Ekranın karşısındaki insanları kendine bağlayacak kadar canlı ve güzeldi. Rolünü iyi oynuyordu. “Bugün farklı bir yorumla geldim,” dedi. Masasından kitaba uzandı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Geçenlerde Montaigne’in *Denemeler* adlı kitabını okudum.”

Kitabı kameraya kaldırdı, bir süre arka kapak yazısını okur gibi inceledi.

“Eve taşındığımdan beri kitaplığımıydı ama okumaya pek fırsatım olmamıştı. Merak etsem de okumayı hep geciktiriyordum.” Sayfaları açtı. “Başta umduğumu bulamadım, çok fazla

basit cümlelerle yazılmıştı ve bir şey anlatmıyor gibiydi. Hatta...” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Bu kadar ünlü olmasına şaşırdım. Zar zor satrançla ilgili bölüme geldim. Yine herkes gibi padişah oyunu, zekâ oyunu, çok yararlı falan diye satrancı öveceğini düşündüğümünden okumak istemedim. Fakat kısa zaten diye isteksiz de olsa okudum.”

Birkaç saniye duraksadı.

“Kitapta, oyun için çok ciddi diye satrancı kötülüyordu. Açıkçası kötülemesinin nedeni önemli değildi. Satranç hakkında tanıdığım herkes olumlu yorumlar yapıyordu, hiç karşıt düşünce olmadığı için ben de satranç hakkında düşünmemiştim. Sorun bu değil, sorun bu denemeyi okumadan önce satranç hakkında ne düşündüğümü sorsanız size rahatlıkla birçok şey söylerdim ve bunların hepsinin kendi düşüncelerimin olduğunu sanırdım. Bizi diğer canlılardan ayıran şey karar verme, muhakeme etme, okumakken bizi insan yapan bu şeylerden aslında yoksunum. Yoksunuz. Bu acı bir gerçek. Çoğumuza hatta belki de hepimize Hindistan’da olan, *nasıl böyle şeylere inanıyorlar ki*, diye düşündüren gelenek ve inançlar var. Benim de var. Bu sadece Hindistan’la da sınırlı değil. Puta tapanlar mesela... Yere düştüğünde kırılan bir şeyin, nasıl onları yarattığına inanabiliyorlar? İneklere inananlar? Konuşamıyorlar bile. Ama orada olsaydım, belki de babam putlara inansaydı, bana da süslü iki laf etseydi ben de inanacaktım. Onlar arasındaki tek farkım yaşadığım yer, ben değilim. Benim zannettiğim kaç düşünce sahiden benim? Peki, okumak? Okumak, yalnızca bir araya gelen harflerin ne demek olduğunu anlamakla mı sınırlı? Newton elmanın ağaçtan düştüğü olaya denk geldiğinde bunun yerçekimiyle olabileceğini fark etmesi bir okumaydı. Bitkiler, hayvanlar, yağmur, kar, fırtına... Etrafımızda olan her şey bize bir şeyler anlatıyor aslında ve bize gereken tek şey bunları okumak. Acaba bizim okumamızdaki engel, okumanın alanını daraltmak mı? Okuma yazma bilmeyen insanın hiçbir şey bilmeyeceğini düşünüyoruz.

Cahil, diyoruz. *Oku, adam ol*, diyoruz. Okullarda aldığımız eğitim bize kavramları, bu kavramların hayatımızdaki yerini, denge- nin nasıl olacağını, düşünmenin ne demek olduğunu anlatmıyor. Doğru bilginin bilim olduğunu söylüyor ve bilimsel verilerin doğ- ruluğunu da kaynakçaya bakarak bulabileceğimizi söylüyor. Bir matematik profesörü, Stephen Hawking'in kitabını eleştirirken ona verilen eğitimde cümlenin kimin söylediği değil de mantıklı, tutarlı olup olmadığına bakılmasının öğretildiğini söylüyor. Bizde ise tam tersi. Söylenen şeye değil, söyleyen otoriteye bakıyoruz. Kendi düşüncelerimizi yok sayıyoruz, yorumlamıyoruz. Tarihte bile böyleyiz. Bir sürü tarih profesörü *tarihi yorumlayanlara ka- nıt göstermeniz gerekir*, diyor. Sorgulamamıza izin vermiyor. Sanki eğitim bizi köleleştirmek için var. Bizi bizden uzaklaştırmak için. Düşünmemizi engellemek için. Bilim madem o kadar kesin, doğ- ru, o zaman dünyanın şekli zamanla neden değişti? Bir zamanlar sorgulanabilmişken şimdi neden bizim sorgulamamıza izin veril- miyor?"

Derin bir nefes aldı.

"Yine konuyu eğitim sistemine getirdim," diyerek güldü. "Ga- liba hayatım boyunca eğitim sistemini eleştireceğim."

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Bu kadardı."

Pazartesi günleri hastanede onunla karşılaşma ihtimali göğsünde hep sıcak bir iz bırakırdı. Erkenden kalkar, makyajını yapar, aynanın karşısında saatlerce aptal bir gülümsemeyle hazırlanırdı. Kalbi hızla atar, zaman bir türlü geçmek bilmezdi.

Bugün pazartesiydi. Ama evden çıkarken içinde o tanıdık sıcaklıktan eser yoktu. Yerini, göğsünde nefesini daraltan bir ağırlığa bırakmıştı.

Ceketini kolunun üzerine aldı, anahtarlarını çantasına attı. Kapıyı arkasından kapadığında çıkan tok ses, sabahın sessizliğinde gereğinden fazla yankılandı. Nefesini toplamak ister gibi bir an durdu, daha sonra önüne döndü.

Ve birkaç metre ötede yolun kenarına park etmiş araba, bütün dünyasını daralttı. Kalbi hızla atmaya başladı, kaburgaları zorlandı.

Merthan, yolcu kapısının önünde duruyordu. Elleri cebindeydi, ayakkabısının ucuyla yerdeki küçük taş ileri geri itiyordu. Demir kapının kapanma sesiyle başını kaldırdı. Elleri yavaşça cebinden çıktı, sırtı dikleşti. Yüzündeki ifade değişti; az önceki dalgınlık, yerini ciddi bir bakışa bıraktı.

Feyza, göz göze geldikleri saniyede bakışlarını bilinçli olarak kaçırdı. Kırgınlığını belli etti. Kapısından almaya gelmesine sevinmişti, evet ama bu hemen yumuşayacağı anlamına gelmiyordu. Klinikten kovmasının üzerinden üç gün geçmişti. Üç gün boyun-

ca telefonuna her baktığında sessizlikle karşılaşmış, her titreşimde umutlanıp hayal kırıklığına uğramıştı. Ne aramıştı ne mesaj atmıştı.

Çantasını omzunda biraz daha yukarı çekti, parmakları sapını sıkıca kavradı. Aralarına, birkaç kişinin rahatça sığabileceği kadar mesafe koydu. “Ben kendi arabamla giderdim,” dedi. Sesi düz, soğuktu. “Senin zahmet etmene gerek yoktu.”

“Zahmet etmedim.”

“Yoluna ters.”

Merthan başını hafifçe yana eğdi. Gözleri yüzünde ağır ağır dolaştı. Kaşlarının arasındaki gerginlikte, dudaklarını bir çizgi şeklini alacak kadar birbirine bastırmasında, bakışlarını o hariç her yerde gezdirmesinde... “Benim...” derken sesi alçalmıştı, neredeyse sadece ikisinin duyabileceği bir tondaydı. “Bütün yollarım buradan geçiyor.”

Feyza cevap vermedi. Tek bir cümle, üç gündür içinde sessizce büyüyen o boşluğun tam ortasına dokunmuştu. Sanki bir anda rüzgâr kesilmiş, yelkenleri suya inmişti. Dudaklarının kenarına yerleşmek isteyen gülümsemeyi zorlukla yendi. Başını başka bir yöne çevirdi, dikkatini sokaktaki anlamsız bir noktaya kilitledi.

Onun bakışlarını üzerinde hissediyordu ve bu, heyecanını körüklüyordu. “Gidelim mi?” diye sordu sonunda. Sesi az önceki kadar soğuk değildi artık ama tam anlamıyla yumuşamış da sayılmazdı. Kontrollüydü. “Geç kalacağız.”

Merthan yolcu kapısını açtı. Tek omzunu silkti. “Gidelim,” dedi. Feyza arabaya doğru bir adım atsa da devam etmedi çünkü Merthan hâlâ kapının önünde duruyor, hareket etmiyordu. Gözlerini ona dikmişti. Başını kaldırıp ona bakmasını istediğini biliyordu Feyza.

Dayanabildiği kadar dayandı. Bakışlarını göğsünde, gömleğinin bir düğmesinde oyaladı. Ve pes etti.

“Ne?” dedi, ters bir sesle. Sorar gibi başını iki yana salladı.

Gözlerine baktı ama bu bakış uzun sürmedi, hemen arkasındaki park halindeki bir arabaya odaklanarak bakışlarını kaçırdı. Eğer ona bakarsa tüm öfkesi yumuşardı. Kırgınlığı geçerdi. Gülümserdi. Üç gün hissettiği değersizliği yok sayardı.

“Yüzüme bakmayacak mısın?” dedi Merthan.

“Bakıyorum ya.” Başını kaldırdı, bakışlarını bu sefer yüzünde tuttu. Kirpikleri her an kapanacakmış gibi titriyordu.

“Bana küs müsün?”

“Çocuk muyum ki ben küseceğim?” dedi. Sesinin tonu, niyetinden bağımsız olarak çocukça dargınlık taşıyordu. Bunu kendisi fark etmedi. Ama Merthan fark etti. İfadesi yumuşadı. Dudaklarında sıcak bir tebessüm belirdi.

Feyza zorlukla yutkundu. Bakışlarını kaçırmamak için kendisiyle savaşıyordu. Gözlerindeki ifade, sadece üç günlük kırgınlığını değil, tüm adını, hayatını unutturabilirdi.

“O zaman...” dedi Merthan, sesi ağırdı. Gözbebeklerinin Feyza’nın yüzünde dolaşması da aynı ağırlıktaydı. Yanaklarından dudaklarına, oradan tekrar gözlerine... Sanki zaman yavaşlamıştı. “Bana küs değilsen...” dediğinde aralarındaki hava değişti. Kalp atışları birbirine karıştı. “Seni öpebilir miyim?”

Feyza’nın dudakları aralandı. Nefesi düzensizleşti. İkisi de yerinden kıpırdamamıştı ama az önce aralarında olan, birkaç kişinin rahatça sığabileceği mesafe artık yoktu.

“Geç kalıyoruz,” dedi. Sesi gergindi ve bu gerginliğin kaynağını kendisi de tam olarak bilmiyordu. Bu kadar hızlı affetmiş olması mı onu germişti? Üç gün boyunca içinde biriken kırgınlığın, tek bir bakışta çözülmesi mi? Yoksa onun üzerinde bu kadar güçlü, bu kadar sarsıcı bir etkisi olduğunu bilmek mi?

Merthan geri çekilmedi. Feyza aradan başını eğerek geçti. Yolcu koltuğuna oturduğunda çantasını dizlerinin üzerine aldı, parmaklarını etrafında kenetledi. Gözlerini doğruca önüne dikti. Merthan birkaç saniye daha olduğu yerde kaldı. Feyza, ona doğru

bakmasa da orada durduğunu, bakışlarının üzerinde gezindiğini hissediyordu.

Merthan kapıyı yavaşça kapadı. Şoför koltuğuna geçti, emniyet kemerini taktı. Arabayı çalıştırmadan önce başını çevirip kısa bir bakış attı ona. “Cumartesi günü...” dedi, park ettiği iki aracın arasından çıkarken. Direksiyonu tek eliyle çevirdi. “Poyraz’ın kuzeninin doğum günüydü, ona sürpriz yapmak için plan yapmış. Balıkesir’e gidelim diye başımın etini yedi. Hafta sonu oradaydım. Bu yüzden yanına gelemedim.” Feyza cevap vermedi, başını cama çevirdi. “Bir mesaj ya da aramayla da *üzgünüm*, diyerek geçiştirmek istemedim.”

“Üzgün müsün ki?”

“Seni kırdığım için tabii ki üzgünüm. Ve...”

“Ve?”

Kırmızı ışıktaki durdu. Bir eli hâlâ direksiyondayken ona döndü. “Ve...” diye tekrarlardı. Yandan bir bakış attı. Çapkın bir bakıştı bu. Kalbini hızlandıran, midesini kasıp kavuran, kaçacak yer bırakmayan. “Özledim.”

Feyza dudaklarını aralasa da söyleyecek bir şey bulamadı, sadece hafifçe nefes verdi.

“Sen?” diye sordu Merthan. Sorusunu duymamış gibi yaptı, üzerini düzeltti. Saçlarını geriye attı. O birkaç saniyelik sessizlikte Merthan’ın onu kısıp aldığının, her hareketini ince bir titizlikle izlediğinin farkındaydı. “Gerçi...” dedi Merthan, alaylı bir sesle sorusunu kendi yanıtladı. “Sen pek özlememişsindir. Paylaştığın fotoğraflarda keyfin yerindeydi. Arkadaşlarınla gayet iyi vakit geçiriyor gibiydin.”

Feyza omuzlarını silkti. “İyi vakit geçirdim,” diyerek onu yalanlamadı. İyi vakit geçirdiği yoktu aslında. İzem’in onsuz sahneye çıkmama gibi bir huyu vardı, her sahnesinde yanında istiyordu. Berkcan bu sefer arkadaş grubunu da çağırmıştı. Kalabalıklardı. Gürültülü bir ortamdı. Herkes gülüyordu, konuşuyordu, şarkı söylüyordu ama aklı orada da Merthan’daydı.

“Özlemedin yani beni?” diye sordu Merthan. kaşlarını havalandırarak. Sesi bozulduğunu belli etti.

“Sana kırgındım.”

Merthan başını omzunun üzerinden ona çevirdi. Nefes aldı, göğsü belirgin bir şekilde yükselip alçaldı. “Arka koltukta sana ait bir şey var,” dedi. Feyza refleksiyle geriye döndü, saçları omzundan kaydı. Boynunun ince çizgisi açığa çıktı. Arka koltuğun ortasında çiçek buketini gördüğü an dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı. “Çiçekleri çok severmişsin,” dedi Merthan. “Kuşlar öyle söyledi.”

“Kuşlar?”

“Poyraz.”

Feyza’nın yüzünde ilk gerçek gülümseme o an belirdi. Hâlâ daha Poyraz’ın onu izlediğine inanmıyordu. Çiçekleri çok sevdiğini bile biliyordu. Buketi kucağına alıp başını eğdi, derin bir nefesle kokladı.

Merthan onu izlerken keyifle gülümsedi. Hastaneye geldiklerinde arabayı park etti, kontağı kapattı. Emniyet kemerini çıkardı. Feyza buketi kollarının arasına sıkıştırmıştı. Beğendiği, kalbinin yumuşadığı her halinden belliydi.

“Şimdi...” dedi Merthan. Yüzüne düşen bir tutam saç nazikçe geri itti, kulağının arkasına yerleştirdi. Parmakları orada oyalandı. “Seni öpebilir miyim?”

Feyza dudaklarını şımarıkça sarkıttı. Başını hafifçe yanına eğdi, düşünüyormuş gibi yaptı. Oysa onu görür görmez yumuşamıştı zaten. Susup hiç konuşmasa ve çiçek almasa, sadece birlikte hastaneye gitseler bile yine öperdi onu. Yine izin verirdi.

“Yanağımdan öpebilirsin,” dedi ve işaretparmağıyla yanağına iki kez dokundu.

Merthan gülümsedi. Eğildi. Yanağından bir kez öptü.

İki.

Üç.

Sonra geri çekildi ama çok değil. Baş birkaç santim geriye

kaydı. Nefesleri hâlâ birbirine yakındı. “Sen de beni öpmek ister misin?” diye sordu. Aynı onun yaptığı gibi işaretparmağıyla kendi yanağına iki kez dokundu.

Feyza yanağına, dudağının hemen bitişiğine, hızlı bir öpücük kondurdu. “Geç kalıyorum,” dedi aceleyle. Kapıyı açıp, kaçarcasına arabadan indi.

Sabah alarmı üç kez ertelemişti. Gitmek istememişti. Zar zor yataktan kalkmış, yüzünü yıkarken oyalanmıştı. Aynaya bakası yoktu. Bir an, Merthan’la aralarındaki ilişkinin bittiğini bile düşünmüştü. Belki de bu yüzden hastaneye gitmek istemiyordu. Onunla karşılaşır ve karşılaştıklarında hiçbir tepki almazsa...

Ama şimdi...

Yine eski heyecanı içindeydi.

Yerinde duramıyordu, arkadaşlarına gülücük saçıyordu. Herkes hâlâ, Merthan’ın onu klinikten kovmasını konuşuyordu ama o umursamıyordu. Çünkü sorun yoktu, gönlünü almıştı.

Sanki günlerdir havasız, rutubetli bir bodrumda kalmış gibi derin bir nefes çekti içine. Acilin kokusu ciğerlerine doldu. Her şey güzelleşti. Kasvet dağıldı ve bahar, kucağındaki buketle geldi.

Günün geri kalanı sıradan geçti. Kızlarla havadan sudan sohbet ettiler. Eylül bir ara konuyu Berkcan’a getirmeye çalıştı. En son net bir şekilde *ilişki düşünmüyorum*, diyerek reddetmişti ama akı kalmış olmalıydı. Gizliden gizliye takip etmesi, *geçen gün kulüpte ne yaptınız, kim kimdiniz*, diye irdemesi, bir yerinde Berkcan’ın adını duyma çabasından belliydi.

İki gün önce Berkcan, kızıl saçlı minyon bir kıza yanaşmasaydı ve neredeyse hayatının aşkını bulmuş gibi davranmasaydı onlar için *tesadüfi* şekilde karışılacakları bir randevu ayarlayacaktı. Ama Berkcan, tabii ki son anda planlarını bozmuş, Eylül’den yüz bulamayınca, hiç vakit kaybetmeden başka sularda şansını denemişti.

Öğleden sonra gözlemin bitmesine dakikalar kala telefonu titredi. Ekranı baktığında, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Merthan: *Akşam buluşuyor muyuz?*

Parmakları klavyenin üzerinde dolandı.

Feyza: *Ders çalışmam lazım.*

Merthan: *Ben seni çalıştırırım.*

Feyza: *Anatomi çalışacağım, ezber yapmam lazım. Kendimi çalıştırsam daha iyi olur.*

Merthan: *Ben harika bir öğretmenim.*

Feyza: *Ama ben kötü bir öğrenciyim.*

Merthan: *Kötü öğrenci demeyelim biz ona, henüz iyi öğretmene rastlamamış öğrenci diyelim.*

Feyza: *Sonra kızmak yok ama.*

Merthan: *Kızmak yok.*

Feyza: *Ceylan akşam olmayacak evde, yedi gibi gelirsin. Uygun mu sana?*

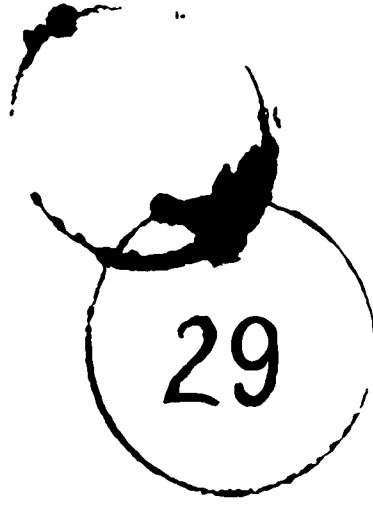
Merthan: *Ev boş yani? Yoksa ders çalışma bahanesiyle beni eve mi atıyorsun?*

Feyza: *Gelmek isteyen sendin.*

Merthan: *Ben ablan da olur, uslu uslu ders çalışırız diye düşündüm.*

Feyza: *Gelme o zaman. Gazozuna ilaç falan atarım.*

Merthan: *Atmana gerek yok. Hatta atmana hiç gerek yok. Akşam yedide sendeyim.*

“Bunlar mı ders notların?”

“Hı hı.”

Feyza kırtasiyeden yeni çıkardığı slaytları, okunmuş izlenimi versin diye bilinçli olarak biraz kırıştırmıştı ama yalanını ele verir gibi sayfaların üzerindeki mürekkep kokusu hâlâ tazeydi.

Merthan kupasını diğer eline aldı. Masanın üzerindeki ders notlarına uzandı. “Önce neler biliyorsun, onu öğrenelim,” dedi. Sayfaları çevirirken Feyza gözlerini ondan ayırmadı. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvalıydı. Öne doğru eğildiğinden sırtındaki kumaş gerilmiş, kaslarının hatlarını belirginleştirmişti. İfadesi ciddiydi. Başını kaldırdı. “*Trigonum caroticum*’da bulunan önemli yapıları say bakalım,” dedi.

Kelime havada asılı kaldı. Feyza boğazının kuruduğunu hissediyordu. Anatomiyle ilgili bildikleri sayılıydı. Ders çarşamba günüydü. Derse yaşlı bir profesör giriyordu. Toplasan iki kez gitmişti. Zaten bu yüzden, Merthan’a rezil olmamak için eve geldiğinden beri slaytların başındaydı, önemli gördüğü şeyleri aklında tutmak için çabalıyordu. Ama okuması bile zamanını alırken bu stresle ezberlemesi imkânsızdı.

Merthan, bakışlarındaki boşluğu fark edince daha basite indi. “Peki,” dedi. “Hyoid altı kaslar?”

Yine sessizlik.

“Paranasal sinüsler?”

Feyza'nın gözleri bir anlığına parladı. "Ay," diye atıldı. "Bunu duymuştum."

"Güzel," dedi Merthan. Bir an hiçbir şeyi bilmediğini düşünmüştü. "Say o zaman."

Feyza'nın gözlerindeki o parıltı bir anda söndü. Omuzları düştü. İsmi aklındaydı sadece, bir de burunla ilgili olduğu. Aslında aklında birkaç şey daha vardı ama kesin saçmaydı, başka şeylerle karıştırmıştı. Bu yüzden tek kelime etmedi. Sessizlik uzadıkça odanın içi ağırlaştı.

Merthan derin bir nefes vererek notları masaya bıraktı. "Yüz kaslarını..." dedi yavaş ve net bir tonla. "En azından birkaç tanesini sayabileceğini umuyorum."

Feyza bu kez kendinden eminmiş gibi başını salladı. Merthan öyle basit söylemişti ki gerçekten en azından birkaç tane sayabileceğini düşünmüştü.

"Musculus..." diye mırıldandı. Hatırlamak ister gibi başını tavana doğru kaldırdı. "Musculus... Bir şey vardı ya."

"Feyza." Bağırmamıştı ama sesi asla yumuşak değildi. Kaşları artık tam anlamıyla çatılmıştı. "Musculus, kas demek. Zaten tüm kas isimleri musculusla başlar." Başını iki yana salladı. "*Musculus bir şey vardı*, diyor bir de," diye kendi kendine söylendi.

Feyza, daha derse başlamadan bu kadar sertleşmesine bozuldu. "Ben sana kötü öğrenciyim demiştim," diyerek sandalyesinden kalktı. Artık onun da kaşları çatılmıştı. Çalışmak istemiyordu.

Ama üstünlük Merthan'daydı. Sanki hoca önlüğünü üzerine giymiş gibiydi. Çenesiyle sandalyeyi işaret etti. "Otur şuraya," dedi, kibar olmayan bir şekilde. Ses tonu, oğluna okuma çalışmaları yaptığı zamanlarda sabrının sınandığı noktada nasılsa o anda da öyleydi.

Feyza geri oturdu ama sandalyesini hafifçe pencereye doğru çekti. Eğer ona kızmaya devam ederse ağlayabilirdi.

“Baştan başlayalım.” dedi Merthan. Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. “En baştan.”

Gerçekten de en baştan, yön kavramlarından anlatmaya başladı. Fazla detaya inmeden bilmesi gerektiği şeylere öncelik verdi. Slaytlarında çalışmasını istediği, ezberlemesi gereken yerlere ünlem işareti koydu. Bazı sinirlerin işlevlerinden, zarar gelirse oluşabilecek komplikasyonlardan bahsetti. Dikkatinin dağılmaması için ara ara kendi ameliyatlarından örnekler verdi.

Feyza eğer kendi başına çalışıyor olsaydı, ilkokul ezberleme taktiğiyle beş kez aynı kas ismini yazacak ve muhtemelen de sınavda çıkmayacaktı.

Bir buçuk saat soluksuz bir şekilde onu dinledi. Elleri çenesinin altında birleşmişti. Bazen ona ders anlatırken fazlasıyla karizmatik oluyordu, ilgisi dağılıyordu. Merthan hemen fark ediyordu. Kaşlarını çatarak, “Dinle,” diye kızıyordu.

Masanın diğer tarafına sürüklenen kırmızı tükenmezkaleme uzanırken gömleğinin kumaşı patlayacakmış gibi gerildi. “*Orbicularis oris*,” dedi. Kırmızı kalemle yine bir ünlem koydu. Koltuğun başına oturdu. Başını kaldırdı, onun hayran bakışlarını fark etti. Bu sefer kızmak yerine, “Yaklaş,” dedi, çapkın gülümsemesiyle. Feyza sorgulamadan yaklaştı. Merthan belinden tutarak onu kendisine doğru çekti. Tekrardan, “*Orbicularis oris*,” diyerek kasın ismini söyledi. Bir yandan da parmaklarını dudağının etrafında gezdirdi. “Öpücük kası olarak bilinir. Ağzın etrafını dairesel olarak sarar. Dudakları kapatır. Öne iter.”

Aralarında boşluk yoktu. Göğsü, göğsüne değiyordu. Feyza gözlerini kapatıp, açarken belli belirsiz ona doğru çekildi. Nefesi sıklaşmış, gecenin ayazında korunmasız bir şekilde dışarıda kalmış gibi üşümüştü. “Merthan,” dedi, fısıltıdan farksız çıkan sesiyle.

“Hı?”

“Öpsene beni.”

Elleri Feyza’nın bel oyuntusuna gitti. Kaşları çatıldı ama çatık

kaşları, yüzüne en ufak bir sertlik katmadı. “Sen dersi kaynatmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Feyza. “Kasın işlevini öğrenmeye çalışıyorum.”

“Makul bir sebep.” Bakışları dudaklarına indi. “Bu yüzden seni öpeceğim.”

Öpüştüler. Kasın işlevi, zihninin en derinliklerini unutulmamacak bir şekilde kazındı.

Nefeslenme ihtiyacıyla geri çekildiklerinde, alnını alnına yasladı Merthan. Hızlanan solukları birbirine karışıyordu ve bu tekrar öpüşme isteklerini körüklüyordu.

“Derse ara verelim mi biraz?” dedi Feyza. Sesi kısık çıkmıştı.

Merthan’ın elleri tişörtünden içeri sızdı. Bel oyuntusunu hiçbir engel olmadan sıktı. Daha yukarı çıktı. Göğüslerine geldi. Feyza’nın, onun boynunda olan elleri sıklaştı.

“Çay mı istersin yoksa kahve mi?” dedi.

Güldü Merthan. “Seninle her zaman kahve.”

Feyza da güldü. Ensesindeki saçlarıyla oynarken, “Aç mısın?” diye sordu. “Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Börek vardı evde. Ceylan yapmıştı.”

“Neyli börek?”

“Aç mıydın?” Ama bu sefer sesinde tatlı bir sitem vardı. “Neden geldiğin zaman sorduğumda *hayır*, dedin.”

“Aç değildim çünkü. Canım börek çekti.”

“Gel,” dedi Feyza. Elinden tutarak onu mutfığa sürükledi. Fırından börekleri çıkardı. “Hem peynirli hem de ıspanaklı yapmış. Sen hangisinden istersin?”

“Fark etmez, ikisinden de koy.”

“Kola vardı buzdolabında.”

“Kola içmem ama çay varsa olur.”

Feyza’nın eli ayağı birbirine dolaştı. “Sallama çay yapsam olur mu?” diye sordu. Demlenmesi uzun sürerdi ve onu bekletmek istemiyordu.

“Fark etmez.” Sallama çay yaptı Feyza. Ceylan’ın yaptığı börekleri koydu. “Senin yaptıklarının yerini tutmaz ama,” dedi Merthan, böreği eline alırken. Henüz tadına bile bakmamıştı.

Derin bir nefes aldı Feyza. Ona gittikçe daha fazla kapıldığının farkındaydı. Bunun önüne geçemiyordu. Geçmek de istemiyordu zaten. Hayatında yalnızca o olsun istiyordu. Sabah uyandığında ilk o, gece gözlerini kapadığında son o. Bir yere gidecekse onunla, bir plan yapacaksa onunla...

“En sevdiğin yemek ne?” diye sordu. Kendisine de çay koymuştu. Bardağın ağız kısmında işaretparmağını yavaşça dolaştırıyordu.

“Etli olan her yemek.”

“En çok hangisi?”

“Zor soru,” dedi Merthan. Çayından bir yudum alıp düşündü. “Karnıyarık,” dedi sonunda. Sonra ona baktı. “Neden sordun? Benim için yapacak mısın?”

“Yapamaz mıyım?”

“Bilmem, yapar mısın?”

“Yaparım, niye yapamayayım?”

Merthan hafifçe omuzlarını kaldırdı. Feyza’nın mutfakta iyi olmasını beklemiyordu. Staj partisine börek yaptığını söylediğinde de inanmamıştı zaten. Onu tezgâhın önünde, elinde kaşık, yemek yaparken hayal edemiyordu.

“O zaman...” dedi, börekten bir ısırık alarak. Çiğneyip yuttuktan sonra ekledi. “Bir gün bana karnıyarık yap.”

Başını salladı Feyza. Ona sevdiği tüm yemekleri yapmak istiyordu. Bakışları derinleşti, sandalyesini yanına yaklaştırdı. Evlilik düşünmek için erkendi. Çok erkendi hem de. Daha iki ay bile olmamıştı ilişkileri başlayalı. En sevdiği yemeği az önce öğrenmişti. Bundan bir gün önce konuşmuyorlardı. Onunla üç gün boyunca iletişime geçmediği için ayrıldıklarını düşünmüştü.

Ama yan yanayken...

Ayrılmak istemiyordu. Başka bir yere gitmesini istemiyordu.

Daha ilk günden gerçek hissettirmişti. Fenomen olduğunu öğrendiğinde, çektiği videodan sonra hareketleri değişmemişti. Yine aynıydı. Sinir etmeye devam etmişti. Kitlesinden faydalanmaya çalışmamıştı. Cevap vermeye çekinmemişti.

Merthan tabağını bitirip bulaşık makinesinin içine yerleştirdi. Sonra elini yıkadı, kendine sürahidenden su doldurdu. Feyza o sırada kahve makinesini çalıştırdı, dolaptan iki kupa çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Bakışları tekrar Merthan'ı bulduğunda, onu buzdolabının üzerine magnetlerle yapıştırdığı fotoğrafları incelerken buldu. Çoğu sık sık gittiği dernekte çocuklarla çekildiği fotoğraflardı. Birinde eli yüzü boya içinde, yanındaki dört yaşlarında bir erkek çocukla otuz iki diş sırtarak verdikleri poz vardı. Birinde altı yedi kişilik bir grupta pasta yapmaya çalıştıkları an vardı. Hepsi birden kollarını sıyırmıştı, şef başlıkları ve önlük takmıştı. Bu sefer kameraya bakmıyorlardı, habersiz bir çekimdi.

Merthan, tek olduğu bir fotoğrafı eline aldı. Onunla karşılaştığı davetteyken çekildiği bir fotoğraftı. Üzerinde çiçekli elbisesi vardı. Saçları sıkı bir atkuyruğuydu. Başını yana doğru yaslamıştı. Boynu gergin duruyordu. “Bunu...” dedi, arka cebinden cüzdanını çıkardı. Fotoğrafı cüzdanının içine koydu. “Alıyorum.”

Feyza gülümsedi. “Hangi fotoğrafımı aldın?” diyerek bakmaya çalıştı.

“Ne yapacaksın?”

“Güzel değilsem almana izin vermeyeceğim.”

Merthan, “Var mı öyle bir ihtimal?” diye sordu.

“Yok mu?” diye sordu Feyza, gülerek.

Merthan cevap olarak kaşlarını havalandırdı. Yeterli gelmemiş olmalı ki, “Yok,” dedi.

Feyza'nın gülümsemesi genişledi. Ağzının içinden, “Yalancı,” diye mırıldandı. Hâlâ sevgili haberleri çıktığında onun yazdığı ya-

ziy1 unutmamıştı. Unutması imkânsızdı çünkü gerçekten de bir ara kendini çirkin hissetmişti. Özgüveni düşmüştü. Beğenerek giydiği kıyafetleri, artık kendine yakıştırmamaya başlamıştı.

Kahveleri doldurduğunda içeri geçtiler. Salonda biraz oturdular. Feyza başını onun omzuna yaslamış, ellerini koluna sarmıştı. Merthan'ın saate baktığını görünce yüzü düşer gibi oldu. "İstersen evc git," dedi. Gitmesini hiç istemiyordu. Zerre istemiyordu ama oğluna ayıracağı vakitten de çalmak istemiyordu. "Poyraz bekliyordur şimdi seni."

"Bugün en sevdiği animasyonun yeni bölümü var, babam gelmesin diye dua ediyordur."

Güldü Feyza. Merthan'ın oğluyla ilişkisine hayrandı. Hem arkadaş hem düşman hem de baba-oğul gibiydiler. Oğlu hakkında ters bir şey söylese bile gözlerinin içi gülüyordu.

"Hadi," dedi Merthan, onun saçlarıyla oynamayı bırakıp. "Devam edelim." Merthan kalemi eline aldı. Anlatmaya başlamadan önce kalan slaytlardan birkaç yere göz gezdirdi. Önemli olan, sınavda çıkma ihtimali yüksek birkaç yere daha ünlem koydu. "Bu çok detay." Sayfaları çevirdi. "Detay, detay... Boyun kaslarına gerek yok," diye geçeceği sırada kaşlarını çattı. Feyza'ya doğru bakarak bir süre hocaların sorma ihtimalini düşündü. "Ya da dur, birkaç tanesinden bahsedeyim." Yaklaştı ona. "Şurası..." dedi ve hafif bir şekilde bastırarak çapraz gelecek şekilde kulağının altından boynuna doğru iki parmağını kaydırıldı. "*Musculus stemocleidomastoides*." Parmaklarını işaretlediği yerin birkaç santim altına indirdi. "*Trigonum occipitale*."

Feyza, Merthan'ın ne dediğini anlamıyordu. Hem anlamadığı bir dilde konuşuyordu hem de parmaklarını boynunda gezdiriyordu ve parmaklarının en ufak teması bile aklını yerinden ediyordu. Söylediği her şey bir kulağından girip diğer kulağından çıkıyordu. Artık sadece ama sadece daha fazla kas göstermesini istiyordu.

Merthan elini boynundan omuzlarına doğru kaydırıldı. Parmak-

larını kasın doğrultusunda ismini söyleyecekmiş gibi bastırdı ama ismini söylemek yerine başını iki yana salladı. “Şuna bak.” dedi, sert bir sesle. Kaşları çatılmıştı. “Sadece kemikten oluşuyorsun.”

Elini onun üzerinden çekerek kendi gömleğinin düğmelerine götürdü. Düğmelerini tek tek açarken Feyza gözlerini büyüttü. “Ne?” diye sordu, sesi istemsizce yüksek çıkmıştı. “Ne yapıyorsun?” Kalbi hızla atmaya başladı. Tüm vücudu gerildi.

“Gömleğimi çıkarıyorum.”

“Neden?”

Serseri bir sırıtişla ona baktı Merthan. Bir anlığına kırmızı başlık masalındaki, babaannesini taklit eden kurt rolüne büründü. Gözleri kurnaz bir ışıltıyla yandı. “Beni daha iyi anlamın için,” dedi. Sesini özellikle alçak tuttu. Feyza’nın sanki ilk kez üstü çıplak erkek görmüş gibi kalmasıyla güldü. Normale döndü. “Sana dokununca soluğun kesiliyor. Nefessiz kalacaksın diye korkuyorum.”

Nefesinin kesilmesi için ona dokunmasına gerek yoktu. Şu an bile açtığı her düğmeyle nefesini kesebiliyordu. Göğsü kasıldı. Sıcak bastı. Neredeyse kızaracaktı.

“*Musculus deltoideus*,” dedi. Merthan elini kendi omzunun üzerine koyarak üçgen şeklinde, söylediği kas boyunca parmaklarını gezdirdi. “Kalın, üçgen şeklinde bir kas. Üç bölümden oluşur: *Pars clavicularis, acromialis, spinalis*.” Elini omzunda başka bir yere götürdü. “*Musculus supraspinatus*.” Aşağı indirdi. “*Infraspinatus*.” Yanına götürdü. “*Teres minör, teres majör*.” Merthan elini kaslarının üzerine götürdükçe Feyza elinde katladığı kâğıtla oynamayı bıraktı. Hele elini karın kaslarına götürüp, “*Musculus rectus abdominis*,” dediğinde, tümüyle hareketi bıraktı. Put kesildi. Yutkundu. Göz bebekleri titriyordu.

Merthan başını kaldırıp ona baktığında, elini karnından çekti. Anlatmayı bıraktı. Ağır hareketlerle ona yaklaştı. Tam önünde durup, “Dokunmak ister misin?” diye sordu.

Feyza'nın dudakları aralandı. Başını aşağı yukarı salladı. Eli içgüdüsel olarak onun karın kaslarına doğru hareketlendi. Gömleğini çıkardığından beri ona dokunmak istiyordu.

Odanın içindeki hava hissedilir boyutta yoğunlaştı. Soğuk parmakları, onun sıcak karın kaslarının üzerine değdiğinde Merthan bileğinden sıkıca tuttu. Kasları artık daha gergindi. Her nefes alıp verişinde karnı içeri çöküyordu. "Heyecanlanınca..." dedi Merthan, dişlerinin arasından çıkan kelimelerle. "Ellerinin buz kestiği aklımdan çıkmış." Feyza başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki tutku, ikisi arasındaki alevi harladı. Solukları birbirine karıştı. "Şu kasları yeterince öğrendin," dedi. Elini serbest bıraktı, yanağından hafifçe tuttu. "Şimdi..." Bakışları yüzünde gezindi. "Altı yüz elli yedi kasımızı birden aynı anda çalıştıralım ister misin?"

Feyza zorlukla yutkundu. Boğazı kurumuştı. Bel oyuntusunda gezinen parmakları tenini karıncalandırıyor, düşünmesini engelliyordu. Sorduğu soruyu başta anlamadı bile. Anladığındaysa belindeki karıncalanma tüm vücudunu sardı. Heyecanlandı, midesi kasıldı. Göğsü hızla alçalıp, yükselerek onun göğsüne değdi.

Feyza ona biraz olsun *hayır*, diyebilecek bir iradeye sahip olsaydı, sanki şaka yapıyormuş gibi güler, aralarına mesafe koyardı. Ama karşı koyacak iradesi yoktu, başka zaman varsa bile şu an yoktu. Parmakları teninde gezerken, gezdiği yerleri yakarken, aralarında bir nefeslik boşluk varken ona *hayır*, diyemezdi.

Gözleri kapandı, dudakları her saniye birbirine çekildi. Ve tam birleşmek üzereyken kapı çaldı. Merthan gözlerini açarak güldü.

"Ceylan geldi büyük ihtimalle," dedi Feyza.

Merthan, "Sabahtan beri ders çalışıyoruz, kimse gelmedi," diye homurdandı. Sandalyesinin üzerine attığı gömleği alıp üzerine geçirdi. "İki yakınlaştık ya, hemen kapı çalsın."

Feyza ona yaklaştı, gömleğinin düğmelerini iliklemesine yardım etti. O yardım edince Merthan elini çekti, Feyza'yı izledi. Feyza onun bakışlarını umursamadı, şu an tek düşündüğü kapının

arkasındaki ablasıydı. Eğer biraz daha gidip, açmazsa üşengeçlikten çantasından çıkarmadığı anahtarını kullanarak kapıyı açacaktı ve onları böyle görecekti, kapıyı açmadıkları için bir şey yaptıklarını düşünecekti.

Merthan'ın gömleğini ilikleyip kapıya doğru attığı ilk adımla kapıdan anahtar sesleri geldi. Kapıya doğru adım atmaya devam etti Feyza. Bir, iki, üç. Kapı açıldı. Ceylan kapıdan anahtarı zorlukla çıkarmaya çalıştı, bakışları kilit yerindeydi. Başını kaldırıp ona baktı. Sonra bakışları arkasındaki bir noktaya döndü. Merthan'ı fark etti ve bariz bir şaşkınlık yaşadı.

Merthan oluşan sessizlikten rahatsız olarak, "Selam," dedi.

Ceylan da başını sallayarak, "Selam," dedi. Omzundan aşağı doğru düşen çantasının askısını düzeltti. Bakışları doğrudan Feyza'nın arkasında duran adamın üzerindeydi. "Ben sizi bir yerden hatırlıyorum sanki." Magazin manşetleri bir bir zihnine dolarken adamı nerede gördüğünü hatırlamanın rahatlığıyla kaşları düzleşti. *Feyza Soysal geceye başarılı kalp cerrahı Merthan Özkan'la katıldı! Yeni bir aşk mı doğuyor?* "Kardiyologsunuz, değil mi? Merthan Özkan?"

Magazin haberlerini ilk gördüğü an Feyza'yla konuşmadan hemen önce adamın sosyal medya hesaplarını araştırmıştı. Bulmuştu da ama hesabını biraz farklı kullanıyordu. Kendi fotoğraflarını değil de makalelerden aldığı ekran görüntülerini, önemli bilgileri, sağlık ve bilim konusunda geniş çaplı konuları paylaşmıştı. Sıkıcıydı hatta bu yüzden Feyza'yla aralarında her ne varsa çok sürmeyeceğini düşünmüştü. Yanılmış olmalıydı. O haberler çikalı neredeyse dört ay olmuştu ve görünen o ki hâlâ aralarındaki o şey devam ediyordu.

"Kalp, damar cerrahı," diye düzeltti Merthan.

Ceylan, arasındaki farkın ne olduğunu tam bilmediğinden başını salladı. Bakışları etrafta gezindi. Masanın üzerindeki kitaplara, notlara baktı. "Ders çalışıyordunuz galiba," diye mırıldandı.

Kendini fazlalık gibi hissetmişti. İçerisi sanki elektrik akımıyla doluydu.

Feyza, "Evet," dedi ama ablasının ders çalıştıklarına ya da sadece ders çalıştıklarına inanmadığına emindi. Yine de aksini ispatlamaya çalışmadı. Zaten biraz daha geç gelse kesinlikle sadece ders çalışmayacaklardı.

"Bölmeyeyim o zaman," dedi Ceylan. Koridorun karşısına doğru adımladı. "Ben odamdayım, kolay gelsin size."

Ceylan odasına gittiğinde, artık ders çalışmayı bıraktılar. Geniş L koltuğa oturdu Merthan. Notlar elindeydi. İlgisini Feyza'dan ayırmıştı.

"Daha ne kadar konumuz kaldı?"

"Çok değil, yarım saate biter."

Merthan *yarım saate biter*, dedi ama konu uzadı, yarım saatten fazla sürdü. Feyza baştaki gibi onu dikkatle dinleyemiyordu artık. Aklı durmadan az önceki yakınlıklarına gidiyor, kalbi boğazında atıyordu. Bakışları hep Merthan'ın dudaklarındaydı hatta bir ara Merthan onu *bana bakmayı bırak*, diye uyarmıştı. Öpmek istemişti çünkü öperse bir daha ders falan çalışmayacaklardı ve hemen bir oda ötesinde Ceylan'ın olmasına önemsemeyerek onu yatağa atacaktı.

Bir saat sonra Merthan elindeki notları masanın üzerine bıraktı. Feyza o kadar dalmıştı ki konunun bittiğini hemen fark edemişti.

"Sınavda çıkabilecek yerlere işaret koydum, oralara bak. Önemli olan kasların altı çizili, onların yerini ezberle. Görsel verip kas ismini sorabilir. İşlevini ya da bölümlerini de sorabilir."

"Tamam."

"Düşük almak yok sınavdan."

Dizini büküp ayağının üzerine oturdu Feyza, biraz daha ona yaklaştı. "Eğer..." dedi, cilveli bir sesle. "Altmış üzerinde alırsam bana hediye al."

“Mantıklı olan, senin bana alman değil mi?”

“Sınava ben gireceğim, ben çalışacağım ve ben stres yapacağım.”

“Tamam, tamam.” dedi Merthan. Sadece şaka yapmıştı. “Atmış üzeri al. Sana hediye alacağım.”

Feyza kocaman gülümseyip ona doğru sokuldu. O sırada Merthan'ın telefonu çaldı. Merthan telefonunu cebinden çıkardı, yanıtlamadan önce ona doğru sokulan Feyza'yı kolunun altına aldı, kendisine yasladı. “Efendim, oğlum,” diyerek çağrıyı yanıtladı.

“Baba, çok kötü bir şey oldu!” dedi Poyraz, ağlayarak. “Çok çok kötü bir şey oldu.”

Feyza gerilip kendini geri çekti. Gerçekten çok kötü bir şey olduğunu sanmıştı. Merthan ise rahattı hatta oturuşunu değiştirmiş, kendini geri çeken kadını göğsüne tekrardan yaslamıştı.

“Ne oldu?”

“Söyleyeceğim ama sakın kızma bana, tamam mı?”

“Bakınız, söyle sen.”

Poyraz telefonun karşısında hıçkırdı. “Tabletimi...” dedi. Sesi titredi. Dünyası başına yıkılsa daha az tepki vermezdi. “Merdivenlerden düşürdüm.” Yine hıçkırdı. Ayşe teyzesi zar zor sakinleştirmişti. *Tamam, bir şey olmaz, baban gelince söyleriz, tamir ettiririz,* demişti ama babasını bekleyememişti. Nasıl beklesindi? Tableti hiç açılmıyordu. Babası bir ton para vermişti. En çok alan kaplayan oyunlar bile kasmıyordu. Diğerlerinin tableti gibi değildi.

“Siyah ekran oldu. Açılmıyor. Ne yapsam açamadım.”

Merthan kızmak yerine keyiflendi. “Oh,” dedi. “Neden kızayım, oğlum? İyi olmuş. Aferin sana. Kızmadım hiç, merak etme.”

Poyraz kaşlarını çatı, tüm duyguları birbirine karıştı. Babasına bu tableti aldirmek için canı çıkmıştı. Neler yapmıştı neler. İngilizceyi bile sökmüştü. Başka yabancı dil öğrenmişti. Şimdi, babası sanki onu hiç uğraştırmamış gibi *oh*, diyordu.

Tableti?

Ona ne olacaktı?

Yine başka yabancı bir dil öğrenmesi mi gerekti?

Yanmıştı o zaman.

“Baba, *açılmıyor*, diyorum. Hiç açılmıyor. Bu sefer sen bile yapamazsın. Yeni bir tablet almamız gerek.”

“Sen bundan sonra tableti unut.”

“Nasıl unutayım?”

“Bashayağı.”

“Lan. ben tableti nasıl unutayım?”

“Lan mı? Babaya lan, ha?”

“Ama sen de diyorsun.”

“Kapat, oğlum, gelince konuşuruz.”

Poyraz konuşmaya devam etse de Merthan telefonu kapadı. Kapatmasa bu konuşma sabaha kadar sürecekti. Hele ki şu an tabletini kaybetmesinin taze acısındayken kesinlikle ikna edene kadar ağlar, ajitasyon yapar, *benim sadece bir tanecik tabletim vardı*, deyip mızızlanırdı. Oğlunu tanıyordu. Bazen sabrını zorlayacak kadar onu sıkıştırıyordu. Kaşlarını çatıp, ona bakmadan asla geri adım atmıyordu. İnadı, hırsı benzerdi ama inat ettikleri şey alakasızdı.

Feyza, “Ne kadar tatlı bir sesi var,” dedi.

Merthan yüzünü buruşturdu. Oğlunun *tablet*, diye kulağının dibinde bağırdığı, sinir krizi geçirdiği anlar zihninde canlandı. Durmadan, sıkılmadan gittikçe tizleşen sesiyle...

“Şimdi *tabletim yok, nasıl sölenterlerlik yapacağım*, diye başımın etini yiyecek,” dedi. Sesi netti. Gerçekleşmeme gibi bir ihtimali barındırmıyordu.

Feyza keyifli bir kahkaha attı. “Beğenilerim düşmesin. Eğer sen ona tablet almazsan ben alırım.”

Merthan kaşlarını havalandırdı. *Öyle bir şey yapamazsın*, dercesine bir bakış attı ona. “Bir daha tablet belasına girmem,” dedi. Çocuğun tablet aldıktan sonra karakteri bile değişmişti. Artık daha tahammülsüz, daha iradesizdi. Yersiz çığlıkları vardı. İzlediği

içerikleri kısıtlamıştı ama yine de saçma, gereksiz şeyleri izliyordu. Benimsiyordu.

Elini dizlerinin üzerine hafifçe vurarak ayaklandı. “Gideyim artık ben,” dedi. Sesi keyifsizdi. Geceyi onunla geçirmek, öpüşmelerinin devamını getirmek varken *tabletım gitti*, diye ağlan oğlunu avutacaktı.

Feyza dudaklarını birbirine bastırdı. Gitmesini istemiyordu ve yüz ifadesi bunu açıkça belli ediyordu. “Gidecek misin?” derken sesi kısık çıkmıştı.

“Poyraz şu an evin altını üstüne getiriyordur.”

Gülümsedi Feyza. Mahsun bir gülümsemeydi. Ayağa kalktı, kapıya kadar geçirdi onu. Sonra da parmak uçlarında yükselerek boynuna sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Bugün için.”

Merthan saçlarını okşadı, başının tepesine birkaç öpücük bıraktı. “Her zaman,” dedi.

Gözden kaybolana kadar kapıyı kapamadı, ardından baktı. İçeri girdiğinde ise ablası odasından çıktı. Salondaki L koltuğa doğru geçerken bir şey söyleyecekmiş gibi ona döndü. Başta konuşmadı, dudakları aralandı ama sonra, “Bana *aramızda bir şey yok*, demiştin,” dedi.

“O zaman yoktu,” dedi Feyza. Sesi de ifadesi de mesafeliydi. Aynı evde kalıyorlardı ama aralarında kilometrelerce uzaklık varken daha yakınlardı. “Şimdi var.”

Ceylan yutkundu. Kardeşinin kendisine karşı gereksiz gerilmesine anlam veremedi. Daha ilk gün, sanki gelmesinden rahatsız olduğunu söylercesine onu yalnız bırakmıştı. Doğru dürüst yüzüne bakmıyordu. Tek kelime etmiyordu.

Neden geldin, diye sormamıştı. Ki geldiğinde perişan haldeydi. Trende yanında oturan kadın dahi endişelenmiş, *yardım edebileceğim bir şey var mı sana*, diye sormuştu.

Derin bir nefes aldı. “Buraya gelmeden önce...” dedi, kız kar-

deşinin mesafeli çıkan sesine rağmen onun sesi yumuşaktı. “Aramız daha iyiydi.”

“Aramızın nasıl olduğu umurumda değil.”

“Onun farkına vardım,” dedi Ceylan. “Evine ne halde geldim, bir kez olsun *nasılsın*, diye sormadın.”

Alayla güldü Feyza. Komikti. Gerçekten komikti.

Bunca yıl *beni neden dört gün sonra aradınız*, diye hesap sormazken ablası ona *nasılsın*, demesini mi bekliyordu? Nasıl olduğunu görüyordu zaten. Kötüydü. Geceleri ağlıyordu ki sabahları gözü şiş uyanıyordu. Paraya sıkıştı. Her zamankinden daha gururluydu, sadece kendi yaptığı market alışverişinden yiyordu. Peynir ve zeytin. Bazen de yumurta. Durmadan evden çıkıyordu, muhtemelen kendine iş arıyordu. Ve muhtemelen bulamıyor, her geldiğinde yüzündeki hayal kırıklığı belirginleşiyordu.

O, iki sene boyunca nasıldı peki? Ablasının bundan haberi var mıydı? Yüz ifadesinden, şiş gözlerinden, uçuk çıkartan dudaktan... Daha basiti, o aramadıkları dört gün neredeydi? Nerede kalmıştı? Hangi parayla yemek yemişti?

Feyza dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Öfkesinin dile gelmesi en son isteyeceği şeydi çünkü ne kadar kızgın, ne kadar evindeki varlığından rahatsız olursa olsun, ablasının yanında kalmasını istiyordu. Ve konuşursa kalmazdı.

Odasına doğru gidecekken Ceylan, “Bir kez olsun *neden geldin, ne oldu sana*, diye sormadın,” dedi. Gözleri, sanki buraya gelme nedenini tekrar yaşıyormuş gibi doldu.

Feyza onun parmaklarına baktı. “Nişan atmışsın,” diyerek günler önce yaptığı çıkarımı, *buraya gelme nedenin bu*, dercesine söyledi.

Ceylan güler gibi oldu. Gözlerinden akan yaşlar, yanağını ıslattı. “Sadece nişan attığım için mi bu haldeyim sence?” dedi.

“Sadece nişan atsan *babam* benim evimde kalmana izin vermezdi.”

Ceylan hırsla gözlerini kapadı. “Tek sorun babam, değil mi?” diye sorarak ona yaklaştı. Öfkesi diline yansdı. Kini tüm odayı sardı. “Senin adını evde geçirmesini yasakladı diye öfkелisin bu kadar. Tek senin derdin var çünkü. Tek sen tıp kazanamadın. Tek sen hayatını yaşayamadın. Tek sen istediğin üniversiteye gidemedin. Tek sorun sensin, değil mi?” Feyza dişlerini sıktı. Olduğu yerde buz kesti. “Sen ünlü olunca mı bu kadar kalpsiz oldun?” diye sordu Ceylan. “Yoksa para kazanınca mı?”

“Tek başına kalınca.”

“Ben seni tek mi bıraktım? Sen içip, kameralara sallayıp, rahatına bakarken biz evde bunların ceremesini çekiyorduk. O zaman bile kalkıp seni aradım. *Nasılsın*, diye sordum. Nasıl olduğunu merak ettim.” Hissettiği öfke artık bedenine sığmıyordu. Dizleri titriyordu. Her şey üst üste binmişti. Başka zaman sorun etmediği şeyler, zihninden film şeridi gibi geçti. “Tıp kazanamamış!” dedi, küçümsercesine. Yıllarca, sanki kendi üniversite sınavına hazırlanıyormuş gibi hissetmişti. Eve misafir almazlardı. Yüksek sesle konuşmazlardı. Evde Feyza varken televizyon bile açmazlardı. Herkesin tek bir derdi vardı: Feyza’nın tıp kazanması.

Sonuçlar açıklanırdı. Tıp olmamış diye hep birlikte üzülmüşlerdi. Günlerce, günlerce, günlerce. O, istediği fakülteyi kazanamadığında kimse sorun yapmamıştı. Üzülmemişti. Onun için çabalamamıştı. Ama Feyza... Yüce Feyza doktor olamadı diye herkes yasa girmişti. “Yok, çok istiyormuş! Yok, çok çalışmış. Ben kaç senedir işsizim. Saçma sapan işlere girip, mobbingin âlâsını yiyip çıkıyorum, kimse *Ceylan bu halde*, diye dert etmedi. Sen dahil.”

“Eskileri açma.”

“Niye açmayayım? Uzaktan, malikâne gibi evinden babamın kızacağı görüntüleri magazine verip, hayatımızı zehrederken sorun yoktu. Gayet rahattın.” Alay edercesine güldü. İçinde ne varsa dışına vurdu. “Senin kadar ballı birini görmedim. Bir videoyla ünlü olursun, hayırseverin teki arar, *özelde okutacağım*, der. Evden

ayrılırsın, hayırseverin teki yine arar, evine alır. İnsanları eleştirirsin, para alırsın.”

Ceylan da sosyal medyadaki insanlar gibi bir hayatı olduğunu düşünüyordu. *Bir videoyla ünlü olursun, evden ayrılırsın, zengin bir hayat sürersin...*

Görünen buydu ama Feyza, evden ayrıldığı gün soğukta nasıl üşüdüğünü hâlâ çok net hatırlıyordu. Titrediğini. Korktuğunu. Yanında telefonundan başka hiçbir şeyi olmadığını, rüzgârdan yüzündeki yaşların kuruduğunu, artık doktor olmak için hiçbir şansının ve çabalamak için gücünün kalmadığının farkında olarak *ölsem de eve gitmeyeceğim*, diye durmadan sayıkladığını...

O zamanki hayal kırıklığından kimse bahsetmiyordu ama herkesin dilinde zengin bir adamın ona evini açması dönüp duruyordu. Zengin bir adam ona evini açmıştı, evet. Hakkında sadece internette yazılanlar kadar şey bildiği zengin bir adam. Hiç tanımadığı, daha önce hiç evinde kalmadığı zengin bir adam.

“Ben sana hiçbir şey yapmadım,” dedi Ceylan. “Ama sen evden ayrıldığında bile hayatımı zindana çevirdin.”

Bakışları uzaklaştı Feyza’nın. Umursamaz bir sesle, “O yüzden mi yanıma gelmeni istediğimde *babam izin vermez*, deyip düşünmedin bile? Hayatını öyle bir zindana çevirdim ki o zindandan çıkmak istemedin.”

“Kusura bakma, bana havadan sponsor yağmıyor. Kimse evini bana bedavadan, karşılık beklemeden açmıyor. Öyle babamın istemediği şeyi yapıp, evden kapıyı çarpıp çıkamıyorum.”

Feyza artık kelimelerini seçmeyi bıraktı. “Sponsorun mu vardı da evden ayrıldın?” dedi fırtına gibi esen bir sesle. “Yoksa babanı mı Feyza’ya git, kafanı dağıt, dedi. Ben söyleyeyim, hayır. *Baba, ben kötü hissediyorum, gitmezsem kafayı yerim*, dedin. Resti çektin ve geldin. Bu kadar.”

Aslında konuşmasının alt metni çok açıktı. *Daha önce de gelebilirdin*, diyordu. *Sana ihtiyacım varken de gelebilirdin*, diyordu. *Gel, dediğimde, sana yalvardığımda da gelebilirdin*, diyordu.

Ceylan anlamadı. Anlasa da üzerinde durmadı. Feyza'nın geçmiş dertlerinden çok daha büyük sorunları vardı. Her şeyi -parası, evi, arabası- olan bir kıza üzülemezdi.

“Ben utançtan babamın yüzüne bakamadığım için ayrıldım evden!” dedi. Sesi titredi. Yüzü kireç gibi beyazladı. “Her şey senin dünyandaki kadar kolay olmuyor! Babam tercihlerini değiştirdi, ünlü oldun. Şimdi paraya para demiyorsun. Ben...” diyerek güldü. “Ben, âşık olduğum, düğün tarihi aldığım adam tarafından dolandırıldım.” Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. Utanç yine sinsi bir yılan gibi ensesinde soluklandı. “Üstelik kendi param bile değil, ha! Babamın parasını çaldırdım. Babamın tüm mal varlığını kaybetmesine neden oldum. Annemin altınları gitti. Sen para gönderdiğin için yanlışlıkla kullanırım diye korktuğundan kartını kırdığı bankadan para çekti.” Yanağındaki yaşları kolunun tersiyle sildi. “Şimdi neden babamın evinden çıkabildim, anlıyor musun? Babamın yüzüne bakamadığım için çıkabildim. Tek babamın da değil! Annemin, evleneceğimizi duyurduğumuz akrabalarımın, arkadaşlarımın... Hiçbirinin yüzüne bakamadığım, hiçbirine dolandırıldığımı söyleyemediğim için çıkabildim.”

Titrek bir nefes aldı. Feyza farkında olmadan yumruklarını sıkırmıştı. “Parayı benden isteyebilirdin,” dedi, sesi baştaki kadar soğuk değildi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ablasını ilk defa böylesine ağlarken görüyordu. Evine geldiğinde de iyi gözüküyordu ama şimdi... Şimdi çok kötüydü. “Babana gitmeden direkt bana gelseydin.” Sesli bir nefes verdi. “Hallederdik.”

“Babamın kartından çekti her şeyi. Salak gibi gelen kodu, kendi ellerimle verdim ona.” Artık konuşurken kelimeleri kaymaya başladı. “Gerçekten seviyordum onu. Âşık olmuştum. Evlilik hayalleri kuruyordum. Aptal gibi.” Akan burnunu sildi. “Babam zaten senin parayı kullanmak zorunda kaldığı için bir günde kırk yıl yaşlandı. Senden para alsaydım, aldığımı öğrenseydi daha kötü olurdu.”

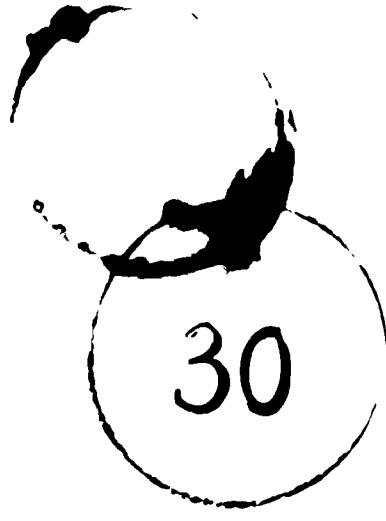
Feyza gülümsemedi. Acı bir gülümsemeydi bu. Babası neden onun parasını istemiyordu? Sırf reklamlardan kazandığı için mi?

Göğsü sıkıştı. Ailesinin en zoru gününde yanlarında olmamak, belki de bugüne kadar yaşadığı en ağır histi. Üstelik haberi bile sonradan olmuştu. Bazen saçma şeylere, abartılı şekilde harcadığı parasını babasına veremiyordu. Ablasına veremiyordu. İstemiyorlardı.

“Kaç gündür iş arıyorum,” dedi Ceylan. “Sen daha okulunu bitirmeden, para kazanmaya başlamışken ben kaç yıldır doğru düzgün bir işte çalışmadım bile.”

Devam etmedi, konuşmayı orada bıraktı. Sadece içli içli ağladı.

Feyza gidip sarılamadı. Üzüldü, gerçekten üzüldü. Onu anladı, yanında olmadığı için kendine kızdı ama sonra yine yanında olmalarına izin vermedikleri için onlara kızdı. Parasını kullanmak zorunda kaldılar diye kırk yıl yaşlanmalarına kızdı. Tüm mal varlığını kaybetmesine sebep olmuşken, üstelik daha fazlası için borçlandırmışken yine de evini ablasına açan babasına kızdı. Altınlarını satmak zorunda kalıp, tek laf etmeden *nasılsın*, diye soran annesine kızdı. Ona direkt yüz çeviren ailesine kızdı. Onu sevmelerine kızdı. Haksızlık yapmalarına kızdı.

Feyza'nın vize haftasıydı. Altı tane dersi vardı ve o sadece anatomi çalışıyordu. Önündeki üç gün, gerçek anlamda kendini kapattı. Arkadaşlarının tekliflerini reddetti, Merthan'la bile buluşmadı. Telefonda konuştular, o kadar.

Aslında farkında değildi ama küçükken de babasının gözüne girmek için böyle ders çalışırdı. Kendini kapatırdı. Çalıştığı belli olsun diye bazen yemek bile yemezdi. Kitapların köşesine sıkılıp resim çizse de masadan kalkmazdı. Çünkü annesi onlara, *babanız başarılı olmazsanız sizi sevmez*, derdi.

Babası her kötü not aldığı anda kızar, daha çok ders çalışması için baskı yapardı. Feyza da gerçekten başarılı olmazsa babasının onu sevmeyeceğine inanırdı. Bu yüzden derslerine çalışırdı, notlarını yüksek tutardı.

Kalabalık duran masasını düzenledi. Ara verdiği mutfaktan içi dolu bardakla geliyordu ve geri mutfağa bırakmayı unutuyordu. Masasının üzeri, tezgâhtan farksızdı. Bir su bardağı, bitki çayı koyduğu yeşil kupa, kahve fincanı, zihnini açsın diye küçük porselene koyduğu fındık... Mutfaktan getirdiklerini geri götürdü, makineye dizdi. Sonra kendine yeni bir kahve yaptı. Ders çalışmaya başladı.

Eskiden iki saat masanın başından kalkmasa da odaklanmakta sorun yaşamazdı. Şimdi akli durmadan başka yerlere kayıyordu.

Eli telefonuna gidiyor, artık refleks haline gelmiş bir şekilde hesabına giriyordu.

Merthan'ın işaret koyduğu yeri temiz bir deftere geçirirken çevirdiği sayfada onun yazısına denk geldi. Eğer uzun bir yazı olmasaydı imza attığını düşünebilirdi çünkü pek yazıya benzemiyordu. Harfler neredeyse dalgalı bir çizgi gibi birleşmişti. Okunmuyordu. Ama sanki okuyabilmiş gibi yüzünde bir gülümseme oluştu. Sayfanın fotoğrafını çekip ona mesaj attı.

Feyza Soysal: *Fotoğraf Ne yazdın? Asla okunmuyor.

Birkaç dakika geçti, telefonu titredi.

Merthan arıyor.

Gülümsedi Feyza, sanki karşısındaymış gibi saçlarını düzeltti. Sandalyesinden kalktı, yatağına geçerken çağrıyı yanıtladı.

“Bakıyorum da...” dedi Merthan, telefonu açar açmaz. “Ders çalışmışsınız.”

Feyza dudaklarını araladı. Tam *evet*, diyecekken durdu. Sonra dudaklarını hayretle kapayarak, “Sen!” diye yükseldi. “Çok fenasın! Çalışıp çalışmadığımı kontrol etmek için mi not bıraktın?”

“Tabii.”

Feyza birkaç saniye sadece güldü, gülerken de, “Ne yazmıştın notta, bari onu söyle,” dedi.

“Bir şey değil. Poyraz'ın ezberlemeye çalıştığı bir tekerleme vardı. Onu yazdım. Pireli peyniri perhizli pireler tepelerse pireli peynirler de pır pır pervaz ederler.”

Feyza şakasına, “Kapatıyorum,” dedi.

Merthan, “Kapatma,” diye araya girdi. “Madem ders çalıştın, ödül olarak seni dışarı çıkarayım.”

Direkt kabul etti. Telefonu kapatıp hazırlandı. Üzerine göğüs dekoltelili bir büstiyer, altına kot pantolon giydi. Saçlarını düzleştirdi, orman yeşili gözlerini açığa çıkaran göz makyajı yaptı. Dudaklarına kendi renginde ruj sürdü. Hazırlandıktan sonra çok geçmeden telefonu titredi. Gelmişti.

Merthan arabasının içindeydi. Seke seke arabasının yanına gitti. Kapıyı açmadan başını eğdi, saçları aşağı doğru sarktı. Yüzünde koca bir gülümseme vardı. Açık camdan Merthan'a doğru şımarıkça, "Ben geldim!" dedi. Sesi neşeliydi. Saçları usul usul rüzgârda oynuyordu.

"Hoş geldin."

Gülümsedi Feyza, kapıyı açıp içeri girdi. "Anatomi sınavım yarın," dedi. Sınava girecek diye gergin olmayalı uzun zaman olmuştu. Eğer çalıştıran kişi Merthan olmasaydı ve aralarında altmış üstü almak gibi bir iddia geçmeseydi, bu kadar gergin olmazdı. Belki de çalışmazdı. Geçen yıl hiç çalışmadığı için seneye bıraktığı ders gibi sınava da girmezdi.

"Halledeceksin," dedi Merthan, güven veren sesiyle. Konağı çalıştırdı, evin olduğu sokaktan çıkarken, ona dönüp, "Aç mısın?" diye sordu.

"Değilim."

"Peki, tatlı yemek ister misin?"

"Diyetteyim."

Merthan refleksle ona döndü. Yediklerine her zaman dikkat ettiğinin farkındaydı ama diyetle olmasına şaşırmıştı. Çünkü zayıftı. Neredeyse bir deri bir kemikti.

İnanamayarak, "Diyette misin?" diye sordu. "Birkaç kalori fazlam var. Haftaya reklam çekimlerim olacak, vermem lazım."

Merthan gülümsedi, yandan bir bakış attı ona. "Kalori yakmanın daha eğlenceli yolları var," dedi. Göz kırptı. "Biliyorsun."

Güldü Feyza. Merthan elini tutması için ona uzattı, avcunun içini öptü. Parmaklarını parmaklarının arasına alıp sıktı. Feyza, boşta olan eliyle ellerinin fotoğrafını çekti. Telefonun ekranını ona göstererek, "Bak," dedi sonra. "Güzel çıkmış."

"Paylaşayım mı?"

"Paylaş."

"Açıklama kısmına ne yazayım?"

“Bana hasta olduğunu yaz.”

Feyza gülererek, “Senin pireli perhizli tekerlemeyi yazayım ister-
sen?” dediğinde Merthan boşta olan eliyle yanağından makas aldı.

“Kalbimde çiçekler açtığını yaz.”

Bir an duraksadı Feyza. Ona bakarak, “Kalbinde çiçekler mi
açtırıyorum?” diye sordu.

Merthan başını salladı, gayet ciddi bir tavırla “Kalbimde çiçek-
ler açtırıyorsun,” dedi.

Feyza parmaklarını onun parmaklarının arasından ayırıp iki
eliyle telefonunu tuttu, hesabına girerek az önce çektiği ellerinin
fotoğrafını açıklamaya Merthan’ın dediği şeyi yazarak paylaştı.

@FeyzaSoysal: *Kalbimde çiçekler açtırıyormuşum :))*

@Ğ: *Ah, tam da bunu bekliyordum. Feyza Soysal’ın, sevgilisi ol-
mayan insanları nasıl aşağılayacağını. Buna nasıl izin verdiğinizi
anlamıyorum, anlamayacağım. ÇİÇEK DİYOR YA, ÇİÇEK! Nasıl
bu kadar vurdumduymaz olabilirsiniz? Bir de sonuna dedi, yazarak
işin içinden sıyrılmak istiyor. Yok öyle şey. Bir şey söylediyse arkasın-
da duracaksın.*

@S: *Feyza ama artık sevgilisi var.*

@F: *Yüzünüzün gözüktüğü bir fotoğraf da istiyoruz.*

@T: *Bana bu doktormuş gibi geliyor. Feyza bir kere kafayı taktı
mı elde etmeden bırakmaz.*

@X: *Feyza Hanım, DM kutunuza bakarmısınız?*

@Ö: *Bnce tarık çiçekçioğluyla tekrar barıştılar, bn burdaki çiçek-
ten bnu anladım.*

@U: *Kim acaba ya?*

@Z: *Allah’ım, sen konuyu biliyorsun, âmin.*

@BerkcanÖzgüner: *Fotoğraftaki elin sahibinin kim olduğunu
biliyorum. Öğrenmek isteyenler TR 08 0001 0019 4690 2976 ****
01 bu hesaba yüklü miktar para gönderebilir.*

@R: @BerkcanÖzgüner *Abi ben beş liralık harf alabilir miyim?*

Merthan'ın telefonu titrediğinde göz ucuyla ikisi de aynı ekrana baktı.

Mesaj, emlakçıdan gelmişti. Anahtarların onda olduğunu, istediği zaman teslim alabileceğini yazmıştı. Başta mesajı okuduğunda aklında herhangi bir düşünce belirmemişti. Ama ekranı kapatıp telefonu geri yerine koyduğunda ve Feyza, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda, aklına kiracısının çıktığı evi onunla kullanmak geldi. Üstüne çok düşünmedi. Kaşları hafifçe çatıldı. Arabayı yol kenarına çekerek ona döndü.

"Feyza..." dedi. "Yatırım amaçlı aldığım bir daire vardı benim." Birkaç saniye sustu. "Kiracı yeni çıktı. Buraya yakın bir yerde. Zaten oradan gelen paraya dokunmuyordum, ihtiyacım da yok. Hazır boşken... Biz mi kullansak evi? Birlikte?"

Yutkundu Feyza. Onunla aynı evde yaşamak isterdi. Hatta çok isterdi. Ama Merthan'ın, bu teklifi yaparken tek amacının, onu daha rahat bir şekilde yatağa atmak olduğuna inanıyordu. Sanki onunla ayrı bir hayat yaşıyordu. Sanki birlikte olduklarında ona karşı olan tüm ilgisi bitecekti.

Oğluyla tanıştırmak, kendi alanına girmesini istemek yerine birlikte kullanacakları ayrı bir ev açmak... Onu bir sır gibi saklamak...

Derin bir nefes aldı. Değersizlik tüm hücrelerine yayıldı.

"Beni daha rahat yatağa atabilmek için mi istiyorsun bunu?"

Merthan, bir an şaka yaptığını sandı. Güler gibi dudakları iki yana gevşedi ama sonra ciddileşti. Kaşları ağır ağır çatıldı. "Anladım, ne?" derken bakışlarını yüzünde gezdirdi. "Yatağa atmak ne demek?"

Feyza geri adım atmadı. Dik dik bakarak, "Bunu istemiyor musun?" diye sordu.

Merthan başını yana eğdi. "Elbette seninle birlikte olmak istiyorum," dedi. Sesi gittikçe daha çok yükseldi. "Ama sadece dü-

şündüğün anlamda değil. Sevişmek için böyle planlar yapacak biri değilim.”

Ellerini saçlarından geçirdi. Bir süre sessiz kaldı, sadece neden bu kadar alındığını düşündü. Bu zamana kadar onunla birlikte olması sorun değildi. Evi birlikte kullanmak isteyince mi sorun oluyordu?

“Bana sapıkmışsın gibi hissettiriyorsun.”

“Öyle değil.”

“Ne o zaman?”

Feyza medyada yansıttığı haline benzeyen biri olsa evi birlikte kullanmayı, onu yatağa atmasını, atmak istemesini sorun etmezdi. Belki daha rahat edeceklerini düşünüp sevinirdi. Ama maskenin altında gizlenmiş kızın sesini her zaman susturamıyordu ve bu da susmadığı anlardandı.

“Sanki benimle...” deyip durdu. Devam etmedi. Belki de erkendi. Oğluyla tanıştırmak istememesine saygı duymalıydı. Aslında duyuyordu da. Ama sanki hiç tanıştırma planları yokmuş gibi ayrı bir eve çıkmak istemesi... “Bilmiyorum,” diyerek omuz silkti. “Birden böyle bir şey istemen...”

“Ev yeni boşaldı. Önceden düşünmedim. Şimdi aklıma geldi ve sana söyledim. Bu soğukta seni Çamlıca Tepesi’ne sırf sakın diye götürmek istemiyorum. Seninle film izlemek istiyorum. Yemek yapmak istiyorum. Aynı yatakta uzanmak... Ne bileyim, satranç oynamak ve daha birçok şey.”

Elleriyle yüzünü kapadı Feyza, başını aşağı eğdi. Saçları önünde sallanmıştı. Merthan’ın öfkesi onun utanmasına neden oluyordu. Her zaman ona dokunan, tutkuyla bakan kız gitmiş, yerine sanki onunla birlikte olmak istemeyen, sadece bunu onun istediğini söyleyen kız gelmişti. Onu suçlar gibi davranmıştı. Bunca zaman ona gösterdiği kızıdan farklıydı. Aklını karıştırmıştı, ken-

disini kötü hissettirmişti. Bunu anlayabiliyordu. Ama elinde değildi. İçinde yer edinen yirmi yıl babasının evinde yaşamış Feyza kırılıyordu. Söz istiyordu.

“Tamam,” dedi, derin bir nefes alarak. Yüzünü kaldırdı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ona bakamıyordu. “Tamam, birlikte kullanalım evi.”

Merthan’ın ifadesi değişmedi. Yumuşamadı hatta aksine daha fazla katılaştı. “Şu an konumuz evi birlikte kullanmak değil,” dedi. Kabul etmesi daha da sinirlendirdi. “Senin rahat hissetmeyeceğin hiçbir şeyi istemiyorum.”

“Özür dilerim. Bir an... Yanlış anladım işte. Uzatmayalım.”

Başını çevirip ona baktı Merthan. Bakışları kabaydı. Öfkesini kusuyordu. Daha fazla bir şey söylemeden kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Temiz hava sinirini biraz olsun yatıştırsa da dinmemişti. Feyza ondan birkaç dakika sonra indi. Yanına gidip başını göğsüne yasladı. Bir eli başının altındaydı, diğer eli kolundaki kumaştan sıkıca tutuyordu.

“Gerçekten üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Seni yatağa atmak için birlikte olsaydım...” dedi. Ellerini beline sarmamıştı. “Bunu daha önce yapardım. Uzatmazdım. Seninle bir sevgili gibi takılmazdım.” Çenesinden tutup kaldırdı, gözlerini gözlerine dikti. “Seninle zaman geçirmeyi seviyorum. Seni seviyorum.”

Gülümsedi Feyza. Elleri hâlâ onun göğsünde idi, sıcaklığını hissediyordu. “Eve bakalım mı?” dedi. Sesi heyecanını yansıttı, bakışlarında hiçbir kırgınlık, şüphe kalmadı. “Merak ettim.”

Feyza şu an Merthan’layken her şeyi tozpembe görüyordu. *Seni seviyorum*, demişti ve aralarındaki tüm sorunlar çözülmüştü. Birlikte yemek yiyecekleri, film izleyecekleri anları hayal ediyor, hevesleniyordu ama gece yastığa başını koyduğunda daha farklı şeyleri de düşünecekti. Bir pişman olacak, iki pişman olmayacaktı. Bir gerilecek, iki heyecandan duramayacaktı. Saatlerce uykusuz kalacak ve en nihayetinde bir karar alacaktı.

Bir adım, iki adım, üç adım, üç buçuk adım, üç yetmiş beş adım, üç seksen adım... Ve başı yatağın kenarına değdi. Dişlerini birbirine bastırdı Poyraz, yavaş yavaş başını kaldırdı. Babası hâlâ aynı pozisyonda, elindeki kalın kitabı okuyordu, telefonu da bitişindeydi. Başını indirerek küçük tumbul elini yatağın üzerine koydu, telefona doğru götürdü. Elinin telefona değmesiyle yüzünde kurnaz bir gülümseme oluştu. Yine de çok heyecana kapılmadı. Yavaşça telefonu kendisine doğru çekmeye başladı. Çekti, çekti, çekti. Tam avcunun içine alacaktı ki babası elinin üzerine şaplak attı.

Poyraz'ı bu vazgeçirmedi hatta daha seri bir şekilde telefonu eline alarak kaçmaya çalıştı. Sadece çalıştı. Babası onu tişörtünden tutarak, "Ver şunu, Poyraz," dedi.

"Baba ya! Azıcık bakacağım."

"Poyraz."

"Ama sen mekale okuyorsun zaten, biraz telefonuna baksam ölür müsün?"

"Evet, şimdi ver şu telefonu."

Çattığı kaşlarının altından babasına kızgın bakışlar atarak telefonu verdi. Sonra da başını tehdit edercesine salladı. "Bir daha su istersen getirmeyeceğim."

"Tamam, getirme."

"Ayşe teyzeme de söyleyeceğim, o da sana su getirmeyecek." Babasının onu umursamamasıyla, "Duydun mu?" diye bağırdı. Babası bu sefer onu umursadı, ters ters baktı. Poyraz tabii korktu, masumca gülümsedi. Babası tekrardan okuduğu kitaba döndüğünde sesli bir nefes bırakarak odanın içine göz gezdirdi. Ellerini arkasında birleştirdi, odanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü. Canı sıkıldı, babasının giysi dolabının kapağını açtı. Çoğunluğu siyah, mavi, beyaz renklerden oluşan gömleklerin olduğu kısma girdi. Girer girmez siyah bir gömleği yere düşürdü, alıp geri astı. Kafasını gömleklerin koluna sokmaya çalıştı, arkasına saklan-

dı, saçma sapan hareketler yaptı. Giysi dolabından çıktı. Saatlerin olduğu çekmeceyi açtı. “Bir, iki, üç... Dokuz, on... On üç...”

Saymaktan da sıkılınca omuzlarını düşürdü, babasının yanına geldi. “Baba, ne yapıyorsun?” Babası cevap vermedi. “Baba?”

“Hıı?”

“Ne yapıyorsun?”

Başını kaldırarak Poyraz’a baktı Merthan. “Sence, Poyraz?” diye sordu ve başını tekrardan elindeki kitaba çevirdi. “Odana git, arabalarınla oyna.”

“Birlikte oynayalım mı?”

“Oynadık ya, oğlum, tüm gün seninle mi oynayayım?”

“Evet.”

“Poyraz, ya odana git ya da gel yanıma yat, sessizce dur.”

Yatağa çıkarak babasının yanına yattı Poyraz. Aynı babası gibi sırtını yatağın başlığına dayadı, bacaklarını uzattı, ayağını diğer bacağının üzerine attı. Bacak boylarını ve cüsselerini saymazsak babasından şu an tek farkı elinde kitap olmayıştıydı.

Fısıldayarak, “Baba,” dedi. Sanki fısıldarsa onu rahatsız etmeyecekmiş gibi. “Ayağın açılmış, örteyim mi?” Babası cevap vermemişti. “Baba, ayağını örteyim mi?”

Babası bir şey demediğinde Poyraz yatakta emekleyerek pikeyi çekti, babasının açıkta kalan ayağını örttü. Tekrardan yerine geçti, aynı şekilde oturdu. Birkaç saniye ellerini göğsüne bağlayarak sessiz kaldı, çok değil ama. Sonra yine, “Baba,” dedi. “Sen kitabını okuduktan sonra tele-”

Merthan daha fazla dayanamadı, telefonunu cebinden çıkarak Poyraz’a verdi. “Yarım saat sonra getir.”

Poyraz gözlerini açarak babasına baktı, hemencecik telefonu aldı. “Tamam,” diyerek yataktan indi. Koştur koştur odasına gitti, babası gibi yatağına yattı. Arama motorundaki mikrofonu tıkladı,

birkaç kez arka arkaya, “Feyza Soysal en son ne yaptı?” diye sordu. Karşısına yeni bir sürü haber çıktı. Başlıkları okuyamadı ama Feyza’nın hesabından paylaşılan fotoğrafı gördü.

Gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı, kaşları çatıldı. Fotoğrafın altına yazılan yazıyı okuyamayınca babasının yanına gitti.

“Baba, Feyza yeni fotoğraf atmış ama çok kötü bu sefer.” İğrenir gibi, “Iyy,” dedi. “Bir adamla el ele tutuşmuş, baksana adamın eline, çok çirkin.”

Merthan, oğlunun ona gösterdiği fotoğrafa baktı. “Nesi varmış? Ne güzel el.”

Poyraz kızarak, “Baba, sen anlamıyorsun,” dedi. “Of, Feyza, çirkin elli adamı ne yapacaksın? Of, of!”

Merthan gülecek gibi oldu. Poyraz babasına da kızarak telefonu eline aldı, mesaj bölmesine girdi, mikrofona tıklayarak telefonu dudağına doğru yaklaştırdı. Dudağı hareket ettikçe telefona değiyordu.

“Feyza, adamın eline baksana resmen kara, elini hiç yıkamıyor bence. Tutma elini, pistir. Çok çirkin eli! Ben sölenler Poyraz.”

Poyraz ciddi bir ifadeyle telefonu babasına doğru uzatıp, “Fotoğrafın altında ne yazıyor?” diye sordu. Kaşları çatıktı, yüzü sinirini yansıtıyordu. Merthan kendi elini incelemeyi bırakıp oğlunun okuması için gösterdiği ekrana baktı.

“Kalbinde çiçekler açtırıyormuşum, diye yazmış.”

Poyraz şok olmuş bir ifadeyle gözlerini sonuna kadar açtı, dudaklarını yarım santim araladı. Sonra da elini açarak sertçe yüzüne vurdu. Tokat sesi, neredeyse odada bir kez daha yankılanacaktı. Vurduğu yerde pembelik oluştu ama Poyraz biraz olsun umursamadı. Elini yüzünden aşağı doğru sürterek, indirirken, “Eyvah, kandırmış,” diye mırıldandı. Hızla mikrofona basılı tuttu, telefonu dudağına götürdü.

“Feyza! Adam kandırmış seni. Kalpte çiçek açmaz. Çiçek açması için toprak gerekli, bir de güneş yoksa açmaz! Sulamamız da lazım!”

Adam yalan atmış! Seni kandırıyor! Tutma bir daha onun elini. Ben söylerim Poyraz.”

Ses kaydını gönderip tekrar bir kayıt açtı.

“Babam kalp doktoru. Böyle ameliyat ediyor, kalbin içini görüyor. Çiçek olsa söylerdi bana. Gerçekten. İnan. Bir daha tutma onun elini. Ben söylerim Poyraz.”

Kaydı sonlandırıp babasına döndü. “Baba, ne olur söyle ona. Kalpte çiçek açmaz, de, lütfen. Kandırmış adam onu.”

Poyraz öyle ciddi yalvardı ki Merthan reddedemedi. Oğlu mikrofona basılı tutarken o da telefona doğru yaklaştı. Zaten Poyraz neredeyse telefonu ağzının içine sokacaktı.

“Kalpte çiçek açmaz, daha önce açtığını hiç görmedim. Artık adam nasıl âşıkça saçmalamış.”

Ses kaydını gönderip telefonu kapadı.

Oğlu bir köşede, dünyanın sonu gelmiş gibi Feyza’yı çirkin elli adamdan nasıl ayırırım planları yapıyordu. Bir yandan da *neden ceceyanın tanımını yaptın*, diye ona kızıyordu. *İşte sen tavlamaya çalışmazsan başkası tavlarsın, ne güzel sevgili olacaktın ama çirkin elli adam onu kandırmış, en azından sen kalpte çiçek açmadığını biliyorsun.* Telefonu titrediğinde oğluna yandan bir bakış attı Merthan. “Feyza ses atmış.”

Poyraz, “Ne?” diye sordu, sesi şaşkınlıktan kısık çıktı. Sonra yükseldi. “Ne?” dedi. Ne yapacağını bilemediğinden telefona uzanır gibi oldu. “Gerçekten mi?”

“Evet, açıyorum bak.”

“Beni uyardığın için çok teşekkür ederim, Poyrazcığım. Yarın beni nasıl kandırdığının hesabını soracağım ona, sen merak etme. Öpüyorum seni.”

Poyraz ellerini birleştirmiş, gözlerini telefon ekranına dikmiş, öylece bakıyordu. Başını kaldırıp babasına baktı. Ne yapacağını şaşırdı. Yere çömeldi, kalktı.

“Beni öpüyormuş,” diye mırıldandı. Merthan gülümsedi ve

o an Poyraz'ın ilişkilerini öğrendiği takdirde tepkisini çok merak etti. "Baba!" dedi Poyraz. "Benim artık çok acil tablet almam lazım."

"Paran varsa al, oğlum."

"Param yok ki benim, senin alman lazım."

"O zaman tablet de yok."

Poyraz, "Zaten hiçbir şeyim yok ki benim," diye ağlamaya başladı.

Merthan, "Şımarıklık yapma," diye azarladı onu. "Her şeyin var, neyin eksik?"

"Annem var mı benim? Annem eksik." Çenesi titredi Poyraz'ın. "Sana yerli haftasına gel demiştim! Ayşe teyzem de gelmedi zaten. Herkesin annesi vardı, bir tek benim yoktu."

İki gün önceki yerli haftasından bahsediyordu Poyraz. Biliyordu Merthan. Öğretmeni aramış, oğlunun bir köşede yalnız başına oturduğunu, üzgün göründüğünü, gelebilme ihtimalinin olup olmadığını sormuştu.

O an ilk defa doktor olduğu için pişman olmuştu Merthan. Yarım saat sonra bir başkasının hayatını kurtaracak bir ameliyata girmeyecek olsaydı, ne olursa olsun oğlunu orada yalnız bırakmazdı.

"Ameliyatım vardı."

Bana ne, dercesine omuzlarını silkti Poyraz. İçli içli ağlıyordu. İki gündür yerli haftasında hissettiği anne acısını, şimdi çıkarıyordu.

"Annem gelirse bir daha hiç tablet istemem. Kırmızı araba da istemem."

Bir dizinin üzerine çökerek Poyraz'la boylarını eşitledi Merthan. Eliyle yanaklarındaki ıslaklığı sildi. Sarı düz saçlarını geriye doğru yatırdı.

"Ben sana yetmiyor muyum oğlum?"

"Yetiyorsun ama herkesin annesi bir şey yapıyor, kıskanıyorum."

Gülümseyecek hali yoktu ama gülümser gibi oldu Merthan. “Onlar belki de hiç babasıyla hayvan barınağına gitmedi,” dedi. bir yandan da yüzündeki yaşları silmeye devam etti. Poyraz ağladığından daha çok rengi beliren mavi gözleriyle babasına baktı. “Belki de hiç babasının omzunda gezmedi, hiç babasıyla çarpışan arabalara binmedi. Sen çok şanslı bir çocuksun, annen yanında olmayabilir ama seni her şeyden çok seven, düşünen bir baban var.”

“Ama bana tablet almıyorsun!”

Çömeldiği yerden gülerek kalktı Merthan. “Büyüdüğün zaman alacağım.”

“Dede olunca mı?”

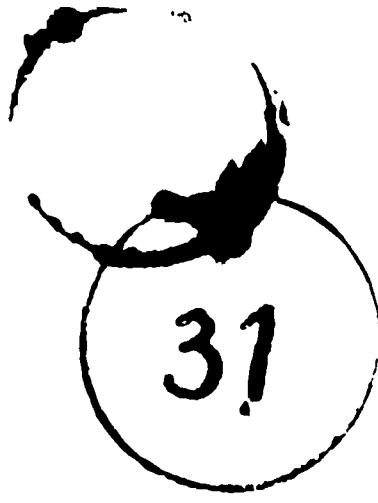
“Evet.”

“Ya, baba! O zaman gözüm görmez benim!”

Gecenin devamında Poyraz babasına tablet aldirmek için türlü türlü şey denedi. Konuştu, konuştu, konuştu. Durmadan konuştu. En sonunda yorgun düştü, babasının hemen yanında uyudu. Babası da uzun bir süre uyurken onu izledi, kokusunu içine çekti.

Geç saatlere kadar oğlunun, *yerli haftasına neden gelmedin* sorusuyla yüzleşti. Oğlunun hissettiği anne eksikliğiyle yüzleşti. Oğlunun acısıyla yüzleşti. Oğlunun başka çocukları anneleri var diye kıskanmasıyla yüzleşti.

Eli telefonuna gitti, parmakları eski karısının isminin üzerinde durdu. Aramakla aramamak arasında kaldı. Sonra telefonunu kapadı. Sesli bir nefes aldı. Eski karısının gelmesi, her şeyi daha da kötü yapardı. Zamanında yapmıştı.

“Sabahtan beri neye bakıyorsun?”

Merthan başını telefondan hiç kaldırmadan, “Temizlik firmalarına,” diye mırıldandı.

“Hayırdır? Ayşe teyzeyi mi modernleştireceksin?”

En son bir firmada karar kıldığında bakışlarını telefonundan ayırdı, dudaklarının arasından bir *cık* sesi çıkararak onunla konuşmaya çalışan arkadaşına döndü.

Miraç çayından bir yudum aldı. Bacakları orta sehpanın üzerindeydi, koltukta yayılarak oturduğundan ve koltuklar da deri olduğundan gittikçe daha fazla aşağı kayıyordu. Toparlanarak, oturuşunu düzeltirken, “Harbi, ne alaka?” diye sordu.

“Kiraya verdiğim bir dairem vardı, o boşaldı. Temizlettireceğim.”

“Hastaneye yakın mı? Ev değiştireceğim, güzelse tutabilirim.”

“Maalesef,” derken sahte bir üzüntüyle yüzünü buruşturdu Merthan. “Feyza’yla kullanacağız orayı.”

Miraç sehpayı koyduğundan beri salladığı ayağını, sallamayı bıraktı. Duyduklarından emin olmak adına bakışlarını Merthan’dan ayırmadı. “Lükse bak,” derken ilk sağ ayağını sehpadan indirdi, daha sonra sol. “Oğlum, ikinizin de evi yok mu? Niye başka bir ev ayarlıyorsunuz?”

“Feyza ablasıyla kalıyor.”

Kendi evini hesaba bile katmamıştı Merthan. Nedeni açıktı. Oğlu vardı ve şu an için Feyza'yı *sevgilim*, diyerek oğluyla tanıştırmayı düşünmüyordu. İlerde düşünür müydü ona bile pek ihtimal vermiyordu.

“Poyraz'la tanıştırsaydın, hiç böyle zahmetlere girmek zorunda kalmazdın, biliyorsun, değil mi?”

Merthan *saçmalama*, der gibi Miraç'ın yüzüne bakı.

“Bugüne kadar hangi kız arkadaşımı oğlumla tanıştırdım?”

Miraç hayli şaşırdı. Kaç yıllık arkadaşını ilk kez bir kadına böyle kapılırken görmüştü. Feyza'yla olan hikâyeleri sıradan başlamadığı için aralarındaki şey de sıradanmış gibi gelmiyordu. Bakışlarını dik dik Merthan'ın üzerinde tutarak, “Feyza'yla ciddi düşünmüyorsun yani?” diye sordu.

Merthan duraksadı, şöyle bir düşündü. Söyleyip söylemek arasında kısa bir süre bocaladı. Söylemeden önce düşüncesinde netleşip, “Aslında...” diye mırıldandı. “Bengü'yle dahi daha ciddi düşünmüştüm.”

Bengü'yle bir hafta kadar flört etmişlerdi. Uzun sürmemesinin nedeni, kadının fazla ilgi göstermesiydi. Ona kalsa iki saat bile takılmayacağı bir kadındı fakat bu ilgisini oğluna karşı da gösterirse oğlunun güzel hissedeceğini düşünmüş, devam ettirmişti.

Tabii bir hafta kadar.

Miraç hayretle, “Ciddi misin?” diye sordu, inanamıyordu. “Ben bayağı kör kütük âşıksın sanıyordum Feyza'ya.”

“Ne yani, sırf âşığım diye en fazla iki yıl süreceksin, sağlıksız olacağına emin olduğum bir evlilik mi yapayım? Tamam, hormonlar beyin kimyayı etkiledi, mantıklı düşünemiyorum ama yine de iki aylık ilişkiyi, büyük ihtimalle ömrü uzun olmayacak ilişkiyi, oğlumla tanıştıracak kadar aklımı yitirmedim.”

Merthan için aşk, hasta olduğunda bile sekresyonu değişen oynak hormonlardan ibaretti. Feyza'ya inkâr edemeyeceği kadar fazla salgılanıyordu ama bu, onu oğluyla tanıştırmayı için yeterli bir neden değildi.

Miraç onu yargılabileceğine bir yüz ifadesi ve tonlamayla, “Ben

seni niye anlamıyorum?” dediğinde, Merthan sinirlendi. Bekâr biri için evlenmek kolaydı. Yuva kurmak, sevgili yapmak, gezip tozmak... Ama onun bir oğlu vardı ve oğlunu düşünmesi gerekiyordu. Başta da bu ilişkiden kaçmasının nedeni, zaten tam olarak buydu.

“Karın çocuğunu doğar doğmaz terk etseydi anlardın,” dedi sertçe. “Beş yıl ortalarda görünmeyip, ansızının çıkarak, her şeyin içine sızıp gittikten sonra oğlun günlerce *anne*, diye sayıkласaydı anlardın. Ölsem de Poyraz’ın kendi annesinden aldığı darbeyi başka bir kadınla tekrarlatmam. Eğer bir evlilik yapacaksam boşanmayla bitmeyeceğinden emin olmalıyım.”

Miraç güler gibi oldu. Tamam, başta *gezip toz*, demişti ama fazlasını hissederken sanki öylesineymiş gibi takılması mantıksızdı.

“Kötü biten evliliğin faturasını Feyza’ya kesiyorsun yani?”

Merthan bıkkın bir nefes verdi. “Allah aşkına, Miraç,” dedi. “Ünlülerden kaçının evliliği sağlam? Üç evlilikten ikisi, daha bir ay dolmadan bitiyor. Bizim ilişkimiz de çok sürmez. Şu an farklı çalışan hormonların etkisindeyiz, ikimiz de anı yaşıyoruz. Bu şey bittiği zaman anlaşılamamaya başlayacağız. Yürümez yani.”

“Feyza da senin gibi mi düşünüyor?”

Merthan kaşlarını çatı. Feyza daha yirmi üç yaşındaydı, evlenmeyi önündeki on yıl düşünmediğine emindi. Olmazlardı zaten. O sakın hayat isterdi. Sakin, huzurlu, düzenli, disiplinli. Feyza ise bunun tam tersiydi. Gitmekten hoşlandığı yerler bile gürültülüydü.

“Kız yirmi üç yaşında,” dedi. Yeterli bir nedenmiş gibi uzunca bir süre konuşmasına devam etmedi. “İstediği her şeye sahip. Çocuklu, ona yeterince vakit bile ayıramayan biriyle evlenmek istemez.” Sesi sonuna doğru alçaldı.

İlişkilerinin ilerisini görmüyordu ama yine de bunu isterdi.

Onunla evlenmek.

Hayal etmedi. Kendini kandırmayacaktı.

Binnaz Hemşire, bugün ona denk gelen üçüncü uyumsuz hastasına da damar yolu açtıktan sonra bulduğu ilk sandalyeye kendini bıraktı. Dün gece kızı rahatsızlanmış, uykusunu alamamıştı. Kocası da sağ olsun, hiç yardımcı olmamış, sesten uyuyamayınca salona geçmişti. Üstelik sabah kalktığında koltukta uyuduğu için *boynum tutuldu*, diyerek şikâyet etmişti.

Oturduğu yerde gözlerini kapatıp dinlenmeye çalıştı. Zaman gittikçe daha da ağır akmaya başlayınca damar yolu açan arkadaşının başında dikilen kıza, “Feyza,” diye seslendi. Feyza hemen ona döndü, dönmekle de kalmayıp yanına doğru hareketlendi.

“Efendim, Binnaz Hanım.”

“Bana kantinden bir kahve alıp gelir misin? Ayılamayacağım yoksa.”

“Tabii, filtre kahve alıyorum.”

“Aynen.”

Kantine indi Feyza. Kahveyi alıp oyalanmadan acile doğru yürüdü. Kantinle acil arasında bahçe ve uzun bir koridor vardı. Bahçeden geçti, koridora girdi. Acil ve polikliniklerin kapısı aynı koridorun üzerindeydi. Biri koridorun bir ucunda, diğeri diğer ucundaydı ve tam ikisinin ortasında, kalabalık toplanmıştı. Güvenlik görevlisi yanından geçerek kalabalığa doğru yürüdü.

İki kadın kavga ediyor olmalıydı çünkü gürültülerin çoğunluğunu durmadan *sen kimsin*, diye tekrarlayan kadın çığlıkları

oluşturuyordu. Feyza durup olayı izlemek istedi ama eğer durursa kahve soğuyacaktı. Durmadı. Yine de adımları yavaşladı, koridordan geçerken bakışları kalabalığın üzerinde gezindi.

Üç kişi bir kadını tutuyordu, kadının üstü başı kendisini tutanlardan kurtulmak için çabaladığından dağılmıştı. Saçları yüzünün bir tarafını tümüyle kapıyordu. Diğer kadın daha sakindi. Onu pek tutmuyorlardı. O daha çok kendisini tutan insanların arkasına doğru gizleniyordu ama bir yandan da geri durmuyor, laf atıyordu.

“Saygısızsın sen! Terbiyesiz!”

Üç kişinin tutmaya çalıştığı kadına anlık bir güç geldi, kollarından tutanlarla beraber kadına doğru ilerledi. Bir yandan da, “Bak, hâlâ konuşuyor!” diye elindekini savurdu. Kalabalık, kadını tutacağım diye Feyza’nın üzerine doğru geldi, tam sırtı ona dönük bir adam eline çarpacakken biri önünü kesti.

“Dikkat et,” dedi Merthan.

Omzundan tutmuştu ve başparmağı omzunda hafifçe gidip geliyordu. Konuşmadılar, sadece kısa bir an bakiştılar, daha sonra ikisi de işlerine geri döndü. Feyza, Binnaz Hemşire’ye kahvesini verdi.

Eylül yanına gelip, kendi kendine konuşuyormuşçasına, “Bugün herkes gergin mi yoksa bana mı öyle geliyor?” diye mırıldandığında Feyza bakışlarını acilin içinde gezdirdi. Binnaz Hemşire genel olarak ciddi ve kibar biriydi, yine de bugün canının sıkkın olduğu belliydi. İsmi bilmediği, yeni işe başlayan hemşire, muhtemelen Eylül’ün bugün herkesin gergin olmasını düşünmesinin nedeni olacak kadar öfkeliydi. Geldiğinden beri kaşları çatıktı, ayak altında dolanan herkese küçük büyük azar çekiyordu. *Orada ne işin var? Sabaha kadar seni mi bekleyeceğiz? Hızlı ol, düzgün tak şunu, bir şeyi de becer.*

“Herkesi bilmiyorum ama yeni gelen hemşire bugün bir gergin.”

“Sen de fark ettin, değil mi? Herkese laf söylüyor.”

Güldü Feyza. O sırada Elif telefonu kaldırarak yanlarına geldi. “Anatomici notları sisteme girmiş,” diye haber verdi.

Herkes bir anda telefona baktı. Feyza daha sistemi açmadan Eylül, “Doksan almışım,” diyerek sevindi. Birkaç kişinin bakışları onlara döndü. Feyza numarasını ve şifresini girdi. Sistem açıldı.

Altmış bir.

Derin bir nefes aldı. Yüzünde kocaman gülümseme oluştu.

“Kaç almışsın?” diye sordu Elif. “Ben yetmiş sekiz almışım.”

“Altmış bir,” dedi Feyza. Onun için altmış almak, yeterliydi. Hiçbir şey bilmeyip son iki gün çalışmayla gayet iyi almıştı.

Telefonunu cebine koymadan Merthan’a mesaj attı.

Feyza Soysal: *Anatomiden altmış bir almışım. Hediye mi isterim.*

Merthan Özkan: *Hediyen hazır.*

Feyza kocaman gülümsedi. Parmakları klavyenin üzerinde hareket etti.

Feyza Soysal: *Altmışın üzerinde alacağıma emindin yani?*

Merthan Özkan: *Değildim. Hatta pek ümidim yoktu. Ama ben-den hediye istersen alırım. Bunun için bir şeyler başarmam gerekmez.*

Feyza’nın yüzündeki gülümseme artık saklayamayacağı kadar genişledi.

Öğlen arası kızlarla kafeteryaya gitti. Birlikte yemek sırasına girdiler. Feyza salçalı makarna, çorba ve salata aldı. Cam kenarında boşalan masaya geçtiler. Otururken fark etmedi. Tabldotunu kendine doğru çekerken iki masa ötesinde Merthan’la arkadaşının oturduğunu gördü. Bakışları kesişti. Uzun uzadıya, sanki orada onlardan başka kimse yokmuş gibi bakıştılar.

Dışarıda da buluşmaya başladıklarından beri hastane içinde daha az bir araya geliyorlardı. İlişkilerini göz önünde yaşamıyorlardı. Genelde bahçede, kimsenin onları önemsemeyeceği bir yerde durup konuşuyorlardı. Ya da yangın merdiveninde.

Bakışları ayrıldı. Feyza ilgisini, hararetle bir şekilde hocanın

yaptığı vizenin ne kadar zor olduğunu anlatan kızlara verdi. Sandalyesini masaya yaklaştırdı. Kaşığını çorbaya daldırdı ve daha ağızına götürmeden omzunda koca bir sıcaklık hissetti.

Ve ıslaklık...

Ve yoğurt çorbasının kokusu...

Feyza gözlerini kapadı. Başını çevirip, bakmadan önce derin bir nefes aldı. Sonrasında başını çevirdi.

Gölnur.

Elinde yamuk tuttuğı tabldotuyla ona bakıyordu.

“Yanlışlıkla oldu.”

Başta sinirli değildi. Üzerine yemek dökölmesini büyütmezdi, sorun yapmazdı. Ama döken kişi Gölnur’du ve hiç de üzgün görünmüyordu. Bir aydan fazla üzerinde kurduğı baskıdan, her gözlem gününde ona döndüğü an asılan suratından sonra bir de üzerine yemek dökmesi sorundu.

Üstelik yanlışlıkla yaptığını düşünmüyordu. Gölnur’un, arkadaşına dönüp, “Yemek hakkım da gitti,” demesiyle bu düşüncesi onun için doğrulandı.

“Al, ye,” diyerek kendi tabldotunu masanın üzerinden ona doğru itti.

Peçetelerden birkaç tane alıp kızlar tuvaletine girdi. Merthan’ın peşinden geldiğini görmüştü ama yavaşlamamıştı. Gölnur üzerine alenen yürüyordu. Zaten gözlem zamanından da ona kini vardı, şimdi üzerine yemek dökmesi... Herkesin içinde... Delirecekti. Saçlarına bile bulaşmıştı. Ağlamak istiyordu.

Lavabonun kapısı açıldı. Merthan içeri girmeden önce birkaç saniye ona baktı. “İyi misin?” diye sordu.

“Gölnur’dan nefret ediyorum.”

Yanma yaklaştı. “Eğer içini rahatlatacaksa biri omuz attı. Yanlışlıkla döktü.”

“Rahatlatmadı. Hatta aksine...” derken peçeteyle boynunu silmeyi bıraktı. “Onu mu izliyordun sen?”

“Hayır,” diye güldü Merthan. “Seni izliyordum.”

“İyi,” dedi. Sesi hâlâ aksi çıkıyordu. Yanlışlıkla yapsa bile ondan nefret ediyordu. Üstü başı, her yeri yemek olmuştu ama o, özür dilemek yerine *yemek hakkım gitti*, diye üzülüyordu. Merthan peçeteyi ondan aldı, boynundaki lekeleri daha nazik bir şekilde sildi. “Yemek oldum resmen.”

“Hmm,” diye mırıldandı Merthan. Sanki bir şeyi o an fark etmiş gibi bakışlarını üzerinde tuttu. “Ben de neden birden iştahım açıldı diye düşünüyordum.” Feyza’nın silerken kızarttığı boynuna dudaklarını bastırdı.

Tam o an içeri başka bir çalışan girdi. Onları gördü ama kim olduklarını göremeyecek kadar kapıyı hızla geri kapadı. Utanmıştı.

Feyza kapıya bakıp ondan uzaklaştı. Aynadan üzerine baktı. Ne kadar silerse silsin, rahat etmeyecekti, biliyordu. “Hemşireler için ayrılan odada...” dedi Merthan’a dönerek. Bu kılıkta hiçbir yere gitmek istemiyordu. “Çantam var. Beyaz olan. Bana getirebilir misin?”

“Getiririm,” dedi Merthan, düşünmeden. “Eve mi gideceksin?”

“Bu kılıkta dolaşamam.”

Güldü Merthan. Asistanlık zamanında üzerine bir hastanın idrarı dökülmüştü. Üzerini değiştirmiş, değen yerleri silmiş ve koşarak tekrar işinin başına geçmişti. Aklına eve gitmek gelmemişti. Gelseydi de gidemezdi gerçi.

“İstiyorsan odamda bekle beni,” dedi. Lavabonun kapısını açtı. “Öğleden sonra muayenem yok.”

Feyza başını salladı. Merthan çıktığında biraz daha kendine çekidüzen verdi. Gördüğü kadarıyla çorba lekelerini çıkardı. Sonra Merthan’ın odasına çıktı. Kapıyı açıp içeri girdi, etrafta dolaştı. Odada kirişe yapışık olan aynanın karşısına geçti. Aynanın altında beyaz dolap vardı. Dolabın üzerindeki anatomik kalp motifli süsü

diyle çevirip bıraktı. Yoğurdu çorbanın kokusunu hâlâ hissediyordu. Aynadaki yansımasında bel kısmına doğru olan çorba lekesini görünce, “Ya, of!” diye sızlandı. Etrafta ıslak mendil aradı. Tek tek çekmeceleri açıp karıştırdı.

Islak mendil bulamadı ama siyah kapaklı bir kutu buldu. Merakla kutuyu açıp içindekine baktı.

Kolyeydi.

Bir ucunda stetoskop vardı, diğer ucunda kalp. İçten birbirine geçirmeliydi ve kesinlikle çok hoş duruyordu. En önemlisi ona Merthan’ı hatırlatıyordu, hatırlatacaktı. Dudaklarını ısırarak, gülümserken kapı çaldı. Hızla kutuyu çekmeceye koyup sedyeye oturdu.

Merthan içeri girdi. Feyza odasını kurcaladığını anlamasın diye bakışlarını telefonuna indirdi. Merthan çantasını, sedyede hemen yanına koydu. “Hazır buradayken...” dedi. Az önce kutuyu gördüğü yere yöneldi. “Sana hediyeni vereyim.”

“Tahmin edeyim mi?” dedi Feyza. Sesi ciddiydi. Gördüğünü asla açık etmiyordu. Merthan başını salladı. “Kesin kolye almışsındır.” Merthan’ın çekmeceye uzanan eli duraksadı, başını çevirerek ona baktı. Sonra tahmin etmesinin doğal olduğunu düşünüp kutuyu çıkardı.

“Önemli olan nasıl bir kolye olduğu.”

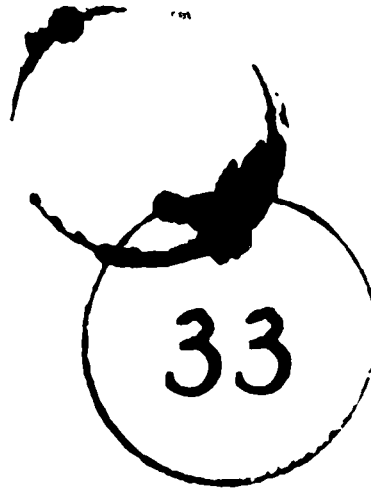
Feyza düşünüyormuşçasına başını tavana doğru kaldırdı. Elleri sedyenin her iki yanındaydı, ayaklarını ileri geri sallamaya başladı. “Düşüneyim... Doktor sevgili nasıl bir kolye alabilir?” Başını eğip ona baktı. “Kesin stetoskop desenli, kalpli bir şey almışsındır.”

Merthan bir anlığına onun nokta atışı yapmasına şaşırdı. Sonra şaşırmayı bıraktı. “Odamı mı kurcaladın?” diye sordu.

Feyza gülüp başını salladı. “Islak mendil arıyordum.”

Merthan kolyeyi kutusundan çıkarıp ona doğru yaklaştı. “Takıyım mı?” diye sordu. Beğenip beğenmediğini bilmiyordu. Kolyeyi görünce direkt aklına o gelmişti.

Feyza saçlarını önünde topladı. “Tak,” diyerek sırtını döndü. Taktı Merthan. Elleri kolyesine gitti Feyza’nın. Ve muhtemelen bundan sonra eli hep kolyesinde olacaktı. Her zaman, boynundan çıkarmayacağı özel bir kolyesi olsun istemişti. Sonunda olmuştu.

Merthan salondaki altı kişilik masanın tam ortasındaki kutuyu eline alarak, evirip çevirdi. Aynı kutuyu sabah kalktığında komodinın üzerinde ve banyodaki aynanın önünde bulmuştu. Poyraz'ın işine benziyordu.

Ayşe teyzenin mutfaktan çıkmasıyla birlikte ona dönüp elindeki kutuyu kaldırdı. “Bunlar ne?” diye sordu.

Ayşe teyze gülerek, “Kutuları mı diyorsun?” dedi. “*Lütfen para at* kutusuymuş. Poyraz her odaya bir tane bırakmış, benim odamda da var. Sabah yanıma gelip zorla para attırdı.”

Güldü Merthan, oğlu tablet almak için para biriktirmeye başlamış olmalıydı. Demek ki artık ondan umudu kesmişti.

Başını arkasına çevirip salonda garip hareketlerle öne arkaya yürüyen oğluna baktı. “Şşt, Poyraz,” dedi ona bakması için. Poyraz hemen ona döndü. *Ne oldu*, dercesine başını oynattı. “Gel bakıyım yanıma.”

“Sö-len-ter-ler ro-bot Poy-raz-ın o-ra-ya gel-me-si i-çin bi-re ba-sın ve ku-tu-ya pa-ra a-tın.”

Merthan onun oyununa katılarak elini cebine attı, çıkan elli lirayı kutuya bırakıp, “Kumandası nerede bunun?” diyerek Ayşe teyzesine döndü.

Poyraz gizlice oyundan çıkmış gibi elini dudaklarının kenarında pencere yaptı. “Baba, hayali bire basıyormuş gibi yap,” dedi. Merthan dediğini yapınca Poyraz dizini ve dirseğini bükmeden,

daha doğrusu bükmemeye çalışarak ona doğru yürüdü. Tam önüne geldi.

“Ne is-te-miş-ti-niz, ba-yım, e-fen-di.”

“Su.”

“Ku-tu-ya pa-ra bı-ra-kın ve i-ki-ye ba-sın.”

Merthan *yapma ya*, dercesine kaşlarını havaya kaldırdı. Oğlu elli liraya sadece yanına gelmişti, böyle giderse ondan çok kazanacaktı.

Bu sefer cebinden para çıkarıyormuş gibi yaptı, çıkardığı hayali parayı da kutuya attı. Tabii Poyraz hemen kaşlarını çattı. Sonra bozuluyormuş gibi tüm vücudunu oynattı, ellerini salladı, ayaklarıyla tekme attı.

“Ha-ya-li pa-ra ge-çer-siz-dir. Ha-ya-li pa-ra ge-çer-siz-dir. Ha-ya-li pa-ra ge-çer-siz-dir.”

Merthan onun kutuya para atmadan susmayacağını bildiğinden cebinden cüzdanını çıkardı. Yüz lirayı alıp oğluna gösterdi, daha sonra da kutuya attı.

Poyraz kocaman sırttı, çok değil ama. Hemen ciddileşerek bacaklarını kapadı. “Su-yu-nuz ge-ti-ri-li-yor ba-yım e-fen-di,” dedi, yine dizini ve dirseklerini bükmemeye çalışarak mutfağa girdi.

Ayşe teyze Poyraz’ın arkasından bakarken, “Ne olacak bu çocuğun hali?” diye tatlı tatlı söylendi. Merthan’ın küçüklüğünü bildi, severdi de hatta çok severdi ama Poyraz onun için başkaydı. Hem torunu gibiydi hem arkadaşı.

Kantinden değişik bir şey alsa hemen ona da getirir, *Ayşe teyze, bu senin zamanında yoktur, bak*, diye ona uzatırdı.

Evde canı sıkıldıysa eğer peşinden ayrılmazdı. Mutfaka gitse mutfaka gelir, tuvalete gitse kapısında bekler, bazen saklanıp onu korkutmaya çalışır, sevdiği bir şeyi hep birlikte yapmak isterdi. Film izleyecekse beraber, oyun oynayacaksa beraber, yemek yapılacaksa beraber. Çoğu zaman dayanamaz, yanından kovardı çünkü Poyraz’ın eli ayağı hiç rahat durmazdı. Unu kaç kere avuçlayıp,

yüzüne atarak *hadi, un savaşı yapalım*, demiş, saymamıştı. Her seferinde *nimetle oyun oynanmaz*, diye kızsa da Poyraz tekrar tekrar yapmaktan hiç vazgeçmemişti.

Ayşe teyze Merthan'a dönerck, "Sen bu kadar yaramaz değildin," dedi. "Annesine mi çekti?"

Merthan'ın yüzündeki ifade çekildi, bomboş baktı. Cevap vermedi ama içten içe cevabı biliyordu. Ona da şımartmak için bir şans verilse en az Poyraz kadar şımarık bir çocuk olurdu. Oğlu ona benziyordu. Onu büyüten, onu canından çok seven babasına.

Poyraz mutfaktan su getirdiğinde, Merthan onun getirdiği suyu üç yudumda bitirdi. Sonra koltuğun üzerine attığı ceketini eline aldı. "Ben dışarı çıkacağım," dedi.

Oğlu hemen, "Ben de geleceğim," diye atıldı.

Böyle bir atak beklediğinden başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Gelemezsin."

"Nereye gideceksin? Benim evde canım sıkılıyor ama."

"Bir arkadaşım ile buluşacağım."

"Miraç amcamla mı?"

"Hayır."

"Kiminle? Ben tanıyor muyum? Tanımıyorsam bile tanışırım, değil mi baba? Ben de geleyim."

"Olmaz, yarın da seninle çıkarız dışarı."

"Baba, vallahi çok konuşmam." Koltuğa oturdu, kollarını göğsünde birleştirip hareketsiz kaldı. "Böyle otururum sadece," dedi. Başını yana doğru eğdi, yalvaran gözlerle babasını ikna etmeye çalıştı. "Ben de geleyim, ne olur."

Oğlunun onu öyle kolay evden göndermeyeceğinin, peşinden gelmek için kırk takla atacağını farkındaydı. Elini arka cebindeki cüzdanına attı. Normalde paraya tav olmazdı. Ama artık tablet almak için her yere *lütfe para at kutusu* bıraktığına göre parayla işini kısa yoldan halledebilirdi. Cüzdanından iki yüz lira çıkarıp masanın üzerindeki kutuya koydu. "Şimdi çıkabilir miyim?" diye sordu.

Poyraz'ın yüzü aydınlandı. Kutunun yanına gitti ve kendinden emin bir sesle, "Daha değil," dedi. Aklına hemen yeni bir fikir geldi. Evin anahtarlarını toplayacaktı, artık eve girmek için de evden dışarı çıkmak için de para isteyecekti. Başka evleri yoktu sonuçta. İlla eve girmeleri gerekiyordu ve girmek için de tüm paralarını vermek zorunda kalacaklardı. Böylece o da tablet alacaktı.

Babası kutuya iki yüzlük daha attığında kocaman gülümsedi. Kaşlarını çatıp *ben de geleceğim*, diye kızgın kızgın baksa da babası ona *hayır*, diye bağırsa korkudan ağlardı, gitmek istemezdi.

Babasını kazıklamıştı. Kutuyu elinde salladı.

"Artık gidebilirim herhalde, ha?" dedi babası.

Poyraz yüzündeki gülümsemeyi sildi hemen. Tehdit edercesine yine kaşlarını çatı. "Geç gelme ama," dedi. O büyük bir adam gibi karşısına dikilmişti ama babası, küçük bir bebekmiş gibi onun saçlarını karıştırdı.

Babasının buluşacağı kişiyi bilse tüm kutuları parayla doldursa bile tek başına gitmesine izin vermezdi. *Hayır*, diye ona bağırıp kaşlarını çatsa da elini kolunu bağlasa da bir yolunu bulur, gerekirse bagaja saklanır, yine peşine takılırdı.

Ama bilmiyordu.

Ve babasını kazıklayıp dört yüz lira aldığı için mutluydu.

Kapıyı çaldı Merthan. Anahtarı cebindeydi, parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. Açabilirdi. Kendi evinde bile çoğu zaman zili çalmaz, doğrudan girerdi. Ama bu kez kapıyı Feyza'nın açmasını istiyordu.

Kapı açıldı. Feyza gülen yüzüyle onu karşıladı. Kalbi, göğsünün içinde daha hızlı atmaya başladı. Tüm vücudu ısındı. "Hoş geldin," dedi. Sesi yumuşaktı, hafif bir cilve taşıyordu.

Merthan derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Eğer her iş dönüşü böyle karşılansaydı, gün boyu biriken yorgunluğunun hiçbirisi üzerinde kalmazdı.

“Hoş buldum,” dedi içeri adım atarken. Kapıyı bile kapamadan dudaklarına yapıştı. Bir eli boynuna gitti, diğeri beline. Uzun uzun öptü onu. Ayrıldıklarında Feyza korkmuş değildi ama Merthan yine de hafif bir alayla, “Korkma,” dedi. Saçlarıyla oynadı. “Seni yatağa atmayacağım.”

Dik dik baktı Feyza. “Üzgünüm demiştim,” dedi.

Evi dizmeleri bir hafta sürmüştü. Feyza başta kendini kötü hissetmişti, korkmuştu. Ama bugün onu burada, evlerinde beklerken, onun için masa hazırlarken aklına hiç kötü bir düşünce gelmemişti. Aksine heyecandan saniyeleri saymıştı.

Merthan masayı görünce duraksadı. Şaşırarak, “Yemek mi hazırladın?” diye sordu. Gözleri masanın üzerinde gezindi. Pilav, iki çeşit salata ve karnıyarık.

Feyza sanki her zaman böyle masalar hazırlıyormuş gibi omzunu silkti. Aslında sabahtan beri uğraşmıştı ve çok yorulmuştu.

“Evet.”

“Üstelik karnıyarık yapmışsın.”

“Seviyorsun diye.”

Merthan gülümsedi. Masaya yönelmek yerine Feyza’ya döndü. “Vazgeçtim,” dedi, dudaklarına uzanarak. “Seni yatağa atacağım.”

Feyza da güldü. Omuzlarından itti, aralarına mesafe koydu. “Önce yemek ye,” dedi.

Birlikte yemeklerini yediler. Pek izlemeseler de televizyondan romantik bir film açtılar. Köşe koltukta dip dibeydiler. Sıcaklıkları birbirini dengelemişti. Merthan kolunu, onun başının altına atmıştı. Diğer eli karnını sarıyordu.

Telefonu orta sehpanın üzerinde titredi. Tıpkı bir saattir, on dakika aralıklarla olduğu gibi yine oğlu arıyordu. Bir kere açmıştı, onda da *dört yüz liralık hakkın bitti*, diye eve çağırmıştı.

Feyza uykulu bir sesle, “İstersen git,” dedi. “Çok aradı, belki bir şey olmuştur.”

Merthan derin bir nefes alarak çağrıyı yanıtladı. Eğer evli olsa

karısı onu bu kadar sıkboğaz etmezdi. Oğlu, sanki onun haricinde bir hayat yaşatmamaya yemin etmiş gibiydi.

“Ne oldu, oğlum?” diye sordu. Sesi yumuşak değildi, şımarmasına müsaade etmiyordu. Ama Poyraz’ın şımarması için bir müsaadeye ihtiyacı yoktu. O, ona kızılmadığı müddetçe canı istediği her an şımarabilirdi.

“Bu sefer...” derken sesini kalınlaştırdı. “Dört yüz liralık hakkın gerçekten bitti. Gerçekten! Hadi, eve gel.” Uyumamak için kendini zor tutuyordu. Babasının artık kesin gelmesi gerekiyordu. Ona kapıyı açacaktı, içeri girmek için bir dört yüz lira daha isteyecekti. Bütün gün bunu beklemişti.

“Bir gece eve gelmemek ne kadar?” diye sordu Merthan. Eve direkt gelmeyeceğini söylerse ağlama, Ayşe teyzesine hayatı zehretme ihtimali vardı.

“Bin lira!”

“Tamam. Sana iki bin lira vereceğim, beni arayıp durma. Tamam mı?”

Poyraz hiç düşünmeden, “Tamam,” dedi. Keyfi yerine gelmişti. Daha telefonu kapamadan Ayşe teyzesine, *babam bana iki bin lira verecek*, diye haber verdi. Sonra telefona döndü. “Yüz bin lira ver, kaybolayım,” dedi.

“Yok, ben sensiz yapamam, oğlum.”

“O zaman yüz bin lira ver, kaybolmayayım.”

Feyza gülümsedi. Poyraz öyle tatlı konuşuyordu ki o da para vermek istedi. Merthan telefonu kapatıp başını ona çevirdiğinde, Feyza yalandan kaşlarını çattı. “Sen az önce...” dedi. Uykusu açılmıştı. “Oğluna rüşvet mi verdin?”

“Tablet almak için para biriktiriyor. Dil dökmek yerine, bir süre rüşvetle işimi halledeceğim.”

“Böyle giderse tablet alması uzun sürmez.”

Merthan başını eğip ona baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Sen beni hiç tanıyamadın mı?” diye sordu. “Tablet almasına bir lira kalsın, o bir lirayı banka soysa bulamaz.”

“Çok kötüsün.”

“Hayır,” dedi, net bir sesle. “Sadece oğluma para biriktirmeyi öğretiyorum.”

“Kim arıyor?”

Feyza ekrana baktı. “Ferhat amcam,” diyerek çağrışı yanıtladı.

“Efendim, Ferhat amca.”

“Neredesin, Feyza? Bülent’le görüşmem vardı. Sizin hastanede-
deyim, hazır gelmişken seni de göreyim?”

“Hastanede misin?” dedi Feyza, etrafına bakınmaya başladı. Merthan’ın yanı başında, gerildiğini fark etmedi. “Bahçedeyim ben.”

“Gördüm seni.”

Feyza da Ferhat amcasını görmek için bakışlarını etrafta gezdirirken çok geçmeden gördü onu.

Ferhat Aydoğan onlara doğru yürürken yanındaki adamı fark etti, adımları duraksayacak kadar yavaşladı ama sonra devam etti. Yüzüne gergin bir gülümseme koydu.

Feyza gözlerini Ferhat amcasından ayırarak Merthan’a çevirdi. “Ferhat amcam,” dedi. “Hastaneye gelmiş de beni görmek istedi. İlla duymuşsundur. Çok başarılı bir beyin cerrahı. Benim için yeri çok ayrı.”

Feyza’nın ses tonu bile Ferhat amcasını ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Merthan da farkındaydı. Bu yüzden gitmek için acele etmedi, katlanabileceğini sandı. Başını çevirdi, yanlarına doğru yürüyen adama baktı.

Ferhat Aydoğan’a...

Dayısına...

O an küçüldüğünü hissetti Merthan. Yıllar geriye saydı. Bir, iki, üç... Yirmi bir, yirmi iki. Tam yirmi iki yıl öncesine, on bir yaşına döndü. Kendini o günkü gibi âciz hissetti.

Feyza, “Ferhat amca,” diyerek, yaşlı adamın kollarına atılırken Ferhat Aydoğan’ın bakışları onun üzerinden ayrılmadı, yine de kendisine sarılan kızın sırtına sardı ellerini. Hafifçe sırtına bir iki kez vurdu. Feyza, “Bak, seni kimle tanıştıracam,” diye geri çekilip ona döndü. “Merthan, erkek arkadaşım.”

Ferhat Aydoğan, Merthan’a baktı. Berraklığını yitirmiş gözleri ıslandı. Feyza’nın sıfırdan tanıştırmaması, ona anlık bir cesaret verdi. O da sıfırdan başlayabileceklerini düşündü. Keyifli ama gergin bir tınıyla, “Bildim,” dedi. “Hani magazine kadar çıkıp ilişkinizin olmadığını söylediğin adam.”

Merthan’ın ruhsuz bakışları öfkeyle kavruldu, elleri bedeninin iki yanında yumruk oldu. Hissettiği âcizlik etkisini arttırdı. Midesi bulandı.

Feyza her şeyden habersiz gülerek, “O zaman gerçekten yoktu hatta anlaşılamıyorduk,” dediğinde Ferhat Aydoğan da yalandan güldü. Yeğenini elbet tanıyordu, yeğeninin de onu tanıdığını biliyordu. Bakışları nefret doluydu çünkü. Tıpkı yirmi iki yıl önceki gibi. Ama bu sefer o çocuk saflığı yoktu üzerinde. Daha kinli, daha sinirliydi.

“Ferhat Aydoğan,” diyerek elini uzattığında, Merthan düz bir ifadeyle uzatılan ele baktı. Uzun bir süre kılı kıpırdamayınca Feyza işte o zaman ters giden bir şey olduğunun farkına vardı. Başını kaldırıp Merthan’a baktı, anlamaya çalıştı. Anlamadı. Gerilim dolu sessizlik oluştu. Merthan onun uzattığı eli tutmak yerine, elini formasının cebine attığında gerilim dozunu arttırdı. Feyza ne yapacağını bilemedi.

Merthan karşısındaki adamı yok sayıp, Feyza'ya dönerek, "Sonra görüşürüz," dedi ve arkasına bir kez olsun bakmadan odasına gitti. Attığı her adım geçmişini ardında getirdi.

Annesinin, *babanın çok hasta olduğunu söyle*, diyen sesi doldurdu zihnini. O ses, kulaklarında çınladı. Çınlayıp tiz bir siren sesi olarak kaldı. Başının okşandığını hissediyordu, sanki annesinin parmakları yine saçlarının üzerinde geziniyor, sanki yine annesi ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Ameliyat olması gerektiğini iyice anlat dayına, paraya çok ihtiyacımız var, de."

Çaresizlik, âcizlik ve utanç...

"Anne, sen söylesen olmaz mı? Ben çok utanıyorum."

"Baban ölsün mü istiyorsun?" dedi annesi, sesini yükselterek. Eliyle omuzlarını sıvazladı, o sıra annesinin gözlerinden bir damla yaş yanağına düştü. "Baban için yap, oğlum. Ben istersem vermez ama sen küçüksün. Seni görünce yumuşar."

Merthan annesinin çaresiz haline tezat bir şekilde dimdik durdu, en azından durmaya çalıştı. Babası hasta olduğuna göre annesine onun bakması gerektiğini düşündü. Onu ağlatmamalıydı. Ne isterse yapmalıydı. Dayısından para istemesi gerekiyorsa utansa da istemeliydi. Babası bu zamana kadar neredeyse her istediğini almıştı ona. Bir sürü test kitapları, bir sürü kırmızı araba... Okula giderken her sabah bir simit, bir meyve suyu parası da veriyordu. Şimdi Merthan, babasına ameliyatı için para vermeliydi.

"Tamam, ben isterim," derken yanakları kızardı.

Annesi gülümsedi, gülümseyince gözlerindeki yaşlar daha hızlı akmaya başladı. On bir yaşındaki Merthan annesini ilk defa ağlar-ken görüyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Daha çok ağlamasın diye hemen içeri girmek istedi.

O, içeri doğru hareketlendi ama annesi olduğu yerde kaldı. Bir adım attı, iki adım attı. Sonra annesine doğru döndü. "Sen gelmeyecek misin?" diye sordu.

“Buradayım,” dedi annesi. “Buradan izleyeceğim seni.”

Annesi, abisinin huyunu biliyordu. Onu görürse öfkeyle kabarcaktı. Öfkesinden başka hiçbir şey düşünmeyecekti. Burnunu çekti, yavaş adımlarla bahçe kapısından giren oğlunu izledi. Gelmeyeceğini öğrendiğinde bir şey diyememişti bile ama oğlunun halinden nasıl gerildiğini anlamıştı. Oğlu, onlardan para isterken dahi çekinen bir çocuktü. Çoğu zaman parasının olmadığını söylemezdi. Şimdi ondan istediği şey acımasızcaydı, biliyordu ama kocasının ameliyatı için o paraya ihtiyaçları vardı. Başka şansları yoktu.

Merthan zile basıp bir adım geri çekildi. Ellerini arkasında bağlamış, tırnaklarıyla oynuyordu. Kapı açıldığı vakit, elini önüne aldı. Tırnaklarıyla oynamaya devam etti. Genç bir kadın açtı kapıyı.

“Ben...” dedi Merthan, gözleri yaşardı. Şimdiden utanmaya başlamıştı. “Dayıma bir şey söyleyecektim.”

“Dayına mı? Ferhat Aydoğan’dan mı bahsediyorsun?”

Merthan hızlı hızlı başını salladı, o sıra Ferhat Aydoğan kapıya doğru, “Kimmiş?” diyerek yürüdü. Küçük çocuk başını kaldırarak babasından bile uzun olan adama, dayısına baktı. Dayısı kapının önünde dikilip, “Sen kimsin bakalım?” diye sordu. Sesi kalındı.

Merthan bir an ne diyeceğini bilemedi. Kapının açılmasını beklerken söyleyeceklerini düşünmüş hatta ezber bile yapmıştı ama şimdi hiçbir aklına gelmedi. Gerildi. Başını arkasına çevirip annesine baktı.

“Ben annemle geldim buraya,” dedi. Sonra, “Dayı,” diye ekledi. Karşısındaki adamın kaşları çatıldı, bakışları onun az önce baktığı yere gitti. Kardeşini fark etti ve anında sinir tüm hücrelerine yayıldı. “Babama araba çarptı, doktor ameliyat etmek için biraz çok para istiyor, bizim o kadar paramız yok.”

“Para mı istiyorsun?”

“Evet,” dedi Merthan, başını sallayarak. Derin bir nefes aldı. Hâlâ utanıyordu ama söylemek, üzerinden tüm yükü alıp götürmüştü. “Babamın tek şansı buymuş.”

Dayısı alayla güldü. "Annen..." dedi yükselttiği sesiyle. "Beş kurumuşumuzu istemiyordu o ipsiz adama kaçarken. Ne oldu? Şimdi kapıma gelmiş, oğlunu dilendiriyor."

"Babamın parası vardı," dedi Merthan hızla. Babasının kötülenmesini istemedi. "Kaza yaptı, ameliyat için çok para gerekiyormuş. Yoksa yürüyemezmiş."

Önemsemedi dayısı. "Anneni de al, defolup git buradan, size verecek beş kuruş param yok," dedi. Sonra da on bir yaşındaki çocuğa, babasının katili olduğunu hissettiren o cümleyi kurup, "O piç de gersin," dedi.

Bir gün geçti, babasının yoğun bakımdan cenazesi çıktı.

Çocukluğu, babasını kaybetmesinin suçunu dayısına yükledi. Büyüdü, koca adam oldu, çocukluğu yine susmadı.

Kapıyı farkında olmadan sertçe kapadı. Odanın içinde çarpma sesi yankılandı. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Camı açtı. Ellerini pencerenin pervazına koydu, öne doğru eğildi.

Babasının cenazesi, annesinin serum takılı koluyla mezarın başında ağlayışı, babasının üzerine atılan toprakları avuçlayıp *ne yapacağım ben*, diye sayıklaması ve onun bir köşede, hiç tanımadığı birinin mezarının dibine oturup annesini izlemesi...

Annesinin yanına gidememişti çünkü dayısından ameliyat parasını almayı beceremediği için babasının ölmesine engel olamadığını düşünüyordu. Annesi *ne yapacağım ben*, dedikçe o daha çok korkmuştu. Parasız kalacaklarını düşünmüştü. Tıpkı annesi gibi ne yapacaklarını bilememişi.

Zihni bulandı, başında keskin bir ağrı oluştu. Kendi içinden, zihninden çıkamazken kapı sertçe açıldı. Gelen kişiyi bildiğinden gözleri kapandı Merthan'ın, ses etmedi. Arkasını da dönmedi.

Feyza içeriye doğru yürüdü. "Az önce yaptığın şey neydi?" diye sordu.

Şu an en son isteyeceği şey Ferhat Aydoğan hakkında biriyle konuşmaktı.

“Sonra konuşalım,” dedi Merthan, ona bakmadan. “Şu an sinirliyim.”

Feyza geri adım atmadı. “Sinirli misin?” diye sordu, alayla. “Şu an sinirli olacak biri varsa o da benim. Sana benim için ne kadar değerli olduğumu söylediğim halde resmen onun yanında beni küçük düşürdün. Nasıl hissettiğimin farkında mısın?”

“Biri küçük düşmüşse o piç herif düşmüştür,” dedi Merthan. Sinirden boynundaki damarlar belirginleşti.

“Düzgün konuş onun hakkında.”

“Bana onu koruma!”

“Niye öyle davrandın? Bana bir açıklama borçlusun, farkında mısın?”

“Sevmiyorum o adamı,” diye kestirip attı Merthan. Daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadı.

“Sevmeyebilirsin ama en azından, benim için elini sıkabilirdin.”

“O...” dedi dişlerinin arasından. “Elini uzatırken tutmayacağı-mı çok iyi bilmesi gerekiyordu.”

“Sana hayatımı anlattım,” dedi Feyza, gözleri doldu. “Her şeyimi. Ferhat Aydoğan’ın bana ne kadar destek olduğunu biliyordun. Onu sevdiğimi, ona değer verdiğimi. Bunca zaman, tek kelime bile etmedin ve şimdi *sevmiyorum*, diyorsun. Nedenini bile açıklamıyorsun bana!”

Derin bir nefes aldı Merthan. Hiç tanımadığı bir kıza, üniversite için burs verebiliyordu ama kendi öz yeğenine babası için ameliyat parası veremiyordu. Yardımsever biri olmak böyle mi işliyordu? O adam hakkında kimseye tek kelime etmemişti. Etmeyecekti. Para isterken on bir yaşındaydı ama otuz üç yaşında da aynı utancı hissediyordu.

“O adam hakkında konuşmak istemiyorum.”

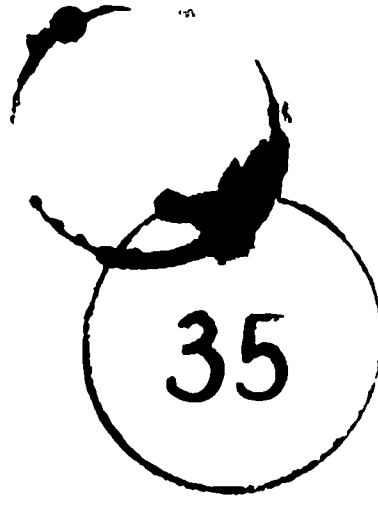
“Neden?” diye güldü Feyza. Acı bir gülüştü bu. “Hayatın hakkında bilgi sahibi olurum diye mi? Beni yanlışlıkla, kendi özel hayatının içine alırsın diye mi?”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Olan bu,” dedi, neredeyse bağırarak. Gözleri doldu. Konuşmasının devamında sesi titredi. “Bana değer vermiyorsun.”

“Eğer sana değer vermeseydim, o adamın uzattığı eli orada ona yedirirdim!”

Dışarıdan sesler gelmeye başladığında Feyza burnunu çekti. “Hayır,” dedi. “Eğer bana değer verseydin, orada beni kötü hissettirdiğin için özür dilerdin. Ferhat Aydoğan’dan neden nefret ettiğinin, o eli neden sıkmadığının açıklamasını yapardın. Ama sen, *onun hakkında konuşmak istemiyorum*, deyip konuyu kapatıyorsun.” Son kez ona bakıp kapıyı açtı. Merthan kırıldığını fark etmişti, fark etmemesi imkânsızdı çünkü sesi bile titriyordu. Ama önemsememişti.

Her insan duygularıyla farklı şekillerde başa çıkar. Biri sinirlenince kendini temizliğe verir, biri sinirlenince duş alır. Biri üzülünce ağlar, biri üzülünce uyur. Biri acı çekerken daha çok iş yapar, biri acı çekerken mızızlanır.

Merthan her duygusunda, kendini okumaya verirdi. Zihnini anılarından ve düşüncelerinden uzaklaştırırdı. Günlerce yaptığı şey de buydu: Okumak ve zihnini dağıtmak.

Feyza'nın ona kırıldığını biliyordu ama onunla konuşmak için hiçbir şey yapmamıştı çünkü bir araya geldikleri ilk an ona yine Ferhat Aydoğan'ı soracağına emindi.

Kendi kardeşinin cenazesine bile gelmeyen adamdı Ferhat Aydoğan. Kendi yeğenine sahip çıkmayan bir adamdı.

Annesinin ölümünden sonra dört sene kadar amcasının evinde kalmıştı. Üç artı birdi evleri. Yetimhaneye gitse kalacağı odayla amcasının evinde kaldığı odanın hiçbir farkı yoktu. O dahil beş çocuklardı. Küçük bir odada iki ranza vardı. Odaya dolap sığmadığı için dolapları odanın dışındaki holdeydi. Her sene badana yaptıkları halde baskın bir rutubet kokusu olurdu.

Amcası çok nadir harçlık verirdi, zaten Merthan amcası harçlık verse de harcamazdı. Çok utanırdı. Doymazdı, ikinci tabağı isteyemezdi. Teknoloji ve tasarım dersinden nefret ederdi. Hocaları durmadan malzeme isterdi, o bulabildiğini getirirdi ama çoğu zaman bulamazdı, kimseden de istemezdi ve eksi alırdı. Tek zayıf

dersiydi. Gören, yeteneksiz olduğunu düşünürdü ama onun sadece malzeme isteyecek ailesi yoktu.

Kızenleri gürültü yaptığı için yengesinin durmadan başı ağrırdı. Merthan onlar yerine de susardı, küçük kuzeniyle ilgilenerek onun da susmasını sağlardı.

Evde varlığı yokluğu birdi ama o her zaman, sanki en çok o varmış gibi hissederdi. Amcasına daha az nasıl yük oturum diye düşünürken, gününbirlik işlerde çalışırken haberlerde dayısının burs verdiği çocukları, vakıflara yaptığı yardımı görürdü.

Annesini kaybettikten sonraki o dört sene içinde gelip ona sahip çıkmak istese giderdi Merthan. Küçük yüreğinde hâlâ babasının kınıni tutardı ama amcasının evinde hissettiği yük öyle büyüktü ki en azından maddi olarak kendisine bakmasına izin verirdi.

Ama dayısı, o dört sene içinde değil, dört sene sonra üniversite sınavında derece yapıp haberlere çıktığında ona ulaşmaya çalışmıştı. Hayatının seyri değiştiğinde, artık kendi ayaklarının üzerinde duracak kıvama geldiğinde ve herkes ona burs vermek için peşinde dolaştığında.

Ekranı kararan bilgisayarını tekrar açacakken Poyraz'ın tüm evi ablukaya alan çılgınlığını duydu. Dizinin üzerindeki bilgisayarı yatağa bıraktı. "Yine ne yaptın acaba?" diye söylenerek oğlunun odasına gitti. Poyraz yatağın kenarında, düştüğü halde hâlâ çarşafı bırakmamış bir şekilde sesli sesli ağlıyordu. Ona doğru ilerlerken, "Düştün mü babam?" diye sordu Merthan.

Poyraz öfkeyle başını kaldırarak ona baktı. "Hep senin yüzünden düştüm!"

"Nereni çarptın?"

"Omzumlan kılakulam."

Bir dizinin üstüne çöktü Merthan. Oğlunun tişörtünü sıyırdı, kızarıklığın olduğu bölgeye doktor ciddiyetiyle bakıp inceledi. Sonra anne şefkatiyle kızarıklığı öptü ve baba vurdumduymazlığıyla, "Bir şeyin yok," dedi. "Dün olsa bugün geçerdi."

Poyraz babasının söylediğini o kadar anlamadı ki ağlaması durdu. “Dün olacaksa ve bugün geçecekse bugün olduğu için dün mü geçecek?” dedi.

Merthan kaşlarını hafifçe çatarak, “Dün hangi gün oluyor?” diye sordu. Oğlu, köprücük kemiğine *clavicula* demeye çalışıyordu ve gerçekten de neresi olduğunu biliyordu ama gün kavramlarını karıştırıyordu.

“Uyuyup kalkacağız, işte o zaman.”

“Hayır, o yarın oluyor. Dün bundan önceki gündü.”

Ağzını büyükçe açarak, “Hee,” diye mırıldandı Poyraz. “Şimdi anladım! O zaman dün benim doğum günüm.”

“Hayır, yarın senin doğum günün. Yarın bundan sonraki gün. Uyuyup uyandığımız, daha yaşamadığımız gün.”

Poyraz babasının ciddiyetini, kızmasına yordu. “Ama baba...” diye şirinlik yaptı. “Dün olsaydı anlardım ama yarın oldu, anlayamıyorum, değil mi?” Merthan güldüğünde Poyraz babasını daha çok güldürmek için, “Anlamamışım, değil mi?” dedi. Ellerini önünde birleştirdi, omuzlarını kaldırıp indirdi. “Hep anlayamıyorum ya.”

Merthan oğlunun üzerini düzeltti, sarı saçlarını eliyle geriye doğru yatırdı. “Niye benim yüzümden düştün?” diye sordu.

“*Baba, baba*, diye bağırdım ama gelmedin. Zaten çok üzgünüm. Bir de düştüm.”

“Neden çok üzgünsün?”

“Feyza cevap vermiyor bana. Doğum gününe gelsin diye o kadar sesli mesaj attım ama hiçbirine bir şey demedi.”

Merthan yarım saat önce oğlunun elinden aldığı telefonunu cebinden çıkarıp tekrar oğluna verdi. Başka zaman olsa sorgulayacağı şeyi bu sefer sorgulamadı. Akışına bıraktı. “Al,” dedi. “Bir kez daha mesaj at. *Babam da çok istiyor gelmeni*, de. Belki o zaman gelir.”

“Ama Feyza seni hiç sevmiyor ki. Belki sen doğum gününe

gelmezsen gelir. *Baham olmayacak*, diyeyim mi? Sen o gelince saklanırsın. He?”

“Sen benim dediğimi de,” dedi Merthan. Feyza’nın sayfasına girdi, mesaj gönder kısmına tıklayıp telefonu oğluna verdi. Poyraz’a mantıksız gelmişti bu, Feyza’nın geleceğini sanmıyordu. Yine de babasının dediğini yaptı. Mikrofon işaretini tıklayıp telefonu dudaklarına yanaştırdı.

“Feyzacığım, ben sölenter Poyraz, doğum günüm cumartesi demiştim ya, işte babam da çok gelersen sevinirmiş.”

Poyraz cümle içinde yaptığı garipliği mesajı gönderdikten sonra fark etti. “Baba,” dedi, neredeyse ağlayacak gibi. “Çok saçma dedim, değil mi?” Alnına sertçe vurdu. “Keşke göndermeseydim. *Çok gelersen*, dedim ya! Of!”

“Yok, saçma değil,” dedi Merthan. “Tatlı oldu. Bir de şey de...” Çenesiyle telefonu işaret etti. Birkaç saniye duraksadı. “*Babam seni kırdığı için çok üzgünmüş*, de.”

Poyraz hemen babasının dediğini söylemek için ses kaydını açmıştı ki kaydı göndermeden kapadı. “Gelmeyecek işte, kırmışsın,” diyerek ağlamaya başladı.

Merthan, “Sen söyle, gelir,” diye onu sakinleştirmeye çalıştı. Sakinleştiremeyince, “Sana söyle, gelir, dedim,” diye kızdı. Poyraz’ın artık Feyza’nın geleceğine dair inancı kalmasa da mikrofonu açtı.

“Feyza... Babam seni kırdığı için üzgünmüş. Hem zaten beni de hep kırıyor. Ben seni hiç kırmam. Ben sölenter Poyraz.”

“Oğlum,” dedi Merthan. Kaşlarını çatarak kızgın gözlerle baktı. “Sen abartırsın normalde, abartsana biraz.”

“Ne diyeyim?”

“De işte bir şeyler.”

Gizli bir anlaşma yapmışlar gibi, “Tamam,” diye fısıldadı Poyraz. Sonra mikrofonu açtı.

“Feyza, ben sölenter Poyraz. Babam seni kırdığı için çok ağladı.”

Merdivenlerden atacaktı kendini ama baba, yapma lütfen, ne olur, dedim. Bir daha seni kırmayacakmış hiç, söz verdi."

Merthan *devam et*, dercesine elini salladı. Poyraz gözlerini açıp kapadı, eliyle *tamam* işareti yaptı.

"Babam var diye doğum gününe gelmek istemezsen istersen babamı gönderirim. Zaten istediğim hediye almadı. Bir de hep aynı evde yaşıyoruz. Bir gün gitse sorun olmaz. Bazen hastaneden gelmediği de oluyor. Sen gelecek misin? Lütfen, bana cevap sesi at."

Kaydı sonlandırıp gönderdiğinde, babasına kızmasın diye tatlı tatlı baktı. "Gelsin diye öyle dedim," dedi.

Merthan kızmadı. Şu an baba oğul aynı şeyi istiyorlardı. "Babam seni çok özle-" dedi ve sustu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Poyraz'ın elinden telefonu alarak ayağa kalktı.

"Hadi, geç oldu, yat."

Feyza, Poyraz'ın gönderdiği ses kayıtlarını tekrar tekrar dinlerken onun doğum gününe gitmemiş olmanın verdiği huzursuzlukla savaşıyordu.

Saat gece on birdi. Mumlar çoktan üflenmiş, pasta yenmiş, maskotlar gitmiş, herkes evlerine dağılmıştı. Belki de doğum günü çocuğu bile uyumuştı.

Telefonun ekranına düşen bildirimle doğrudan mesaja girdi. Merthan oğlunun fotoğrafını göndermişti. Poyraz yatağında yatıyordu. Elleri çenesinin altındaydı, üzgün gözlerle kameraya bakıyordu. Yüzünün yalnızca bir tarafı görünüyordu. Sarı saçları dağılmıştı, kirpikleri ıslaktı.

***Fotoğraf**

Merthan: *Gelmediğin için ağladı. Ve hâlâ belki gelirsin diye seni bekliyor.*

Feyza zaten baştan beri Poyraz'ın doğum gününe gitmek istemişti. Hatta hediyesini bile almıştı. Ama Poyraz ses kayıtlarında *babam da gelmeni istiyor*, demiş olsa da Merthan'ın gerçekten

bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Poyraz'ın onu ikna etmek için babasını kullanma ihtimalini göz ardı edemiyordu.

Merthan ona oğlunun fotoğrafını atınca tüm savunmaları hasar aldı. Hazırlandı. Hediyesini alıp evden çıktı. Merthan'a, son tartışmalarından dolayı hâlâ kızgındı. Ama kızgınlığını küçük bir çocuğa yansıtmayacak, onun doğum gününü isteğini kırmayacaktı.

Yarım saat geçmeden evin önüne geldi. Arabanın aynasından kendine baktı. Nabızı hızlanmıştı. Evden çıkarken, arabayı sürerken sakin sayılırdı ama arabadan inerken deli gibi heyecanlanmıştı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Poyraz'ı görecekti. Onunla tanışacaktı. Merthan onu evine çağırmıştı.

Zile basıp bir adım geri çekildi. Kapının açılmasını bekledi. Çok geçmeden Merthan kapıyı açtı. Ona geleceğini söylememişti ama zaten geleceğine eminmiş gibi bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Gülümsemesine gıcık oldu. Onun aksine suratını asarak soğuk bir sesle, "Sadece Poyraz için geldim," dedi.

Merthan elini kapının pervazına koydu, bedeninin ağırlığını o koluna verdi. Dudaklarını sahte bir hüznle birbirine bastırıp, "Maalesef uyudu," dedi. Kısa bir duraksamanın ardından dudaklarını yaladı. Başını hafifçe yana eğdi. "Ama elimizde babası var."

Feyza önce kapının pervazındaki eline, daha sonra Merthan'ın yüzüne baktı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden onu süzdü. "İstemem," deyip arkasını döndü. Ama uzaklaşamadı.

Merthan dirseğinden tuttu, dokunuşu nazik ama durmasını sağlayacak kadar sıkıydı. "Feyza," dedi aldığı nefes eşliğinde. Durdu. Birkaç saniye geçti. Konuşacak gibi oldu, daha sonra birkaç saniye daha geçti. "Üzgünüm."

Feyza anında, "Değilsin, Merthan," dedi. Düşünmemişti bile. O kadar emindi. "Üzgün olsaydın, gelip gönlümü almaya çalışırdın."

"Kötü hissediyordum ve konunun tekrar açılmasını istemiyordum."

“Ben kötü hissettiğim zaman...” dedi Feyza, kırılganlığını yansıtan sesiyle. “Sadece senin yanında olmak istiyorum, sana sarılmak istiyorum, sen iyileştir istiyorum ama sen kötü hissettiğin zaman, beni yanından uzaklaştırıyorsun.”

“Günlerce kafamı toplamak için makale okuyup durdum, senin sesini duymak kadar iyi hissettirmedim.” İçeri çekti onu, kapıyı kapadı. Dirseğindeki elini, koluna kaydırды. “Yanına gelmeliydim, özür dilerim.”

Feyza bakışlarını kaçırdı. “Anlatacak mısın bana?” diye sordu.

Merthan’ın sırtı kasıldı, gerildi. Yine o kötü his sardı bedenini. Feyza’nın bahsettiği şeyi bilse de bilmezlikten gelerek, “Neyi?” diye sordu.

“Ferhat amcamla aranızda ne geçtiğini.”

“Onun anlatması daha yerinde olur.”

Feyza dolan gözlerini kaçırdı, gözünden yaş düşmesin diye başını yukarı doğru kaldırdı. Başarılı olamadı. Gözünden iki damla yaş, yanağına düştü.

“Bana ne zaman kendin hakkında bir şeyler anlatacaksın? Ya da anlatmayı düşünüyor musun?”

“Ben anlatırsam saf nefretle anlatırım, Feyza. Hayal kırıklığına uğrarsın. Onun kendince bir açıklaması vardır. Yaptıklarını güzelleme yaparak sunsun sana.”

“Ben senden dinlemek istiyorum.”

Merthan onun dudağına yapışan saç telini ayırırken, “Sana başka şeyler anlatsam olmaz mı?” dedi alçak çıkan sesiyle. Feyza sessiz kalınca Merthan devam etti. “Benim için değerli, daha güzel şeyler anlatsam olmaz mı?” Feyza bir kez daha sessiz kaldığında, “Lütfen,” dedi. “Bunu sana anlatan kişi olmak istemiyorum.”

Bakışlarını kaçırdı Feyza. Merthan’ın ona anlatmama nedenini başta kendi çizdiği sınırlarını aşmak istemediğinden olduğunu

düşünmüştü, zaten bu yüzden çok kırılmıştı. Şimdi ise gözlerinin içine bakarken anlatmak istememesinin altında başka bir neden olduğunu görebiliyordu.

“Beni hayatından uzak tutuyormuşsun gibi hissediyorum.” diye itiraf etti ona. Bu his, evi birlikte kullanmak istediklerinde başlamıştı. Oğluyla tanıştırmak istemediğini ona artık tamamıyla belli ettiğinde.

“Evimdesin,” dedi Merthan. “Oğlumla yaşadığım evdesin. Kimseyi evime sokmadım, Feyza. Hiçbir ilişkimi.”

“Gerçekten...” dedi Feyza, bakışları evin içinde dolaştı. Hâlâ girişte duruyorlardı, kapının önünde. Birkaç adım ötesinde, yukarı çıkan merdivenler vardı. Yüksek tavandı. Salon düzenliydi ve sıcaktı. Sıcak hissettiriyordu. Ona döndü. “Benden başka hiçbir kadın gelmedi mi evine?” diye sordu. Bu öyle hoşuna gitmişti ki gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalmıştı.

Merthan kaşlarını çatı. “Ayşe teyzenin misafirleri sayılır mı? Altmış yaş üstü kadınlar?” Güldü Feyza. Kısa bir ses çıktı ama hemen sustu. Gülümsemesini görmesin diye bakışlarını kaçırdı. Merthan başını onun baktığı yöne doğru eğdi, mesafeyi bilinçli olarak daralttı. “Hadi ama,” dedi. Sesi alçaktı, sabırsızdı. “Affetmedin mi beni?”

O an... Bir şey oldu. Feyza düşünüyormuş gibi ona bakarken bakışları derinleşti. Aralarındaki yakınlıktan mı yoksa sessiz kalmalarından mı bilmiyordu. Hava ağırlaştı. Gözleri dudaklarında oyalandı. Bir an fazla geldi. Çok fazla geldi ama geri çekilmedi. Nefesi hızlandı, göğsü belirgin biçimde yükselip alçaldı. İkisi de fark etti bunu.

Merthan'ın duruşu değişti. Omuzları gerildi. Sanki bir adım daha atarsa ve aralarındaki mesafeyi kapatırsa geri dönüşü olmayacaktı.

O adımı attı. Yutkundu.

Feyza'nın gözleri, boğazındaki âdemclmasını takip etti. Zaman ağırlaştı. Artık her hareketleri ayrı bir kıvılcım yaktı.

Merthan eliyle yanağını okşadığında, Feyza'nın beli onun vücuduna doğru kıvrıldı. Merthan'ın bakışları koyulaştı. "Hâlâ diyette misin?" Sesi karanlık çıkmıştı. Niyetini saklamıyordu.

Feyza nefesini tuttu. Daha doğrusu, nefes alamadı. İçinden geçen yoğunluk dizlerinin bağını çözdü. Konuşamadı, sadece başını sallayarak onayladı onu.

Merthan dudaklarına yaklaştı. Tam üstünde durdu. "Kaç kalori yakman gerekiyor?" diye sordu. Nefesleri birbirinin tenini okşadı. Sıcaktı. Israrcıydı. Dayanamadı Merthan. Dudaklarının üzerine yumuşak bir öpücük bıraktı. "Sana yardımcı olmak istiyorum," dedi. Tekrardan bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde, Feyza fazlasını ister gibi ona doğru yükseldi. "Olabilir miyim?"

Cevabını dudaklarına uzanarak verdi. Bu seferki öpüşmeleri, diğer tüm öpüşmelerinden farklıydı. Hoyrattı. Tutkuluydu. Göz karartıcıydı. Büyüleyiciydi.

Merthan, bacağını tutup yukarı doğru kaldırdı. Eteği kalçasının altında toplandı. Alıp verdikleri her nefes ikisinin arasında eridi. Tutku harlandı. Dudakları tekrar aceleci bir hazla birleşti. Merdivenleri çıktılar. Yatak odasına girdiler. Merthan'm eli, Feyza'nın elbisesinin fermuarına gitti. Fermuarı aşağı çekse de elbiseyi hemen üzerinden çıkarmadı. Dudaklarıyla boynunu öptü, omzunu öptü, köprücük kemiğinin üzerini öptü. Elbisesinin askısını aşağı doğru indirdi, askıdan kurtulan yeri öptü. Elbise aşağı düştü, kapının hemen ardına. Yatağa doğru ilerlediler.

Feyza'nın heyecandan titreyen parmakları, Merthan'ın gömleğinin düğmelerine uzandı. Aceleciydi. Merthan önce onu izledi, daha sonra parmaklarını ellerinin üzerine koyarak düğmeleri çözmesine yardımcı oldu. Kıyafetleri odaya birer birer dağıldı.

Yanmak...

Ve buz kesmek...

İki zıt şey, aynı anda vücutlarında hüküm sürdü.

Mantık yoktu. İlerisini düşünme yoktu. Sadece anın ağırlığı vardı. Tutku vardı. Gecenin geç saatlerine kadar süren, bedeni yoran ama bırakmak istemeyen bir yakınlık. Bütün bunların yanın-da, kilitlenmemiş bir kapı.

Ve erkenci sarı kuş...

Sabah güneşinin ilk ışıklarıyla uyandı o erkenci sarı kuş.

Yataktan kalkmadan önce şöyle bir gerildi, yumruk yaptığı el-lerini geriye doğru attı, bir yandan da üzerindeki pikeyi tekmele-di. Uykulu gözleri odasının içinde gezindi. Masanın üzerinde dün arkadaşlarının ona getirdiği hediyeler vardı. Hiçbirini açmamıştı çünkü dün Feyza gelmediği için morali bozuktu.

Zaten babasıyla da *sen neden Feyza'yı kırıyorsun*, diye kavga et-mişti. *Ben seni kırsam hoşuna gider mi hiç*, demişti. Kızmıştı ama çok değil. Çünkü babası ona bu sefer doğum günü hediyesi olarak en büyüklerinden bir kırmızı araba almıştı. Söz de vermişti. Ehli-yet aldığı anda ona gerçek kırmızı araba alacaktı.

Başını kaşıyarak babasının odasına gitti. Kapıyı açıp içeri girdi. Banyoya girecekti ama yatakta iki kişi görünce, gözlerini irice aç-a-rak yatağa doğru ilerledi.

Babasının yatağında bir kadın vardı.

Sırtı ona doğru dönük olduğu için kadının sadece yastıkta dağılan siyah uzun saçlarını görebiliyordu. Yüzünü görmek için yatağa çıkacaktı ki kadın kendisine doğru döndü.

Ve Poyraz kısa çaplı bir kalp krizi geçirdi. Nefes alıp vermeyi unuttu. Dudakları aralandı. Heyecandan midesi dahi bulandı.

“Anasını!” dedi elleriyle ağzını kaparken.

O, Feyza Soysal'dı!

Çektiği tüm videoları yalayıp yuttuğu, hayranı olduğu, bazen geceleri rüyasında onunla komik videolar çektiği, güzeller güzeli Feyza Soysal'dı.

Dikkatlice baktı. Tekrar ve tekrar. Başka biri olmasından korkuyordu.

Ama oydu. Evet. Feyza'ydı.

“Telefon.” diye mırıldandı. Bunu çekmeliydi. Tüm sölenterlere haber vermeliydi.

Komodinin üzerinden babasının telefonunu aldı. Ağzı dahil midesine kadar heyecandan kurudu. Babasının telefonundan kamerayı açtı. Kaydı başlattı. Kamera başta sadece onun çenesini ve uzun kirpiklerini çekti.

Bakışlarından hâlâ şaşkınlığı okunuyordu ama içinde o şaşkınlığı gölgede bırakacak coşkulu bir parıltı vardı: Heyecan.

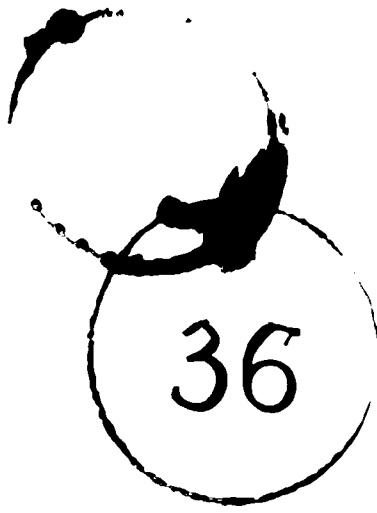
“Selam, sölenterler!” diye fısıldadı, telefona doğru. Kamerada bu sefer sadece dudaklarının karartısı çıktı. Telefonu biraz kendinden uzaklaştırdı. “Bakın,” dedi. “Size şimdi kimi göstereceğim.” Kamerayı arkaya döndürdü. Kayda ilk yerdeki iç çamaşırları girdi. Poyraz telefonunu kaldırdı, Feyza'ya doğru yürüdü.

“Feyza Soysal.” Telefonu Feyza'nın yüzüne doğru yaklaştırdı. “Daha yakından bakın. Gerçekte çok çok daha güzel. Vallahi bakın, doğruyu söylüyorum.” Kamerayı saçlarına doğru tuttu, bir yandan da saçları gözüküyor mu diye ekrana baktı. “Saçları siyah. Gözleri kapalı ama bakın, kirpikleri çok uzun. Çok güzeller. Burnu...” Telefonu aşağı doğru indirdi. “Ayakları...” Bakışları babasına kaydı, kaşları çatıldı. “Bu da...” diyerek çok kısa, iki saniyeliğine kamerayla babasını gösterdi. “Benim babam.” Sonra tekrar Feyza'ya döndü. “Bakın, tırnakları parlıyor,” diyerek parmaklarına yakınlaştı. En son geniş bir kadrajdan onu aldı. “Bu kadar,” dedi. “Videomu beğenmeyi, Feyza'nın en çok neresinin güzel olduğunu yorumlara yazmayı unutmayın. Bir de abone olmayı unutmayın, sölenter arkadaşlar.”

Videoyu kaydederek babasının sosyal medya hesabından paylaştı Poyraz.

İbre tamamlandı.

Ve yılın skandal haberi olarak nitelendirilecek o video, ana sayfaya düştü.

Poyraz yayınladığı videonun yaratacağı gündemden bihaber, oldukça keyifli bir halde telefonu pijamasının olmayan cebine sokmaya çalışıyordu. Yüzündeki haylaz gülümseme bir an bile silinmiyor, içinde, tek başına tüm ülkenin elektriğini karşılayabilecek kadar coşkulu bir enerji dolaşıyordu.

Telefon elinde titreyince durdu. Kaşları hafifçe çatıldı. Ana sayfada sessizce dönen videoya baktı, bir kez daha izledi. Sonra da, “Ah, unuttum,” diyerek eliyle alnına vurdu.

Kendi yüklediği videoyu beğendi, sevdiği emojileri yorum olarak attı.

@merthanözkan:

Feyza'nın hafifçe kıpırdanmasıyla yatağa doğru döndü. O an, Feyza'nın uyanmasından ve onu pijamalarıyla görmesinden korktu. Güzel olmalıydı. Çok güzel. Öyle güzel olmalıydı ki Feyza ona bayılmalıydı. Onu çok sevmeliydi.

Odasına gidip dolabı açtı. Geçen bayram babasına aldırıldığı mavi takımını çıkardı. Beyaz gömlek, koyu mavi papyon, açık mavi pantolon ve aynı renk ceket... Hiç oyalanmadan giyindi. Çıplak ayaklarını düşünceli gözlerle izledi. Altına giymek istediği lacivert ayakkabıları dışarıda kullanmıştı; ayakkabılıktaydı ve kirliydi. Aşağı inip aldı, lavabonun altında yıkadı. İçi biraz ıslandı, onu da kurutma makinesiyle halletti.

Merthan isc oğlunun odadan çıkmasından kısa bir süre sonra uyandı. Olan bitenden habersiz, başını çevirip yanında yatan kadını izledi. Dudaklarının kenarında kendiliğinden beliren gülümseme kalbine yayıldı, içi ısındı. Eli istemsizce, yüzünün kenarına yapışan saçlarına gitti.

Kontrolünü artık tamamıyla kaybettiğini hissediyordu. Poyraz'ın doğum gününe Feyza'yı çağırmak, planlı bir karar değildi. O gün Feyza *hana değer vermiyorsun*, diye gözleri dolu dolu ona baktığında, hayatı hakkında ona hiçbir şey anlatmadığını söylediğinde, aksini göstermek istemişti.

Onu oğluyla tanıştırmaması, değer vermediğinden değildi. Oğlunu koruyordu. Belki de kendini. Devamı olmayacağına inandığı bir ilişkiyi, hayatının her alanına yaymak mantıksızdı.

Ama Feyza, kırıldığını belli ettiğinde zihni sustu. Kuralları yıktı. İpleri elinden kaydı. Feyza hayatına giren herkesten farklıydı. Bazen milyonlarca takipçisi olan bir fenomen gibiydi: Asi, şımarık, kendisinin fazlasıyla farkında, sınır tanımayan. Bazen de ilgiye aç, küçük bir kız çocuğu gibi.

Dün geceyi düşündü. Feyza'nın ilk birlikteliği idi. Böyle bir ihtimalin varlığı, Merthan'ın aklının ucundan bile geçmemişti. Hakkında düşük yaptığına dair çıkan haberler vardı. Birçok erkekle yakın temasta çekilmiş görüntüsü, ardı ardına yazılan sevgililik iddiaları... Feyza da aksini inandıracak bir şey söylememişti. Sorduğunda ise sanki bu gerçeği bilseydi ona yaklaşırken daha hesaplı, daha temkinli davranacağını önceden biliyormuş gibi *önemli değildi*, demişti.

Şaşkınlığı gittiğinde ve kollarının arasında olan kadının bedeniyle ilk defa bu yakınlıkta bulunan kişinin kendisi olduğunu fark ettiğinde, içinde bir şeyler değişti. Geri çekilmedi. Aksine içindeki ilkel dürtü belirginleşti. Koruma isteğiyle karışık arzu, dört yanını sardı.

Omuzlarına derin bir öpücük kondururken, "Bir tanem," diye seslendi ona.

Feyza önce tepki vermedi. Gözleri kapalı, uykunun içinden gelen boğuk bir sesle, “Hmm...” diye mırıldandı.

“Uyan hadi.”

“Saat kaç?”

“Bilmiyorum ama Poyraz birazdan uyanır, uyandığı gibi de benim odama gelir. Bizi bu halde görmesin.”

Feyza gözlerini kırpıştırarak açtı. Uykulu bir sesle, “Tamam.” dedi, yanağını yastığa sürttü. Tam kalkacakken çıplak bedenini hatırladı. Çarşafın ucunu refleksle kendine çekti.

Merthan onun kendini gizlemeye çalışmasıyla serserice güldü. “Ne o?” dedi. Çenesiyle sıkıca yumruk yaptığı elinin arasındaki çarşafı gösterdi. “Çekiniyor musun benden?”

Feyza hızla, “Çekinmiyorum,” diye karşılık verdi.

Merthan işaretparmağıyla, omuzlarına dökülen saçları sinir bozucu bir yavaşlıkla yastığa itti. Aralarındaki mesafe yok denilecek kadar azdı. Çıplak kolları temas etti, bedenlerinin sıcaklığı çarşafa rağmen birbirine geçti. “Hmm,” dedi, bakışları yüzünde gezinirken. “Kanıtla o zaman.”

Feyza tereddüt etmedi. Çarşafı karnına kadar sıyırdı.

Merthan’ın istediği de onu kışkırtmaktı zaten. Onunla oynamak. Bakışları ağır ağır göğüslerine indi, daha sonra tekrar yüzüne çıktı. Gözlerine baktı. “Pek ikna olmadım,” dedi, arzuyla alçalan sesiyle. Gerdanına küçük bir öpücük bıraktı. Bir öpücük daha. Aşağılara inmeden tekrar yukarı çıktı. Dün gece, dudaklarını her yerinde gezdirmemiş gibi aynı istekle boynunu öptü. “Yine de inanmış gibi yapacağım.” En son dudaklarından öptü. Derinleşmesine, Feyza’nın karşılık vermesine fırsat vermeden geri çekildi. “Hadi, üzerini giy,” dedi. Kapıya doğru kısa bir bakış attı. “Yoksa basılacağız.” Poyraz onları yatakta görse olacakları düşünemiyordu.

İkisi de kalktı. Merthan gömleğinin düğmelerini iliklerken komodine göz gezdirdi. “Dün telefonumu buraya bırakmadım mı?”

laştırdı. Önce Feyza'ya, daha sonra Poyraz'a baktı. Kaşları çatıldı. Pencereye doğru yürürken homurdandı. "Sabah sabah ne oldu?"

"Ohoo, hâlâ izlemedin mi sen?"

"Neyi?"

Miraç kahkahayı patlattı. "Telefonunu kapat da hesabına gir. Yorumlara da sevgilinin en çok neresini beğendiğini yazarsın."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Poyraz siz uyurken, videonuzu çekip hesabından paylaşmış."

Merthan'ın bakışları bir anda Poyraz'a döndü. "Şaka yapıyorsun," dedi. Sonra hayretle güldü. "Şaka, değil mi?"

"He, şaka. Git, bak hesabına. Bundan sonra da rica ediyorum şifre koy telefonuna. Ben bile burada çarşafı açacak diye üç buçuk attım."

Merthan elini ensesine attı, başını tavana doğru kaldırdı. İçinden defalarca *şaka* diye geçirse de bunun şaka olmadığını biliyordu. Miraç gevşekti ama söyledikleri Poyraz'ın yapabileceği kadar gerçektir. Üstelik kimse sabahın köründe, başka birine hayatının şokunu yaşatacak bir şaka yapmazdı.

"Bir de kapını kilitle a-"

Merthan telefonu kapattı. Tüm bedeniyle Poyraz'a döndü. Siniğinden tansiyonu çıkmıştı. Çenesi seğiriyordu.

"Poyraz," dedi ağır ağır. Bakışları buz kesti. "Eğer video çektiysen..." Devamını uzun bir süre getirmedir. Dilini ağzının içinde dolaştırdı. "Eğer bunu yapmışsan..."

Cümleyi tamamlamasa da sesindeki aksaklık, gözlerindeki koyulaşma çocuğun hayal gücünde derin bir korku yarattı.

"Yok, baba," dedi Poyraz. Feyza'nın yanında babasının ona kızgın bakmasından utandı, yanakları kızardı. "Ben sadece Feyza'yı çektim, seni çok az çe-"

Merthan kapalı olan gözlerini hiddetle açtı. Kararmış bakışlarını oğlunun üzerine dikti. Telefonu bir silahmış gibi elinin arasında sıkıca tutuyordu. Açıp bakmaya korkuyordu. Görmedikçe şaka

olduğunu düşüncibilirdi. Görürse... Gerçekten oğlunun yataktaki hallerini paylaştığını görürse... İşte o zaman ne yapardı, bilmiyordu.

Telefonu açıp hesabına girdi. Farkında olmadan sağ bacağını sallamaya başlamıştı. Son gönderi ekrana yüklendi. Sanki birazdan suyun altına girecekmış gibi derin bir nefes aldı. Videoyu açtı.

Yerdeki iç çamaşırları, omuzlarına kadar çekili çarşafın arta kalan yerlerindeki çıplaklıkları... Gece ne yaşandığı alenen belliydi. Videoyu sonuna kadar izlemedi. On birinci saniyesinde kapattı. Ayağını sallaması durdu.

“Bak,” dedi Poyraz, *söylemiştim*, der gibi. “Seni çok az çekmişim, değil mi?”

Merthan dik dik oğluna baktı. Sonra dişlerinin arasından, “Git odana,” dedi. “Gözüm görmesin seni.”

“Ama baba, seni çok az çekti-”

“Seni bir çekerim,” dediğinde, üzerine doğru yürüyecek gibi oldu. Ama yapmadı. Yaparsa ne olacağı hiç belli olmazdı. Burundan soluyarak, “Git odana,” dedi ve başıyla kapıyı işaret etti. “Terbiyesiz seni. Hâlâ bir de *seni az çektim*, diyor.”

Poyraz dudaklarını birbirine bastırdı. Çenesi titredi, gözleri doldu. Feyza’nın karşısında bebek gibi ağlamak istemiyordu ama zaten rezil olmuştu. Hem de fena halde. Odasına doğru koşarken başını bir kez bile Feyza’ya çevirmedi. Kapıyı sertçe kapadı. İçeri geçti ve soluğu kesilene kadar ağladı. Babasını ölene kadar affetmeyecekti. Yüz bin lira verse de affetmeyecekti.

Poyraz odasına gittiğinde Merthan sesli bir nefes verdi. Yatağa oturup dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı. Öylece yere bakıyordu. Feyza araya girmek istemedi, bir köşede sessizce durdu. Merthan’ın öfkesi öyle güçlü ve yıkıcıydı ki yanlışlıkla değmekten korkmuştu. Neredeyse parmak uçlarında yanına yaklaştı. Yatağın üzerinden telefonunu alarak videoyu izledi.

Poyraz onun her ayrıntısını tek tek yakınlaştırmakla çekmişti.

Fısıltıya kaçan, kimi anlarda ne dediği bile seçilmeyen sesi, saklayamadığı heyecanla titriyordu. Babasını yarım saniye kameraya gösterip *bu da benim babam*, demesiyle Feyza'nın dudaklarından istemsizce bir gülüş kaçtı. Merthan başını kaldırıp, ona bakınca, dudaklarını birbirine bastırıp ciddileşti. Bir şeyi değiştirmeyecek olsa bile vidcoyu sildi. Zaten yeterince yayılmıştı.

“Bu video...” dedi Merthan, eliyle telefonu işaret ederek. Yüzü kasılmıştı, dakikalar önceki gevşek, huzurlu halinden eser yoktu. “Sana zarar verir mi?” Gözlerini kapadı, birkaç saniye duraksadı. “Verir tabii,” dedi küfreder gibi. “Ne yapmamız gerekiyor?”

Feyza onu yatıştırmak istercesine yanına oturdu, elini dizinin üzerine koydu. “Hakkımda çıkan ilk skandal değil,” dedi. “Ben senin için endişe-”

“Benim için endişelenme, Feyza,” diyerek sözünü sertçe kesti Merthan. “Zaten şu an sana karşı inanılmaz kötü hissediyorum. İlk gecemizin sabahına bak.”

Feyza gülerek yatağa baktı. “Daha unutulmaz olamazdı,” dedi.

“Ailen bir şey der mi sana? Onlarla konuşmamı ister misin?”

Feyza'nın yüzündeki gülümseme küçüldü, daha sonra sanki hiç var olmamış gibi silindi. Ailesi bir şey demezdi. En azından yüzüne. Arkasından sayıp söverlerdi. Ya da hiç görmemiş gibi yaparlardı.

Zamanında ona bir şey desinler diye çıkarmadığı skandal kalmamıştı. Dudak dudağa pozlar, sarhoşken kameralar karşısında soyunmaya çalıştığı anlar, saçma sapan taşkınlıklar...

“Onlar alışkın,” dedi alayla. Omzunu silkti. O an sorumsuz, şımarık bir fenomen gibi görünüyordu. “Bir şey demezler, deseler de umurumda olmaz.”

Merthan yüzünü dikkatlice inceledi. Başparmağı yanağında gezindi.

“Emin misin?”

Feyza hiç tereddüt etmeden başını salladı.

“Eminim.”

Birlikte aşağı indiler. Feyza'nın aklı Poyraz da kalmıştı. Gerçekten de ilk skandalı olmadığı için çok büyütmemişti. Hatta sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi, “Doğum gününü kutlamaya yanına mı gitsem?” diye sordu.

Merthan hiç duraksamadan, “Hayır,” dedi. Öfkesini oğluna duyurmak ister gibi sesini yükselterek, “Odasından çıkmayacak o,” diye bağırdı.

Feyza üstelemeye cesaret edemedi. Telefonunu eline aldı, hakkında yazılanları okudu.

YATAK GÖRÜNTÜLERİ SIZAN ASALAK FENOMEN'İN YENİ SEVGİLİSİ, EVLİ VE ÇOCUKLU ÇIKTI!

Sosyal medya fenomeni Feyza Soysal, yaklaşık iki aydır birlikte olduğu Tarık Çiçekçioğlu'ndan ayrıldıktan sonra hesabına yüklediği fotoğrafla yeni ilişkisini duyurmuştu. İlişkisini gizli yaşayan Feyza Soysal'ın sevgilisinin kimliğini, sevgilisinin oğlu medyaya sızdırdı.

Yatakta uyurken çekilmiş videoyu babasının hesabında paylaşan çocuğun, kısa bir süre önce hakkında çektiği eleştiri videosu yüzünden sorun yaşadığı ünlü kalp ve damar cerrahı Merthan Özkan'ın oğlu olduğu anlaşıldı.

Feyza Soysal'ın yeni sevgilisinin evli olduğu haberleri sosyal medyada büyük tepkiye yol açtı.

@Ğ: Edep yahu, edep! Feyza Hanım paylaştığı fotoğraflarda bir yerlerini yeteri kadar açamamış olacak ki şimdi de çarşafli görüntüleriyle ülkemizde edep kavramını yok ediyor! Çarşafın rengi de beyaz bir de! Neden? Çünkü bu terbiyesiz kadın saflığın rengini kullanarak alttan mesaj veriyor. “Ben masumum, temizim,” demeye getirip bizleri kandırmaya çalışıyor! Uyan, Türkiye! Uyanın, eyy sölenteler! Feyza Soysal bir vatan hainidir! Zavallı gençlerimiz bunun gibi edepsiz kadınlar yüzünden ülkelerine verimli olamıyor! Gençlerimiz

bu görüntülere şahit olunca akılları başka yerlerine kayıyor. böyle şeylere özeniyorlar! Sonra da ülkemiz gelişemiyor! Bakın bunlar Amerika'nın bir oyunudur! Feyza Soysal denen cibilliyetsiz Amerika'nın cennet ülkemize gönderdiği bir ajandır! Ülkemizin zavallı gençliğinin akıllarını başlarından alması için kurulmuş bir tezgâhtır! Bu tezgâhın zavallı bir kurbanı da başarılı kardiyoloğumuz Merthan Özkan ve onun masum evladı olmuş! Haydi arkadaşlar, birlik olup Merthan Bey'in gözünü açalım, onu ve oğlunu Feyza Soysal denen soysuzun elinden kurtaralım! Vakit birlik olma vaktidir! Bu ülkeyi parçalayamayacaklar! Hepimiz kardeşiz!

@Z: Çocuğun yaptığı terbiyesizLİNKe bakın.

@M: Poyraz iyi bir çocuktu fakat bir kusuru vardı.

@T: Bu kadına babası terbiye verememiş, utanın biraz, halleriniz rezil rüsva.

@Y: Çocuktan al haberi.

@S: Asalak Fenomen ve sölenterler doktor.

@C: Sölenterler olma işini çok ciddiye almış bu çocuk.

@G: Kurguya puanım 3/10 yani. Sırf gündemde kalın diye küçücük çocuğun eline telefon vermişsiniz. Çocuk da saf tabii, hemen çekmiş videoyu.

@N: Feyza Soysal da bu yatak örtüsünü kullanıyor.

@Ö: Bir keresinde beş yaşındaki oğlum, uyurken ağzımın açık olduğu bir fotoğrafı çekip şirket grubuna göndermişti. Çocuğun babasına sabır diliyorum.

Feyza başını telefon ekranından yavaşça kaldırıp Merthan'a çevirdi. "Senin evli olduğunu söylüyorlar," dedi.

Merthan başını bir anda ona çevirdi. "Yok, ebesinin *foramen magmunu!*" dedi, dişlerinin arasından. Kapıyı kilitlemeyen aklına bir kez daha lanet etti.

Attığı her adımı en az iki kere düşünürken, oğlunun ondan erken uyanma ihtimalini düşünmeyip, daha doğrusu düşünemeyip hayatının en büyük ihmalini yapmıştı. Tek bir hareketle o kilidi

çevirebilirdi. Kilit odaya girdiklerinde gözüne çarpmamıştı. Çarpmalıydı. Feyza'nın yanında yatmasını, göğsünün ağır ağır yükselip, alçalmasını saatlerce izlerken, bir anlığına başını çevirip kapıya bakmalıydı. Kapının arkasındaki hayatını, oğlunu hatırlayıp o lanet kapıyı kilitlemeliydi.

Telefonu çaldığında, ekrana göz ucuyla baktı.

Bülent Hoca.

Video ona kadar ulaşmış olmalıydı. Daha çağrıyı yanıtlamadan Bülent Hoca'nın stresli sesini kulaklarının içinde duydu. Feyza'ya telefonu göstererek, "Ben şunu açayım," dedi. Eğer açmazsa Bülent Hoca'nın kendi başına bir işler çevirmesinden korkuyordu.

Bahçeye çıkıp çağrıyı yanıtladı.

"Ah, Merthan!" dedi Bülent Hoca. Sesi, beklediği gibi gergindi. "*Hastanemde bir daha sorun istemiyorum*, demiştim, değil mi sana?"

"Evet, hocam," dedi Merthan, pişkinliğe çalan sakinlikle. "*Hatta Feyza'yla iyi geçinin*, demiştiniz."

"İyi geçinin dedim, kızı yatağına al demedim!" Sesi yükseldi. "Hastanenin ismini geçirmişler haberlerde hep. Sana bir şey olmaz ama Feyza için aynısını söyleyemem. Gözlemi başka bir hastanede yapmasını bildireceğiz okuluna."

Merthan başını içeri doğru çevirdi. Feyza'ya baktı. Göz göze geldiklerinde dudakları, sanki gülümsüyormuş gibi iki yana kıvrıldı ama o gülümseme gözlerine bir saniye olsun ulaşmadı. Önüne döndü. Bakışları, karşısında Bülent Hoca duruyormuş gibi sertleşip alev aldı.

"Neden?" diye sordu.

"Hastanenin adı, böyle olaylarla mı anılsın? Feyza daha öğrenci, sen bir doktorsun. Etik değil."

"Hastanenin imajını kurtarmak için aldığınız kızı..." dedi Merthan, sesi gittikçe soğuyordu. "Şimdi de leke gelmesin diye harcayacaksınız yani?"

“Alt ve üst ilişkisini çiğneyen sizdiniz.”

“Feyza benden habersiz yatağıma girmedi. Sorun çıkaracaksanız, bana çıkarın. Ona değil.” Sesi netti, her kelimesinde daha da keskinleşiyordu. “Benim evimdeydi. Benim yatağımdaydı. Videoyu çekip paylaşan benim oğlumdu.”

“Merthan,” dedi Bülent Hoca, uyarır gibi. “O sadece gözlem yapıyor, üstelik hemşirelik öğrencisi. Buna abartı tepki verme.”

“Sadece gözlem yapıyor olması hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

Bülent Hoca sesini yumuşatarak taktik değiştirdi. “İstersen önce bir sakinleş,” dedi. Merthan onlar için altın yumurtlayan tavuktan farksız değildi. Onu kaybetmesi demek, otuz yıl geriye gitmek demekti. Merthan kimsenin risk alıp girmediği ameliyatlara alıyordu. Denemekten korkmuyordu. Eli yetenekliydi. Sadece damar cerrahisini değil, diğer cerrahilerin de güncelini takip ediyordu. Multidisipliner bakış açısı vardı ve bunu iyi şekilde yönetiyordu. İş konusunda kusursuzdu. “Sonra tekrar ne yapacağımızı konuşuruz.”

“Değişen bir şey olmayacak,” dedi Merthan. Feyza’nın kendisine doğru yaklaştığını fark edince, “Kapatıyorum,” dedi. Çağırışı sonlandırdı. Ekrana son bir kez bakıp elini bedeninin yanına indirdi.

Feyza saçlarını toplamıştı. Bahçeyi inceliyormuş gibi yavaş adımlarla yürüyordu ama bakışları etrafta değil, onun üzerindeydi. Yanına geldiğinde, “Arayan kimdi?” diye sordu.

“Hiç,” dedi Merthan. Sesi fazla düzgündü. “Hastaneden aradılar. Hastamla alakalı pürüz çıkmış, onu haber verdiler.”

“İnanayım mı?”

Başını salladı. “İnan.”

Feyza hasta hakkında konuşmadıklarına emin olsa da sorgulamadı. Elini boynuna atarken, “Beni de Ceylan aradı,” dedi. Yalan söylemişti. Çünkü telefon trafiğinin başlayacağını biliyordu ve o karmaşayı Merthan’ın evine taşımak istemiyordu. “Eve gitsem iyi olacak.”

“Seni hiçbir yere göndermek istemiyorum.”

“Abartma, aşkım,” dedi Feyza, gülerek. “İlk yediğim linç değil. Hatırlarsan daha önce de linç yemiştin. Senin yüzünden.”

“O zaman başkaydı.”

“Niye o zaman başkaydı?”

“Çünkü o zamanlar...” dedi Merthan, elini beline attı. Kendisine doğru çekti. “Sana böyle yanık değildim.” Dudakları çok kısa bir an için iki yana gerildi. “Çünkü o zamanlar, senin üzülecek olmanı umursamıyordum. Şimdi... Aklım çıkıyor.”

Feyza dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi. Medyada yerden yere vuruluyordu. Haber başlıklarının ve gelen yorumların bir kısmını okumuştı. Okuyunca morali de bozulmuştu ama şimdi onun evinde, onun bahçesinde ve onun kollarının arasındayken mutluydu. İlerisini düşünmüyordu. Kaç projesi iptal olacaktı, önemsemiyordu. *Dışarıda beni gördüklerinde yüzüme tükürecekler mi acaba*, diye endişelenmiyordu. İlişkilerin başından beri hissettiği duvar artık yoktu. Yıkılmıştı. Düşündüğü tek şey buydu.

Merthan onu göğsüne yasladı. Bir süre öylece kaldılar. Feyza yanağını gömleğine sürterek, onun sıcaklığını daha derinden hissederken bakışları arabasına çarptı. Aldığı hediye, arabasının ön koltuğundaydı. Gözlerini kapatarak gülümsedi. “Ben de...” dedi, başını hafifçe geri çekti. “Poyraz’a doğum günü hediyesi olarak tablet almıştım.”

Poyraz’ın adı geçer geçmez Merthan’ın yüzü kasıldı. Bastırdığı öfkesi, olduğu yerden geri sızdı. “Bundan sonra onun eline akıllı saat bile vermem,” dedi.

“Korktu zaten çocuk,” dedi Feyza, sesini yumuşatarak. “Daha fazla üzerine gitme.”

“Ben onun üzerine daha hiç gitmedim.”

“Merthan ya!” Hafifçe göğsüne vurdu. “Ciddiyim, gitme üze-

rine daha fazla.” Poyraz’a videodan dolayı kızmasını istemiyordu çünkü babasının kızma nedeni olarak kendisini görür ve içten içe ona kinlenir diye korkuyordu.

“Ne yaptığını görmedin mi Feyza? Bir de *seni az çektim*, diyor bana.”

“Çocuk daha.”

“Çocuksa arabalarıyla oynasın.”

Başını yana yatırdı, sevimli bir bakış attı ona. Eliyle kolundan tuttu, ileri geri hareketlerle okşadı ve neredeyse yalvarır gibi, “Kızmayacaksın değil mi Poyraz’a?” diye sordu.

Merthan derin bir nefes aldı. “Daha kızmam,” dedi. Zaten Feyza’nın yanında azarlamasını, oğlu öyle kolay yönetemezdi. “Ama ambargolarım olacak.”

“Ne gibi ambargolar?”

“En az yirmi yaşma kadar ne tablet ne telefon ne internet,” dedi, kararlı bir tonla. “Yatsın, kalksın, üniversite sınavına çalışsın sıra.”

“Bu yaşta üniversite sınavına mı?”

Elinden tutarken, “Bu yaşta ülke gündemini oluşturmasını biliyor,” dedi. Cezalarından taviz vermeyeceği bakışlarına yansımıştı. Parmaklarını parmaklıklarının arasından geçirdi. “Üniversite sınavına mı hazırlanamayacak?” Feyza’nın bakışları birleşen ellerine kaydı. O sırada, “Yine çek,” dedi Merthan. Elini hafifçe sıkıp gevşetti. “Ellerimizi.”

“Neden?”

“Paylaşacağım.”

Feyza ani bir şekilde başını kaldırdı, gözlerini gözlerine dikti. Şaşırmıştı. Şaşırmamasına imkân yoktu çünkü bu zamana kadar Merthan ne kendisini ne oğlunu paylaşmıştı. Onunla medyada atıştıkları zamanda paylaştığı metni, milyonluk hesapların almadığı kadar etkileşim almasına rağmen ertesi gün kaldırmıştı. Çay, kahve, doğa... Hesabında yaşamına ait hiçbir fotoğraf yoktu. Sa-

dece birkaç yabancı makaleden cerrahiyle ilgili alıntılar vardı, o kadar.

Şimdi, ellerinin fotoğrafını paylaşacak olması... Yatak görüntüleri yayıldığı için yapacağını biliyordu ama bu heyecanlanmasına, kendini özel hissetmesine, mutlu olmasına engel değildi.

Telefonunun kamerasını açtığında, Merthan ellerine yön verdi. Göğsüne doğru kaydırıldı. Sıkı sıkıya birleşen ellerini sol tarafına, tam kalbinin üzerine koydu.

Fotoğraf çekildi. Sadece kelimelerden oluşan bir sayfada, ilk defa gerçek bir görüntü paylaşıldı.

***Fotoğraf**

@merthanözkan: *kalbim*

“Anne!” diye sözünü kesti Ceylan. “Onun oğlunun ne hatlar yediğini de biliyoruz. Utanmadan gelip konuşabiliyor, siz de bir şey demiyorsunuz.”

“Onun oğlunun yediği haltı sen biliyorsun. Ben biliyorum. Anası biliyor. Tüm mahalle bilmiyor. Tüm ülke bilmiyor!”

Ceylan derin bir nefes aldı. Telefonun karşısından bile aldığı nefes duyuldu. Konunun yine Feyza’nın skandalları olması onu yormuştu. Kendi hayatında yeterince sorun vardı. İki gün sonra unutulacak bir şey yüzünden annesinin bitmek bilmeyen dırdırını, görüntüleri yayılan sanki oymuş gibi dinlemek istemiyordu.

“İki üç güne unutulur,” dedi, sesi bezginliğini yansıtıyordu ama karşısında bunu anlayan kimse yoktu.

Annesi, “Bu kızın başımıza açtığı belalar yetmedi,” diye söylendi. “Babanla uğraşmaktan bıktım artık bu kız yüzünden. Sen de geliyorsun, babanı iyice delirtme. *Çağır onu, gelsin*, dedi.”

Ceylan ağlayacak gibi, “Anne ya,” dedi. Feyza odasından çıktı. Mutfığa, yanına geldi. Bir şey demeden buzdolabından kendine

su çıkardı. “Daha yeni işe başladım. Burada yükselme, kendi brölümümü yapma imkânım var. Oraya dönemem. Babamı ikna et, yalvarırım.”

Feyza telefon konuşmasının sonlarına şahit olsa da ablasını eve çağırdıklarını anlamıştı. Dün eve geldiğinde daha ablası işten gelmemişti. Duş almış, üzerini değiştirmiş, önemli birkaç telefonu yanıtlamıştı.

Sonra ablası gelmişti. Evin içinde dolanıp gözüne gözüke de gündemi alaşağı eden haberler hakkında ona tek kelime etmemişti. Feyza, işlerin babasının evinde de böyle döndüğünü sanmıştı. Ablasının ona karşı, zamanında çıkan skandalları yüzünden kırıldığı ve yine bir skandal yüzünden ona tavır aldığını fark etmemişti.

Telefonun karşısından, “Ceylan!” diye bir ses yükseldi. O ses, öylesine yüksek ve şiddetliydi ki konuşma hoparlörde olmadığı halde Feyza bile duymuştu. Duymuş ve su bardağı, ellerinin arasından kayıp yere düşmüştü.

“O orospunun yanında bir saniye daha kalmayacaksın!” Feyza bakışlarını her köşeye yayılan cam parçalarından ayırıp telefona, sesin geldiği yere çevirdi. Babası sanki düşmanından bahsedermiş gibi ondan bahsediyordu. Öylesine ağır, öylesine soğuktu. “Pornosu çıkmış kızın yanında kalıp sana da mı laf gelsin istiyorsun?”

Ceylan ona bakıp telefonun sesini iyice kıstı. Daha fazla babasının sesini duymadı ama zaten, duydukları göğsünde parçalanmadık yer bırakmamıştı. Sanki vücudundan tüm gücü çekilmişti. Yerdeki cam parçalarını toplamak için mi dizlerinin üzerine çöktü ya da ayakları onu taşıyamadı, emin değildi. Ama yerdeydi. Bir tane kırılan, büyük parçayı parmaklarının arasına aldı. Ablası onları duyduğunu bilse de umursamadı, odasına gitti.

Geçmiş kulağında canlandı.

Reklarda oynadığın için çok sinirlendi babam. Bir daha benim evimde, o kızın adını ağzına almayacaksınız, diye bağırdı durmadan.

Cam parçalarını tek başına topladı, bir tanesi parmağının ucunu kesti. Eğer kan akmasaydı fark etmezdi. *Acı, parmağında değildi.*

Büyük parçaları kâğıda sararak çöpe attı. Kalan toplanamayacak kadar küçükleri süpürgeyle çekti. Yerleri sildi. Ne yaptığını bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini de bilmiyordu.

O orospunun yanında bir saniye daha kalmayacaksın! Pornosu çıkmış kızın yanında kalıp sana da mı laf gelsin istiyorsun? Ablasını çağdırmaların nedeni, ondan korumaktı.

Herkes babasıyla aynı şeyleri düşünüyordu. Tüm mahalleli, eski hayatında kalan arkadaşları, dershanede ona yardımcı olan hocaları... Onu tanıyan herkes. Emindi bundan. Kelimenin gerçek anlamıyla rezil olmuştu. Sevgilisinin oğlu, onları yatakta basmıştı. Yetmezmiş gibi videoya alıp paylaşmıştı. Merthan kötü hissetmesin diye öylesine rahat davranmıştı ki olayın ciddiyetini yeni kavırıyordu.

Dört yıl çalışıp tıp kazanamayan o kız olmaktan çıkmıştı artık. Yerini sevgilisiyle yatak görüntüleri ifşa olan fenomen almıştı. Zamanı gelecek belki adını unutacaklardı ama paylaşılan görüntüleri unutmayacaklardı.

Hâlâ daha ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, Merthan'ın ona nefes aldırabileceğiydi. İyi hissettireceğiydi.

Odasına gitti ve eski karısıyla konuştuğunu bilmeden onu aradı.

Bazı şeyler, her ne kadar bilimsel başlıklar altında açıklanabilse de vicdana ve ahlaka aykırı düştüğünde anlaşılmıyordu.

Postpartum sendromu.

Bu da onlardan biriydi.

Kendi bebeğinden nefret edecek kadar uzaklaşmak mümkün müydü? Bir kez olsun emzirmek istememek? Sevememek? Doğumdan önce onun için günlük tutup doğumdan sonra kucağına almaya bile tahammül edememek? Doğması için gün saydığı oğlunun kokusunu duymamak için nefesini tutmak?

Bazı kadınlarda kısa, bazılarında ise da uzun süren *postpartum sendromu*, bebeği istememe haliydi. Jasemen'in de yakalandığı bu sendrom, doğum sırasında yaşanan komplikasyonlarla birleşince onda kalıcı bir nefret bırakmıştı.

Geçici körlüğe yakalanmıştı. Başına gelmeden önce bunun mümkün olabileceğini dahi bilmiyordu. Merthan bunun geçici olduğunu, stres yapmaması gerektiğini söyleyip duruyordu ama günler geçtikçe ve hâlâ gözlerine inen karanlık perde dağılmadıkça doğurduğu bebeğe olan nefreti içini daha fazla kemiriyordu.

Odasından çıkmıyordu. Oğluna Merthan bakıyordu. Ağladığında susturuyor, bezini değiştiriyor, güldürmek için oyunlar oynuyor, daha sonra gelip bir de onunla ilgileniyordu. Kişisel bakımına yardım ediyor, yemek yediğinden emin oluyordu. Başkaları gibi yargılamıyor, *her şey geçecek*, diyerek yanında duruyordu.

Bit gün. İki gün. Üç gün. Üç hafta...

Geçmiyordu.

Merthan iyi olduğu her an emzirmesini istiyordu. En azından bir kez denemesini. Bunun için neredeyse yalvarıyordu. Kabul etmiyordu. Süt sağma makinesi almıştı ama *canım acıyor*, diyerek onu da kullanmayı reddetmişti. Canının acısı bahaneydi. Sütünün, gözlerini kör ettiğine inandığı o çocuğa gitmesini istemiyordu.

Görmeye başladığında her şeyin düzeleceğini sanmıştı. Ama üç ay sonra tekrardan gördüğünde, aynadaki yansımasına yabancıydı. Sanki hamileyken aldığı kiloları ilk defa görüyormuş gibi kendini çirkin hissetti. Oğlunun sadece gözlerini değil, bedenini de elinden aldığını düşündü.

Çıldırıldı.

Küçük bebeğin ağlamasına bile artık dayanamıyordu. Kulaklarını tırmalıyordu. Saatlerce ağlasa en ufak bir endişe hissetmiyordu. Sesini duymamak için kapıyı kapatıyordu.

Merthan'ın hastaneye belge teslim etmeye gittiği bir gün... Ayşe teyzenin artık onlarda kalmaya başladığı zamanlardan birinde Poyraz öyle çok ağladı ve susmadı ki Ayşe teyze korkup çocuğu yanına getirdi. İlk defa o zaman görmüştü Jasemen oğlunu. Ağlamaktan artık nefes alamıyormuş gibi teni morarmıştı. Küçücüktü. Bu kadar küçük bir şey hayatına bela gibi çökmüştü.

Yazıktır, günahdır, bir bak oğluna, demişti yaşlı kadın. Sesinde annesinin hissetmesi gereken panik vardı. *Ölecek çocuk ağlamaktan. Ölsün istemişti Jasemen.*

Bu düşünce, bir anlık öfke değil, içine yerleşmiş ağır ve soğuk istekti. Kocasıyla eski hayatlarına dönmek istiyordu. Hamile kalmadan önceki bedenine... Kimsenin onu sorgulamadığı, yargılamadığı; aksine zekâsına ve kariyerine hayranlıkla baktığı günlere.

Kendinden her geçen gün biraz daha uzaklaştığını, küçük bir bebekle aynı evde kalmanın dayanılmaz bir hapishaneye dönüştü-

günü fark ettiğinde, Poyraz'ı evlatlık vermeyi düşündü. Bu düşünceyi dillendirirken sesi titremedi. Gözlerini kaçırmadı. İçinde bir anne yoktu. Sadece çıkış arayan bir kadın vardı.

Kocasının karşısına geçti ve ona bir seçim sundu. Onu seçerse geride bıraktıklarına geri döneceklerdi. Sessizliğe. Sakinliğe. Düzene. Oğlunu seçerse Jasemen gidecekti. Hayatından çıkacaktı.

Merthan için bu seçimin zor olacağını düşünmemişti. Çünkü artık o da tükenmişti. Jasemen görmeye başladıktan sonra ilaçların kilo aldırıldığını söyleyerek tedaviyi reddettiğinde Merthan ona sabretmeyi bırakmıştı. Artık sesini yükseltmekten çekinmiyordu. Bakışları sertleşmişti. Aynı yatağı paylaşmıyorlardı. Sürekli tartışıyorlardı. En son ki tartışmalarında *yoruldum*, diye bağırmıştı Merthan. Sesi öyle yüksekti ki neredeyse camlar kırılacaktı.

Uzmanlığının son yılıydı ve hocaları izin konusunda sorun çıkarıyordu. Pazarlık yapacak bir konumda değildi, hastaneye gitmek zorundaydı. Sadece birkaç günlük devamsızlık yüzünden bile hocalarıyla arası bozulmuş, ameliyatlara girmesi yasaklanmıştı. Uzmanlığının bitmesine bir yıl kalmışken mesleğini kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Ve sonunda, evle hastaneyi aynı anda idare edemeyeceğine karar vermişti. Eğitimini dondurmıştı.

Jasemen önüne iki seçenek sunduğunda, *bitirmeye az bir zaman kalmışken oğlum için uzmanlığımı dondurdum ben*, demişti. Sesi yükselmemişti. Sert değildi. Hatta yorgun bile değildi. Sadece kararlıydı. Ve bu Jasemen'in beklemediği tek şeydi. Yine bir tartışma olur sanmıştı.

Pazarlık.

Öfke.

Kendini savunacağı bir karmaşa.

Ama karşısında, seçimini çoktan yapmış bir adam vardı. Onu seçmemişti.

Göğsünde yükselen şey pişmanlık değildi. Suçluluk hiç değil-

di. Daha çok, clinden alınan bir ihtimalin yasını tutuyordu. Eski hayatının, eski bedeninin, eski gücünün... Bundan sonrası bulanıktı.

Boşandılar. Ertesi gün Jasemen ülkesine döndü. Ardına bakmadı. Zamanla hayatına başkaları girdi, isimler değişti, yüzler değişti. Kariyerindeki istediği başarıyı elde etti. Ama Merthan'ın bıraktığı boşluk kapanmadı.

Bundan bir yıl önce, başarısız bir ilişki ve ihanetin ardından kendini yeniden onun kapısında buldu. Tekrar denemek istediğini söyledi. Oğlunu sevmeyeceğini artık kabullenmişti ama Merthan için katlanabileceğini sanmıştı.

Yanılmıştı.

Arabadan indiğinde, karşısında ona ilgiyle bakan o çocuk, bir anlığına yine dünyasını karartmıştı. Tekrar kör olma korkusu, tekrar şişmanlama korkusuyla birleşti. Üzerine karabasan gibi çöktü. Nefesini kesti.

Kaçtı.

Oğlunu yine terk etti.

O andan sonra Merthan'la bağı koptu. Boşandıklarında bile yanında durmuştu. Kariyerini toplamasına yardım etmiş, maddi destek sağlamış, yalnız olmadığını hissettirmişti.

Jasemen, o zamanlar bunu sevgi sanmıştı. Onu sevdiği için ondan vazgeçemediğini... Sonra gerçeği fark etti. Merthan onunla kendisi için ilgilenmiyordu. Oğlu için ilgileniyordu. İleride çocuğuna, *annen seni terk etti*, dememek için hayatında bir yer açmaya çalışıyordu.

Merthan bir senedir tamamıyla hayatında yoktu. Konuşmuyorlardı. Aynı evde değillerdi. Aynı ülkede bile değillerdi. Yine de bir şey hâlâ değişmemişti. Oğlunu kabul ettiği sürece, her zaman dönebileceğini bildiği bir liman vardı. Bu düşünceyle yaşamak kolaydı. Merthan'ın hayatının yalnızca oğlundan ibaret olduğuna inanmak, kendi düzenini sürdürmesini mümkün kılıyordu. Sanki Merthan,

hayatına ondan başka bir kadın almayacak, sanki ondan başka kimseyle evlenmeyecekti. Onu bekliyordu, onun düzelmesini.

Ama magazine düşen görüntüler...

Hayatına başka bir kadın almıştı. Üstelik o kadını, oğluyla yaşadığı evine sokmuştu.

İşte o an, içindeki o sessiz güven çöktü. Oğlunu kabullense bile artık geri döneceği bir limanın kalmadığı korkusuyla içi titredi. Ve tam da bu yüzden, iki gündür İstanbul'da olmasına rağmen cesaret edemediği adamı aradı.

Merthan'ı.

Eski kocasını.

Telefon birkaç kez çaldı. "Efendim," dedi Merthan. Sesi mesafeliydi ama yine de kalbi, eskisi gibi hızla attı.

"Ben İstanbul'dayım," dedi. İki gün önce bir iş için geldiğini söylemedi. Söylerse gelişini hafifleteceğini düşündü.

Telefonun karşısında onun aldığı nefesi işitti. İstanbul'a gelmesinin hoşuna gitmediğini saklamıyordu.

"Neden geldin?" diye sordu Merthan.

"O internette dolaşan video... O kadın kim?"

"Seni ilgilendirmiyor."

"Nasıl ilgilendirmiyor?" Sesi yükseldi. "Sen oğlunla yaşadığın eve kadın atmazsın. Konu oğlun olunca dikkatsiz davranmazsın. Kapını bile kilitlememişsin!"

"Şimdi de..." dedi Merthan, sesi daha sert çıktı. "Hayatında gram ilgilenmediğin oğlum için bana hesap mı soruyorsun?"

"Ben..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Poyraz'ın ne görmüş olduğu, ne hissettiği, ne düşündüğü umurunda değildi. Ama Merthan'ın oğluna verdiği değeri biliyordu. Bir insanın, kendi çocuğu olsa bile bu kadar kayıtsız şartsız bağlanabileceğini, onu hayatının merkezine böyle koyabileceğini anlayamıyordu.

"Ben buraya..." dedi sonunda. "Tekrar aile olabilmek için geldim. Senin için." Derin bir nefes aldı. "Poyraz için."

Oğlum için, diyemedi.

Aylar geçiyordu, yıllar geçiyordu ama o his geçmiyordu. Sanki *Poyraz*, onun hayatını çalan şeyin adıydı. Kocasını elinden alan, bedeninde çatlaklar bırakan, kariyerinde düşüş yaşatan...

“Ülkenc dön,” dedi Merthan. *Seninle uğraşamam*, der gibi çıkmıştı sesi.

“Neden? Ne zaman hazır hissedersen tekrar deneyeceğimizi söylemiştin! Söz vermiştin!”

“Bir sene önce sana verdiğim o sözü tuttum! Seni ikinci kez hayatıma aldım, üstelik hayatımda başka biri varken, düşünmeden bunu yaptım.” Birkaç saniye sustu. “Sen ne yaptın? Poyraz’ı görüp kaçtın!”

“Gözlerim karardı ve tekrar gör-”

“Senin bahanelerin umurumda değil. Benim evime karışamazsın. Oğlumu dokuz ay karnında taşıdığın ve doğurduğun için sağ ol. Ama bu kadar. Ötesi yok.”

“Geçen geldiğimde sevinmiştin,” dedi Jasemen, hayal kırıklığıyla. “Gittiğim için mi böylesin yoksa o kadın yüzünden mi?”

Yine derin bir nefes aldı Merthan. Cevap verme gereği duymadı. Bir sene önce oğlunu görüp kaçan, arkasında bıraktığı yıkımı umursamayan kadına verdiği kararların nedenini anlatacak değildi. “Kapatıyorum,” diyerek kısa kesti. Konuşmak istemediğini açıkça belirtti.

Jasemen, “En azından görüşelim,” diye atıldı. “Yüz yüze.”

Merthan, bakışlarını kaçacak bir delik ararcasına etrafında gezdirdi. Bulamadı. Eline boynuna atarak, “Tamam,” dedi. Ensesini sıktı. “Konum at.”

Telefonu kapattığında daha soluklanmadan Feyza’nın onu aradığını gördü. Birkaç saniye, belki de daha fazla elinde telefon bekledi. Gözleri ekrandaydı. Feyza’nın ismine bakıyordu.

Jasemen’in geldiğini öğrendiğinde hissettiği tek şey şakaklarına vuran keskin ağrıydı. Geriye dönmüştü. Bir yıl öncesine. Oğlu-

nun, arkadaşlarına *annem gelecek*, dedi diye kreşe gitmek istemediği ve kendinden geçecek kadar ağladığı o güne.

Ekranda Feyza'nın isminin üzerine basarak onu geri aradı. "Efendim, güzelim,"

"Merthan..." dedi Feyza. "Bizim evde buluşalım mı?"

"Buluşalım tabii, bir tanem," dedi Merthan. Sesi az önce telefonda konuşan başka bir adammış gibi sıcak çıkmıştı. Jasemen'le buluşacakları o an, aklının ucuna bile gelmemişti. "Sen iyi misin?" diye sordu. "Sesin kötü geliyor."

"Önemli bir şey değil, anlatırım."

"Tamam," dedi Merthan, derin bir nefes alarak. "Hazırlan sen, almaya geleceğim." Başını merdivenlerden yukarı doğru kaldırdı, oğlunun odasına doğru baktı. "Yalnız biraz bekleteceğim seni. Ayşe teyze evde değil, yeni yola çıkmıştı. Yarım saat sonra gelir. Geldiği gibi çıkarım."

Yarım saat evin içinde ağır ağır geçti. Kapı açıldı. Ayşe teyze içeri girdiğinde Merthan çoktan ceketini koltuğun üzerinden aldı. "Benim çıkmam gerekiyor," dedi. Sıkıntılı bir nefes aldı, bakışları soğudu. "Poyraz odasında," diye belirtti. "Cezalı. Telefon, televizyon, saat bile... Teknolojik hiçbir şeye dokunmasını istemiyorum."

"Yok, yok," dedi hemen Ayşe teyze. "Aman, Allah korusun. Bu çocuk beni de yemek yaparken çekiyordu. Atacaktı demek ki bir yerlere."

Ayakkabısını giyerken gülümsedi Merthan. Kesinlikle zoraki bir gülümsemeydi bu. Gözlerine ulaşmamıştı. "Hiç olmazsa giyinikmişsin," diye homurdandı. Ayşe teyze duymadı, stresli bir şekilde Poyraz'ın odasına doğru baktı. Evde kıyamet kopmuş olmalıydı yoksa hafta sonu erkenden gelmesini istemezlerdi.

"Kahvaltı yapmadı," dedi Merthan oğlu için. "Sana zahmet bir şeyler yedirirsen iyi olur."

"Tamam, oğlum, sen merak etme."

Merthan evden çıktığında, Ayşe teyze önce olduğu yerde ne-

feslendi. Üzerindeki paltosunu yavaşça çıkarıp yerine astı. Etraf her zamanki gibi düzenliydi. Poyraz, ortalarda dolandığında bu kadar düzenli kalmıyordu. Demek ki gündemi sarstıktan sonra odasından çıkmamıştı.

“Ah, oğlum,” diye söylenerek merdivenleri çıktı. Küçük çocuğun odasına gitti. Poyraz, arabalarını büyük plastik bir kutuya koyuyordu. Kapı açıldığında, başını çevirip ona bakmıştı. Başta babasının geldiğini sanmış olmalı ki kaşları çatıktı. Bakışları uzaktı. Onun olduğunu anlayınca çenesi hemen bükülmüş, gözleri dolmuştu. Üzerinde eşofman takımı vardı ama garip bir şekilde papyon da takıyordu.

Koşarak Ayşe teyzesinin bacaklarına sarıldı. Dün sabahtan beri babasıyla konuşmamıştı. Babası yanına bile gelmemişti. Sadece odasına yemek getirmiş, hepsini bitireceksin, diye kızarak geri çıkmıştı. Canı hiçbir şey yemek istemese de korkudan hepsini bitirmişti.

“Ah be yavrum,” dedi Ayşe teyze, bacaklarına sarılan küçük çocuğun sırtını sıvazladı.

“Babam bana *terbiyesiz*, dedi. Hem de Feyza Soysal’ın yanında. Benim doğum günüm diye ilk defa dün evimize gelmişti.”

“Ama sen de...” diye başladığında Poyraz, kadının konuşmasına fırsat vermeden, sesini yükselterek konuşmasına devam etti.

“Yemin ederim onu çok az çekmiştim! Yemin ederim. Gözükmüyordu bile tam.”

“Ayıp ama oğlum yaptığın. Yatak odasında, uyurken kimsenin fotoğrafı çekilmez. Üstelik paylaşmışsın.”

Poyraz omzunu silkti.

“Onunla bir daha asla konuşmayacağım,” dedi, ağlamaktan dolayı çatallaşmış çıkan sesiyle. Başını kaldırdı, kaşlarını çatı. Ciddi ciddi baktı. “Sen de konuşma onunla. Ona yemek de yapma.”

“Ama aç kalır o zaman baban.”

“Kalsın, bana ne! Ben ona hiç *terbiyesiz*, dedim mi? Demedim! O da benim bir sürü uyurken fotoğrafımı çekiyordu, bir şey olmuyordu. Ben ona hiç kızmamıştım. Ağzım bile o zaman düzgün değildi.”

“Aynı şey değil.”

“Niye değil?” diye çıkıştı Poyraz. “Küçüğüm diye mi?”

Ayşe teyze duraksadı. Söyleyeceği kelimeleri tarttı. En sonunda, “Baban seni paylaştı mı bir yerde?” diye sordu.

Huysuz bir sesle, “Paylaşmadı,” diyerek kabul etti Poyraz. Odasına döndü. Babasının aldığı oyuncakları ama sadece vazgeçebildiklerini kutuya koydu. “Ama ben paylaşırsa *terbiyesiz*, demezdim.”

Ona büyük adam oluncaya kadar kızacaktı. Sonra evinden gidecekti. Belki büyük adam olmayı beklemezdi, Ayşe teyzeyle birlikte köye giderdi. O, koyun bakmayı biliyordu. Sadece peşinden gitmek gerekiyordu. Eline bir sopa aldı mı da tamamdı. Artık koyun bakardı, para kazanırdı. Okula da gitmezdi.

O zaman *terbiyesiz*, dedi diye babası üzülürdü.

Gökyüzü son iki gündür fazlasıyla karamsardı. Güneş, bulutların ardında saklanmış, kendini göstermemekte ısrar ediyordu. Sabahlar geç aydınlanıyor, gün sanki isteksizce başlıyordu.

Yağmur ansızın bastırınca sekiz katlı apartmanda yaşayan bir adam balkona çıktı. Asılı duran çamaşırları telaşla kucağına topladı. Tam içeri geçecekken aşağıda, yağmurun altında birbirine sarılmış çifti fark etti.

Bir süre durdu. Birkaç saniye... Belki de daha fazla. O çiftin, sanki dünyada onlardan başka hiçbir şey yokmuş gibi sıkıca sarılışını izledi. Kim olduklarını bilmiyordu. Ama o kadar güzellerdi ki o da sarılacak birine ihtiyaç duydu. İçli bir nefes alarak, kapıyı kapatıp içeri geçti.

Merthan'ın eli Feyza'nın sırtında yavaşça gidip geliyordu. Sessizce *yanındayım*, der gibi. Feyza ağlıyordu, Evde, ablasının ya-

nında ya da kendi odasında, gözleri acısa da ağlayamamıştı. Ama Merthan ona sarıldığı anda içindeki bütün düğümler çözülmişti. Şimdi ise gözyaşlarını durduramıyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Merthan. Sesi yumuşaktı.

Feyza başını salladı. Bakışları ıslanan, ıslandıkça bedenine yapışan gömleğine kaydı. Yüzündeki yaşları ve yağmur damlalarını kolunun tersiyle sildi. “Benim yüzümden ıslandın.”

“Evet,” dedi Merthan, hafif bir gülümsemeyle. “Artık kelimenin gerçek anlamıyla sıırıslıklam âşığım sana.” Feyza gülümsedi. Gülümsemesi genişlerken ağlamaya devam etti. Merthan başparmağıyla yanağından süzülen yaşları sildi. “Ne oldu?” diye sordu. “Niye bu kadar üzüldün?”

Feyza’nın çenesi titredi. Ağlamasını bastırmak ister gibi başını gökyüzüne kaldırdı, bu kez de yağmur damlaları yanaklarına karıştı.

“Ben abarttım,” dedi. Samimi değildi ama sesinin samimi çıkması için elindeki bütün rol yeteneğini kullandı. “Ceylan’ı çağır-dılar, ona üzüldüm.”

“Videodan dolayı mı?”

Başını iki yana *hayır*, der gibi salladı. Anlatmak istiyordu. Anlatırsa sanki omuzlarındaki yük bir anda hafifleyecekti. Ama ne diyecekti? Ne anlatacaktı? Babasının ona söylediklerini, o utancı, ağırlığı... Nasıl dile getirecekti?

Anlatamazdı.

Sadece utandığı için de değil. Eğer anlatırsa Merthan videodan dolayı kendini daha suçlu hissederdi. Zaten hissediyordu. Kendisini daha fazla kötü hissetmesini istemiyordu.

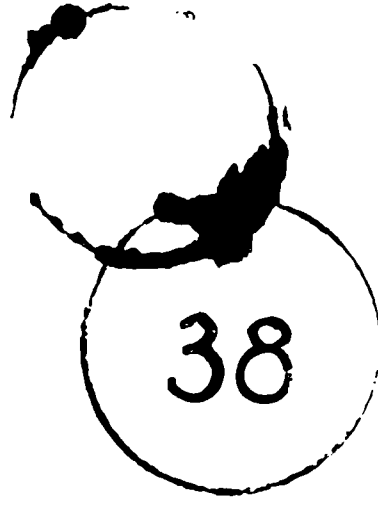
“Hayır,” derken sesi kuru çıktı “Özlemişler.”

“Emin misin Feyza?”

“Evet,” dedi. “Özledik, gel artık, dediler.” Derin bir nefes aldı. Acı bir tebessüm belirdi dudaklarında. “Ben de duyunca... Kıs-kandım.”

Merthan'ın bakışları yüzünde gezindi. Feyza o an, o kadar iyi rol oynadı ki Merthan bir kez daha sorgulamadı. Başparmağıyla yanağını sildi, onu göğsüne çekip sakinleştirdi. ^

Hayat bazen beklenmedik sürprizlerle gelir. Güzel bir haber alırsınız, terfi ediliyorsunuz mesela. Birden maaşınız iki katına çıkar, bunu arkadaşlarınızla kutlamak için dışarı çıkarsınız. Ya da kötü bir haber alırsınız. Daha dün kadar yanında uyuduğunuz adamın öldüğünü öğrenirsiniz. Yediremezsiniz. Cenazesine gidecek gücü bile bulamazsınız. İyi ya da kötü. Hayat sürprizlerle doludur ve hiçbir zaman aynı çizgide ilerlemez.

Bugün kötü başlamıştı. *Acı acıyı çeker*, derler ya... Kötü devam etmiş, kötü bitmişti.

Poyraz'ın çektiği videonun medyaya düşmesinin üzerinden dört gün geçmişti. Magazin sayfaları, tarihinin en yüksek etkileşimlerinden birini bu videoyla yakalamıştı ve bu yüzden, konunun soğumasına izin vermiyorlardı.

Feyza patlayan skandaldan dolayı gittikçe kendini daha kötü hissediyordu. Yorumların onu etkileyeceğini bilse de okuyordu, hakkında konuşan magazincileri dinliyordu. Ve bu kez çok daha kötü hissediyordu.

Çünkü mesele sadece kendisi değildi.

Merthan'ın, ilişkilerini medyaya taşımak istemediğini biliyordu. Oğluyla tanıştırmak için bile acele etmemiş, zamanını beklemişti. Şimdi ise sanki onları kendi dünyasının içine çekmiş gibiydi. Onlarının düzenini bozmuş gibi.

Hastaneye gitmek için odasından çıktığında, ablasının valizini

kendi odasının kapısının önüne koyduğunu gördü. Bir an durdu. Kaşları farkında olmadan çatıldı. Elindeki çantayı koltuğun üzerine bıraktı ve yönünü ablasının odasına çevirdi.

Ceylan kıyafetlerini bavula yerleştiriyordu. Bazılarını katlıyor, bazılarını aceleyle yuvarlıyordu. Özensizdi. İç çamaşırlarıyla tişörtler birbirine karışmıştı. Makyaj çantasının kapağını bile kapamadan içine atmıştı.

Yutkundu Feyza. “Ne yani?” dedi, sesi sorar gibiydi ama içinde saklayamadığı bir itiraz vardı. Dün annesiyle konuşurken işten ayrıldığını duymuştu ama evden gideceğini hiç düşünmemişti. “Gidecek misin?” Ceylan başını kaldırmadı. Yatağın üzerindeki kıyafetleri bavula bastırarak yerleştirmeye devam etti. “Hani yeni bir hayat kuracaktın kendine?”

“Hayat öyle kolay kurulmuyor, prenses,” dedi Ceylan. Uykusuzdu. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Eve geri dönecek olmaktan, bir kez daha hiçbir şeyi becerememiş olmaktan duyduğu öfke, sesine sertlik katıyordu. “Feyza Soysal şansın yoksa bu hayatta, oyuncak ev bile kuramazsın.” Bavuluna attığı her kıyafetle birlikte konuşmayı sürdürdü. “Bir Feyza Soysal değilsen ilk videonla gündeme oturamazsın. Evi terk ettiğin zaman kimse iyi niyetle sana evini açmaz. Sevgilin yakışıklı, zengin bir doktor olmaz. Bir reklamla deli gibi para kazanamazsın.”

Göğsü sıkıştı, gözleri doldu ama ağlamamak için kendini zorladı. Boğazında koca bir ağırlık vardı. Yutkunurken canı acıyordu. İlk defa doğru dürüst bir işte çalışacaktı. Heyecanlanmıştı. Maaşını alır almaz ne kadarını kendine ayıracağını, ne kadarını babasına göndereceğini hesaplamıştı. Kafasında küçük planlar vardı, ertelediği ihtiyaçlarını sıraya dizmişti. Her şey yolunda gibiydi.

Ve bu, sadece bir hafta sürdü.

Kovulmuştu.

Mülakata gittiği gün, sekreter kadın Feyza’nın fotoğraflarına bakarken dalgınlığına gelmiş, onun kardeşi olduğunu söylemiş

ve sonrası, onun yeni öğrendiği şekilde gerçekleşmişti. Dört yıllık muhasebe okuması, yüksek lisans yapması, fakülteyi dereceyle bitirmesi gözlerinde değildi. Onu iş alanlar için tek vasfı, Feyza Soysal'ın ablası olmaktı. Yeni çıkan ürünlerinin reklam kampanyasında Feyza'yı oynatabilmek için geçici bir basamaktı.

Magazinde patlayan o videodan sonra ise her şey tersine dönmüştü. Feyza'yla iş yapmak istemediklerini saklama gereği bile duymamışlardı. Artık ona ihtiyaçları yoktu. Birkaç günün parasını verip, yüzüne bakmadan göndermişlerdi.

Ceylan'ı öfkeliendiren tek şey kovulmak değildi. En başta, neden işe alındığını öğrenmekti. O, kapı kapı iş ararken Feyza'nın ayağına iş gelmesiydi. Ve bunun için kullanılmış olmaktadır.

“Bu kadar kolay pes edemezsin,” dedi Feyza.

“Kolay mı?” diye sordu Ceylan. Sesinde şaşkınlıktan çok, bastırılmış bir öfke vardı. Kardeşinin onu yüreklendirmesi canını sıkıyordu.

Asgari ücretin altında, sigortasız, havasız bir yerde kaç gün çalışmıştı? Ya da yalnızca asgari ücrete, garson olarak başladığı işte tuvaletleri kaç gün temizlemek zorunda kalmıştı? Kaç gün, hakkı yenildiği halde işten atılmamak için susmuştu? Kaç kere iki tabak yemeğe para ödedi diye, ona köle muamelesi yapan müşteriye gülümsemişti?

“Sen benim nelerle uğraştığımı biliyor musun da konuşuyorsun? Senin için her şey kolay zaten, sen zorluk mu gördün?”

Feyza cevap vermedi. Aslında söyleyebileceği çok şey vardı ama ablası bu haldeyken üzerine gitmek istemedi. Bazı gerçekler, doğru zamanda söylenmediğinde yaradan başka bir şey bırakmazdı.

“Eve gidip ne yapacaksın ki?” diye sordu, konuyu yumuşatmaya çalışarak. Babasının sürekli azarlamasından şikâyetçi değil miydi? Utançtan yüzlerine bile bakamadığını da söylemişti. Bir an durmasını, düşünmesini, vazgeçmesini istedi.

Ceylan güler gibi oldu. Güldü ama sesi acı doluydu. “Evleneceğim,” dedi. Başını kaldırıp Feyza’ya baktı. Gözleri kanlanmıştı. Burnu kızarmış, göz altları koyulaşmıştı. “Bir de kocam çektersin.”

“Gitme işte,” dedi Feyza, yalvarır gibi. “Ben iş bulmada yardımcı olurum.”

O an, ağzına kadar dolu alan bardağa tek bir damla daha düştü. Bardak taşıtı.

Taşan su, her yere yayıldı. Toparlanacak bir yer kalmadı.

Ceylan, “Olma!” diye bağırdı. Göğsü hızla yükselip alçaldı. Gözlerindeki yaş durdu. Yerini sert, keskin, insanı yaralayan bir bakış aldı. “Olma,” dedi yeniden. “Olamazsın zaten. Seni görmek bile beni boğuyorken bana yardımcı falan olamazsın.” Yarısı dolu valize elindeki tişörtü savurur gibi fırlattı. “Seni gördükçe babamdan nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum! Anlıyor musun? Seni görmek bile bitiriyor beni.” Feyza istemsizce bir adım geri çekildi. “Bırak seni görmek...” dedi Ceylan, öfkeyle. “Sesini bile duymak istemiyorum.”

Feyza nefes dahi alamadı. Eli farkında olmadan boğazına gitti. O sadece yanında kalsın istemişti. Aralarındaki buzlar yavaş yavaş eriyorken tekrar donmasından korkmuştu. Artık birlikte alışverişe çıkabilmeyi, yemek yiyebilmeyi, dışarıda gezebilmeyi... Eskisi gibi olmayı istemişti. Ama gitse bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Aralarındaki mesafe büyüyecek, geri dönülmez bir hal alacaktı. Ablası da bunu biliyordu ama gitmeyi seçmişti. Yakıp yıkarak, geride sağlam hiçbir şey bırakmadığından emin olarak.

Feyza dudaklarını birbirine bastırıp arkasını döndü. Hastaneye gitmeden önce, neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla, “Git,” dedi.

Artık ablası da yoktu.

Tıpkı babası gibi.

Tıpkı annesi gibi.

Merthan, oğlunun alnına yapışmış, terden ağırlaşmış saçlarını parmaklarının arasından geçirip, geriye doğru yatırırken, “Bak!” dedi. “Abur cubur yersen ne oluyormuş, gördün mü?”

Poyraz serum bağlı kolunu oynatmamaya çalışarak sedyede hafifçe doğruldu. Küçük bedeni beyaz çarşafın altında kaybolmuştu. Başını bilmiş bir edayla iki yana salladı. “Hayır, baba,” dedi, büyükçe yutkunarak. “Ben biliyorum. Hiçbir şey izlemeyince oluyormuş.”

Merthan’ın dudakları istemsizce kıvrıldı. Poyraz’ın yattığı sedyenin ucunda oturuyordu. Üzerinde hâlâ değiştirmeye fırsat bulamadığı siyah gömlek vardı. Buruşmuştu. Göz altları, gece boyunca uykunun yanından bile geçmediğini ele verecek kadar koyuydu.

“Tabii,” dedi kısık bir sesle. Oğlunun üzerindeki örtüyü biraz daha yukarı çekti. “Siz daha iyi biliyorsunuzdur, Doktor Poyraz Bey.”

Poyraz güldü. Gülüşü kısa sürdü. Ardından yüzü ciddileşti, başını kaldırıp babasının gözlerinin içine baktı. “Baba,” dedi tereddütlerle. “Hâlâ bana kızgın değilsin, değil mi?” Birkaç saniye durdu. “Ben terbiyesiz de değilim aslında, değil mi? İzinsiz video çektim diye öyle dedin.”

Merthan cevap vermedi. Oğlunun masum bakışlarının altında içi çekildi. Göğsünde günlerdir bastırdığı her şey tek tek yüzeye çıktı.

Dört gündür oğlunun odasından çıkmadığını, kapının önünde durup sesini dinlediğini, yanına gelmesini beklediğini biliyordu. Ama gitmemişti. Hatasını iyice anlasın istemişti. Kendince ders vermişti. Daha önce de kızardı. Bağırırdı. Poyraz ona küserdi ve bu, en fazla bir gün sürerdi. Bir gün bile değil. Akşamına yanına gider, sarılır, aralarında anlaşılır, bazen rüşvetle bazen de sadece bir sarılmayla barışırlardı.

Bu sefer farklıydı.

Bu sefer oğlunu yok saymıştı. Feyza’yla ilgilenmişti. Onunla

yatmıştı, onunla uyanmıştı. Hayatının merkezine onu koymuştu. Poyraz'ın kırıldığını, ilgisizliğinin oğlunu içten içe kemirdiğini bildiği halde önemsememişti.

Ayşe teyze gelip *Poyraz'ın karnı çok ağrıyormuş*, dediğinde bile ilk tepkisi kayıtsızlıktı. Numara yaptığını sandığı için hemen bakmaya gitmemişti. Oğlu üst katta karın ağrısıyla kıvranıırken o, sofraya oturmuştu. Yemeğini yemişti. Karnını doyurmuştu. Sonra ağır ağır çıkmıştı yukarı. Kapıyı açtığında gördüğü manzara hâlâ gözlerinin önündeydi.

Poyraz yatağının ortasında kıvranıyordu. Ter içindeydi. Öyle çok terlemişti ki yatakta kıvrıldığı yer nemlenmişti. “Karnım...” diye inliyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Küçük ellerini yumruk yapmış, karnına bastırıyordu.

O an geçirdiği dört gün, bir lokma gibi boğazına dizilmişti.

Doktordu. Sayısız kez riskli ameliyatlara girmişti. İnsan kalbini elinde tutmuştu. Ama kendi oğlunun karşısında, birkaç saniye boyunca öylece kalmıştı. Sonra kendine gelmişti. Yatağının kenarına diz çökmüş, oğlunun şiş karnını dikkatle incelemişti. Poyraz sorduğu hiçbir soruya cevap vermemişti. Sadece inlemiş, arada bir *acıyor*, diyerek ağlamıştı.

Oğlunu kucağına alıp çıkmıştı evden. Ve kapıda, eski karısıyla karşılaşmışlardı.

Poyraz o haliyle bile annesini gördüğü anda gülümsemişti. Acıdan iki büklümdü ama yüzü aydınlanmıştı. Gözleri, kaybolmasından korkar gibi bir saniye olsun annesinden ayrılmamıştı. *Baba*, diye ağlamayı bırakmış, yerini *anne*, diye sayıklamaları almıştı.

Hastanede karın grafisi çekilmeden önce Jasemen, Poyraz'ın elini tutmuştu. Bu, doğduğundan beri ilk temasıydı.

Emzirmemişti. Kokusunu içine çekmemişti. Yanına getirilmesine bile izin vermemişti. Şimdi ise elini tutuyor, yumuşak bir sesle *senin için geldim*, diyordu.

Merthan, Poyraz'ın mutluluğunu gölgelememek için tek keli-

me etmemiştir. İçinde yükselen öfke hâlâ diri, hâlâ yakıcıydı. On-
dan habersiz, izinsiz, danışmadan karşlarına çıkması tüm ayarla-
rıyla oynamıştır. Jasemen bunun farkındaydı. Bu yüzden gözünü
Merthan'dan çok oğluna dikmiştir.

Hep mi kalacaksın, diye sormuştu Poyraz. Bakışları umutla par-
ladıkça Merthan'ın çenesi daha da kilitleniyordu.

Hep, demiştir Jasemen.

Poyraz, sanki annesi onu hiç bırakıp gitmemiş gibi sevinmiş-
ti. Günlerce peşinden ağladığı, odasına kapandığı, *annem gelecek*,
dedi diye utançtan kreşe gidemediği günleri unutmuş gibiydi.

Ama Merthan unutmamıştır. Unutamazdı. Poyraz'ı doğduğu
gün kucağına alamamasını, onu kabullenmemesini bir noktaya
kadar anlamıştır. Lohusalık zor bir süreçti; bazı kadınlar bebeğini
reddedebiliyordu.

Ama devamını...

İlaçlar kilo aldırıyor diye tedaviyi bırakmasını, iyileşmek ve
kendi bebeğini kabullenmek için çabalamamasını, beş yıl sonra
geri gelip bir oyuna girer gibi hayatlarına dalmasını ve sonra ka-
çarcasına gitmesini...

Bunları asla anlamayacaktı.

Poyraz bu kez daha çekingen bir sesle *bizimle mi kalacaksın*,
diye sormuştu.

Annesine bakarken temkinliydi. Annesi ne kadar dokunuyorsa
o da ancak o kadar karşılık veriyordu. Ne kadar konuşuyorsa o da
o kadar konuşuyordu. Üstelemiyor, şımarıyordu.

Gitmesinden korkuyordu.

Yine.

Baban da isterse, demiştir Jasemen. Bu kez bakışlarını Merthan'a
çevirmişti. *Belki tekrar evleniriz. O zaman hiç ayrılmayız.* Merthan
bakışlarıyla öldürebilseydi, o an sadece bakardı.

Siniri bedenine sığamayınca dışarı çıkmıştı. Jasemen de peşin-
den gitmişti. Ve birkaç dakika önce oğluna *senin için geldim*, di-

yen kadın, koridora çıkar çıkmaz ona yarına uçak bileti olduğunu söylemişti. Eğer tekrar birlikte olmayacaklarsa burada kalıp onu başka biriyle görmektense ülkesine dönecekti.

Merthan'ın gözü ilk defa bu kadar dönmüştü. Jasemen'in dirseğinden öyle sert tutmuştu ki parmaklarının izi teninde belirmişti. Yüzü acıyla buruşsa da umurunda olmamıştı.

O zaman ne diye çocuğun karşısına çıktın, demişti dişlerinin arasından. Bir yıl önce yaşadıklarının aynısını tekrar yaşayacağını düşünmek onu çıldırtıyordu.

Seni tekrar istiyorum çünkü, demişti Jasemen. Hayatıma biri girince mi istemeye başladın, diye sormuştu Merthan.

Hayatıma senin gibi biri girmeyince başladım, diye cevap vermişti kadın. Jasemen'in tek derdi oydu. Bunun farkındaydı. Her zaman o olmuştu. İlk kez oğlunun karşısına bir yıl önce çıkmıştı ama ondan önce defalarca kez sanki ona ihtiyaç duyan kişi oymuş gibi onunla buluşmak istemişti. Birlikte olmaya çalışmıştı.

Eğer evlenirsek bu sefer oğluna annelik yaparım, demişti Jasemen

Merthan, Poyraz'ın annesiyle yaşadığı travmayı, ona başka bir kadınla yaşatmamak için hayatına aldığı kadınlarda hep seçici olmuştu. Şimdi ise annesi, kendi öz oğluna ikinci kez aynı travmayı yaşatmak istiyordu.

Böyle bir pazarlığa soyunan kadını, oğluna anne diye evine sokmazdı. Hayatında âşık olduğu bir kadın varken başka birini oğluna annelik yapsın diye nikâhına almazdı.

Jasemen kafeteryaya inip ona düşünmesi için zaman verdiğini söylediğinde, Merthan oturup bir kez olsun düşünmedi bile. Düşündüğü tek şey oğlunun bu süreci tekrar nasıl atlatacağıydı.

Ama odada yalnız kaldıklarında, Poyraz masum gülümsemesi ve dolu gözleriyle *iyi ki hasta oldum, değil mi baba*, dediğinde düşündü. Düşünmeye başladı. *Bilseydim daha önce hasta olurdum. O zaman annem gelirdi.* Oğlu daha önce de hasta olmuştu. Nöbetçi olduğu bir gün, neredeyse havale geçirecekti. Hastalarla oğlu ara-

sında sıkışıp kalmıştı. Kırk sekiz saat hiç uyumadığı halde, ateşi tekrar çıkar diye korkmuş, gözünü kırpmadan başında beklemişti.

O zaman annesi hasta olduğunu biliyordu, yan odada kalıyordu ve yine de yanına gelmemişti.

Derin bir nefes aldı. Beyninde sadece oğlunun cümlesi kaldı. Gün boyunca, durmadan aynı cümle döndü durdu. Ve hiçbir şey onu susturamadı.

“Merthan Bey’in oğlu hastanedeymiş, duydun mu?”

Feyza eğilmiş, formasının katlanan paçasını düzeltirken Eylül’ün sözleriyle birden doğruldu.

“Poyraz mı?” dedi. “Ne olmuş? Nesi varmış?”

“Bağırsakları düğümlenmiş galiba. Dün akşam getirmiş, ben de Begüm Hemşire’den duydum.” Eylül bir an sustu. Dudakları aralandı. Söyleyip söylememek arasında kararsız kaldı. Sonra bu bilginin zaten yayılacağını bilerek, “Eski karısı da gelmiş,” diye ekledi.

Feyza olduğu yerde kaldı.

Eski karısı...

Bu konu aralarında hiç açılmamıştı. Neden boşandılar? Görüşüyorlar mı? Hâlâ hayatında bir yeri var mı? Merthan anlatmamıştı. O da sormamıştı. Merak etmişti ama cevaplardan korkmuştu.

“Hmm,” dedi sadece.

Sonuçta annesiydi. Oğlu hastaydı, gelmesi elbette normaldi. Yine de Merthan’ın yanında olan kişinin kendisi değil de eski karısı olması canını yaktı. Eski karısının Merthan’a ondan yakın olması canını yaktı. Poyraz’ın hastanede olduğunu Merthan’dan değil, bir başkasından öğrenmiş olması canını yaktı.

Önce gitmemeyi düşündü. Sonra dayanamadı. Danışmadan oda numarasını öğrenip yukarı çıktı. Asansörü beklemedi, merdivenleri kullandı. Koridorda oda numaralarına bakarak, yürürken dört oda ilerideki bir kapı açıldı.

Merthan çıktı. Üzerinde siyah bir gömlek, altında siyah bir pantolon vardı. Saçları birbirine girmişti. Uykusuzluk yüzüne çökmüş, omuzlarına ağırlık gibi binmişti.

Feyza adımlarını hızlandırdı, ona doğru gidecekti ki kapı bir kez daha açıldı. Sarışın bir kadın çıktı. Olduğu yere çakıldı sanki Feyza. Uzaktan onları izlerken kendini bir anlığına sahnenin dışında hissetti. *Üçüncü kişiymiş gibi.*

Kadının eli hâlâ kapının kolundaydı, Merthan'a bir şey söylüyor, gülümsüyordu. Saçları omuzlarının biraz altındaydı. Yüzünde makyaj yoktu, makyajsız hali bile çarpıcıydı. Üzerinde kalçasına kadar inen siyah bir ceket, altında siyah bir pantolon vardı.

Merthan kadına kısa bir şey söyledi. Kadının gülümsemesi büyüdü. Merthan gülümsemedi. Aksine yüzü yorgun ve sıkıntılıydı. Son bir cümle daha ekledi, ardından arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı. Kadın kapıyı kapamadan önce, Merthan'ın gidişini izledi. Feyza da izledi.

Kapı kapandı.

Feyza, Merthan'ın arkasından yürüdü. "Merthan," dedi durması için. Merthan durdu ama ona dönmedi. Feyza'nın yanına gelmesini bekledi. Bakışları, o yaklaşıma kadar duvardaki bir noktaya çivilenmişti. Feyza karşısına geçti. "Poyraz hastalanmış, ne oldu?" diye sordu.

"Şu an iyi."

"Sen?" dedi Feyza. Sesi yumuşaktı, ilgiliydi. "Sen nasılsın? Yorgun gözüküyorsun."

Merthan bakışlarını kaçırıp, "Feyza," dedi. Sesi ağırdı. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Feyza'nın içine, nereden geldiğini bilmediği soğuk bir his yayıldı. "Tamam," dedi ama o an, konuşmak istemedi. Bakışlarını bahane arıyormuşçasına etrafta gezdirdi. Bulamadı, bir kez daha başını salladı. "Konuşalım."

"Burada olmaz," dedi Merthan. "Bahçeye çıkalım."

Hava kapalıydı. Griydi. Yaşanacakları önceden haber veriyormuş gibi boğucuydu. Bahçede sessiz bir yer bulana kadar yan yana yürüdüler. Bulundukları yer, hastanenin arka tarafı diğer yerlere göre sakindi ama hemen birkaç adım ötelerinde bir adam, elinde sigara, telefonda konuşarak volta atıyordu. Merthan konuşmak için adamın uzaklaşmasını bekledi.

Adam uzaklaşınca bakışlarını Feyza'ya çevirdi. Uzun uzun baktı. O bakışta bir gram olsun tereddüt yoktu. Kararını vermişti. Sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi sesini alçaltmadan, dramatize etmeden ona, "Ben bir karar aldım," dedi. Aslında konuya ortadan girmemeliydi. Başını anlatmalıydı. Poyraz'ı, korkusunu, öfkesini, çaresizliğini... Ama o an, Feyza'nın onu anlamasını istemedi. "Jasemen'le evleneceğim," dedi doğrudan.

Aralarında kısa süreli bir sessizlik oluştu. Zaman ağırlaştı. Rüzgâr hızını kesti. Bahçedeki sesler boğuklaştı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Feyza. Şaka yaptığına inanmak istiyordu belki de. Güldü ama gözleri doldu. Gülüşü havada asılı kaldı. Komik değildi. Söylediği şey hiç komik değildi. İki yana gerilmiş dudakları, Merthan'ın bakışlarındaki kararlılığa çarpıp dondu. Gülümsemesi yavaş yavaş yüzünden silindi. "Sen ciddisin," dedi. Sesi kısıldı. Korku bedenine yayıldı, iliklerine kadar buz kesti. "Merthan... Sen gerçekten ciddisin."

Merthan sadece baktı. Bir şey söylemedi. Aksini iddia etmedi. Çenesi kilitliydi. Bakışları netti. Dudakları kapalıydı.

"Neden?" diye sordu Feyza. "Anlamıyorum." Ellerini saçlarından geçirdi. "Videodan dolayı mı? Velayet davası mı açmak istedi? Poyraz'la mı tehdit etti seni?"

"Beni kimse oğlumla tehdit edemez," dedi Merthan.

"O zaman neden? Her şey çok güzel gidiyordu. Daha iki gün önce birlikte uyuduk!"

Merthan gözlerini kapadı, uzun bir süre de açmadı. Elleri bedeninin yanında sıkı bir yumruk oldu. Evet, güzeldi. Onunla her şey hayatında hiç olmadığı kadar güzeldi. Ama bir devamı yoktu.

Kendini de ikna etmeye çalışır gibi yüksek sesle, “İlerisi yoktu zaten bizim ilişkimizin,” dedi. “İlla günün birinde ayrılacaktık. Ha iki ay sonra ha iki yıl.”

“Bitecek miydi?”

“Evet,” dedi Merthan. Gözlerinin içine baktı. “Seninle hiçbir zaman evlenmeyi düşünmedim.”

Feyza’nın dudakları aralansa da diyecek bir şey bulamadı.

Ne diyebilirdi?

Onsuz bir hayat düşünmediği adam, ilişkilerine baştan bir son biçmişti. Aynı evde geçirdikleri o tek günde evliymiş gibi hissetmiş, evli olmalarının hayaliyle uyumuştı. Şimdi aynı yatağı paylaştığı adam, onunla hiç evlenmeyi düşünmediğini söylüyordu.

“Hayat tarzlarımız farklı,” diye devam etti Merthan. “İdeallerimiz, düşünce yapımız... Ben düzen adamıyım. Her şeyi önceden planlarım. Özel hayatımı paylaşmaktan hoşlanmam hatta nefret ederim, saçma bulurum. Ve senin hayatın bu, işin bu. O kadar farklıyız ki! Anı yaşıyorsun, canın ne isterse onu yapıyorsun, hayatını milyonlarca insanla paylaşıyorsun. Bir gün patlak verecekti bunlar.”

“Bırakırım,” dedi Feyza, hiç düşünmeden. “Sorun buysa sileirim hesaplarımı.”

Merthan duymamış gibi yaptı. Ama göğsündeki kaburgalar teker teker kalbine battı.

“Sonu olmayan bir şey için...” dedi soğuk bir sesle. “Kendi keyfim için oğlumu annesinden ayıramam.”

Feyza bir adım attı ona. Göğsünü işaret etti. “Ben?” diye sordu. “Benim keyfim? Benim aşkım? Üzüntüm? Hiç mi sevmedin beni? Hiç mi âşık olmadın bana?”

Sesi titriyordu. Yaşadığı acının tarifi yoktu. Telafisi de olmayacaktı.

“Aşk...” dedi Merthan. “Romanlardaki gibi büyümlü bir şey değil. Tamamen mekanistik bir duygu. Biyokimyasal süreç. Nöral ve hormonal. Geçip gidici yani. Bitecek bir şeyi, iki güzel his için uzatmaya gerek yok.”

İki güzel his...

Onun sığındığı tek liman.

Hayatı.

“Bu mu senin aşk tanımın?” diye sordu Feyza. “*Senin üzülecek olmandan aklım çıkıyor*, diyen adam mı söylüyor bunları?” Elini tutacak gibi uzandı ama tutmadı. Eli havada asılı kaldı. “Lütfen,” dedi fısıldayarak. “Yalvarırım.”

“Bunu yapma,” dedi Merthan. Yanlışlıkla bile olsa ona temas etmemek için geri adım attı. “Sen bu değilsin. Daha güçlüsün.”

“Değilim,” diyerek yaklaştı Feyza. Sesi çatladı. “Değilim, Merthan. Hiçbir zaman güçlü olmadım. Babamı özlüyorum. Ailemi özlüyorum. Masada birlikte yediğimiz akşam yemeklerini özlüyorum.” Gözleri bu sefer korkuyla parladı. “Seni de özleyemem. Lütfen. Unuturum söylediklerini.”

Merthan büyükçe yutkundu, bakışlarını kaçırdı. Bu kadar zorlanacağını bilmiyordu. Karar almak kolaydı. Ayrılığın da kolay olacağını sanmıştı. Değildi. Geri adım atmak istedi. Tam o anda *unut*, demek istedi.

Demedi.

Feyza, “Eğer sorun sosyal medyaysa...” diye tekrar etti.

Aralarındaki biten ilişkiyi toplamaya çalıştığında, “Yapma,” diye fısıldadı Merthan. Kendi sesini, o bile zor duymuştu. “Sadece ayrıldık. Drama gerek yok.” Sesi, ilk tanıştıklarında ona cereyanın bilimsel tanımını yaparken ki kadar hissizdi. “Sana söylediklerimi de ciddiye alma, sadece vicdan yapmıştım.”

Feyza’nın nefesi boğazında kaldı. Dünyası, olduğu yere yıkıldı. Ağlayamadı. Konuşamadı. Karşısındaki adama baktı ama iki gün önce sarılarak uyuduğu adamı göremedi.

Yalan söylemiyordu. Bunu biliyordu. Ve canını en çok bu ya-
kırıyordu.

Bir kez daha, “Lütfen,” diyecekken dudaklarını sımsıkı kapadı.
“Senden nefret ediyorum,” dedi, onun yerine. Yineledi. “Senden
gerçekten nefret ediyorum.” Merthan cevap vermedi. Çenesindeki
kas seğirdi sadece. “Bitti,” dedi Feyza. Sesi belli belirsiz çıkmıştı.
Gözlerini sildi. Çenesini dikleştirdi. “Bitti.”

Bir adım geri çekildi. Etrafı göremeyecek kadar dolan gözlerin-
den bir damla yaş daha aktı. Dudaklarıyla ömrünü uzatan adam,
şimdi hepsini geri almıştı.

“Aynen,” dedi Merthan. “Bitti.” Sesi boşlukta asılı kaldı.

Feyza son kez baktı ona. Çenesine, yanaklarına, koyu kahve
gözlerine... Son kez, bakışlarını yüzünde gezdirdi. Sonra arkasını
döndü. Rüzgâr saçlarını savurdu. Soğuk, tenine ince kesikler açtı.

Eli, göğsünde ismini yazan yaka kartına gitti.

Aynen, bitti.

Dudaklarında acınası bir tebessüm oluştu, çenesi titredi. Bir
damla yaş, elinde tuttuğu karta damladı ve kart parmaklarının
arasından kayıp beton zemine düştü.

Merthan yere düşen karta baktı. Sıkışan kalbinin, anlık bir re-
aksiyon olduğunu sandı. Henüz hiçbir şeyin farkında değildi. Her
kahve kokusunda, özlemi yüreğinde yankılanınca fark edecekti.
Aniden kendini yangın merdiveninde bulduğunda, herkeste onu
aradığında, eli hep cüzdanındaki fotoğrafa gittiğinde, olup olma-
dık yerlerde onu düşündüğünde...

İşte o zaman anlayacaktı hormonlara indirgediği aşkın kudre-
tini.

Ama çok geç kalacaktı.

Devam Edecek...

Ninova